
Proiectul
VI KEELAND
18+

CAPITOLUL 1

Evie

— Eu, ah, am mâncat nişte vişine.

M-am uitat în jos la bluza de pe mine pe care se vedeau nişte pete şi am încercat să ofer un zâmbet ca scuză.

— Când am emoţii, mă apucă foamea, şi tocmai am trecut pe lângă o tarabă cu fructe şi aveau vişine de vară. Mor după ele! Deşi îmi dau seama acum că nu a fost o idee bună să fac asta cu doar cincisprezece minute înainte de interviu.
.

Ridurile de pe fruntea femeii s-au adâncit. Ca să fiu cinstită, într-adevăr, cămaşa de pe mine era stropită, şi nu numai cu o picătură sau două, de la vişine. Dacă voiam să am o şansă să salvez interviul ăsta, trebuia să fac ceva, cum ar fi să-i spun adevărul şi s-o fac să râdă.

— Mi-a picat o vişină, am continuat. A sărit de colo-colo şi a lăsat pete roşii în trei locuri, înainte de-a putea s-o prind. Am încercat să scot petele la toaleta doamnelor. Doar că e mătase şi nu au ieşit. După aia mi-a venit ideea strălucită să le fac să pară un fel de model. Mai aveam câteva vişine, aşa că le-am muşcat şi am încercat să reproduc petele, am zis, clătinând din cap. Nu

a mers prea bine, evident, dar la momentul acela nu aveam de ales decât între a mă duce să-mi cumpăr o cămaşă nouă şi să întârzii la interviu sau a încerca să pretind că aşa e modelul. Am crezut că nu va fi atât de evident..., am oftat încet. Probabil că m-am înşelat.

Femeia şi-a dres glasul.

— Da, bine... Atunci ce-ar fi să începem interviul?

M-am forţat să zâmbesc şi mi-am împreunat mâinile în poală, deşi părea că deja ratasem această slujbă.

— Ar fi perfect.

Douăzeci de minute mai târziu, eram din nou pe stradă. Cel puţin nu mă făcuse să-mi pierd vremea prea mult. Puteam să mai prind nişte vişine din alea delicioase şi tot aveam timp să mă opresc la un magazin să-mi cumpăr o bluză pentru ultimul interviu programat pentru săptămâna aceea. Gândul m-a făcut să merg în pas mai alert.

După ce m-am oprit încă o dată la taraba cu fructe, am intrat iute la metrou. Puteam să găsesc ceva de îmbrăcat de undeva, între staţia de metrou unde coboram şi locul spre care mă îndreptam.

Dar după două staţii, trenul s-a oprit brusc, cu un scrâşnet teribil de şine, şi nu s-a mai mişcat din loc aproape o oră întreagă. Tipul care stătea chiar în faţa mea mă fixa cu privirea. La un moment dat, am căutat prin geantă ceva pe care să-l folosesc pe post de evantai, pentru ca începuse să se facă mult prea cald în tren. El s-a uitat în telefon şi apoi o dată sau de două ori din nou spre mine. Am încercat să-l ignor, deşi ştiam exact ce avea să urmeze.

Câteva momente mai târziu, s-a aplecat în faţă, spre mine.

— Nu te supăra... tu eşti mireasa aia, nu-i aşa?

Şi-a întors telefonul spre mine să-mi arate un clip care mi-aş fi dorit să nu existe.

— Cea care şi-a distrus propria nuntă?

Nu era prima oară când eram recunoscută, deşi trecuse pe puţin o lună sau două de la ultimul incident

de acest fel, aşa că speram că în sfârşit nebunia se evaporase. Din câte se vedea, nu. Oamenii care stăteau în stânga şi-n dreapta noastră în tren erau acum atenţi la noi, aşa că am făcut ceea ce trebuia pentru ca să scap de întrebările ce-âr fi urmat dac-aş fi spus adevărul: am minţit cu neruşinare.

— Nu. Nu sunt eu. Dar mi s-a mai spus că semăn cu ea ca două picături de apă, am ridicat din umeri. Se spune că avem cu toţii o dublură pe undeva. Se pare că ea e dublura mea.

După o scurtă pauză, am continuat:

— Dar mi-aş fi dorit să fiu eu. E foarte tare, nu-i aşa?

Tipul a mai aruncat o privire în jos la telefon şi apoi din nou la mine. Nu arăta ca şi cum ar fi crezut o iotă din ce spusesem, dar măcar a avut bunul-simţ să renunţe.

— Oh. Da, sigur. Scuze pentru deranj!

După încă o oră, trenul s-a pus în sfârşit în mişcare. Nimeni nu se deranjase să anunţe ceva legat de motivul întârzierii. Când am coborât mai aveam doar vreo douăzeci de minute până la interviul următor şi eram în continuare îmbrăcată cu aceeaşi cămaşă pătată de vişine. Şi... mai scăpasem şi altele pe mine înfulecân- du-le de nervi în trenul încins. Aşa că am urcat în grabă scările de la metrou, sperând că voi descoperi, în drumul meu, ceva cât de cât prezentabil.

La câteva clădiri de locul spre care mă îndreptam, am găsit în sfârşit un magazin care avea în vitrină haine şi de bărbaţi, şi de femei. O vânzătoare cu un puternic accent italienesc s-a oferit să mă ajute imediat ce am intrat în Paloma

Boutique.

— Bună! Aveţi cumva o bluză de mătase crem? Sau albă? Sau...? am clătinat din cap uitându-mă în jos. Cam orice ar merge cu fusta asta?

Femeia a aruncat o privire la cămaşa de pe mine. Spre cinstea ei, nu a reacţionat în niciun fel. în schimb, a dat din cap şi am urmat-o lângă un suport de umeraşe de unde a scos trei bluze diferite de mătase. Oricare dintre ele ar fi mers. Uşurată, am întrebat unde-i cabina de probă şi a vrut să mă conducă spre partea din spate a magazinului. Dar când cineva a strigat de la tejgheaua din faţă, mi-a arătat o uşă şi mi-a spus ceva într-un amestec de italiană şi engleză. Mi s-a părut că sună a *Mă întorc îndată,* dar, mă rog, nu conta. Nu păruse prea important.

în cabină, m-am privit în oglindă. Buzele-mi sclipeau, roşu aprins. Jumătatea de kilogram de vişine pe care le mâncasem în tren probabil că le împrumutase culoarea.

— Rahat, am mormăit, şi m-am şters la gură.

Dar roşeaţa nu voia să se ducă, cel puţin nu înainte de interviu. Din fericire, dinţii-mi fuseseră cruţaţi. Nenorocitele alea de vişine se dovediseră a fi un blestem! Dar nu aveam timp să mă ocup de altceva, aşa că am clătinat din cap, mi-am scos cămaşa distrusă şi am tras una dintre bluzele de pe umeraş. înainte de a o îmbrăca, mi-a trecut prin cap, însă, că poate ar fi bine să mă curăţ puţin. După vagonul de metrou încins în care stătusem atâta, nu mi se părea c-aş fi tocmai fresh. Aşa că mi-am luat geanta şi-am scotocit după un şerveţel umed vechi de la un local care avea în meniu aripioare unde fusesem acum câteva săptămâni. Din fericire, mai era încă umed. O aromă vagă de lămâie s-a împrăştiat în jur când am ridicat braţul drept să mă şterg şi m-am întrebat dacă parfumul acela se va impregna şi pe pielea mea. Curioasă, am plecat capul să mă

miros. Şi exact în poziţia asta am fost surprinsă când uşa cabinei de probă a fost dată impetuos de perete.

— Ce nai...?

Bărbatul de pe partea cealaltă, a tras-o instantaneu înapoi. Doar că s-a oprit la jumătatea mişcării, pri- vindu-mă cu sprâncenele încruntate.

— Ce faci aici?

Normal, ca să pună capac unei zile şi aşa de rahat, tipul trebuia să arate trăsnet! Avea nişte ochi verzi absolut uimitori, care m-au luat prin surprindere, dar mi-am venit rapid în fire când am realizat că aveam în continuare braţul ridicat, iar el tocmai mă privise *cum îmi adulmec subsuoara!*

Fâstâcită, mi-am împreunat braţele peste sutienul de dantelă.

— Ce contează? Ieşi afară!

M-am întins şi i-am trântit uşa în faţă, aproape atingându-1.

— Du-te să cauţi cabina de bărbaţi! am urlat.

în partea de jos a uşii, se vedeau pantofii lucioşi ai bărbatului. Nu se mişcau.

— Dacă te interesează, s-a auzit vocea lui gravă, ...aceasta *este* cabina de bărbaţi. Dar te las în pace să te speli la subsuoară.

Când pantofii lucioşi au dispărut în fine, am răsuflat prelung, eliberând tot aerul din plămâni. Nenorocita asta de zi trebuia să se termine. Dar mai ? aveam un interviu la care trebuia să mă duc şi la care urma să întârzii dacă nu mă grăbeam odată! Nici măcar nu m-am mai obosit să mă spăl şi la cealaltă subsuoară înainte de a-mi pune prima bluză. Din fericire, mi s-a potrivit la fix, aşa

că m-am schimbat la loc în minunata mea cămaşă şi m-am repezit spre casă în timp ce mi-o vâram în fustă. Mă aşteptam să-l văd pe tipul care dăduse buzna peste mine în cabina de probă zăbovind pe-acolo, dar din fericire nu se zărea nicăieri.

Aşteptând ca vânzătoarea să-mi scaneze eticheta, m-am uitat înapoi spre cabina de probă şi am observat că uşa spre care crezusem că-mi arătase femeia era de fapt fix lângă o alta, una care avea deasupra un semn pe care scria *Femei.* Cea în care fusesem eu avea altul, normal, pe care scria *Bărbaţi.*

Rahat. *Minunat.*

Bluza m-a costat o sută patruzeci de dolari – cam cu o sută douăzeci de dolari mai mult decât cea pe care o înlocuia şi pe care o cumpărasem la Marshalls. Cum era o sumă aproape suficientă să-mi golească de tot contul şi-aşa amărât zilele astea, trebuia neapărat să obţin slujba asta – cu interviul la care mai aveam doar câteva minute să ajung. Aşa că m-am repezit să acopăr distanţa de câteva clădiri ce mă despărţea de cea căutată, m-am schimbat mai repede ca Superman în toaleta pentru femei, din hol,, mi-am trecut degetele prin păr şi mi-am mai dat cu un strat de ruj peste buzele deja prea roşii, ca să uniformizez într-un fel petele de vişine.

Drumul cu liftul până la etajul treizeci şi cinci mi s-a părut cam la fel de rapid ca şi călătoria de mai devreme cu metroul. Liftul s-a oprit Ia aproape fiecare etaj pentru ca diverşi inşi să urce şi să coboare, aşa că mi-am scos telefonul să arunc o privire la e-mailurile primite, ca să nu mă mai stresez că voi întârzia un minut sau două. Din nefericire, alegerea mea s-a dovedit total neinspirată, căci primisem încă două e-mailuri prin care eram refuzată de două firme la care-mi trimise- sem CV-ul – inclusiv cea la care fusesem la interviu mai devreme. *Minunat.* M-am simţit complet neajutorată, mai ales că acum mergeam

la un interviu pentru o poziţie pentru care nici măcar nu eram calificată, chiar dacă pusese Kitty o vorbă bună pentru mine.

Liftul s-a oprit la etajul la care trebuia să ajung şi uşile s-au deschis cu un clinchet sonor, iar eu am tras

adânc aer în piept, încercând să mă recompun înainte de a coborî. Dar abia ce am pus un picior dincolo de pragul liftului, am simţit cum îmi zboară pe fereastră şi ultima urmă de calm ce-aş mai fi putut-o avea. Uşile înalte de sticlă, pe care scria cu litere aurii, de-o şchioapă *Crawford Investments,* m-au intimidat la culme. în interior, zona cu recepţia mi s-a părut şi mai teribilă, cu tavanul ei înalt până la cer, pereţii albi, imaculaţi, pe care erau tablouri abstracte în culori vii, şi un candelabru gigantic de cristal. Femeia din spatele biroului arăta şi ea mai degrabă a top-model decât a simplă recepţioneră.

Şi-a rotunjit într-un zâmbet amabil buzele perfect rujate.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Da, bună ziua, am programată o întâlnire la ora cinci cu Merrick Crawford.

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— EvieVaughn.

— îl anunţ că aţi sosit. Vă rog, luaţi loc.

— Mulţumesc.

în timp ce mă îndreptam spre canapelele albe de pluş, femeia a strigat după mine.

— Doamnă Vaughn?

— Da? m-am întors.

— Aveţi..., a făcut semn spre spate, peste umăr, o etichetă care vă atârnă de bluză.

M-am întins, pipăind, până am dat de ea şi am smul's-o.

— Mulţumesc. Mi-am pătat cămaşa pe care am îmbrăcat-o dimineaţă, aşa că a trebuit să iau una nouă înainte de a ajunge aici.

— Slavă Domnului că e vineri, nu? a zâmbit.

— Absolut.

Câteva minute mai târziu, recepţionera m-a condus în partea interioară, ascunsă de ochii vizitatorilor. Când am ajuns la proverbialul birou de pe colţ, am zărit înăuntru doi bărbaţi care aparent urlau unul la celălalt. Nici măcar nu au părut să ne observe. Totuşi, întregul birou avea pereţii de sticlă, aşa că se vedea foarte bine cum stăteau faţă în faţă, ţipând. Cel mai scund avea un început de chelie şi gesticula foarte vehement. De fiecare dată când îşi ridica braţele, i se vedeau dedesubt cercuri de sudoare. Cel mai înalt era evident şeful, dacă era să te iei fie şi numai după postură. Stătea cu picioarele uşor depărtate şi cu braţele încrucişate peste pieptul lat. Nu i se vedea faţa cu totul, dar din profil, era clar că atitudinea încrezătoare pe care o inspira venea probabil din faptul că arăta foarte bine.

— Dacă nu îţi convine…, l-am auzit în cele din urmă pe şef mârâind mai mult decât spunând, să nu crezi că te ţine cineva aici cu forţa’

— Puştiul ăsta e aşa de tânăr! Am şosete care-s mai bătrâne ca el! Ce fel de experienţă ar putea avea?

— Nu dau nici doi bani pe ideea de vârstă! Alte numere mă interesează pe mine – cele care se referă la *profiţi* Ai înţeles? Ale lui au două cifre, ale tale sunt ultimele de pe listă, pentru al treilea trimestru la rând. Până când îţi remediezi situaţia, toate tranzacţiile pe care le faci vor trebui aprobate de Lark.

— Lark…, a clătinat din cap. Până şi numele ăsta mă calcă pe nervi.

— Atunci du-te să fii călcat pe nervi în altă parte!

Scundul a mormăit ceva ce n-am putut

înţelege şi s-a întors să plece. Şî-a şters sudoarea de pe faţa încinsă în timp ce se îndrepta spre uşă şi a deschis-o larg, trecând pe lângă noi ca şi cum nici n-am fi fost acolo. în interior, şeful s-a apropiat de biroul lui. Din câte se părea, da, eram invizibile.

Recepţionera mi-a aruncat o privire compătimitoare înainte de a ciocăni.

— Ce e?

A întredeschis uşor uşa şi şi-a vârât capul înăuntru.

— A venit doamna pentru interviul de la ora cinci. Mi-aţi spus să o aduc aici.

— Minunat, s-a încruntat clătinând din cap. Pofteşte-o înăuntru.

Din câte se părea, nepotul lui Kitty mt-i moştenise manierele elegante.

Recepţionera a întins mâna spre mine, cu un zâmbet ezitant.

— îmi pare rău, a şoptit. Dar îţi doresc mult succes!

Am făcut câţiva paşi în biroul somptuos. Când uşa de sticlă s-a închis în spatele meu cu un declic, iar tipul nu a ridicat ochii şi nici nu a schiţat vreun salut, mi-a venit pur şi simplu să ma întorc şi s-o iau la goană de acolo. Dar tocmai când cântăream în minte posibilitatea asta, Domnul Morocănos a părut că-şi pierde răbdarea.

în continuare cu spatele spre mine, punând ceva în bibliotecă, a spus:

— Aveţi de gând să luati. loc sau e nevoie să vă ademenesc cu o conservă şi o sfoară ca să facem interviul ăsta?

L-am privit pieziş. Ce *nemernic!* Nu eram sigură dacă era din cauza zilei pe care o avusesem sau doar atitudinea tipului ăstuia mă scotea pur şi simplu din sărite, dar am simţit brusc că nu mai conta dacă primeam slujba asta. Ce se întâmpla se întâmpla *şi gata.* Iar partea drăguţă când ajungeai în punctul în care nu mai conta dacă pierzi sau câştigi era că nu mai exista

niciun fel de presiune pe tine.

— Poate doar vă acordam un minut în speranţa că' vă. veţi schimba dispoziţia, am zis.

Tipul s-a întors spre mine. Şi primul lucru care mi-a atras atenţia a fost zâmbetul lui ironic. Dar când am ridicat ochii să-i întâlnesc pe-ai lui şi am privit cu atenţie pentru prima oară verdele acela ciudat, aproape că mi s-au tăiat picioarele.

Nu se poate.

Pe bune?

Nu şi nu.

Nu se poate.

Nepotul luiKitty e tipul din cabina de probă?

Aş fi vrut să se crape pământul să mă înghită!

Dar în timp ce eu muream de umilinţă, iară să crâcnesc, bărbatul care acum cincisprezece minute dăduse peste mine adulmecându-mi subsuoara părea complet netulburat.

Merrick mi-a făcut semn să mă aşez pe scaunul din faţa biroului lui.

— Timpul înseamnă bani. Luaţi loc.

Oare nu-şi aminteşte de mine?Eposibil aşa ceva?

După ce fusesem martora schimbului de replici de mai devreme, cu angajatul său, nu mi se părea deloc genul de om care să nu spună tot ce gândeşte.

Poate că nu a apucat să mă vadă la faţă prea bine... Reuşisem să trântesc uşa la loc destul de repede. Şi acolo, oricum, mă văzuse în sutien, iar acum eram complet îmbrăcată.

Ori poate... Era posibil să mă înşel eu, şi să nu fie el tipul din magazin? Nu prea-mi venea să

cred. Oricât de uşor i-ar fi fost lui să mă ignore, bărbatul ăsta avea o faţă imposibil de uitat pentru mine – linia sculptată a maxilarelor, pomeţii proeminenţi, pielea bronzată, fără cusur, buzele pline şi genele dese, negre care mărgineau nişte ochi verzi, aproape translucizi. Ochi care acum, chiar în clipa asta, mă fixau ca şi cum

aş fi fost ultima persoană pe care şi-ar fi dorit-o în biroul lui.

Şi-a pus mâinile în şolduri.

— Nu am toată ziua la dispoziţie. Hai să terminăm odată!

Super! *Ce drăgălaş!* Părea la fel de entuziasmat ca şi mine de perspectiva de a lucra pentru el. Cu toate astea, făcusem eforturi considerabile pentru a ajunge astăzi aici, aşa că puteam la urma urmei să închei săptămâna asta de rahat cu încă un refuz de la un angajator, deci am decis să intru în joc.

M-am apropiat de biroul lui şi am întins mâna.

— Evie Vaughn.

— Merrick Crawford.

Privirile ni s-au conectat când am dat mâna, dar tot nu am văzut vreun semn că mă recunoscuse, nici din cabina de probă, nici ca prietenă a bunicii lui.

Mă rog. Kitty mă adusese până la uşă, restul depindea în totalitate de mine.

CV-ui meu stătea chiar în centrul biroului lui masiv de sticlă. L-a ridicat şi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Ce e Boxcar Reâlty?

— O, e o firmă non-profit pe care am înfiinţat-o acum câţiva ani. E mai mult un proiect suplimentar de-al meu, ca un fel de a doua slujbă, dar în ultimele şase luni m-am ocupat de el îndeaproape în perioadele în care am fost între slujbe, pe specialitatea mea de terapeut. Nu am vrut să am un gol în activitate.

— Deci v-aţi lăsat ultima poziţie de terapeut acum şase luni şi de atunci nu aţi mai fost

angajată nicăieri?

— Da, aşa e.

— Iar Boxcar este o firmă în domeniul imobiliar sau ceva asemănător?

— Nu, e o companie care închiriază proprietăţi. Sunt proprietara unor locuri de cazare neconvenţionale, pe care le închiriez prin Airbrib.

Merrick s-a încruntat uşor, nedumerit.

— Neconvenţionale?

— E o poveste lungă, dar am moştenit o bucată de pământ undeva, în sud, foarte potrivită pentru drumeţii, pentru a evada în natură. Nu era nimic elaborat acolo şi nu am vrut să stric peisajul construind case, aşa că am amenajat un camping îmbunătăţit şi două căsuţe în copaci pe care le închiriez.

— Un… camping *îmbunătăţit?*

— Da. Un fel de camping, dar care are condiţii mult mai bune. Adică…

Merrick m-a întrerupt.

— Am mai auzit despre acest concept, doamnă Vaughn. Mă străduiam doar să fac o conexiune cu profesia de terapeut.

Of. Nu începusem bine deloc. Mi-am îndreptat spatele.

— De fapt, nu există nicio conexiune directă – în afară de aceea că, într-adevăr, cei mai muici dintre aceia cărora le închiriez caută un loc de felul ăsta, unde să se relaxeze după slujbele stresante pe care le au. E un fel de proiect de suflet pentru mine. Toate încasările merg la o organizaţie caritabilă. După ce am plecat de la ultima mea slujbă, mi-am îngăduit timpul ăsta pentru a mă ocupa cum trebuie de el, să-l pun pe picioare, să-l fac să crească.

M-am aplecat în faţă, arătând spre CV-ul meu.

— Dacă vă uitaţi la poziţia pe care am ocupat-o înainte de asta, veţi vedea experienţa pe care o am ca terapeut.

Merrick m-a studiat o clipă, înainte de a-şi coborî din nou privirea la CV.

— Aţi lucrat la Halpem Pharmaceuticals. Povestiţi-mi ce făceaţi acolo.

— Monitorizam şi tratam pacienţii implicaţi în procese de experimentare clinică pentru medicamente antidepresive şi anxiolitice.

— Deci, fiecare pacient primea medicamente?

— Nu chiar. Unii primesc doar placebo în timpul acestor procese de testare clinică.

— Erau oameni care lucrau în medii extrem de stresante?

— Unii dintre ei. Proveneau din toate mediile. Cu toţii, însă, sufereau de depresie şi anxietate.

Gânditor, Merrick şi-a frecat buza cu degetul mare.

— Presupun că oamenii ăştia erau în căutare de medicamente fiindcă la ei terapia tradiţională nu funcţionase.

— Aşa este, am încuviinţat din cap. Toţi partici- panţii erau obligaţi să fi parcurs deja cel puţin un an de terapie pentru a se califica pentru experiment. Studiile pe care le făcea Halpem se concentrau să descopere dacă medicamentele astea ajutau o persoană care nu răspunsese la consiliere psihologică.

— Şi s-au dovedit eficiente?

— Cele cu care am lucrat eu, da.

Merrick se lăsă pe spătarul scaunului.

— Deci unica experienţă pe care o aveţi este lucrul cu nişte oameni care nu răspund la consiliere psihologică şi au nevoie de medicamente pentru ca să perceapă o îmbunătăţire a stării lor. Am înţeles bine oare?

M-am încruntat. *Doamne, ce dobitoc!*

— Din nefericire, nu reacţionează toată lumea la consiliere. Mulţi dintre oamenii pe care i-am tratat eu au constatat o anumită ameliorare. Totuşi, având în vedere că toate aceste experimente se desfăşoară dublu orb, nu v-aş putea spune câţi pacienţi au luat simple substanţe placebo şi s-au simţit mai bine numai datorită terapiei mele. Sunt sigură că la unii aşa a fost.

A aruncat CV-ul pe birou.

— Firma pe care o conduc eu se ocupă cu intermedierea investiţiilor. Mă întreb dacă aş putea să nu mai raportez rata de întoarcere a profitului pe care compania mea îl câştigă pentru clienţii săi? Cred că e plăcut să nu-ţi faci griji pentru că nimeni nu-ţi poate măsura succesul muncii.

Am simţit că-mi iau foc obrajii.

— Insinuaţi că nu mi-am făcut treaba cum se cuvine fiindcă nu avea nimeni de unde să ştie dacă oamenii se simţeau mai bine în urma consilierii, mele sau a medicamentelor?

Ochii i-au scânteiat.

— Nu asta am spus.

— Nu cu aceste cuvinte, dar asta aţi sugerat. La terapie procedez cu toţi pacienţii la fel, folosindu-mă de toată priceperea mea, indiferent dacă mă urmăreşte cineva sau nu. Spuneţi-mi, domnule Crawford, dacă s-ar întâmpla ca ai dumneavoastră clienţi să nu fie înştiinţaţi de marja de profit care le revine, v-aţi face altfel treaba? Aţi chiuli? Aţi da rasol?

O umbră de zâmbet i-a apărut pe buze, ca şi cum se simţea bine să facă pe nebunul cu mine. M-a privit fix câteva clipe, după care şi-a dres vocea.

— Noi căutăm pe cineva cu experienţă pentru a se ocupa de oamenii care funcţionează într-un mediu de lucru foarte stresant, înainte de a se apuca să recurgă la medicamente.

Mi-am dat brusc seama că nu conta ceea ce spusesem de când intrasem pe uşă. Şi nu aveam chef să

rămân acolo să mă simt în continuare penibil, de vreme ce din atitudinea lui se vedea clar că n-am cum să obţin slujba.

Aşa că m-am ridicat şi i-am întins mâna.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Crawford. Succes la găsirea candidatului potrivit.

Merriek şi-a arcuit o sprânceană.

— De ce? S-a încheiat interviul?

— Nu văd niciun motiv să continuăm, am ridicat din umeri. Aţi fost cât se poate de clar adineauri când mi-aţi spus că nu credeţi că experienţa mea este ceea ce vă trebuie. Şi aţi mai spus şi că timpul înseamnă bani, aşa că sunt sigură că deja v-am irosit... poate o mie sau chiar două de dolari?

Zâmbetul de mai devreme, practic mai mult un rânjet ironic, i-a apărut din nou pe buze. Mi-a studiat cu atenţie faţa, înainte de a se ridica şi a-mi strânge mâna.

— Cel puţin douăzeci de mii. Sunt foarte bun la ce fac.

Am încercat să-mi trag mâna, dar Merriek mă ţinea strâns. A tras-o pe neaşteptate, făcându-mă să mă aplec peste birou. Şi s-a aplecat şi el, la rândul lui. Pentru o secundă mi-a trecut prin cap c-o să mă sărute. Dar înainte ca inima să înceapă să-mi bată din nou, s-a întors spre stânga şi s-a apropiat cu faţa de gâtul meu, inhalând adânc. După care pur şi simplu mi-a dat drumul ca şi cum nu se întâmplase nimic.

Am clipit de câteva ori, nedumerită, trăgându-mă înapoi, să mă îndrept.

— Ce... ce-a fost asta?

Merriek a ridicat din umeri.

— M-am gândit că dacă tot nu veţi deveni angajata mea, nu va fi considerată hărţuire o simplă adulmecare rapidă.

— Adulmecare?

Şi-a vârât mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Eram curios de la faza cu cabina de probă.

Mi-au ieşit ochii ca la melc.

— Doamne! Ştiam că dumneavoastră aţi fost! De ce nu aţi spus ceva de la început?

— Mi s-a părut mai amuzant să nu o fac. Am vrut să văd cum vă descurcaţi. După cum arătaţi când aţi intrat, am crezut c-o s-o rupeţi la fugă pe uşă afară. Dar v-aţi redresat uimitor de rapid.

L-am privit pieziş.

— Nu e de mirare că aveţi nevoie de ajutor specializat cu nivelul de stres al angajaţilor. Aveţi obiceiul să vă jucaţi adesea cu oamenii pentru propriul amuzament?

— Dar dumneavoastră aveţi obiceiul să vă ascun- deţi în cabine de probă să vă mirosiţi subsuoara?

M-am încruntat şi, involuntar, privirea mi s-a îngustat şi mai tare. Merrick părea amuzat.

— Dacă vreţi să ştiţi, încercam să mă spăl puţin fiindcă am rămas blocată în..., am clătinat din cap şi m-am oprit mârâind. Ştiţi ceva? Nu contează.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am repetat în minte că sunt o profesionistă şi uneori trebuie pur şi simplu să te retragi cu demnitate. Aşa că mi-am netezit fusta şi mi-am îndreptat spatele.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Crawford. Sper că nu ne vom mai întâlni!

— Să înţeleg că interviurile de astăzi nu au mers prea bine?

Am scurs ultimele picături din sticla de vin, acum goală, şi am ridicat-o spre sorâ-mea.

— Ha, ha! Cum ţi-ai dat seama?

Greer a luat altă sticlă de vin din suport şi s-a aşezat la masa din bucătărie, în faţa mea, cu tirbuşonul în mână.

— De ce naiba n-am putut să ne naştem bogate, în loc să fim doar frumoase şi deştepte?

— Pentru că nu suntem nişte nemernice. îţi jur că orice om plin de bani, creier şi pe deasupra şi frumos pe care l-am cunoscut vreodată – era în acelaşi timp şi un mare nemernic, i-am zis şi apoi am sorbit din pahar. De exemplu, tipul cu care am avut un interviu în dupa- masa asta – era mişto, mişto! Avea ochii foarte deschişi la culoare şi genele aşa de dese şi negre că mi-a fost greu să nu mă holbez la el ca nebuna. Deţine unul dintre cele mai de succes fonduri de investiţii de pe Wall Street – dar altfel e un ticălos arogant şi oribil.

Greer a scos cu zgomot dopul sticlei cu vin şi Buddy, câinele ei, a apărut de nicăieri, în fugă. Era singurul sunet la care se scula. Putea să sune liniştit cineva la uşă, sau să bată, nici nu s-ar fi dat jos din pat. Dar cum se deschidea

o sticlă de vin parcă-l lovea instinctul pavlovian. I-a întins dopul să-l lingă şi câinele l-a înşfăcat bucuros.

Am clătinat din cap privindu-1.

— Ce câine ciudat ai!

Ea l-a mângâiat pe cap, în timp ce câinele pleos- căia fericit.

— îi place doar vinul roşu. Ai observat ce urât se uită la mine când vine în fugă să lingă dopul şi-şi dă seama că e alb şi s-a sculat degeaba?

Am izbucnit în râs şi i-am turnat lui Greer un pahar cu vârf, de merlot.

— Hai să revenim la tipul sexy, bogat şi arogant pe care l-ai cunoscut astăzi, a spus ea. Pare groaznic! Crezi că există vreo şansă să facă o donaţie pentru soră-ta?

Greer şi soţul ei se străduiau acum sa aleagă un donator de spermă, după cinci ani în care încercaseră să aibă un copil. La treizeci şi nouă de ani, avea aproape cu zece ani mai mult ca mine, Mama-Natură începuse s-o preseze. Făcuseră deja patru proceduri de fertilizare în vitro cu sperma lui Ben, fiindcă se părea că băieţeii lui aveau probleme de mobilitate. Dar până acum Ie lipsise norocul. De curând, renunţaseră la ideea asta şi se apucaseră în schimb să caute un donator.

— Sunt aproape sigură că mai degrabă ai avea tu şanse să-i obţii sperma decât eu să primesc slujba.

— Ce s-a întâmplat? Iarăşi o problemă cu experienţa? Nu ai experienţă în domeniul potrivit?

— Adevărul este, am oftat dând din cap, că e vina mea. Nu ar fi trebuit niciodată să fiu de

acord să lucrez la compania de fârmaceutice a familiei lui Christian. Industria asta are tipicul ei şi oamenii sunt destul de neîncrezători când vine vorba de experimente cu medicamente în vremurile noastre, aşa că faptul că am fost implicată în chestii din astea mă pune într-0 lumină proastă. Plus că a fost o prostie uriaşă să-mi leg în aşa măsură existenţa de un bărbat.

Soră-mea m-a bătut pe mână.

— Capul sus! Săptămâna viitoare ai interviul la compania nepotului Iui Kitty, nu? Poate iese ceva de-acolo.

— Of, ştii, nemernicul arogant de care-ţi spuneam mai devreme? *El* e nepotul lui Kitty.

Bunica noastră şi Kitty Harrington fuseseră cele mai bune prietene timp de aproape treizeci de ani. Locuiseră una lângă cealaltă, în Georgia, până Nanna mea murise cu patru ani în urmă. Când m-am hotărât să-mi fac doctoratul la Emory, în Atlanta, mă mutasem la Nanna şi aşa ajunsesem să o cunosc pe Kitty destul de bine. La moartea Nannei, după o luptă scurtă şi teribilă cu cancerul, în ultimul meu an de şcoală, Kitty şi cu mine ne-am ajutat una pe alta să trecem prin acest moment greu, şi de atunci încoace fuseserăm foarte apropiate. Nu conta că între noi erau aproape cincizeci de ani. O consideram o prietenă foarte bună. Chiar şi după ce mă mutasem înapoi la New York ca să-mi fac stagiul, nu am pierdut legătura. Mă duceam s-o vizitez cel puţin o dată pe an şi vorbeam la telefon aproape în fiecare duminică.

Greer a făcut ochii mari.

— O, nu! Eram sigură că interviul e săptămâna viitoare. Nu pot să cred că nepotul lui Kitty s-ar purta cu tine aşa, ca un nemernic,

ştiind cât de apropiate sunteţi.

Am sorbit din vin şi-am clătinat din cap.

— Ştii, adevărul e că numele lui Kitty nici n-a apărut în discuţie. Nu era genul de tip care să-şi piardă vremea cu amabilităţi sau discuţii de salon. Dar mi-am dat seama după ce am plecat de la birou că e posibil să

nu fi ştiut cine sunt. Ai fi crezut că măcar ar fi pomenit-o, nu?

— De ce n-ai pomenit-o tu?

— Pentru că avusesem o zi de coşmar, cred, am ridicat din umeri. De fapt, dădusem peste ei Ia un magazin, la doi paşi de firmă, înaintea interviului şi avusesem… un mic incident. Şi toată chestia asta m-a cam debusolat şi pe urmă el m-a luat la întrebări şi şi-a exprimat îndoiala că aş fi calificată pentru ce-i trebuia lui. înţeleg că poate nu eram *cea mai bună* candidată, dar de ce m-a mai chemat la interviu dacă nici măcar nu a considerat că am calificarea de bază?

— Mă mir! Kitty e o doamnă atât de drăguţă!

— Da, este. Dar să ştii că uneori e pusă pe şotii. Şi niciodată nu-mi dădeam seama dacă vorbeşte serios sau glumeşte, din cauza zâmbetului ei ironic, am continuat clătinând din cap. Tocmai am realizat că au chestia asta în comun – zâmbetul ironic, imposibil de citit.

— Şi o să-i spui că el s-a purtat ca naiba cu tine?

M-am strâmbat.

— Nu vreau să se simtă prost din cauza asta. Mai ales că ea se luminează la faţă când vorbeşte despre el.

— Păi…, şi soră-mea m-a strâns uşor de mână, ştii că totul se întâmplă cu un anumit scop. Sunt sigură că te aşteaptă ceva mai mare, mai bun, mai important. Şi chiar dacă va dura ceva până te va găsi, ce-i al tău e pus deoparte. Şi nu trebuie să pleci nicăieri, poţi rămâne la noi cât vrei.

Ştiam că vorbeşte din inimă şi îmi făcuse şi mie plăcere să petrec timp cu sora mea şi soţul ei

de când mă mutasem aici, dar de-abia aşteptam să-mi găsesc un loc al meu.

— Mulţumesc.

Mai târziu, în acea noapte, stând în pat, incapabilă să adorm, m-am perpelit de pe-o parte pe alta din nou, aşa cum făcusem în majoritatea nopţilor de când viaţa-mi fusese dată peste cap. într-o singură zi îmi pierdusem logodnicul, cea mai bună prietenă, slujba şi apartamentul. Şi pe deasupra, discursul pe care-l ţinusem la nuntă – în care îi demascasem pe Christian şi Mia, cu relaţia lor ilicită cu tot – devenise viral pe internet. La fel ca şi clipul în care-i arătam făcând sex în apartamentul nupţial, în noaptea premergătoare nunţii mele. La ultima numărătoare, „video-ul porno făcut de mireasa nebună cu prietena cea mai bună şi mirele” avea mai mult de un miliard de vizualizări – deci un miliard, da, nu un milion!!.’ Chiar şi canalele de ştiri de la posturile importante relataseră istoria şi durase mai bine de o luna ca Internetül să-şi piardă încet, dar sigur interesul pentru ea. Apoi, exact când credeam că pot respira uşurată, Christian şi familia lui mă dăduseră în judecată pentru fraudă şi delapidare de fonduri, pretinzând că îi pusesem să plătească tot ce fusese necesar pentru o nuntă mare ca să mă răzbun pentru ceva despre care ştiusem tot timpul. Şi ca şi cum n-ar fi fost suficient că mi se servise penibilitatea aia, când situaţia s-a scurs în presă, nebunia a reînceput. Maşini cu paparazzi au fost parcate zile întregi în faţa clădirii unde era apartamentul soră-mii. La naiba, încotro se îndreaptă lumea asta dacă nici măcar nu mai poţi să-ţi distrugi propria nuntă

fără să se implică *un miliard* de oameni?

Cum nu puteam dormi, mi-am luat telefonul de pe noptieră şi am început să mă uit pe net. Nu am găsit nimic care să-mi atragă atenţia, aşa că am făcut marea greşeală de a-mi deschide e-mailul. Mai sosiseră două scrisori de refuz pe lângă cele primite după-amiază. Oftând, am dat să mă deconectez. Dar atunci am observat un e-mail pe care-l ratasem mai devreme. Venise acum două ore şi adresa expeditorului mi-a atras atenţia imediat.

Joan_Davis@CrawfordInvestments.com

Probabil era încă o scrisoare de respingere, dar am deschis-o totuşi.

Dragă doamna Vaughn

Va *mulţumim pentru interesul arătat postului nostru de terapeut pentru persoanele care suferă de stres. Domnul Crawford a selectat candidaţi! care pot trece în etapa* următoare a procedurii de angajare, aşa că am *dori să vă invităm la biroul nostru pentru un al doilea interviu.*

Vă rog să *aveţi amabilitatea de a mă anunţa când sunteţi disponibilă săptămâna viitoare.*

Cu respect,

Joan Davis

Director Resurse Umane

Am clipit de câteva ori, fiind sigură că am înţeles aiurea conţinutul acelui e-mail. Dar, nu, o a doua lectură mi-a confirmat că, într-adevăr, eram invitată să mă întorc acolo. Probabil că faza

cu subsuoara făcuse o impresie memorabilă.

CAPITOLUL 3

— Domnule Crawford?

Asistenta mea, Andrea, a băgat capul pe uşă în biroul unde-mi luam prânzul alături de Will.

— Scuze că vă întrerup, dar cei de la Resurse Umane mi-au cerut să aflu dacă aveţi puţin timp la dispoziţie să discutaţi cu una dintre candidatele pentru postul de terapeut scos la concurs.

Am clătinat din cap.

— Nu am nevoie să discut cu candidaţii. Deja i-arn comunicat părerea mea lui Joan. Cei de la Resurse Umane desfăşoară o a doua rundă de interviuri şi mă vor anunţa opinia lor când termină.

— Din câte se pare, una dintre candidate a întrebat dacă poate discută un minut cu dumneavoastră, după întâlnirea de lâ HR. Doar că aceasta începe abia acum şi ştiu că nu vă place să vă ocupaţi cu nimic programul în timpul orelor de tranzacţii.

— Ce candidată?

— Evie Vaughn.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, chicotind.

— Desigur. De ce nu?

— O anunţ, a dat din cap.

Will şi-a ridicat bărbia întrebător spre mine, după ce Andrea a închis uşa.

— Ce-a fost râsul ăla?

— Una dintre candidatele pentru postul de terapeut este *foarte interesantă,* ca să spun aşa. De fapt, puţin zis.

— în ce sens?

— Primul interviu la care a participat a fost programat pentru ora cinci într-una din zile, săptămâna trecută, aşa că atunci când s-a închis piaţa, am tras o fugă până jos, la Paloma, să-mi ridic un costum pe care-I cumpărasem şi-l lăsasem acolo pentru ajustări. După ce am plecat de la magazin am avut impresia că mi-am uitat telefonul în cabina de probă şi m-am dus înapoi să verific. Când am deschis uşa, am dat peste o femeie.

— Detest magazinele care au o singură cabină de probă şi pentru femei, şi pentru bărbaţi.

— De fapt, magazinul ăsta are cabine separate. Numai că femeia se afla pur şi simplu în cabina pentru bărbaţi. Şi nici măcar chestia asta nu e cea mai tare. Când am intrat peste ea, era pe jumătate dezbrăcată... şi-şi mirosea subsuoara.

Will m-a privit cu sprâncenele instantaneu arcuite.

— Poftim?

— Da, ai auzit bine. Mă rog, în sfârşit, câteva minute mai târziu a apărut candidata pe care o aşteptam la ora cinci şi, ce să vezi? Ea era. Femeia din cabina de probă.

. — Aia care-şi mirosea subraţul? Las-o dracului, aşa ceva! Şi ce-ai făcut?

— Nimic. M-am prefăcut că nu am recunoscut-o, deşi se vedea clar că ea mă recunoscuse. Am văzut-o cum se frământă din

pricina asta.

— Numai ţie ţi se pot întâmpla rahaturi de-astea. Şi? După aia? Cum a mers interviul?

— A fost cea mai puţin calificată pentru slujbă dintre toţi candidaţii. Nici măcar nu-mi dau seama cum a ajuns CV-ul ei printre cele ale specialiştilor chemaţi la interviu.

— Şi cu toate astea, astăzi, e aici pentru un *al doilea* interviu.

— Da, este.

— Ce naiba-mi scapă? a clătinat din cap Will.

— Când am ajuns acasă în seara aceea, am început să mă gândesc la felul în care consiliul director mi-a băgat pe gât postul' ăsta. Şi Ia faptul că mi-au cerut să angajez pe cineva, fără să solicite ca persoana respectivă să fie competentă.

— Genial, a zâmbit Will.

— N-a fost suficient că m-am oferit să acopăr eu cheltuielile pentru oricine vrea să meargă la terapie, am clătinat din cap. M-au presat să găsesc şi să angajez pe cineva permanent, care să lucreze aici, şi ca fiecare angajat să fie obligat să meargă la terapie cel puţin o dată pe lună în timpul programului. Eu am nevoie ca oamenii mei să fie concentraţi, să fie brici când sunt la birou! Nu să fie preocupaţi de emoţii şi afecte şi alte bălării!

— Normal.

Am terminat de mâncat şi chiar atunci Andrea s-a întors şi a ciocănit. Evie Vaughn era în spatele ei. Azi îşi prinsese părul blond, ondulat, într-un coc, şi era îmbrăcată cu un taior negru, cu fustă, cu o bluză roşie pe dedesubt, ceea ce-o făcea să aibă figura aceea de bibliotecara sexy la care visează orice bărbat

măcar o dată în viaţă. Am căutat să ignor senzaţia pe care mi-a provocat-o vederea ei şi m-am forţat să mă uit în jos.

Andrea a băgat capul pe uşă.

— Mai aveţi nevoie de puţin timp?

M-am uitat spre Will.

— Trebuie să mai discutăm şi despre altceva?

A clătinat din cap.

— Nu, nu-mi vine nimic altceva acum. Trimit oferta de cumpărare pentru Endicott imediat ce ajunge preţul la patruzeci per o acţiune.

— Bun.

Mi-am îndreptat atenţia spre Andrea.

— Te rog, spune-i doamnei Vaughn să intre.

Will a ieşit, aruncându-mi un zâmbet semnificativ peste umăr când a trecut de Evie.

Când uşa s-a închis, ea a făcut câţiva paşi înainte, apoi a ezitat.

— Vă mulţumesc ca m-aţi primit.

Am dat din cap şi i-am făcut semn să ia loc pe unul dintre scaunele aflate de partea cealaltă a biroului meu.

— Luaţi loc.

— Asistenta dumneavoastră mi-a spus că de obicei nu primiţi pe nimeni câtă vreme e bursa deschisă.

— E-adevărat, am zis, lăsându-mă pe spătar şi împreunându-mi degetele. Cu ce vă pot ajuta, domnişoară Vaughn?

—■ Evie, vă rog. Şi... eu speram că poate puteţi să-mi clarificaţi o nedumerire.

— Ce nedumerire?

— De ce mă aflu aici? Mă refer... pentru un al doilea interviu? Pe parcursul primei noastre întâlniri, mi-aţi lăsat impresia cât se poate de

clar că nu consideraţi că am experienţa necesară pentru acest post şi că, oricum, nu v-aţi făcut o părere foarte bună despre mine încă de la întâlnirea noastră din cabina de probă. Decide ce mă aflu din nou aici?

Mi-am încrucişat braţele şi am ezitat puţin. Răspunsul politicos şi profesionist ar fi fost că mi-am schimbat opinia pe baza felului în care se comportase ea în timpul interviului. Dar nu mă acuzase nimeni vreodată că aş fi prea politicos ori că m-aş comporta tot timpul ca un profesionist.

— Eşti sigură că vrei să auzi răspunsul real? Uneori e mai bine să nu ştii şi pur şi simplu să accepţi rezultatul.

Ea şi-a încrucişat braţele la piept, oglindindu-mi postura.

— Poate, dar eu tot vreau să ştiu.

îmi plăcea curajul ei. Şi de-abia mă abţineam să nu zâmbesc.

— Ai fost invitată încă o dată pentru că eşti cea mai puţin calificată pentru slujba asta dintre toţi candi- daţîi pe care i-am văzut.

I-a picat faţa, şi am simţit un junghi de vinovăţie, chiar dacă-mi spusese că vrea adevărul.

— De ce aţi face aşa ceva?

— Pentru că nu a fost ideea mea să angajăm pe cineva care să facă terapie anti-stres. Sau, oricum, nu cu normă întreagă. Consiliul director îmi cam forţează mâna în privinţa asta.

— Şi e o problemă din cauză că nu a fost ideea dumneavoastră?

— Conduc o organizaţie de o sută douăzeci şi cinci de oameni a căror slujbă este să-mi dea mie idei, am clătinat din cap. Nu, nu am o

problemă de autoritate aici, doamnă Vaughn.

Şi-a ţuguiat buzele.

— Doctor... adresarea corectă este *doctor* Vaughn. Prefer să mi se spună Evie. dar dacă dumneavoastră insistaţi să folosiţi formule de adresare formale, aţi putea la fel de bine să vă adresaţi cu titlul ştiinţific pe care-l deţin. Am un doctorat în psihologie clinică.

De data asta chiar nu am putut să nu zâmbesc. Am dat din cap.

— Foarte bine. Nu am o problemă de autoritate, *doctor* Vaughn.

— Deci sunteţi împotriva acestei slujbe în general şi v-aţi gândit să angajaţi cea mai puţin potrivită persoană pentru a dovedi că aveţi dreptate?

Am încuviinţat.

— Da. s-ar putea zice şi aşa.

— Sunteţi împotriva ideii de terapie?

— Nu, consider că sunt unii cărora terapia ar putea să le fie benefică.

— Unii? Dar nu şi angajaţii dumneavoastră? Consideraţi că angajaţii dumneavoastră nu sunt supuşi unui anumit stres la locul de muncă?

— Suntem pe Wall Street, doamnă... *doctor* Vaughn. Dacă nu ar fi o slujbă stresantă, agentul meu nu ar câştiga în medie un salariu cu şapte cifre. Prefer ca oamenii mei sa se concentreze la ce au de făcut câtă vreme sunt aici, la birou.

— Şi nu v-a trecut niciodată prin cap că priviţi lucrurile astea din perspectiva nepotrivită? Dimpotrivă, să-şi rupă o oră dintr-o zi ca să discute cu.cineva nu are deloc efecte negative asupra concentrării unei persoane supuse stresului. Oricum, deja nu se mai concentrează cum trebuie din cauza stresului. Terapia ar putea-o echilibra pentru a se concentra mai bine.

— Am notat că există mai multe perspective din care poţi privi o chestiune, am replicat, studiind-o o clipă. Mai doriţi să întrebaţi ceva? Sau am ajuns la punctul acela al discuţiei în care-mi spuneţi că speraţi să nu ne mai întâlnim niciodată?

A zâmbit timid.

— îmi pare rău că am spus asta. Nu a fost deloc potrivit.

— Nu face nimic, am ridicat din umeri. Nu ştiu dacă va vine să credeţi, până şi eu am fost acuzat că m-am comportat nepotrivit o dată sau de două ori în viaţa asta.

A râs, în timp ce se ridica.

— Ei, îmi vine greu să cred aşa ceva din partea unui bărbat care m-a mirosit în timpul interviului, a spus întinzând mâna. Vă mulţumesc pentru timpul acordat. Şi pentru sinceritate.

Am dat din cap şi i-am strâns mâna.

— încă ceva. Sper că nu-mi forţez norocul prea tare dacă îndrăznesc să vă fac o sugestie.

— De-abia aştept, mi-am arcuit o sprânceană.

— Dacă tot trebuie să angajaţi pe cineva, a zâmbit ea, de ce să nu angajaţi cel mai bun candidat? Angajaţii dumneavoastră merită asta şi, nu aveţi de unde să ştiţi, dar e posibil ca rezultatul să vă surprindă.

în seara aceea, directoarea mea de Ia Resurse Umane, Joan Davis, mi-a făcut cu mâna când a trecut pe lângă biroul meu. Din câte se părea, terminase lucrul şi tocmai pleca. Am deschis uşa şi am strigat-o.

— Hei, Joan?

S-a oprit şi s-a întors.

-Da?

— Pot să te întreb ceva?

— Da, sigur. Ce e?

— De ce am ales s-o intervievăm pe dr. Vaughn?

S-a încruntat uşor nedumerită.

— Pentru că mi-ai trimis un e-mail şi mi-ai spus să o chem.

£

— Nu, nu mă refeream la runda a doua. Vorbeam despre prima. Ceilalţi candidaţi aveau cu toţii mai multă experienţă, aşa că eram curios ce te-a făcut să o selectezi pe ea pentru interviul initial.

Cuta de pe fruntea ei s-a adâncit.

— La primul interviu mă refeream şi eu. Tu mi-ai cerut să o includ şi pe ea în grupul celor selectaţi ca fiind eligibili pentru angajare.

— *Eu* ţi-am cerut? Nu o ştiam dinainte să vină aici.

— Dar mi-ai spus că e posibil ca bunica ta să aibă o candidată pentru postul ăsta şi când primesc CV-ul să o includ în prima rundă de interviuri.

— Nici nu ştiam că a sosit CV-ul acela. Adică femeia recomandată de bunică-mea este…, am închis ochii. *Rahat.* Evie e prescurtarea de la Everly, nu-i aşa?

Joan a dat din cap.

— Am presupus ca ştii toate lucrurile astea. în scrisoarea de intenţie a specificat faptul că e recomandată de Kitty Harrington, iar scrisoarea am pus-o alături de CV, în dosarul pe care ti l-am adus.

Nici nu mă sinchisisem să citesc scrisoarea de intenţie. De obicei, erau pline de prostiile obişnuite, nimic de substanţă, doar cuvinte goale.

— Mda, cred că am ratat informaţia asta.

— Oh… Mă rog, îmi cer scuze. Ar fi trebuit să-ţi atrag atenţia asupra acestui fapt înainte să începi interviurile.

— Nu-i nicio problemă, am dat din cap. E vina mea. Noapte bună, Joan.

Mai târziu în aceeaşi seară, am hotărât s-o

sun pe bunica. Până am ajuns acasă se făcuse deja aproape nouă, dar ea era genul care se culcă târziu. în plus, nu o mai sunasem de mult timp şi eram sigur că-mi va atrage atenţia asupra acestui lucru. Aşa că mi-am turnat două degete de whisky şi mi-am luat mobilul.

— Ia te uită, ce surpriză...! a răspuns imediat, începusem să mă gândesc că va trebui să mă sui intr-un avion şi să vin să-ţi trag o mamă de bătaie.

Am zâmbit. Exact cum mă aşteptasem.

— Scuze, buni! Nu te-am mai sunat de mult, aşa e. Am fost foarte ocupat cu munca.

— Ah, scuza asta e de rahat, iar tu o ştii foarte bine.

— Ce mai faci? am întrebat-o râzând.

— Probabil cam acelaşi lucru ca şi tine, numai că mai bine.

îmi fusese tare dor de femeia asta.

— Sunt sigur. Ce mai e nou? Te întâlneşti în continuare cu tipul ăla, Charles?

— O, puiule, a trecut ceva vreme... Charles a primit un picior în fund acum cel puţin două luni. Acum am trecut la Marvin.

— Păi ce s-a întâmplat cu Charles?

— Lua cina la ora patru, umbla pe afară cu papuci de casă şi nu-i plăcea să călătorească. Eu am şaptezeci şi opt de ani. Nu am timp de pierdut cu plicticoşi de genul ăsta. Ţi-am spus că suntem rude cu Ava Gardner?

— Ava Gardner era o actriţă, nu?

— Da, şi-ncă una a naibii de bună. Avea o gură superbă, cu buze mari, cărnoase. Probabil de la ea moşteneşti gura aia continuu îmbufnată.

Nu mai înţelegeam nimic. Buni o luase pe câmpii şi eu nu eram în stare să o urmăresc.

— Ce legătură are Ava Gardner cu Charles?

— Niciuna. Ava e o descoperire recentă pe care-am făcut-o pe site-ul Ancestry.

- Oh...

Aproape că uitasem de hobby-ul bunicii mele. De doi ani încoace, descoperise peste şase mii de
conexiuni pe Ancestry. în fiecare săptămână avea o discuţie pe Zoom cu cine ştie ce rubedenie îndepărtată care era dispusă să stea de vorbă cu ea. Pe unii îi şi întâlnise în persoană. Femeia asta nu era în stare să stea liniştită nici măcar o zi în viaţa ei. La dracu’, se pensionase doar cu cinci ani în urmă de la adăpostul împotriva violenţei domestice pe care-l înfiinţase şi în continuare se ducea o dată pe săptămână, să lucreze acolo ca voluntar.

— Şi? Cum de suntem rude cu Ava? am întrebat.

— Străbunicul lui taică-meu – adică stră-străbuni- cul tău – era văr primar cu stră-străbunica ei.

— Ce să zic, mi se pare că ramura aia e cam îndepărtată pentru ca să o moştenesc tocmai pe ea la buze...

— Avem gene puternice. Numai Dumnezeu ştie că încăpăţânarea ta se trage de la cel puţin şase generaţii în urmă.

Eram destul de sigur că femeia de la capătul firului putea s-o ţină aşa la infinit.

— Şi, cu ce te-ai mai ocupat în ultima vreme, în afară de faptul că nu m-ai sunat să vezi dacă n-am murit? a întrebat. în continuare dai iama în top-modelele alea, în loc să cauţi o mamă potrivită pentru viitorii mei strănepoţi? Ştii că nu întineresc, nu? Ar fi drăguţ dacă te-ai apuca mai devreme de chestia asta, în loc să pierzi vremea.

— Sunt ocupat, buni! Am treabă să-mi

conduc afacerea.

— Ei, rahat! Viaţa ţi-a dat nişte lămâi, cum se spune. Nu te mai strâmba atâta sugându-le şi fă nişte limonadă. Şi pe urmă du-te să găseşti fata cu vodca.

Am zâmbit, dar era clar timpul să schimb vorba. Şi că venise vorba de acrituri...

— Auzi? Voiam să te întreb despre Evie Vaughn.

— Ah, Everly. Nu m-a.ra putut obişnui să îi spun Evie.

— Din câte se pare, aşa îşi spune chiar ea.

— Mda, mă gândeam că din cauza asta m-ai sunat. Everly mi-a spus că v-aţi întâlnit săptămâna trecută.

Rahat.

— Şi ce ţi-a zis?

— Chestiile obişnuite. Că ai fost amabil, aşa cum am spus, şi foarte politicos. Un adevărat profesionist.

Politicos, ha? Bunică-mea nu făcea pe nebuna, eram sigur de asta. S-ar fi năpustit ca un uliu asupra mea dacă ar fi ştiut că mă purtasem cu Evie aşa cum o făcusem. Deci eram recunoscător că *dr.* Vaughn păstrase pentru sine adevărul despre întâlnirea noastră.

— Arată trăsnet, nu?

— Da, Evie e o femeie frumoasa.

— Şi are şi balcoane, am auzit-o spunând.

Mda, chestia *asta* o ştiam bine din cabina de proba. Dar nu aveam de gând să fac conversaţie cu bunii-a mea despre sânii nu ştiu cui.

— Asta habar n-am. A fost un interviu, n-am chemat-o ca să mă holbez la ea.

— Foarte bine. Te iubesc, ştii asta. Eşti nepotul meu favorit. Dar ultimul lucru de care are nevoie Everly pe lumea asta e un tip obsedat de muncă şi care pe deasupra mai are şi probleme de ataşament în relaţii. Nu vreau să-i oferi decât o slujbă, nu o călătorie cu Merrick Express.

— în primul şi-n primul rând, sunt *singurul* tău nepot, aşa că ar fi şi normal să fiu favoritul tău. Şi, în al doilea rând, nu am probleme de ataşament în relaţii.

— Aha, sigur. Deci, spune-mi, îi dai postul ăla fetei sau nu? Şi-aşa a avut un an greu’cu despărţirea şi cu porcăria aia de videoclip şi cu tot.

— Porcăria de videoclip?

— Tu asculţi vreodată ce-ţi spun? Ţi-am povestit doar. S-a întâmplat probabil cam acum şase luni. în săptămâna după ce am făcut eu operaţia de fiere, ca să fiu mai precisă. De asta nu am putut merge la nuntă.

Acum că pomenea despre asta, mi-am amintit că, într-adevăr, trebuia să vină la o nuntă, dar avusese o criză puternică de fiere şi în loc de asta mă dusesem eu Ia ea pentru operaţie.

— Da, îmi amintesc nunta aia... Şi s-au despărţit, deci? Evie a anulat-o?

— Nu chiar. în noaptea de dinaintea evenimentului, Everly a aflat că logodnicul ei i-o trăgea domnişoarei de onoare. Şi în loc să se despartă de el chiar atunci, pe loc, s-a dus şi s-a măritat cu el, după care Ia petrecere a scos o înregistrare cu ei făcând frichi-frichi. După care a plecat. Şi nu ştiu cum, dar nenorocita aia de filmare a devenit virală pe intemet. Apoi, săptămâna următoare a anulat cununia.

Ei, *pe dracu’.* îmi aminteam vag că bunică-mea îmi spusese povestea asta şi chiar îmi aminteam că văzusem o parte din clipul respectiv la ştiri. Dar nu pusesem lucrurile cap la cap.

— Mda, nu am făcut legătura, deci habar n-am avut că ea era femeia pe care am intervievat-o.

— Exact. Deşi sper că nu o să i-o iei în nume de rău. I-a trebuit mult curaj să facă ce-a făcut.

— Sigur că nu, i-am răspuns.

Am mai vorbit cu bunică-mea încă vreo zece minute. După ce am închis, mi-am luat laptopul şi

ara tastat în bara de căutare pe Google: *Everly Vaughn nuntă dezastru.*

Nu fusesem aşa de atent la clipul ăsta în vremea când răsărea mai peste tot, la începutul anului, dar în

primul filmuleţ care mi-a apărut când am apăsat tasta enter am vazut-o pe Evie. Şi porcăria avea o tonă de vizualizări. Cadrul iniţial era cu faţa ei vorbind la un microfon, îmbrăcată în rochie de mireasă. Am apăsat pe play şi m-am uitat de la un cap la altul, cu gura căscată. Nu-mi venea să cred că era vorba despre aceeaşi femeie pe care o intervievasem fără niciun chef, aceeaşi femeie din cabina de probă. Când s-a terminat clipul, am apăsat tasta ca să-l mai văd o dată. Şi atunci când pe ecran a apărut figura miresei, am apăsat pe pauză şi m-am apucat s-o studiez cu atenţie.

Evie – *doctor* Everly Vaughn – arăta absolut minunat într-o rochie albă de dantelă, strâmtă pe corp şi fără bretele. Avea parul coafat în felul acela în care-l purtau femeile prin anii 40, cu bucle moi care-i încadrau faţa frumoasă. Ochelarii sexy de bibliotecară, pe care-i purtase în ambele zile când o văzusem, dispăruseră, facându-i ochii mari şi albaştri să pară şi mai mari. La naiba… Chiar că era o bunăciune!

Am clătinat paharul aproape gol, zăngănind cuburile de gheaţă, cu ochii lipiţi de ecran. Prima oară când urmărisem filmuleţul mă concentrasem asupra mirelui – încercând să-mi dau seama dacă avusese habar măcar de dezastrul ce urma să se întâmple. Cu siguranţă, nu, iar asta mă făcuse să mă simt şi mai bine văzând cum nemernicul îşi primea pe neaşteptate binemeritata răsplată. De data asta însă, m-am concentrat pe mireasă. Şi oricât de frumoasă era, acum am văzut clar suferinţa din ochii ei. Mi-a amintit de felul în care i se umbrise privirea mai devreme, după-amiază, când fusesem sincer în legătură cu motivul pentru care fusese chemată la un al doilea interviu – numai că de data asta suferinţa era multiplicată de mii de ori.

Am apăsat pe play şi am privit cum Evie a luat microfonul şi a cerut să se facă linişte. Am

mărit rezoluţia şi am observat că-i tremurau mâinile. Acum câteva

te

luni, când povestea ajunsese la ştiri, concluzionasem că era vorba, pur şi simplu, de o mireasă ţicnită. Dar acum vedeam lucrurile cu alţi ochi. Am dat pe gât ultimele picături din licoarea de culoarea chihlimbarului din pahar şi m-am gândit ca avusese mare dreptate să ia atitudine în felul acela. Şi bunică-mea avea dreptate. Era nevoie să ai sânge în instalaţie să faci aşa ceva, să-ţi dezvălui sentimentele în faţa unei camere pline de oameni şi să-i denunţi public pe cei doi oameni pe care-i iubeai. Când clipul a ajuns la partea în care se vedea cum logodnicul şi prietena ei cea mai bună se puneau pe treabă, am închis laptopul şi m-am uitat pe fereastră în jos, spre Manhattan.

Evie Vaughn. Femeia fusese în stare să participe la o cununie, fusese în stare să se mărite cu tipul ăla numai ca să facă scena aceea teribilă la nuntă. Nu părea deloc capabilă ea însăşi să facă prea bine faţă stresului. Ca să nu mai spun că părea o ţipă extrem de voluntară – era deşteaptă, îndrăzneaţă, genul de femeie care spunea lucrurilor pe nume atunci când considera de cuviinţă, indiferent dacă era vorba de propria nuntă ori despre un interviu cu un posibil angajator. Era şi sexy ca naiba, mai ales când arăta că nu-i este frică de nimic. Mda, dr. Vaughn era *exact* genul de angajată de care *nu* aveam nevoie, chiar şi pentru o slujbă pe care nu o doream. Compania mea era şi aşa plină de oameni încăpăţânaţi şi fîxişti.

Şi cu toate astea, se părea că nu-s capabil să-mi scot din minte ultimele câteva zile.

Ceea ce era o prostie.

Mare prostie.

Ştiam că ceea ce trebuia făcut era să

înăbuş în faşă toată povestea asta. Aşa că am căutat e-mailul pe care cei de la HR mi-l trimiseseră după intervievarea ultimilor candidaţi şi l-am recitit înainte de a răspunde.

PROIECTUL *ŞEFUL*
>

Domnule *Crawford,*

M-am întâlnit cu *cei doi candidaţi pe. care i-aţi ales pentru a participa la cel* de-al *doilea interviu. Ambii s-au descurcat bine, au fost capabili* sâ *prezinte diferitele tehnici de eliberare a stresului pe care le-ar putea folosi pe viitor şi, în mod evident, şi-au făcut femele în ceea ce priveşte studierea specificului companiei noastre. Totuşi, dr. Wexler are mai multă experienţa cu privire la lucrul concret, faţă în faţa, cu persoane afectate de anxietate şi stres decât dr. Vaughn. Prin urmare,* recomandarea mea este sâ îi facem o *oferta de angajare dr.-ului Wexler.*

Vâ rog *să mă anunţaţi dacă doriţi* să mai *discutăm sau, dimpotrivă, dacă aţi prefera* să reîncepem *căutările pentru alţi potenţiali candidaţi.*

Cu respect,

Joan Davis

Am rămas încă vreo douăzeci de minute acolo, privind în gol spre ecran. Lista motivelor de a nu o angaja pe Evie Vaughn era iară sfârşit. Chiar şi specialiştii de la Resurse Umane recomandau un alt candidat. Şi totuşi…

Eram genul de om care deseori prefera să se lase condus de instinct, de intuiţie, mai puţin de logică. Şi, în cele mai multe cazuri, funcţionase de minune. Nu-mi dădeam seama de ce, dar nu mă puteam dezbăra de sentimentul că respingerea Iui Evie Vaughn avea să fie o greşeală – şi nu numai pentru că bunica

mea n-ar fi fost deloc mulţumită. Deşi nici n-aş fi putut susţine cu mâna pe inimă că înclinaţia mea spre candidata mai puţin calificată se baza strict pe motive profesionale. Femeia aia avea ceva care mă interesa. Parcă mi se vârâse sub piele. Şi tocmai de aceea ar fi trebuit să urmez recomandarea directorului meu de HR. Cu toate astea, în loc să-i răspund la e-mail, am intrat din nou pe pagina de YouTube şi am apăsat din nou play. *De două ori.*

în cele din urmă, am clătinat din cap. *Ce prostiei* De ce naiba îmi pierdeam timpul gândindu-mă atâta la cel care avea să fie angajat într-o poziţie pe care nici măcar nu mi-o doream în compania mea?

Aşa că am apăsat pe reply şi am început să scriu.

Joan,

Te rog să faci o *ofertă de angajare pentru dr_*

CAPITOLUL 4

— Nu pot să cred, am râs şi am sorbit din cafea. Serios?

- Ce?

Am ridicat ochii din laptop spre Greer.

— Tocmai am deschis un e-mail de Ia firma de investiţii la care am fost la interviu acum două zile, cea deţinută de nepotul lui Kitty. Ştii, tipul care mi-a spus aproape pe faţă ce incompetentă sunt.

— Ăla super-sexy, a cărui spermă mi-aş dori-o?

— Exact, am dat din cap.

— Şi ce spune e-mailul? Vrea să mă duc să-i duc un recipient steril de colectare?

— Nu, e o nebunie chiar şi mai mare de-atât. Mi-au oferit slujba.

— O, excelent! Bravo!

Am început să-mi rod o unghie.

— Crezi? Crezi c-ar trebui să-mi doresc să lucrez undeva unde şeful cel mare nu consideră că e nevoie de postul meu şi nici măcar c-aş fi eu capabilă să-mi fac treaba pentru care aş fi angaj ată?

— Depinde. Cu cât te plăteşte? Şi crezi că poţi negocia să obţii ceva mai mult concediu şi pe deasupra şi nişte spermă?

M-am întors la laptop. Nu citisem decât primele rânduri în care scria că fusesem aleasă pentru slujba respectivă. Anexat e-mailuiui, am găsit şi un contract. Am aruncat o privire pe documentul de nouă pagini. M-am mirat să descopăr că salariul era mai mare decât la ultimul serviciu pe care-l avusesem – şi oricum, evident disproporţionat faţă de experienţa pe care Merrick Crawford considera că o am. Iar concediul era şi el generos, ca să nu mai pomenesc despre posibilitatea de a primi şi câte o primă considerabilă în anumite situaţii.

— *Of.* Salariul e foarte bun, oferă patru săptămâni de concediu pentru început şi un anumit procent din profit după primul an petrecut Ia ei.

— Şi tu ai spus o/pentru că ai prefera să primeşti un salariu de rahat, concediu deloc şi zero profit?

Am clătinat din cap.

— Nu mi-ar fi aşa de dificil să refuz o poziţie la care salariul ar fi de rahat.

— De ce-ai refuza?

— Pentru că motivul pentru care proprietarul vrea să mă angajeze pe mine este că mă consideră candidata cea mai puţin competentă. A recunoscut asta chiar el. Mi-a spus că numai consiliul director este cel care-l forţează să creeze această poziţie.

— Şi ce? Cui îi pasă ce crede el? *Tu* crezi că eşti în stare să faci faţă la o astfel de slujbă?

M-am gândit puţin.

— Sunt sigură că sunt mai mulţi oameni calificaţi care cunosc industria asta şi ar putea intra direct într-o companie de felul ăsta, fără să

trebuiască să înveţe ceva. Dar eu sunt bună la ceea ce fac şi cred că aş fi şi mai bună după ce aş înţelege mai multe despre ceea ce produce stres la serviciu în cazul acesta particular. Vreau

să spun, în afară de şef. în mod evident, are un stil de management absolut unic.

— Şi-atunci care e problema?

— N-ai priceput că proprietarul are impresia că sunt incompetentă?

A ridicat din umeri.

— Poţi să-i dovedeşti că se înşală. Ce s-a întâmplat când mama ţi-a spus că nu vei reuşi niciodată să faci parte din echipa de volei a şcolii, din cauză că eşti prea mică de înălţime?

— Am intrat în echipă şi anul următor am devenit căpitanul ei.

— Şi când toată lumea ţi-a sugerat să încerci la o „şcoală mai sigură” unde să studiezi şi să-ţi dai doctoratul, în locul celor top-trei din mintea ta, fiindcă la toate rata de admitere era sub zece Ia sută?

Am zâmbit.

— Am intrat la toate trei.

— E nevoie să merg mai departe? Că şi-aşa sunt încă amărâtă că am rămas pe locul meu atunci când ţi-am spus că nu o să reuşeşti niciodată să ajungi în culise să-l întâlneşti pe Justin Timberlake, când aveai şaisprezece ani, a clătinat din cap Greer. Vrei să ştii care cred că e cu adevărat problema ta?

— Nu sunt sigură. Care e?

— Şeful. Crezi că va reprezenta o provocare mai mare decât slujba însăşi, şi poate că aşa şi este. Bun. Şi ce dacă? Priveşte-l ca pe un simplu proiect de care să te ocupi, separat faţă de serviciul propriu-zis. *Proiectul Şeful.* Mi se pare că sună super – ţie, nu?

— Nu ştiu, ini-am muşcat buza de jos. Nu-mi dau seama de ce, dar tipul ăsta m-a făcut să

mă simt cumva ciudat. Am avut senzaţia că vrea să-mi citească gândurile...

— Ai încredere în mine, a pufnit Greer. Nu ţi s-ar fi oferit o slujbă dacă ar fi putut vedea ce se petrece în mintea ta. Şi-aşa eu îmi închipui o scenă demnă de Cirque du Soleil, numai că artiştii sunt un pic beţi şi mai şi rezolvă nişte complicate probleme de matematică în timp ce se contorsionează în toate felurile.

— Nu ştiu, am râs. Poate că o să mă gândesc mai bine la asta, mai târziu.

Mi-am terminat cafeaua şi m-am ridicat să-mi clătesc cana în chiuvetă.

— Acum trebuie să mă îmbrac şi să mă duc să mă văd cu avocatul pentru procesul ăla. Dar nu-ţi face griji, vin la magazin să te înlocuiesc înainte de cinci, aşa cum ţi-am promis.

— Mulţumesc; Programarea noastră nu e înainte de şase, aşa că poţi ajunge la cinci jumătate. Dar când ai angajat pe cineva să te reprezinte? Nu mi-ai pomenit de asta.

— încă nu am angajat. Dar cred că, în sfârşit, am găsit omul potrivit.

— Unde?

— E cineva pe care-l cunosc de ani buni.

Soră-mea a încreţit curioasă nasul spre mine. îi cunoştea pe toţi prietenii mei.

— Cine?

— Simon.

Instantaneu, ochii i-au fulgerat.

— Glumeşti?

- Nu.

— Mă mir că a fost de acord să ia cazul ăsta. E un tip drăguţ şi de treabă, dar întotdeauna a tratat-o pe Mia ca şi cum ar fi fost

os domnesc sau ceva de genul ăsta.

— Păi încă nu ştie că-l ia.

Greer a izbucnit în râs.

— O, Doamne! Asta chiar ar trebui să fie interesant de privit. O să iau o sticlă în plus de vin pentru diseară, când ajungi acasă.

— Mulţumesc, surioară!

— în continuare nu-mi vine să cred că te dă în judecată Christian, a clătinat ea din cap. Are nişte boaşe uriaşe, clar.

— Da, ştiu. Păcat că nu are şi penisul pe măsură.

— Evie! Ce cauţi aici? a întrebat Simon.

M-am uitat spre recepţionera care tocmai mă condusese pentru programarea de la ora unsprezece. Părea confuză.

— Mi se spune Evie, e o prescurtare, i-am explicat.

— De la Jill? a încreţit ea nasul spre mine.

Simon i-a făcut semn din mână.

— E.în regulă. Evie, Jill, cum o fi, intră!

S-a ridicat de la birou, l-a ocolit şi a venit să mă sărute pe obraz.

— Deci tu eşti cea cu care trebuia să mă întâlnesc la ora unsprezece? De ce ţi-ai dat un nume fals?

— De fapt mă mir cum de nu ai descifrat codul. Am impresia că ţi-ai cam pierdut abilităţile, Simon.

— Cod? Despre ce vorbeşti?

— Numele pe care l-am dat.

Simon s-a înapoiat la birou şi s-a uitat la programarea întâlnirilor, pe care o avea tipărită, deasupra.

— Mi s-a părut că numele de familie sună neobişnuit. Tedbride.

— Rosteşte-l cu prenumele.

S-a uitat din nou în jos.

— Jill Tedbride.

— Acum, rosteşte-le fără pauză.

— *Jillted bride*\ Drăguţ. Mda, cred că nu prea mă mai prind de jocurile de cuvinte de clasa a şasea. Poate m-aş fi prins la unele mai deocheate. Dar pentru ce ai făcut programarea asta?

— Am nişte probleme. Chestii juridice cu care speram să mă poţi ajuta.

— 0, îmi pare rău să aud asta. Care-i treaba – oh, stai..., a clătinat din cap. Nu. Clar, nu. Dacă eşti aici pentru motivul pe care mi-l imaginez eu, nu te pot ajuta.

— *Te rog,* Simon. Ştiu că ai fost supărat că nu te-am avertizat şi pe tine înainte de a-mi ţine discursul ăla la nuntă, dar am crezut c-am trecut peste asta.

Simon şi-a trecut mâna prin păr.

— Nu sunt supărat că nu mi-ai spus. Pur şi simplu..., încerc să las în urmă toate lucrurile astea, tot ce s-a întâmplat.

— Şi eu la fel. De asta am nevoie să mă ajuţi cu procesul ăsta ridicol.

— Pot să-ţi recomand pe cineva.

— Haide, Simon. Nu există măcar o părticică din tine care să vrea să i-o tragă lui Christian?

A tras aer adânc în piept.

— Ba o mare parte din mine ar vrea să-l facă praf pe nemernic! Dar i-am promis Miei că mă voi strădui să uit ce s-a întâmplat.

M-am tras înapoi, uimită.

— Miei? De ce i-ai promite ei ceva pe lumea asta?

Simon s-a uitat la mine cu o privire cercetătoare.

— Tu nu ştii că ne-am împăcat, nu-i aşa? Mia şi cu mine încercăm să ne reparăm relaţia.

1 Mireasa părăsită (n. tr.).

Am simţit c-o iau razna.

— Ce? De ce ai face aşa ceva?

Şi-a scos ochelarii şi i-a aruncat pe birou, apoi s-a frecat Ia ochi.

— E complicat, Evie.

Deja mă încinsesem la faţă.

— Ba nu, nu e. Când iubita ta e prinsă culcându-se cu logodnicul prietenei ei celei mai bune, mie mi se pare b situaţie foarte simplă. O dai afară din casă şi schimbi yalele. Cum ai putut s-o primeşti înapoi?

Simon a oftat şi s-a ciupit de puntea nasului.

— O iubesc. A făcut o greşeală.

— Nu a făcut o greşeală. A greşit de nenumărate ori. Nu a fost ceva de genul că au băut prea mult într-o seară, s-a trezit îu pat cu el şi a doua zi dimineaţă şi-au dat seama îngroziţi de ce făcuseră. Au avut o relaţie timp de luni întregi – ea şi cel care se presupunea a fi logodnicul prietenei ei, celei mai bune prietene a ei! Am ieşit toţi patru la cină tot timpul ăsta, Simon! Probabil că-l pipăia pe sub masă de faţă cu noi, două momâi!

— Ştiu că eşti supărată, dar... Mia se simte foarte, prost pentru ce ţi-a făcut.

— *S-au dus să se culce împreună în apartamentul nupţial, în noaptea de dinaintea nunţii.* Rochia mea atârna la numai doi metri de locul unde i-a tras-o pe la spate. Se holba la *rochia de mireasă a celei mai bune prietene a ei,* în timp ce Christian şi-o îndesa în fundul ei, Simon! *în fiind!* Mie mi-a povestit că pe tine nu te lăsa să-i faci asta!

S-a uitat peste umărul meu, în spate.

— Te rog nu mai vorbi aşa de tare! Aici lucrez!

— îmi pare rău, am clătinat din cap. Nu ar fi trebuit să vin. M-am gândit doar... am crezut că suntem prieteni şi că eu am nevoie de cineva care să mă reprezinte şi... nu mai ştiu. Probabil că mi-am închipuit că, în felul ăsta, o să ne răzbunăm cumva împreună.

— Chiar suntem prieteni, Evie, s-a încruntat el.

— Ba nu, nu suntem. Nu poţi fi prieten cu cineva care e de partea duşmanilor tăi. Nu că ţi-aş purta pică, dar să fim realişti! Nu o să mai petrecem niciodată timp împreună. Poate că-mi vei posta urări de ziua mea pe Facebook sau ocazional o să comentez eu cu LOL la vreo poză de-a ta pe Instagram, dar cam la asta se va rezuma totul.

Simon a strâns din maxilare, înciudat. Nu avea ce să comenteze, fiindcă ştia prea bine că am dreptate. Şi chiar îmi părea rău pentru el. Mia îl înşelase teribil şi pe el, ca şi pe cea mai bună prietenă a ei. Ceea ce nu era o greşeală, ci o lipsă de caracter. Şi i-ar fi făcut-o oricând din nou bietului amărât.

M-am ridicat şi i-am întins mâna.

— La revedere, Simon. Mult noroc.

S-a ridicat şi el.

— Nu vrei măcar să-ţi recomand pe cineva?

— Nu, am zâmbit trist, nu e nevoie. Oricum, mulţumesc.

Am ieşit din biroul iui Simon simţindu-mă ca şi cum mi se dezlipise încă o dată crusta abia formată pe o rană oribil de adâncă. Ştiusem că nu-mi va fi uşor să vin aici şi să vorbesc despre ce se întâmplase. Dar nu mă aşteptasem la aşa ceva. Trecuseră şase luni şi se părea că eu eram singura care rămăsese ancorată în trecut. Acum câteva seri, Christian postase o poză cu o ţipă cu care se întâlnea, iar Mia... revenise la vechiul ei prieten şi la viaţa ei de dinainte. între timp, eu eram şomeră, n-aveam casă, ajunsesem de râsul lumii, pentru un miliard de oameni, şi eram pe cale să pierd un proces şi toate veniturile pe care speram să le obţin în următorii zece ani – asta *dacă* reuşeam să-mi găsesc o slujbă.

— Of, ce porcărie! îmi pare rău, a spus Greer încruntată.

Ajunsesem la micul ei magazin de vinuri selecte puţin mai devreme decât avea nevoie de mine, să o pun la curent cu veştile despre Simen şi Mia. Nu reuşisem să mă scutur de senzaţia pe care mi-o lăsase discuţia cu el şi, în cele din urmă, înainte de a veni la magazin, mă dusesem în Brooldyn să fac o lungă plimbare pe plaja unde culegeam deseori cioburi de sticlă de mare.

— Mă aşteptam la posibilitatea de a mă refuza. Lui Simon nu i-au plăcut niciodată chestiile dramatice – Mia era specialistă la asta.

Dar nu mi-am închipuit niciodată că mă va refuza pentru ca el şi Mia s-au împăcat.

Soră-mea a clătinat din cap, în timp ce termina de despachetat o cutie de vinuri şi aranja sticlele pe un raft.

— Nu-mi vine să cred că un ţip aşa de deştept ca Simon se dovedeşte a fi atât de prost, încât să o primească înapoi.

— Ştiu. Am încercat să mă pun în pielea lui. El şi Mia erau doar iubiţi, nu logodnici ca mine şi Chris- tian. Dar, pe bune, nu cred că aş fi simţit altceva dacă Christian şi cu mine n-am fi fost logodiţi atunci când l-am prins. Şi înşelatul ăsta are diferite grade. Dacă te îmbeţi şi ai o aventură de-o noapte, ar fi cam de gradul trei, pe scara înşelatului. Dacă ai o relaţie cu altcineva, ajungi la şase şi jumătate. Dacă relaţia e cu un prieten sau rudă a partenerului tău, atunci gradul ajunge la zece. Poate, *poate,* aş putea ierta ceva de gradul trei. Dar orice urcă peste asta nu mai e o greşeală. E pur şi simplu o alegere. Şi toată treaba* asta mă scoate din minţi...

Am arătat cu. capul spre dulapurile încuiate, din spatele soră-mii.

— S-ar putea să dau iama în dulapul ăla cu băuturi fine şi să mă îndop cu câteva sticle.

Mi-a arătat spre raftul din spatele meu.

— Poţi să te îmbeţi la fel de bine şi cu unele mai ieftine, surioară.

M-am băgat după tejghea.

— Nu-ţi face griji. îmi place să-mi potrivesc băutura cu starea de spirit, aşa că n-am nimic împotriva uneia ieftine, chiar de tot rahatul.

Am deschis un sertar şi mi-am aruncat

înăuntru poşeta.

— Acum, du-te, şterge-o de-aici. Nu vreau să întârzii la programare. Doar ai de ales sursa genetică â viitorului meu nepot sau nepoată. De fapt, ia stai puţin...

Am băgat mâna în buzunar şi am scos o bucăţică de sticlă roşie. M-am aplecat peste tejghea şi i-am întins-o soră-mii.

- – Ia asta cu tine.

Greer a luat-o şi m-a pupat pe obraz.

— Tu şi sticla ta de mare norocoasă. Ne vedem mai încolo, acasă. Dacă nu sunt cine ştie ce clienţi, poţi închide la şapte jumate. Nu e nevoie să stai până la opt.

A înşfăcat două sticle de vin dintr-un suport.

— O să avem nevoie de astea ca să ne continuăm, când ajung acasă, discuţia despre cât e de idiot Simon. Ben trebuie să se întoarcă la serviciu după ce terminăm, aşa că o să fim numai noi, fetele.

— Am senzaţia că în ultimul timp nu prea e deloc acasă.

— Firma lui are nevoie de suport IT douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, de când lucrează Ia

nivel global. Amândoi tipii din tura de noapte şi-au dat demisia în aceeaşi săptămână, aşa că lucrează practic non-stop. E un lucru bun că se ocupă cineva de problema noastră cu fertilitatea că şi-aşa nu stăm în aceeaşi încăpere suficient timp cât s-apucăm să concepem un copil.

Am zâmbit slab.

— Te iubesc. Succes!

— Mulţumesc! Şi eu te iubesc.

în următoarea oră şi jumătate am servit câţiva clienţî, am şters vitrinele din faţă şi m-am holbat în telefon pentru a găsi toate localurile cu fast food nesănătos, pe o rază de trei străzi. Când s-a făcut şapte jumate, după ce constatasem că nu a sunat şi nici nu a intrat nimeni în magazin în ultimele patruzeci şi cinci de minute, am decis să fac ce-mi spusese soră-mea şi să închid devreme. Aveam nevoie să-mi hrănesc sufletul cumva, ca să mă simt mai bine – la propriu, nu la figurat. Aşa că am stins firma luminoasă pe care scria DESCHIS, am încuiat uşa şi am mers pe jos până la colţ, unde mă aştepta Gray’s Papaya, cei mai buni hot-dogi din oraş. Nu mai mâncasem hot-dog de naiba ştie când. Numai Dumnezeu ştie câtă grijă avusesem la mâncare anul ăsta, ca să arăt perfect în rochia de mireasă. Şi nici nu mâncasem nimic pe ziua de azi, băusem doar cafea, dat fiind că-mi pierise apetitul după discuţia de dimineaţă. Am salivat privind vânzătoarea cum pune chili şi caşcaval peste crenvurşti. Când a terminat, eram atât de nerăbdătoare să încep să înfulec, că mi-am luat poşeta şi am dat să plec.

— *Mă scuzaţi!* Costă nouă dolari şi şaizeci

şi doi, vă rog.

M-am întors şi am clătinat din cap.

— Of, Doamne, îmi pare rău. Mi s-a părut aşa de bun, încât am uitat şi să plătesc.

Am scos cârdul, pentru că-mi folosisem tot ce aveam numerar mai devreme să cumpăr cafea de la un chioşc de pe stradă.

— Poftiţi.

Femeia a trecut cârdul prin cititor şi s-a încruntat.

— Cârdul a fost respins.

— Nu se poate. Am suficient credit, ăm spus, făcând semn din nou spre cititor. Mai puteţi încerca o dată?

A făcut-o şi s-a întâmplat fix acelaşi lucru.

— La naiba! Bine. Nu sunt sigură ce s-a întâmplat, am spus scoţând alt cârd din portofel. Folosiţi-l pe ăsta.

Casiera l-a trecut prin cititor şi a oftat.

— Nici ăsta nu merge.

— Cum adică nu merge?

Mi-a arătat ecranul.

— Scrie tranzacţie respinsă.

— Dar e imposibil! Probabil e stricat aparatul dumneavoastră.

M-am uitat în jur şi am văzut că femeia de lângă mine tocmai plătea. Cârdul ei păruse să fie folosit fără nicio problemă. Am arătat spre ea.

— Puteţi încerca la casa aia?

Casieriţa, o puştoaică, s-a abţinut cu greu să nu-şi dea ochii peste cap.

— Sigur.

Dar acelaşi lucru s-a întâmplat şi la cealaltă casă. Şi acum se făcuse coadă în spatele meu, căci erau două rânduri de oameni pe care-i

împiedicam să plătească.

— Of... îmi pare foarte rău. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Puteţi să-mi puneţi mâncarea deoparte până sun la bancă? Probabil e vreo încurcătură.

Localul era plin şi, din cauza zgomotului, am ieşit afară, în faţă. După ce am, ascultat toate întrebările
robotului şi am apăsat furioasă de nu ştiu câte ori tasta zero, în sfârşit mi s-a făcut legătura cu un operator.

— Bună ziua. Tocmai mi s-a refuzat o tranzacţie cu cârdul, dar fără motiv. Am suficienţi bani în cont.

— Numărul contului?

I-am citit numărul şi am răspuns la câteva întrebări de verificare, apoi femeia m-a pus să aştept un moment. Când în sfârşit a revenit, eram moartă de foame şi furioasă.

— Bună ziua, doamna Vaughn!

- Da.

— Din câte se pare, cârdul a fost închis.

— Cum adică a fost închis? Eu nu l-am închis'

— E un cont comun. Iar cel care a făcut contul acesta comun l-a închis.

— Ce cont comu...

Doamne Dumnezeule! Am simţit cum mă fac şi mai roşie la faţă decât hot-dogul ăla delicios pe care ar fi trebuit să-l mănânc acum. *Christian.* Uitasem că tăcuserăm împreună formele pentru cârdul acesta. Ni se oferise când descinseserăm contul nostru comun, deşi eu fusesem singura care-l folosise vreodată.

Am închis ochii. Contul nostru comun pe

care-l foloseam acum doar eu drept cont curent. Probabil că de aia nu funcţionase nici la bancomat. Pe bune, aveam de gând să-I omor pe nenorocit cu mâna mea!

Am tras aer în piept.

— îl pot redeschide pe numele meu?

— Desigur. Dacă doriţi, pot înregistra solicitarea dumneavoastră la telefon. Şi dacă totul e aprobat, vă putem trimite noile cârduri în trei până la cinci zile lucrătoare.

Adio Gray's Papaya. Deci nu avea niciun rost să fac formele acum.

— Revin mâine cu un telefon.

— OK. Vă mai pot ajuta cu ceva în seara asta?

— îmi puteţi cumpăra un hot-dog?

— Poftiţi?

Am clătinat din cap.

— Nu contează.

Voiam doar să mă duc acasă şi să mă ascund undeva. Numai că nu *aveam* o casă. Locuiam la sora mea.

Prin urmare, cu umerii căzuţi şi cu stomacul chio- răind, am luat-o spre casa ei. Dar drumul trecea din nou pe lângă magazinul de vinuri şi, apropiindu-mă, mi-am dat seama că pot măcar să împrumut zece dolari din casa de marcat ca să mănânc ceva şi să-i las un bilet. Şi exact asta asta am făcut. Am descuiat uşa, am băgat o plată de un cent ca să se deschidă sertarul casei şi am scos zece dolari pe care i-am înlocuit cu un bileţel, în caz că uitam până acasă.

Am închis sertarul, am băgat cei zece dolari în poşetă şi am plecat. Dar nu înainte de a mai lua o, sticlă de vin din suportul pe care-l jefuise Greer mai devreme.

CAPITOLUL 5

Duminică, în ciuda faptului că numai la asta mă gândisem de patruzeci şi opt de ore încoace, tot nu mă hotărâsem dacă să primesc sau nu slujba de la compania nepotului lui Kitty. Soră-mea zicea că-s nebună să refuz singura ofertă pe care o aveam după atâtea căutări, dar ideea de a accepta o slujbă într-un loc unde nu eram dorita nu mi se potrivea. O întrebasem pe femeia de la resurse umane dacă pot să-i dau răspunsul în câteva zile şi căzusem de acord să o anunţ până luni dimineaţă. îmi imaginasem că o să am la un moment dat măcar o clipă de vagă claritate, dar acum începusem să mă gândesc că nu mi se va mai întâmpla niciodată, de-a lungul vieţii, să văd lucrurile cât de cât clar. Ciudat, persoana cu care discutam adesea când aveam îndoieli era exact bunica bărbatului din cauza căruia aveam îndoieli cu privire la slujba aia.

Dar astăzi era duminică, ziua în care vorbeam de obicei cu ea, şi aveam senzaţia că nu e o coincidenţă. Aşa că am luat telefonul şi am format numărul neobişnuitei mele prietene.

— Bună, Kitty.

— Buna, iubito. Ce fad? Cum ţi-a fost săptămâna asta?

Exact ca a bărbatului de nouăzeci şi opt de ani din cântecul lui Alanis Morissette, cel care a murit a doua zi după ce a câştigat la loto.

— Binişor. Tu cum eşti?

— N-am de ce să mă plâng. La vârsta mea, poţi să iei durerile şi problemele ca pe o povară sau poţi să le vezi ca pe o cale de a-ţi că eşti încă viu şi mai ai o grămadă de lucruri de făcut. Eu aleg a doua variantă.

După numai zece secunde de când spusese alo, deja mă simţeam mai bine decât mă simţisem de zile bune. Kitty avea un fel atât de simplu şi de practic de a privi lumea, iar mie trebuia să mi se reamintească acest lucru. Oricând putea merge şi mai rău.

— Ai mai vorbit cu vreo nouă rubedenie săptămâna asta? am întrebat.

— Da, chiar am vorbit – o poveste nebunească, de altfel. O femeie care s-a dovedit a-mi fi verişoară de a doua a primit trusa de testare a ADN-ului de la fiica ei, de Crăciun. Când i-au venit rezultatele, a reieşit că unchiu-său îi era unchi numai pe jumătate. A făcut ceva săpături şi, în cele din urmă, a aflat că bunica lui avusese o aventură şi rămăsese însărcinată. Toată lumea ştia că, normal, copilul e al soţului ei. Bunică-sa murise de mult, dar bunicul lui era în continuare în viaţă. Aşa că au făcut o mică investigaţie şi au descoperit că bunica avusese o aventură cu un tip care locuia în acelaşi oraş. Când a aflat bunicul, s-a dus la cimitir, la mormântul nevestei să-i vorbească despre asta, numai ca să-şi dea seama că nevasta era îngropată chiar lângă tipul cu care avusese aventura. Bunica cumpărase locurile de veci respective şi nu suflase o vorbă despre asta. Ca

să vezi ce înseamnă să iei un secret cu tine în mormânt!

— Ohooo! Chestiile picante pe care le găseşti la anchetele astea genealogice sunt mai tari decât telenovelele.

— Şi ca să vezi, pe vremuri susţineam că serialele alea erau prea din cale-afară... Din câte se pare, majoritatea oamenilor au câte un mic secret picant care ar putea să le răstoarne lumea cu susul în jos.

Mie-mi *zici'?*

— Păi în vremurile noastre nici nu mai există secrete, de când cu Internetül.

Kitty a râs şi pe urmă mi-a povestit despre o excursie pe care plănuia să o facă alături de noul tip cu care se vedea. Voiau să încerce prima oară în viaţă să se dea cu o tiroliană. Am avut brusc revelaţia că femeia asta de şaptezeci şi opt de ani avea o existenţă mult mai interesantă decât mine.

— Eşti sigură că eu sunt cea care are douăzeci şi nouă de ani dintre noi două?

. — Vârsta e doar un număr, draga mea. Ce-ai mai făcut în ultima vreme? Mă refer ca distracţie...

— Păi am traversat pe roşu acum vreo două zile.

Kitty a ţâţâit din buze.

— Copila mea, trebuie să începi din nou să trăieşti în lumea asta. Ştiu că idiotul ăla de fost logodnic al tău le-a doborât la pământ, dar a trecut ceva vreme şi, în plus, lumea e mare, de-abia aşteaptă să te facă să zâmbeşti. Ia ce are să-ţi ofere azi, în fiecare zi. Nu te mai gândi la ce ţi-a răpit ziua de ieri.

— Ai dreptate, am oftat. Numai că... Nu ştiu cum să o iau din nou de la capăt. E ca şi cum aş fi scufundată în resentimente şi acum mă chinuiesc să-mi ţin capul deasupra apei.

— Ei bine, da, asta e o problemă. Dar există o soluţie simplă pentru ea.

- Da?

— Mmm-hmmm. Trebuie să te hotărăşti că vrei să fii fericită şi să laşi hotărârea asta să-ţi călăuzească paşii
în viitor. Şi pe urmă să o faci la stânga, în loc de dreapta, să o iei pe fix alt drum faţă de cel pe care-ai fi apueat-o altă dată. Uneori e singura modalitate să găseşti calea corectă.

— Şi cum să fac asta?

— Păi să faci exact opusul a ceea ce ai face în mod normal. Nu vreau să spun că ar trebui să ieşi cu unul care tocmai a fost eliberat din închisoare după ce şi-a ispăşit pedeapsa pentru omor. Sau să te arunci într-o piscină în care nu e apă. Pentru că astea sunt nişte chestii absolut prosteşti. Dar dacă un tip arătos, în vârstă de şaizeci şi opt de ani te invită să te dai cu tiroliana? Te duci! Cursul vieţii tale s-a schimbat şi nu o să afli încotro ar trebui s-o apuci stând pur şi simplu acasă. Crede că se poate întâmpla şi chiar se va întâmpla! Asumă-ţi nişte riscuri!

Ideea suna bine, deşi mă simţeam mai degrabă ţintuită locului decât nehotărâtă. Dar Kitty încerca doar să mă ajute, aşa că nu voiam s-o fac să se simtă aiurea.

— Mulţumesc, Kitty. Ai dreptate. O să încerc.

— Bravo! Acum, ce noutăţi mai ai de pe frontul cu munca? Ai primit slujba de la nepotul

meu?

— De fapt, da. Deşi încă nu am acceptat-o. Nu sunt sigură că sunt persoana potrivită pentru ea.

— Ai alte variante?

— Nu, m-am încruntat.

— Ia te uită! Tu fa ce vrei, dar mie mi se pare că poate prima ocazie de a o lua la stânga în loc de dreapta tocmai ţi s-a ivit înaintea ochilor.

Avea dreptate într-un fel... Dar tot nu eram sigură.

După ce am închis, am rămas acolo, în living, o vreme. Greer şi soţul ei ieşiseră la cină cu nişte prieteni, aşa că era linişte deplină în apartament. M-am gândit la ce spusese Kitty – nu atât la sugestia ei cu stânga şi dreapta, cât la ce i-aş fi spus eu unui pacient care se

chinuia să facă faţă unei schimbări. I-aş fi spus să se concentreze asupra oportunităţilor, nu asupra ceea ce pierduse. Şi oare slujba de la nepotul Iui Kitty nu era exact asta? O oportunitate? Una în care chiar consideram că pot excela? Aşa că de ce mă frământam atâta dacă să iau sau nu hotărârea? Totul se reducea la un singur motiv... sau, mai precis, la un bărbat: Merrick Crawford. El reprezenta o provocare. Oare eram în stare să-mi asum ducerea la bun sfârşit a *Proiectului Şeful?*

Muşcându-mi buza, am deschis laptopul. Trebuia să-i dau un răspuns Iui Joan Davis, indiferent care ar fi acesta, iar holbatul în ecran nu avea cum să-mi ofere limpezimea gândurilor pe care o căutam. Totuşi, am mai stat aşa cam douăzeci de minute. Pe urmă am deschis e-mailul, mi-am luat inima în dinţi şi am decis să o iau la stânga, în loc de dreapta..

CAPITOLUL 6

O săptămână mai târziu, soseam la noul meu loc de muncă, cu fiori în stomac din pricina emoţiilor.

Oare clădirea asta era aşa de înaltă când am venit la interviuri?

Am rămas în faţa intrării, privind în sus blocul zgâ- rie-nori, simţindu-mă mică asemenea unei furnici. Era încă întuneric, dar, după cum spunea vechea zicală *New York nu doarme niciodată,* întreaga clădire era aproape la fel de luminată ca în miezul zilei. Oameni îmbrăcaţi la costum se grăbeau în jurul meu, deşi era puţin înainte de ora şase dimineaţa.

Voisem să ajung devreme, dar acum că mă aflam aici, mi s-a părut că era poate un pic *prea* devreme. Am cumpănit în minte perspectiva de a mă întoarce la cafeneaua unde mă oprisem să-mi iau doza de cofeină, după ce coborâsem din metrou. Poate că puteam să stau la o J masă şi să mă uit la nişte clipuri pe TikTok, să-mi treacă L timpul până la şapte, dar chiar atunci un bărbat a trecut B în goană pe lângă mine. Nu mi-a atras atenţia până ce fc nu s-a oprit la câţiva paşi mai

încolo şi s-a întors spre Ibmine.
■fc “ Evie?
K' Am clipit nedumerită.

— Merrick?

Şi-a scos o cască dintr-o ureche şi m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Aşa de devreme vii la serviciu?

— Ââăă... Da, lu-am gândit c-ar fi bine s-o iau de la prima oră, să-mi meargă bine.

Noul meu şef şi-a privit ceasul.

— E cinci jumătate.

— Cred că nu mai aveam răbdare.

A zâmbit La naiba, ce bine arăta! Mereu avusesem o slăbiciune pentru bărbaţii care ştiau să poarte un costum, dar în dimineaţa asta era îmbrăcat în echipament de jog- ging – pantaloni scurţi, negri şi o bluză cu mâneci lungi, pe corp, de la Under Armour. Avea broboane de transpiraţie pe frunte şi gâtul îi sclipea în luminile de deasupra.

— Firma nu se deschide până la şapte.

— Oh, atunci o să mă duc să iau nişte cafea sau ceva.

Merrick a privit cana mare de cafea pe care-o aveam în mână.

— Ce-ar fi să te duc să-ţi arăt biroul, ca să poţi să te instalezi?

— O, nu, nu e nevoie. Nu vreau să-ţi întrerup alergarea.

— Oricum eram la ultima tură, a spus, făcând un semn cu capul spre uşă. Haide!

în hol, Merrick s-a oprit la biroul paznicului.

— Salut, Joe. Ea este Evie Vaughn. *Dr.* Everly Vaughn, s-a întors spre mine şi mi-a făcut cu ochiul. Sunt sigur că cei de la Resurse Umane vor trimite toate documentele jos, mai încolo, ca să-i faceţi cârduri de acces în clădire şi peste tot. Am vrut doar să te prezint şi să-ţi spun să nu uiţi cumva să i te adresezi cu *doctor.*

— Nicio problemă, şefa'.

Merrick a întins mâna facându-mi semn să o iau înainte spre lift. Am aşteptat până ce am fost suficient de departe încât să nu putem fi auziţi.

— Ştii, nu ţin morţiş să mi se spună doctor sau aşa ceva. Nici măcar nu-mi pasă de titlu, Dar m-ai enervat foarte tare atunci şi ai scos la iveală o anumită latură a firii mele.

Uşile liftului s-au deschis, iar Merrick le-a ţinut, zâmbindu-mi.

— Ce fel de latură? Cea de scorpie?

I-am aruncat o privire piezişă.

— Tocmai m-ai făcut scorpie în prima mea zi de serviciu? Cred că deja am dat de sursa stresului legat de locul de muncă, pentru angajaţii tăi cu probleme. Slujba asta va fi mai uşoară decât mi-am închipuit.

Merrick a zâmbit ironic.

— N-am pretins niciodată că n-aş fi şi eu o parte a problemei. Treaba ta este să-i faci pe oameni să înveţe să gestioneze stresul.

— Sau... ai putea începe şi tu să te porţi mai mult ca un profesionist.

Merrick a apăsat un buton pe panoul de comandă al liftului.

— Ce farmec ar mai avea? a întrebat, apoi a continuat după o mică pauză: Apropo, biroul tău este la un alt etaj faţă de cel la care ai susţinut interviurile. Nu sunt sigur că ţi-a spus Joan.

— O, ba da, mi-a spus. Agenţii sunt toţi pe un etaj şi toţi ceilalţi simt la etajul de dedesubt?

— Nu încăpem cu toţii pe un singur etaj, a dat el din cap, dar oricum e mai bine să fim împărţiţi aşa. Agenţii nu fac altceva decât să urle între pereţii lor de sticlă toată ziua. E foarte multă gălăgie şi limbajul nu e prea civilizat atunci când

se prăbuşeşte un stoc de acţiuni în care au investit considerabil.

— îmi închipui.

Uşile s-au închis şi am devenit brusc conştientă de prezenţa lui Merrick, deşi stătea la o distanţă potrivită, cum era şi normal în lift.

— Deci... spune-mi, întotdeauna vii devreme la birou să alergi?

— Aici locuiesc. Etajele superioare ale clădirii sunt împărţite în apartamente.

— Oh, înţeleg. Deci se reduce simţitor timpul de deplasare. De asemenea, e o explicaţie şi pentru întrebarea unde îţi ţii toate hârtiile şi fotografiile.

— Hârtiile şi fotografiile?

— Biroul tău e atât de curat... Am fost de două ori acolo şi niciodată nu am văzut nimic pe masă, niciun post-it, niciun blocnotes, niciun dosar ori teanc de hârtii. Şi nici n-am văzut lucruri personale, precum poze înrămate sau mingi de baseball cu autograf sau orice altceva.

— îmi plac lucrurile organizate. Dosarele mi le ţin în fişet şi post-it-urile mi le creez electronic.

— Atunci n-o să-ţi placă biroul meu, am pufnit.

Merrick a ridicat o sprânceană, dar nu a comentat. Liftul s-a oprit cu un clinchet sonor la etajul treizeci, am ieşit şi m-a condus de-a lungul unor holuri. Nu mi-am dat seama că fiecare dintre micuţele birouri semăna fix cu un acvariu de sticlă până când n-am ajuns la cel pe care mi l-a arătat ca fiind al meu. Şi acesta era din sticlă, dar era un alt fel de sticlă, făcută special să nu poţi vedea de dinafară înăuntru.

A descuiat uşa şi a deschis-o, lăsându-mă să intru. Luminile s-au aprins în clipa în care am păşit înăuntru.

— A ce miroase? am întrebat, trăgând scurt aer în piept de câteva ori.

Mi-a arătat sticla din spate.

— E adezivul pe care l-au folosit să lipească pe sticlă filmul acesta special care oferă intimitate acestui loc. Tocmai a fost instalat în weekend. Cei de la Resurse Umane s-au gândit că e necesar să îi protejeze de privirile curioşilor pe aceia care vin să vorbească cu tine.

— Mulţumesc, am încuviinţat din cap. Intimitatea este, intr-adevăr, importantă. Fără ea, pacienţii s-ar teme să vorbească deschis despre ceea ce-i frământa.

Merrick a făcut semn cu degetul mare spre uşă.

— Camera cu cafea este câteva uşi mai încolo, iar toaletele sunt imediat după ea. Cred că ţi s-au adus rechizitele necesare pentru început. Ai şi un laptop şi văd că instrucţiunile de la Resurse Umane sunt în spatele tău, pe un raft. Joan îţi va face un tur complet când vine. Eu o să urc pentru un duş, dar dacă ai nevoie de ceva, ştii unde e biroul meu.

— OK, super. Mulţumesc. Abia aştept să încep. O să ai puţin timp liber mai încolo, azi? Mi-ar plăcea să aflu câte ceva despre cultura organizaţională de aici.

— Sunt convins ca cei de la HR îţi pot spune tot ce doreşti să ştii.

— De fapt, aş prefera să aud lucrurile astea de la tine. Chestiuni precum valorile şi priorităţile sunt de obicei instituite de la cel mai înalt nivel şi se transmit apoi în jos. Dar mi-ar plăcea şi să discutăm despre felul în care conducerea se aşteaptă să comunicăm, pe măsură ce aflu diferite lucruri de la angajaţi.

Merrick s-a încruntat şi s-a uitat la ceas.

— Bine. O să trec pe aici după ce termin sus.

— îţi mulţumesc.

S-a întors şi-a plecat, iar eu am aruncat o privire spre spatele Domnului Morocănos. Şortul pentru

alergare i se întindea pe muşchii fesieri în timp ce se îndrepta cu paşi mari spre uşă. Doamne, până şi fundul bărbatului ăstuia era tonifiat – genul de tonifiere care-mi amintea că şi eu trebuia să-mi mişc propriul fund înapoi la sală. Numai că nu mai aveam sală. în clădirea unde era apartamentul pe care-l împărţeam cu Christian exista o sală de sport – ceea ce era încă un lucru pe care-l pierdusem pe parcursul nunţii mele de coşmar.

Eram pierdută în acele gânduri, cu ochii în continuare lipiţi de popoul şefului, când bărbatul s-a întors spre mine. Şi zâmbetul ironic ce i-a apărut instantaneu în colţul gurii mi-a dat de înţeles că mă prinsese asupra faptului.

— Ar trebui, poate, să laşi uşa deschisă ca să iasă mirosul. Nu vrem să te ameţeşti de la parfumul ăsta toxic chiar în prima ta zi aici.

Am dat din cap şi m-am întors într-o parte ca să-mi ascund stânjeneala.

— Aşa o să fac.

După ce a plecat, am tras adânc aer în piept şi m-am uitat înjur la noua mea casă departe de casă, locul unde aveam să petrec cea mai mare parte din zi. Biroul era mai mare decât cel anterior, de la compania deţinută de familia lui Christian şi aveam o privelişte acceptabilă asupra oraşului, de la ferestrele de pe peretele din spate. Per ansamblu, simţeam că făcusem alegerea corectă. Sau poate că avea legătură cu sfatul lui Kitty de a recunoaşte când sunt mulţumită...

Aveam nasul vârât în regulamentul pentru angajaţi, când am auzit paşi apropiindu-se. Am ridicat privirea şi am dat cu ochii de un Merrick care arăta complet diferit de cum fusese doar ceva mai devreme. Avea părul neted, pieptănat cu grijă, încă ud de la duş, cu vârfurile acelea,

despre care ştiam că aveau' să se onduleze din nou când se uscau, peste gulerul sacoului bleumarin. Obrajii care mai înainte se văzuseră uşor ţepoşi de la barba crescută peste noapte erau acum perfect bărbieriţi, făcând linia sculptată a maxilarului să pară şi mai frumos definită.

Doamne, era mult prea mişto tipul ăsta.

Asta până deschidea gura...

— Să ştii că mirosul de adeziv de aici s-ar putea să fie chiar în avantajul tău. Nu-şi va da nimeni seama dacă la un moment dat o sa ai iar probleme cu deodorantul.

I-am aruncat o privire înţepată.

— Foarte drăguţ!

— Aşa-mi spun toate doamnele. Dar cred c-ar trebui să fii atentă cu lucrurile astea! Hărţuirea sexuală este un mare motiv de stres la locul de muncă.

— După cum spuneam, am clătinat din cap, de obicei problemele încep la cel mai înalt nivel şi pe urmă se propagă până jos.

Merrick a făcut semn spre uşă.

— Ce zici să mergem în biroul meu să mă psihana- lizezi ca să pot să mă instalez şi eu?

Am înşfăcat unul dintre caietele din sertar şi m-am ridicat.

— îmi convine orice alegi.

Ajunşi în biroul lui, a deschis toate aparatele electronice şi s-a aşezat pe scaun, lăsându-se comod pe spătar, în timp ce acestea bâzâiau făcându-şi ciclul de pornire.

— Nu am fost foarte sigur că o să accepţi slujba.

— Da, am avut nevoie de ceva timp de

gândire.

— Şi care a fost factorul decisiv?

— De fapt, a fost ceva ce-a spus Kitty.

— Ah... bunică-mea. Femeia asta poate fi foarte convingătoare.

— Aşa este, am înclinat din cap. Ăsta e motivul pentru care m-ai angajat? Pentru relaţia mea cu Kitty?

Merrick a clătinat din cap.

— Ca să fiu cinstit, când ai venit la interviuri, habar n-aveam cine eşti, în afară de faptul .că erai unul dintre candidaţii interesaţi de postul oferit de noi. Am aflat abia după aceea.

— Deci m-ai angajat pentru că eram cea mai puţin competentă dintre toţi?

M-a privit fix pentru un moment, apoi şi-a îndreptat spatele şi şi-a încrucişat mâinile pe birou.

— Te-am angajat pentru că aşa am simţit că trebuie să fac. De cele mai multe ori, mă bazez pe instinct.

Am lăsat să treacă o clipă, pentru a reflecta la spusele lui, după care am dat din cap.

— OK. Mulţumesc.

— Mai ai şi alte întrebări despre motivul pentru care ai fost angajată sau putem începe?

Am deschis caietul din faţa mea şi am apăsat pe pix. -

— Sunt gata. Poţi, pentru început, să-mi spui de ce consiliul director a considerat că e nevoie de un terapeut cu normă întreagă, care să funcţioneze aici? Te-am întrebat şi în timpul primului interviu, dar nu mi-ai dat prea multe detalii. Ar fi de ajutor să cunosc anumite aspecte specifice.

— Am fost daţi în judecată, a oftat Merrick. Proces civil.

— Pentru?

— Suferinţă emoţională. Cred că termenul

legal a fost *cauzarea din neglijenţă a unei suferinţe emoţionale.*

Am început să iau notiţe.

— Şi cazul a fost încheiat sau procesul e încă pe rol?

— Procesele.

— Câte? am ridicat o sprânceană.

— Patru. Am câştigat două, am fost de acord să semnăm o înţelegere în Cazul altuia pentru că era mai puţin scump decât să mergem la tribunal şi ultimul se află încă într-o fază incipientă. Deşi cazul ăsta din urmă e vrăjeală. Tipul e pur şi simplu leneş, dar era prieten cu cel cu care am făcut înţelegerea, aşa că are impresia că poate şi el să profite de generozitatea noastră. .

— Mai e altceva despre care ar trebui să ştiu?

— Cred că trebuie să-ţi spun şi despre mica ceartă care s-a lăsat cu nişte pumni tot aici, în birou, destul de recent. Consiliul director a menţionat-o şi pe ea ca factor determinant pentru angajarea cuiva.

— Mică? Adică între doi angajaţi?

Merrick a zâmbit involuntar.

— Opt. Dar a început între doi doar. Ceilalţi s-au alăturat şi ei unuia sau celuilalt dintre cei doi.

— Şi ştii motivul pentru care s-au luat la ceartă?

— Pentru prime, pentru cine avea cea mai ridicată rată de profit, dacă investiţia într-un anumit pachet de acţiuni era bună sau nu, a clătinat din cap. Mereu apar chestiuni de genul ăsta şi mereu problema răsare din cauza unui spirit foarte dezvoltat al competiţiei. Toţi angajaţii de la etajul ăsta au salarii excelente. Majoritatea s-ar putea pensiona de la treizeci de ani dacă ar

vrea. Nu banii sunt motivaţia lor principală, ci ideea de a fi cel mai bun.

— Şi ce înseamnă *a fi* cel mai bun? Adică nu mă refer la cum determini tu cine a obţinut cele mai bune rezultate – evident, asta are legătură cu cifrele. Mă refer la calităţile necesare pentru a deveni cel mai bun broker.

— Bună întrebare, a dat din cap Merrick. E de la sine înţeles că trebuie să fii inteligent. Majoritatea agenţilor de aici au fost la universităţi de mare prestigiu şi au terminat primii din promoţiile lor. Ce face diferenţa între cei mai buni dintre ei? Aş spune că nişte nervi de oţel. în anumite zile, trebuie să fii capabil să anulezi pur şi simplu gălăgia din jurul tău şi să ţii direcţia pe care ţi-ai stabilit-o, iar în altele trebuie să îţi asumi un risc ce te-ar putea face să pierzi totul. Ai auzit vreodată zicala ‚Aceeaşi apă fierbe oul tare şi înmoaie cartoful”?

S-a bătut uşurel cu degetele în piept.

— Tot ce contează e ce ai înăuntru, nu circumstanţele în care te afli la un moment dat.

— Ştiu că nu ai fost în favoarea ideii de a adăuga postul acesta în organigramă, am zâmbit, dar citatul ăsta este şi el un motiv pentru care e necesar să-ţi iei în echipă pe cineva care să-i ajute pe oameni să gestioneze stresul, de vreme ce fiecare are modul lui aparte de a procesa lucrurile.

— Sau aş putea la fel de bine să concediez cartofii moi şi să păstrez numai ouăle tari.

Am izbucnit în râs.

— Că veni vorba, care e rata de retenţie a personalului?

— Domeniul investiţiilor financiare are una dintre cele mai mari rate de uzură. Iar a noastră este ceva mai sus decât media.

— Ce înseamnă ceva mai sus?

— De la zece la cincisprezece procente. Nu e o coincidenţă faptul că şi profiturile noastre merg în tandem cu rata asta de fluctuaţie. Suntem compania cea mai bună de trei ani încoace în domeniul nostru şi asta numai pentru că îi angajez doar pe cei mai buni.

— Deci asta înseamnă că şi concediezi mulţi?

— De cele mai multe ori, pleacă ei când nu mai pot ţine pasul, a ridicat el din umeri.

Am mai notat nişte lucruri şi pe urmă am dat din cap.

— OK. Şi câte ore ai spune că lucrează în medie angajaţii tăi?

— Majoritatea vin înainte de şapte şi pleacă pe la şapte sau opt seara, în afară de cazurile când se întâmplă ceva special.

— Asta în fiecare zi?

— în timpul săptămânii, când e deschisă bursa. ■

— Şi lucrează şi în weekenduri?

— De obicei, da. Dar nu la fel ca m timpul săptămânii. Analiştii muncesc mai mult în weekenduri decât agenţii, pentru că atunci e linişte. Agenţii lucrează cam jumătate de zi sâmbătă şi pe urmă pleacă până a doua zi, seara. De obicei, se întorc la serviciu duminică noaptea când încep să se deschidă pieţele internaţionale. Deci în medie cam douăsprezece până Ia treisprezece ore pe zi, cinci zile pe săptămână şi pe urmă cinci-şase ore în zilele de weekend. Corect?

Am socotit în minte în timp ce şi el făcea calculul şi am confirmat.

— Deci norma obişnuită ar fi de şaptezeci-optzeci de ore pe săptămână, nu?

— Cam aşa, a ridicat din umeri.

— Şi tu?

— Şi eu, ce?

— Câte ore lucrezi tu?

— De obicei sunt primul care soseşte la treabă şi ultimul care pleacă.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală?

— Depinde ce vrei să întrebi.
— Eşti căsătorit?
- Nu.
— Ai fost?
Merrick a clătinat din cap.
— Logodit o dată. Mi-a ajuns.
— Şi nu ţi se pare complicat să întreţii o relaţie cu ritmul ăsta de muncă?
— Rata divorţurilor în ţara asta este cincizeci şi unu la sută. Cred că celor mai mulţi oameni li se pare complicat să întreţină o relaţie, şi cei mai mulţi dintre ei lucrează de la nouă la cinci. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, nu. Nu e imposibil să ai o relaţie. Ambele- părţi trebuie însă să aibă orizontul de aşteptare setat în funcţie de cât timp au la dispoziţie.
S-a aplecat puţin în faţă.
— Asta-i toată treaba cu slujba asta – cel mai mult contează aşteptările. Trebuie să înveţi cum să ţi le stabileşti şi cum să ajungi acolo. Şi nu e o treabă pentru oricine. Nu oricine poate aloca atâta timp slujbei. Dar e o chestiune de alegere. Şi dacă nu eşti în stare să o faci, poţi pleca. Dar nu mă da pe mine în judecată că n-ai fost tu în stare să te încadrezi în ritmul ăsta de muncă.
Am apăsat capătul celălalt al pixului pe caietul pe care-l închisesem cu zece minute în urmă.
— Deci tu consideri că singurii oameni care au nevoie de ceva ajutor cu stresul sunt cei care nu-s în stare să-şi facă treaba?
— Consider că aşa se întâmplă de cele mai multe ori, da.
— Cred că am descoperit sursa problemei, am zâmbit.
— Şi presupun că, în continuare, deducţia ta

e că eu sunt? După tot timpul ăsta... cât a trecut... vorbim deja de vreo oră, nu?

— Tu eşti cel care dai tonul în firma asta. Trebuie să fie foarte dificil să se ridice cineva la înălţimea standardelor tale, dacă nu chiar imposibil. Şi cu siguranţă atitudinea asta ajunge până jos, la ultimul angajat.

— Deci ar trebui să-mi cobor eu standardele ca să fac locul ăsta de muncă mai agreabil? a întrebat, privin- du-mă drept în ochi. Eu nu mă cobor. Oamenii trebuie să se înalţe ca să ajungă Ia mine.

— Tu ai făcut vreodată terapie?

Merrick s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Nu pe mine mă vei consilia, doamnă Vaughn.

— *Doctor* Vaughn. Şi credeam că este obligatoriu pentru toţi angajaţii să aibă întrevederi lunare cu mine.

— Eu nu sunt angajat aici. Sunt proprietarul. Şi dacă citeşti minuta de la şedinţa consiliului director, o să vezi că am avut grijă să se specifice clar ca obligativitatea sesiunilor de terapie să nu mi se aplice şi mie.

S-a întinse spre cele două monitoare de pe birou şi le-a pornit înainte de a arunca o privire la ceas.

— Dacă nu mai ai alte întrebări, trebuie să îmi încep şi eu ziua de lucru.

Am dat din cap şi m-am ridicat.

— Mulţumesc pentru timpul acordat.

Dar până să ajung la uşă, Merrick a vorbit din nou.

— Evie?

M-am întors.

— în sfârşit îmi spune Evie, şi nu doamnă Vaughn! A dat să zâmbească.

— Am vrut doar să spun că, deşi sunt un tip foarte încăpăţânat, pot recunoaşte când greşesc... Şi, recunosc, nu ar fi trebuit să te angajez.

Mi-a căzut faţa.

— Scopul meu era să angajez pe cineva incompetent pentru a demonstra un anumit lucru. Dar mi-am dat seama deja că nu e cazul în ceea ce te priveşte.

— Mda, cred că undeva în ce-ai spus se ascundea şi un compliment, nu?

Merrick părea că se străduieşte să nu zâmbească, dar, învins, a facut-o, întorcându-se spre monitoare.

— încearcă să nu-mi înmoi soldaţii prea tare din prima ta zi aici.

CAPÎTOLUL7

Se făcuse aproape opt atunci când am decis că era suficient pentru azi. La plecare, am coborât pe scări un etaj pentru a lăsa un pachet în camera de corespondenţă. Luminile din hol, pe ambele etaje, funcţionau cu senzori de mişcare, aşa că majoritatea holurilor erau întunecate, cei mai muiţi angajaţi fiind deja plecaţi. Dar în clipa când am luat-o la stânga, am observat lumină revărsân- du-se undeva pe holul altfel întunecat din dreapta mea. Din câte se părea, era din biroul lui Evie, aşa că am făcut un ocol să trec pe-acolo.

Vorbea la mobil, dar a zâmbit şi mi-a făcut semn să stau puţin când m-am oprit.

— Dave, ha? Care-i substratul? a spus în telefon.

Zâmbetul i s-a făcut şi mai larg în timp ce asculta. I-au scânteiat ochii.

— 0, Doamne! şi-a acoperit gura izbucnind într-un hohot de râs. Mi se pare demenţial! Şi, da, ai dreptate, e o informaţie preţioasă pe care o s-o păstrez în mânecă.

După încă un minut sau ceva, a spus:

— Hai că trebuie să închid. Tocmai a intrat şeful în birou. Dar mulţumesc că m-ai sunat să vezi ce fac.

A râs iar, înainte de a spune Ia revedere şi a-şi arunca mobilul pe birou.

— Părea ceva interesant ce spuneai acolo, am zis.

A zâmbit şi mai intens.

— Da, chiar că era interesant. Vorbeam cu Kitty.

Mi-au trebuit câteva secunde să refac în minte firul discuţiei, dar mi-am dat seama despre ce vorbeau. *Dave.* Am închis ochii şi am lăsat capul în jos.

— *La dracu'l*

Evie a izbucnit în râs.

— N-am auzit niciodată de cineva care să fie teri- fiat din cauza lui Dave Thomas. Ce a făcut tipul ăla, în afară de faptul că a înfiinţat Wendy's?

— O s-o omor pe bunică-mea, la naiba!

' — Pe bune, a zâmbit. îţi era teamă de el când erai

mic?

— Habar n-am. L-am văzut o dată intr-o reclamă şi, nu ştiu, mi s-a părut înspăimântător. Aveam vreo trei ani doar. Soră-mea a înrăutăţit şi mai tare lucrurile. Mă ameninţa tot timpul că-l sună dacă nu fac tot ce-mi spune ea. De ce naiba Kitty a simţit nevoia să împărtăşească toate rahaturile astea cu tine?

— M-a sunat să mă întrebe cum mi-a mers în prima zi. A zis că te cunoaşte suficient de bine încât să ştie că s-ar putea să am nevoie de nişte informaţii cu care să te pun la punct.

— Informaţii? La plural? Adică faza cu Dave nu a fost singurul lucru pe care ţi l-a spus?

— Celelalte nu erau de rău.

— Oricum, aş vrea să le aud.

— Mi-a spus că dacă vreau să obţin ceva de la tine, să-ţi fac orice prăjitură cu unt de arahide – fursecuri, plăcintă, negresă...

— Dacă eşti în stare să faci o plăcintă cu unt de arahide precum Kitty, e posibil să te ţin în continuare ca angajată aici.

Mi-a vibrat telefonul în buzunar, aşa că l-am scos imediat să văd daca e ceva important. Clătinând din cap, l-am întors să vadă numele lui Kitty pe ecran.

— Am auzit doar sfârşitul conversaţiei voastre. Crezi c-o să mi-o iau acum pentru ceva ce i-ai spus?

— Nu. I-am spus că te-ai comportat foarte frumos şi amabil cu mine, mi-a făcut cu ochiul. Adică, am minţit.

M-am prefăcut îmbufnat, am dat cu degetul pe ecran să răspund.

— Bună, draga mea bunicuţă.

— Ce ai mâncat la cină?

— Cină? Nimic. Nu am mâncat încă.

— Bun. Nici Everly a mea. E încă la birou, aşa că du-o să mâncaţi ceva. Şi comportă-te civilizat. Sunt sigură că a avut mult de furcă cu tine. îmi dau seama, deşi a încercat să te acopere.

Am ridicat ochii s-o privesc pe Evie.

— De unde ştii că minte când a spus că sunt amabil?

— A încercat să supraliciteze – a zis că eşti absolut încântător. Ceea ce ştim amândoi că nu e cazul. Deci, spune-mi, ai de gând să faci chestia asta pentru mine sau nu?

— N-ai vreun văr de gradul al paisprezecelea pe care să-l baţi la cap?

— Ba da, şi s-ar putea să-l includ în testament dacă mai foloseşti mult tonul ăla cu mine. Oh, şi când vă duceţi la masă, dă-i lui Everly şi numele unui avocat tare! Are nevoie.

— La revedere, buni!

— Salutare, labagiule!

Telefonul s-a închis şi l-am îndepărtat de la ureche clătinând din cap.

— Nu se presupune că oamenii se mai înmoaie când ajung la bătrâneţe?

— Kitty, nu, şi ţi-ar tăbăci fundul dacă ar auzi c-ai făcut-o bătrână.

Am zâmbit şi mi-am îndesat la loc, în buzunarul de la spate, telefonul.

— Cum ţi-a mers în prima zi?

— Bine. Cred că am reuşit să fac destule lucruri. M-am preumblat pe aici şi am făcut cunoştinţă cu toată lumea, am început să citesc nişte dosare ale angajaţilor şi am tăcut primele programări.

— Bun, am dat din cap şi pe urmă am făcut semn spre uşă. Ar trebui să plec. Să nu mai stai prea mult.

— Nu. Tocmai strângeam pe-aici să plec şi eu.

— Pe mâine.

M-am întors, dar glasul lui Evie m-a oprit.

— Şi o să am grijă şi să nu-i spun lui Kitty că nu m-ai dus să mănânc ceva.

— Ai auzit asta? i-arn aruncat o privire piezişă.

— Kitty vorbeşte tare la telefon, a ridicat Evie din umeri.

— Şi acum mă şantajezi pentru o masă?

A deschis un sertar, şi-a scos poşeta şi a închis laptopul.

— Sunt moartă de foame şi n-am nicio leţcaie. Plus că mai am întrebări despre ierarhia de aici şi despre schema de salarizare şi acordarea primelor. Aş vrea să înţeleg de unde provine presiunea.

— Şi dacă-ţi spun că nu se cuvine să luăm cina împreună?

Şi-a dat ochii peste cap.

— M-ai văzut în sutien şi mi-ai spus că m-ai angajat pentru că sunt cea mai puţin competentă persoană.
Pe deasupra, va fi o masă de afaceri, nu de plăcere. Nu eşti genul meu.

M-am simţit jignit.

— De ce nu, mă rog?

— Pentru că ai penis. Sau cel puţin aşa presupun. Şi nu i-am iertat pe cei din specia ta pentru toate porcăriile pe care le-au făcut.

Nu m-am putut abţine să zâmbesc.

— Bun . Nici tu nu eşti genul meu.

A fluturat din gene.

— Nu-ţi plac tipele sexy şi nebune de legat?

— Absolut, nu, am zâmbit.

— Perfect. Atunci hai să mergem.

Mi-a aruncat un zâmbet larg de satisfacţie şi a pornit spre uşă. M-am dat într-o parte s-o las să iasă ea prima, dar s-a oprit în faţa mea.

— Dacă vrei să mergem la Wendy s, fac eu cinste.

— Mergi înainte, deşteapto.

ﬁ

— Şi ce te-a adus în New York după ce ai terminat şcoala acolo în sud? am întrebat după ce chelnerul ne-a adus băuturile.

Evie a ridicat din umeri.

— Fostul meu logodnic – mă rog, cam aşa ceva. Christian şi cu mine ne-am cunoscut pe vremea când eram studenţi la Emoiy. Am aplicat pentru anul de stagiu din cadrul pregătirii

doctorale în New York, deoarece intenţia lui era să se întoarcă aici să lucreze pentru compania familiei sale, care are sediul în Midtown. Şi sora mea locuieşte aici, aşa că la momentul respectiva fost o alegere bună.

— Şi mai e aici?

— Da, a dat din cap Evie. Ea şi soţul ei stau în Morningside Heights. Dar de fapt am locuit chiar în New York nişte ani buni, când eram mici. Mama ne-a mutat de colo, colo destul de mult timp. Locuisem deja în unsprezece state diferite înainte de împlini treisprezece ani.

— Oho! Se muta cu serviciul sau ceva?

A clătinat din cap.

— Nu, de obicei ne mutam de fiecare dată când mama-l părăsea pe tata, ceea ce se întâmpla la câteva luni

M-am încruntat nedumerit.

— Nu se înţelegeau?

— O, scuze! Am presupus că ştii, fiindcă bunica mea şi Kitty erau atât de apropiate... Kitty a fost cea care a facut-o pe mama să-l părăsească pe tata pentru totdeauna. Acum aproape treizeci de ani, mama a stat pentru prima dată la adăpostul pentru femei al lui Kitty. Tata o bătea. Bunică-mea nu ştia pe atunci ce se petrece. Mama nu a spus nimănui din familie nimic, până când Kitty a reuşit s-o convingă să caute ajutor. Şi după ce a facut-o, buni- că-mea a venit la adăpost să o ia pe mama şi s-a înţeles din prima de minime cu Kitty. Au devenit prietene şi, un an sau doi mai târziu, casa de lângă cea a lui Kitty a fost de vânzare. Bunica mea şi aşa căuta o casă simplă, fără etaj, aşa că a cumpărat-o. După aceea au devenit de nedespărţit

Fir-ar! Mama lui Evie fusese o victimă a violenţei domestice care ajunsese la adăpostul condus de bunică-mea, practic, de-o viaţă?

— Ştiam că bunica ta era vecina şi prietena apropiată a lui Kitty, dar nu a pomenit nimic

despre mama ta ca fiind...

— O victimă a abuzului conjugal, a zâmbit Evie trist. E în regulă să o spui. Ăsta e unul dintre lucrurile pe

care le-am învăţat de la Kitty când locuiam lângă ea, în timpul şcolii. Nu mi-e ruşine de chestia asta. Kitty m-a făcut să înţeleg ca dacă oamenii discută mai mult despre violenţa domestică, victimele simt că nu e ceva ce trebuie ascuns. Mă rog, a fost o perioadă de vreo nouă luni, pe când aveam zece ani, când am locuit toate cu bunica mea. încercase de nu ştiu cât timp să o facă pe mama să-l părăsească pe tata de tot, dar Kitty a fost cea care a reuşit s-o convingă în cele din urmă şi atunci am plecat pentru totdeauna. Vara aceea a fost una dintre cele mai frumoase din copilăria mea, aşa că atunci când am fost acceptată la mai multe şcoli doctorale, am hotărât să merg la Emory, ca să stau cu bunica. Când eram în anul trei a fost diagnosticată cu cancer, o formă agresivă, cu metastaze, şi a murit în numai câteva luni. Bunica ta şi cu mine fuseserăm mereu prietene, dar după aceea am devenit şi mai apropiate.

Am dat din cap.

— Da, a vorbit mult despre tine de-a lungul anilor. Deşi, desigur, ea-ţi spune Everly, aşa că nu am făcut conexiunea când am avut interviul cu Evie.

A sorbit din paharul de vin, zâmbind.

— Poate ai fi fost puţin mai amabil cu mine dac-ai fi ştiut.

— Sau poate dacă nu te-aş fi văzut prima oară când îţi miroseai subsuoara în cabina de probă pentru bărbaţi..., m-am chinuit să nu zâmbesc.

— A, n-am apucat niciodată să-ţi explic ce a fost... îmi pătasem bluza cu nişte vişine şi pe urmă am rămas blocată într-un metrou încins

vreo două ore şi a trebuit să alerg să-mi cumpăr în grabă altceva de purtat, în timp ce mă schimbam, am realizat că ar trebui să mă spăl cumva, dar nu aveam la dispoziţie decât un şerveţel ud. Când ai dat buzna peste mine încercam să-mi dau seama dacă aroma de lămâie mi se impregnase în piele.

— în primul rând, nu ai încuiat uşa. Şi, în al doilea rând, te aflai în cabina de probă pentru bărbaţi.

— Astea-s detalii, a dat din mână spre mine, ca şi cum nu conta. Dar tot te-ai amuzat pe seama mea. Să mă laşi să vin, să stau în faţa ta şi să mă frământ tot timpul dacă m-ai recunoscut sau nu...

— Nu a fost un comportament care să-mi facă cinste, e-adevărat. Cred că, la fel ca tine, şi eu avusesem o zi grea. în apărarea mea, pot să-ţi spun că fusesem la o şedinţă a consiliului director în seara anterioară şi mai purtasem o rundă de discuţii nesfârşite în care încercasem să îi conving să nu-mi forţeze mâna să angajez pe cineva, numai ca să aflu de la ei că, exact în dimineaţa aia, primiserăm deja o citaţie pentru încă un proces. Aşa că s-a ales praful de orice şansă aş fi avut să mişc lucrurile în direcţia dorită de mine.

— Ce-ar fi să facem un târg? Tu nu mai pomeneşti despre ce-ai văzut în cabina de probă şi eu nu mai pomenesc despre Dave Thomas? a întins mâna spre mine. Ca şi cum am lua-o de la zero.

Am zâmbit şi m-am întins spre ea, bucurându-mă un pic cam prea mult de senzaţia pe care mi-o trezea mâna ei mică în mâna mea.

— Ne-am înţeles.

Evie şi-a dat un cârlionţ după ureche şi astfel şi-a descoperit gâtul suplu. Şi, normal, mintea mea perversă s-a mişcat fix în direcţia nedorită: cum ar fi fost să-i ling bucăţica aceea de piele netedă. A trebuit să mă forţez să mă uit în altă parte şi mi-am dres glasul.

— Apropo, bunica mi-a zis să-ţi dau numele unui avocat tare, cum s-a exprimat ea. Chiar ai nevoie?

— Adevărul e că da, a oftat.

— Ce fel de avocat?

— Unul care să mă reprezinte într-un proces civil. Fostul meu logodnic mă dă în judecată.

— încearcă să-şi ia înapoi inelul?

— Nu, pe ăla i l-am retumat. Mai bine zis, i l-ain aruncat. Dar am făcut ceva ce susţine el că i-a afectat reputaţia.

— Te referi la clipul pe care l-ai arătat la nuntă?

Evie s-a încruntat.

— L-ai văzut?

Nu aveam de gând să recunosc că-l văzusem de mai multe ori în ultima vreme. Aşa că am ridicat din umeri.

— Da, am văzut nişte scene.

Atras aer adânc în piept şi l-a dat afară cu zgomot.

— OK, foarte bine, probabil că-mi va veni mai uşor aşa. Măcar voi avea mai puţin de explicat. Fostul, Christian, şi familia lui mă dau în judecată pentru fraudă şi defăimare. EI spune că ştiam de relaţia pe care o avea în paralel de mai multă vreme decât am afirmat şi că în mod intenţionat am făcut tot felul de cheltuieli

pentru nuntă, cu rea-voinţă. Susţine şi că i-am distrus reputaţia când filmarea a devenit virală pe Internet.

— Şi tu de cât timp ştiai despre relaţie?

— Poate de douăsprezece ore sau cam aşa ceva. Am aflat în seara nunţii. Ne cazaserăm la hotelul unde avea să fie petrecerea. Când ne-arn logodit, tatăl lui Christian i-a făcut cadou portmoneul pe care i-l dăruise maică-saîn ziua în care se căsătoriseră ei. Era gravat cu un mesaj drăguţ şi cu data nunţii. Eu i-l luasem fără să ştie din sertar şi pusesem să fie gravat şi eu data nunţii noastre şi, tot aşa, un mesaj drăguţ, sub cel al părinţilor lui. M-am gândit c-ar putea deveni o frumoasă moştenire de familie. Ştii la ce mă refer, un fel de simbol pe care să-l dăm mai departe generaţiilor următoare, adăugând noi şi noi date. în sfârşit; am vrut să înregistrez reacţia lui când i l-aş fi arătat, aşa că am montat

o cameră ascunsă în apartamentul nupţial şi i-am zis lui Christian că ne vedem acolo. Dar în timp ce-l aşteptam, m-a sunat sora mea să-mi spună că un şofer de taxi tăiase o curbă, intrase pe o alee pietonală şi trecuse peste piciorul soţului ei. Aşa că m-am dus la spital şi am stat cu ea nişte ore acolo, uitând cu totul despre camera care înregistra. Când m-am înapoiat mai târziu în seara aceea, i-am dăruit lui Christian portmoneul şi după aceea ne-am luat rămas-bun, fiindcă dormeam în camere separate înainte de nuntă, cum se face – mă rog, mirele nu trebuie să vadă mireasa etc,, şi-a dat Evie ochii peste cap. Ca şi cum aş fi putut avea mai mult ghinion de-atât! în tot cazul, am uitat complet de cameră până a plecat el. Mi-am imaginat că probabil se oprise din funcţionat cu ore bune în urmă, dar am verificat totuşi şi am avut parte de surpriza vieţii mele: Christian făcea sex cu cea mai bună prietenă şi domnişoara mea de onoare, Mia.

— Doamne! am clătinat din cap. Şi până atunci n-ai avut nici cea mai mică idee că era ceva între ei?

— Nu. Sau, mă rog, nu la momentul ăla, nu, dar privind retrospectiv mi-am dat seama că fuseseră nişte indicii pe care le ratasem. De exemplu, am văzut din întâmplare numele Miei pe ecranul mobilului lui. Era un mesaj şi spunea ceva despre o întâlnire a lor. Dar când l-am întrebat pe Christian despre asta, mi-a spus să nu-mi mai bag nasul peste tot pentru că o să stric toate surprizele de la petrecerea miresei. Şi pe urmă, altă dată, am găsit telefonul Miei căzut între pernele canapelei noastre şi ea nu mai fusese pe-acolo de săptămâni bune. Mi-a

spus că probabil îl pierduse ultima oară când fusese la noi şi îl căutase ca disperata peste tot. Deşi mi s-a părut ciudat că nu-mi pomenise nimic despre faptul că nu dă de el, dacă şi-a dat seama că-i lipseşte exact după ce fusese la mine. Suntem cu toţii atât de ataşaţi de

telefoanele noastre şi unul nou costă o mie de dolari sau ceva...

A oftat, încruntându-se.

— Dar niciodată, nici într-un milion de ani, nu m-aş fi gândit că ei doi ar fi fost capabili să facă ce mi-au făcut. Chiar şi după ce-am găsit filmarea, am refuzat s-o cred pe moment. La început am bănuit că e o farsă.

■ — Mare tupeu are tipul ăsta să te dea tot el pe tine în judecată după ce ţi-a făcut. Chiar dacă ştiai despre toate astea şi nu ai anulat nunta numai ca să creşti nota de plată pentru el, la dracu, o merita! Şi cum te poate acuza de defăimare? într-un astfel de proces, cea mai bună apărare a ta ar fi adevărul.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Cred că încearcă să se răzbune pe mine pentru că l-am făcut de râs în public. Familia lui are o întreagă echipă de avocaţi angajaţi permanent, aşa că nu cheltuieşte nimic în plus cu povestea asta. Dar sunt sigură că pe mine mă va costa o avere pe care nu o am. Şi marea ironie este că nici măcar nu voiam o nuntă mare şi scumpă. Christian şi familia lui, da. Aveau mai mulţi parteneri de afaceri pe lista de invitaţi decât aveam eu membri de familie şi prieteni.

— îmi pare rău! E nasol. Dar să ştii că am un avocat bun pe care să ţi-l recomand şi îmi şi este dator cu o favoare sau două. îl sun mâine să vadă ce poate face.

— Mulţumesc, e foarte frumos din partea ta!

— Cu plăcere, am dat din cap.

Chelneriţa s-a întors cu mâncarea. Comandasem somon, în timp ce Evie alesese

piccata de pui. Şi-a lins buzele privind farfuria din faţa mea.

— Arată super porţia ta! îmi -dai şi mie la schimb puţin?

Am aprobat, râzând.

— Normal. Mai vrei şi altceva?

Evie s-a întins şi mi-a luat farfuria. A zâmbit în timp ce tăia o bucata din somonul meu şi a înlocuit-o cu o bucată de pui.

— De fapt, cam da.

— Nu ştiu de ce nu mă mir...

— Oh, nici chiar aşa. Vreau doar să îţi pun nişte întrebări legate de serviciu.

Mi-am luat farfuria înapoi.

— Ce-ai vrea să afli?

în următoarea jumătate de oră, mi-a pus o mulţime de întrebări despre activitatea de tranzacţionare, mai ales despre cum funcţionau lucrurile şi despre ce erau sau nu erau autorizaţi să facă angajaţii mei. Părea să se priceapă destul de bine la terminologia specifică domeniului.

— Nu ai experienţă cu lucrul în agenţii de brokeri, am spus. Totuşi, laşi impresia că înţelegi în foarte mare măsură cum funcţionează lucrurile.

— Am citit câteva cărţi atunci când mi s-a oferit acest post.

Am dat din cap.

— Mai vrei să ştii şi altceva?

— De fapt..., a început să bată darabana cu degetele pe masă. Când m-am documentat în legătură cu firma ta, am găsit un articol vechi din anul când ai înfiinţat-o. Se referea Ia un partener pe care-l aveai. Dar am citit ultimele rapoarte publice şi numele a dispărut din secţiunea acţionarilor acum câţiva ani. Amelia... Evans, cred că se numea, nu?

Involuntar mi-am mutat privirea.

— Aşa este.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

M-am uitat împrejur după chelneriţă. Prinzân- du-i privirea, am ridicat mâna s-o chem, înainte de a-mi îndrepta din nou atenţia spre Evie.

— Nu cred că este relevant pentru slujba pe care ai fost angajată s-o faci.

Când s-a apropiat chelneriţa, i-am cerut nota.

Femeia şi-a scos din buzunarul şorţului un mic suport de piele şi l-a pus pe masă.

— Oricând sunteţi gata, puteţi achita.

— Sunt gata acum.

Am scos portofelul şi am aruncat un cârd de credit în suportul de piele, înainte de a i-i da înapoi.

— OK. Revin imediat.

Evie a aşteptat până ce a dispărut chelneriţa, dar imediat a continuat exact din punctul de unde rămă- seserăm.

— întreb pentru că, deseori, schimbarea conducerii unei companii poate avea efecte majore asupra angajaţilor.

— Dacă e să fi avut un efect, plecarea Ameliei a micşorat stresul din firmă, în niciun caz invers. Ea se ocupa de secţia IPO – adică făcea ofertele publice iniţiale. Partea aceasta a afacerii implică o presiune foarte mare. Acum nu ne mai ocupăm de aşa ceva, nu mai avem o astfel de secţie.

- Oh, înţeleg... Şi acum cât timp a plecat din companie?

— Acum trei ani.

— Şi au existat şi angajaţi care au plecat cu ea?

Am clătinat din cap.

— Deci despărţirea a fost amiabilă? Şi-a înfiinţat propria companie?

Chelneriţa s-a întors cu bonul pe care mi-am mâzgălit semnătura. Când am ridicat ochii, am văzut că Evie aştepta în continuare un răspuns. Aşa că i l-am oferit.

— Nu a fost nicio despărţire. Amelia Evans a murit.

CAPITOLUL 8

CU OPT ANI ÎN URMĂ

— Cine îi ţine locul lui Decker în seara asta?

Am rupt cartonul ce învelea baxul de Budweiser şi m-am aplecat să umplu minifrigiderul – cel pe care-l ţineam în sufragerie, lângă masa de joc, din cauză că eram cu toţii prea leneşi să facem cei zece paşi până la bucătărie.

— Cineva de la cursul meu de statistică, a spus Travis. Se numeşte Amelia. O să mă lase să copiez la parţialul de marţi, dacă o las să joace.

Am ridicat imediat capul.

— Amelia? Ai invitat o fată să joace cărţi cu noi?

Travis a ridicat din umeri.

— Trebuie să trec de nenorocitul ăla de examen, în plus, nu e ca şi cum am fi făcut vreodată o regulă că nu putem juca şi cu fete.

Poate că nu facuserăm. Dar noi patru jucam cărţi o dată pe săptămână, încă din anul întâi. De trei ani şi jumătate încoace, fusese seara noastră, o activitate exclusiv între bărbaţi. Şi când vreunul dintre noi nu putea să vină, aduceam pe altcineva să-i ia locul. Şi până astăzi fusese întotdeauna un alt* tip. Unul dintre noi patru învăţa un semestru peste hotare anul acesta, aşa că, pe rând, aduseserăm fiecare

dintre noi pe cineva ca înlocuitor în fiecare săptămână.

— Păi cred că nu a fost niciodată nevoie de o regulă, fiindcă aveam o înţelegere nescrisă.

A intrat amicul nostru Will Silver. A pus o sticlă de Jack în mijlocul mesei de joc.

— Hei, Will, am spus, cum se face că nu ai invitat niciodată o fată să joace cărţi cu noi?

— Habar n-am, a ridicat din umeri. E o seară exclusiv pentru băieţi.

— Vezi? m-am uitat spre Trav.

A dat din mână spre mine ca şi cum nu conta.

— Nu te mai plânge atâta. Probabil nu se pricepe deloc la cărţi, aşa că o să-ţi fie uşor să câştigi nişte bani. Ar trebui să-mi mulţumeşti.

Will a arătat spre berea pe care o transferam în frigider.

— Aruncă-mi şi mie una.

— Astea-s calde. Cele reci sunt în bucătărie.

— în ultimii trei ani nu ai fost deloc atent la mine? Nu-mi pasă dacă-i rece sau caldă. Bere să fie!

I-am aruncat o bere caldă.

Will a deschis-o cu zgomot.

— Măcar are ţâţe ca lumea?

— Da. Are ţâţe super, s-a auzit o voce neaşteptată din spatele nostru. Spune-mi, puţa ta cum e?

Toţi trei ne-am întors instantaneu spre femeie, şi în cameră s-a lăsat liniştea. Am ridicat berea la buze şi m-am uitat şă verific dacă nu minţise – într-ade- văr avea ţâţe super. Deşi, spre deosebire de Will, am avut suficientă minte încât

să-mi ţin gândurile pentru mine.

Femeia a ridicat dintr-o sprânceană.

Chiar aştepta un răspuns despre puţa lui Will. Am înclinat berea spre el.

— Eu am văzut-o. Are o pută bleagă.

— Du-te dracului, a zis Will. îmi creşte mare când o fac, nu când o arăt.

Femeia s-a uitat la mine. Nu zâmbea, dar mi-am dat seama că-i mijea un zâmbet în colţul gurii şi în scânteierea din ochi. A înclinat capul spre mine.

— Şi puţa ta cum e?

— Spectaculoasă, am ridicat din umeri. Vrei s-o vezi?

în cele din urmă, a zâmbit.

— Poate mai târziu. Mai întâi vreau să vă iau toţi banii.

Poate că aş fi fost dispus să-i dau portofelul meu chiar atunci, pe loc, fetei ăleia, dacă asta era tot ce intenţiona să-mi ia. Avea părul roşu ca focul, pielea albă şi câţiva pistrui pe nasul obraznic. Ca să nu mai spun că bluza verde cu care era îmbrăcată făcea imposibil să nu te holbezi ca disperatul.

— Bun, deci avem un plan, am spus. Numai că există o mică nuanţă: sunt convins că eu o să iau toţi banii în seara asta.

Zâmbetul i-a devenit şi mai larg.

— Punem pariu?

— Vrei să pariezi că o să fii tu câştigătoarea cea mare în seara asta, deşi nu am dat nici prima rundă de cărţi?

— Exact.

— N-ar trebui să aştepţi măcar să vezi cum joacă ăştia cu care te pui?

— Nu. Dacă mai aşteptăm, nu o să mai fii tu dispus să faci pariul ăla.. .

— Atât de bună eşti?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Deci? Pariem sau nu?

— Sigur. De ce nu? Cât ?

— O sută de dolari?

. Amicii mei au început să fluiere. Nu jucam decât pe câte cincizeci de dolari de căciulă, uneori mai puţin dacă vreunul dintre noi rămânea fără bani. Dar eu munceam şi aveam bani suficienţi. în plus, număram pe degete dăţile când pierdusem considerabil. De cele mai multe ori, ieşisem câştigător. Eram bun la cărţi fiindcă era vorba despre numere, la urma urmei. Şi la numere mă pricepeam şi mai bine. Deşi nu voiam banii ei.

Mi-am frecat gânditor buza de jos cu degetul mare.

— îţi dau suta dacă câştigi tu. Dar dacă câştig eu, vreau un sărut.

Ameliei i-au scânteiat ochii.

— Perfect. Să-i dăm drumul.

Două ore mai târziu, m-am lăsat pe spătarul scaunului, trecându-mi degetele prin păr. Travis şi Will îşi aruncaseră cărţile pe masă şi se duseseră în spate să fumeze puţină marijuana.

— Unde dracii’ ai învăţat să joci aşa? am întrebat.

Jucaserăm toate jocurile posibile şi imposibile, iar Amelia câştigase aproape la fiecare rundă.

S-a aplecat în faţă ca să-şi tragă potul cel mare, ultimul, înspre ea.

— Taică-meu iubea la nebunie jocurile de cărti. M-a învăţat să număr cărţile de când aveam patru ani şi mă pricep să citesc oamenii.

— Numeri cărţile? Adică trişezi.

— Nu trişez deloc. îmi folosesc mintea să obţin un avantaj. A trişa înseamnă să ascunzi nişte aşi sub masă

şi în felul ăsta să ai tu mâna câştigătoare. Sau când te uiţi cu neobrăzare în cărţile altuia.

— Dar nu ai pomenit nimic despre faptul că ştii să numeri cărţile înainte de a începe.

— V-am spus că mă pricep să joc cărţi, a ridicat din umeri, şi că o să vă iau toţi banii. Voi nu m-aţi crezut.

Amelia a întins mâna spre mine, cu palma deschisă.

— Apropo, aş vrea cei o sută de dolari ai mei.

Am clătinat din cap, băgând mâna în buzunar.

— Măcar aş putea să am şi eu parte de sărutul ăla pe care am pariat, dacă tot mi-ai tras-o deja.

— Nu l-ai câştigat.

Am numărat cinci bancnote de douăzeci şi i le-am întins. Dar când a încercat să le ia, nu le-am dat drumul. Ochii ei s-au ridicat de la bani la mine.

— Lasă-mă să-l câştig în alt mod, am spus. Ieşi cu mine?

A smuls bancnotele din mâna mea şi şi le-a băgat în buzunarul din faţă a blugilor.

— Nu, mersi.

— De ce nu?

— Ar fi prea uşor pentru tine.

Şi-a luat poşeta şi şi-a trecut cureaua pe după gât, astfel încât acum o avea în diagonală, ca un poştaş.

— Dar pot să-ţi dau un premiu de consolare.

— Care?

— Poţi să te uiţi la mine cum plec.

S-a întors şi a luat-o spre uşă, strigând peste umăr:

— Am fundul şi mai mişto ca ţâţele.

Nu se înşela. Dar tot eram al naibii de confuz referitor la ce mersese aiurea în seara asta.

— Stai puţin! Ce trebuie să fac ca să te conving să ieşi cu mine?

S-a oprit cu mâna pe clanţă, dar fără să se întoarcă.

— Acum, dacă ţi -aş spune asta, *orice* ai face s-ar considera că e uşor, nu? Noapte bună, Merrick

CAPITOLUL 9

— Andrea!

Strigătul se auri din spatele uşii închise a lui Merrick. Tocmai urcasem să vorbesc cu asistenta lui despre stabilirea unei întâlniri, însă Andrea nu era la biroul ei. Am privit în jur, dar nu se zărea pe nicăieri. Aşa că am intrat în biroul lui şi i-am făcut semn cu mâna ca să mă vadă înainte de-am vâri şi capul.

Doi oameni se certau vehement la telefonul lui dat pe speaker. Dar Merrick mi-a Scut semn să intru şi a apăsat un buton, probabil cel de *mute.*

— îmi cer scuze, văd că eşti în mijlocul unei convorbiri, am spus. Am auzit când ai strigat-o pe Andrea, aşa că mi-am închipuit c-ar fi bine să-ţi zic că nu e la biroul ei. Am venit şi eu să vorbesc tot cu ea.

— Rahat.

— Ce s-a întâmplat?

— Telefonul ăsta era programat în agenda mea după- amiază, nu la opt dimineaţa. Cred că e posibil să fi inversat doi clicnţi atunci când a băgat programările în computer.

— înţeleg. Şi ai nevoie de ceva anume acum?

~ Da, am nevoie ca Andrea să dea o fugă

până sus la apartamentul meu, pentru ca să ia un dosar cu rapoartele necesare pentru discuţia asta.

— Pot face eu asta.

— Eşti sigură că nu e ea pe aici? a ezitat.

M-am uitat înapoi, peste umăr.

— Nu se vede nicăieri. Dar pot să verific în camera de recreere şi, dacă nu o găsesc, pot să merg eu după dosar.

— Nu te deranjează?

— Nu, absolut deloc. Mă bucur să te ajut.

Merrick a dat din cap.

— Dacă nu o găseşti pe ea, vezi că dosarul ar trebui să fie pe masa din sufragerie. Probabil sunt nişte pagini împrăştiate pe masă, aşa că ia tot ce vezi.

A scos din buzunar un set de chei.

— Ultimul etaj, apartamentul doi.

— OK. Mă întorc imediat.

Am verificat repede camera de recreere şi toaleta pentru femei, dar nici urmă de asistenta lui. Aşa că m-am dus la lift şi am apăsat butonul pentru etajul cel mai de sus.

Când am ajuns, am realizat că de fapt apartamentul doi era de fapt *mansarda de lux.* Am rămas cu gura căscată când am intrat. Locul era absolut uriaş, complet deschis, aşa că am măsurat cu privirea de la bucătăria perfect utilată până la living şi sufragerie, separate numai de câteva trepte care coborau. M-am dus spre locul unde-mi spusese că se află dosarul, practic salivând de plăcere, în trecere, în faţa mobilierului din inox al bucătăriei. Şi pe urmă, când m-am uitat în jur din sufragerie, am uitat complet de ce mă aflam aici. Ferestre înalte de sus până jos umpleau un perete,

dând spre râu şi pod, în timp ce peretele de alături, tot din sticlă, dădea spre înălţimile ameţitoare ale unor zgârie-nori. Probabil că noaptea, luminate, arătau absolut incredibil.

Aş fi putut rămâne acolo să mă uit toată ziua, dar şefului îi trebuia dosarul – iar mie-mi mai trebuiau încă treizeci de minute să-mi bag nasul şi în restul apartamentului. La capătul îndepărtat al livingului, se vedea un hol lung despre care am presupus că dă înspre două dormitoare. Aşa că am luat dosarul după care venisem şi hârtiile împrăştiate în jurul lui şi m-am dus să verific ce mai era de văzut.

Prima încăpere era un birou cu o bibliotecă încastrată pe toţi pereţii, absolut minunată, cu o scară din acelea ataşate în partea de sus, care putea fi plimbată de la un capăt la celălalt. *Doamne, ce mult mi-ar fi plăcut şi mie să am genul ăla de scară în bibliotecă.*

încăperea de alături era o baie şi în faţa uşii acesteia exista un dormitor. La capătul holului am descoperit un set de uşi duble. Aproape că mi s-a tăiat respiraţia atunci când le-am deschis puţin, ca să mă uit la dormitorul principal. Bărbatul avea o terasă pe care putea ieşi din dormitor, suficient de mare încât să dea o mică petrecere acolo. Şi patul? Oare era model California King – sau mai mare? Oare exista ceva mai mare? Cei patru stâlpi sculptaţi, din lemn închis la culoare, erau extrem de masculini şi în mod clar i se potriveau perfect şefului de jos.

Că veni vorba despre el... trebuia să ies dracului de aici. Mi-ar fi plăcut să mai am puţin răgaz să mă uit pe ici, colo, poate să arunc o privire şi în dulapuri, şi în baia principală, dar nu voiam să-mi forţez norocul. Când mă pregăteam să închid uşa dormitorului, mi-a atras atenţia o pată de culoare de pe noptiera aflată de partea cealaltă a patului.

Peştişori aurii?

Nu ştiu de ce, dar mi s-a părut ciudat că doi peştişori aurii, specia întâlnită peste tot, se vedeau într-un bol mic, pe noptieră. Oare daca aş fi văzut un

acvariu plin cu două mii de litri de apă sărată şi nişte peşti exotici ar fi fost altceva? Probabil că nu mi s-ar fi părut ciudat. Dar doi peşti simpli, care probabil costaseră un dolar? în timp ce stăteam acolo, încercând sa-mi explic unde s-ar putea potrivi piesa asta de puzzle, a sunat telefonul. Numărul mi s-a părut cunoscut, deşi nu am putut să-mi dau seama exact de ce, până nu am dat cu degetul pe ecran să răspund şi am auzit vocea.

— Unde eşti? '

La dracul Merrick.

— Aştept... liftul.

— Dă-l naibii, că merge ca ochiul mortului! Ia-o pe scări, te rog! îmi trebuie dosarul ăla blestemat.

— OK. Vin imediat.

Am închis- telefonul şi am ieşit în grabă din apartamentul lui, verificând de două ori dacă uşa s-a încuiat automat în urma mea, în timp ce căutam din priviri scările. Dar când am luat-o spre ele, am auzit liftul scoţând acel clinchet specific, aşa că m-am grăbit înapoi şi am dat să intru imediat ce s-au deschis uşile – aproape izbindu-mă de femeia care ieşea.

— Oh, Doamne! Mă scuzaţi!

Femeia era înaltă, probabil avea peste 1,80 m, cu tot cu tocurile impresionante pe care le purta. Şi, posibil, un metru jumate erau picioarele.

M-a măsurat de sus până jos.

— Ce cauţi la etajul ăsta?

— Eu, ăăăă..., am arătat peste umăr spre

aparta- mentul-mansardă. A trebuit să vin să iau un dosar pentru Merrick.

A înclinat capul într-o parte, privindu-mă pieziş.

— Şi tu eşti...?

— Lucrez la Crawford Industries.

-Oh.

Femeia m-a mai măsurat o dată din priviri şi a părut să-şi piardă interesul în ceea ce mă privea. M-a ocolit, trecând de mine.

— Ar fi trebuit să-mi închipui.

Ce mama dracului însemna asta? Eram aproape sigură că era o insultă, dar uşile liftului au început să se închidă şi mi-am dat seama că nu am timp să-mi fac griji în privinţa asta. Aşa că am sărit înăuntru, aruncând o privire peste umăr spre locul unde se îndrepta Domnişoara Picioare Lungi. Aparent locuia în apartamen- tul-mansardă de la numărul 1 – sau cel puţin avea cheia.

Când am ajuns, Andrea se înapoiase Ia biroul ei, aşa că i-am explicat ce se întâmplase şi ea a intrat iute cu dosarul la şef.

Restul zilei a fost relativ monoton. Nu l-am mai văzut pe Merrick până când glasul lui m-a făcut să tresar pe la şapte seara. Citeam şi nu l-am auzit apropiindu-se de uşa biroului meu.

— De dimineaţă iar ai ajuns aici înainte de a se crăpa de ziuă?

— Poate ceva mai târziu, am zâmbit.

O servietă plină îi atârna în spate, prinsă de o curea pe care-o avea trecută în diagonală peste piept. S-a uitat la ceas.

— Păi şi de ce nu te duci acasă? Nu e nevoie să munceşti douăsprezece ore pe zi.

— Mulţumesc. Tocmai voiam să-mi strâng lucrurile, am zis, ridicând din bărbie spre servieta lui. Din câte se pare, tu ai de gând să lucrezi mult mai mult de douăsprezece ore, judecând după geanta aia.

— Am o grămadă de rahaturi de terminat, a dat din cap. Din nefericire, mai am şi o cină de

afaceri înainte.

I-a sunat telefonul. Şi l-a scos din buzunar, s-a uitat la ecran şi a răspuns cu un oftat.

— Sunt pe drum.

Persoana de la capătul celălalt a spus ceva ce n-am auzit. L-a făcut pe Merrick să-şi dea ochii peste cap.

— Da, o să ocolesc. Mulţumesc. Ne vedem curând.

A închis telefonul, clătinând din cap.

— Să nu te transformi într-unul dintre acei închipuiţi de locuitori din New York care se simt obligaţi să le spună tuturor pe unde s-o ia ca să ajungă undeva.

— Nu cred că asta va fi o problemă. Abia dacă ştiu eu unde-i stânga şi unde-i dreapta.

Merrick a zâmbit. Mi s-a părut a fi primul zâmbet real, cu garda jos, de care avusesem parte până acum. Am ridicat mâna arătând spre faţa lui.

— Ar trebui să faci mai des asta.

- Ce?

— Să zâmbeşti. Te face să semeni mai puţin cu un căpcăun.

— Deci în rest sunt căpcăun, să înţeleg?

— Păi cred c-ar trebui să ai cel puţin doi metri jumate să fii căpcăun. Poate doar un minircăpcăun.

A zâmbit din nou, făcând să-i apară mici cute la ochi, deşi încerca să-şi ascundă zâmbetul.

— Apropo, spuse el, mulţumesc că nu m-ai făcut cu ou şi cu oţet în faţa bunicii mele.

— Cum adică?

— Am înţeles că i-ai zis că am fost politicos şi m-am purtat ca un adevărat profesionist în timpul primului nostru interviu. Dacă stau să mă gândesc bine, poate că am fost un pic cam abrupt la momentul respectiv.

— Un pic?

Merrick a zâmbit din nou. I-a bâzâit telefonul în mână şi a aruncat o privire spre el înainte de a clătina din cap.

— Acum se presupune că trebuie să nu o iau pe la Convent Avenue 144, din nu ştiu ce motiv.

Am dat din cap.

— Păi e cam la două străzi de mine. De fapt, au închis întreaga zonă de câteva cvartale. Se filmează ceva acolo. Am încercat să arunc o privire când am trecut de dimineaţă.

— Tu locuieşti spre periferie?

— Sora mea. Stau la ea până-mi găsesc şi eu ceva.

A dat din cap spre hol.

— Haide. Te las eu undeva în drum.

— O, nu, nu e nevoie. Pot să iau metroul.

— Merg chiar pe unde locuieşti tu. Am o maşină care m-aşteaptă afară.

— Eşti sigur?

— Sigur, nu e nicio problemă, a dat din cap.

Am coborât amândoi cu liftul şi ne~am suit în maşina care-l aştepta, iar eu i-am dat şoferului adresa soră-mii. Când am ieşit pe aleea din faţa clădirii, mi-a sunat mie telefonul.

— Mă scuzi o clipă? E sora mea.

— Răspunde, a zis Merrick, aşezat la ceva distanţă de mine, uitându-se în telefon, în timp ce răspundeam eu.

— Salut, a spus Greer. Voiam să-ţi spun doar că am fost să-l plimb pe câinele doamnei Aster în locul tău. Oricum trebuia să-l scot pe Buddy. Plus că vei ajunge atât de târziu acasă! M-am gândit să-ţi spun doar în caz că aveai de gând să te opreşti pe la ea la apartament când urci.

— Mulţumesc mult! Nu era nevoie! Cum de

eşti acasă atât de devreme?

— Nu ştii că vine tipa pe care am angajat-o cu jumătate de normă să stea până la închidere marţea şi joia? Aşa că pot să scot câinele şi joi dacă e nevoie.

— Mersi, dar mâine se întoarce doamna Aster. E plecată la soră ei.

— Tu şi trocurile tale. Oricum, ce-ai zis că-ţi dă la schimb?

— Gustări de casă pentru pisici.

— Gustări de casa pentru pisici? Dar nici măcar nu ai pisică.

— Da, dar pot să le dau la schimb tipului care se ocupă de site-uri. Chiar acum îmi face unul pentru căsuţele pe care le închiriez. Dacă fac direct chestia asta, pot economisi nişte bani buni.

— De ce nu eşti în stare să afli şi cum să faci un schimb pentru mine? Să obţin nişte spermă de calitatea întâi? a oftat Greer.

Cu colţul ochiului, am observat că Merrick a aruncat o privire spre mine. S-a încruntat nedumerit şi s-a uitat din nou în telefon.

— Mai eşti la birou? a întrebat.

— De fapt, sunt chiar în drum spre casă.

— Bine. Ai grijă în metrou.

— Vin cu maşina. Şeful meu mergea în aceeaşi direcţie, aşa că s-a oferit să mă ducă el.

— Ooooo.... te referi la şeful cel sexy?

De data asta eu am fost cea care m-am uitat involuntar la Merrick. Dacă auzise sau nu, de reacţionat nu a reacţionat.

— Trebuie să închid. Mulţumesc pentru ajutor. Ne vedem curând.

— Să-mi iei nişte spermă de la şeful cel sexy!

Clar acum ochii lui Merrick s-au făcut mari.

Chiar trebuia să ţipe ca nebuna în telefon chestia aia? Am închis ochii.

— La revedere, Greer.

Am simţit privirea fixă a bărbatului de lângă mine. Am oftat.

— Ai auzit, nu?

— Vrei să mă prefac că nu?

Am dat din cap.

— Da, ar fi minunat. Mulţumesc!

Buzele lui Merrick s-au ridicat într-un zâmbet involuntar, dar a continuat să se uite în telefon. După câteva minute de tăcere stânjenită, am cedat eu.

— Sora mea şi soţul ei au probleme de fertilitate. Chiar acum sunt în procesul de găsire a unui donator. Şi la noi în familie, de când am pomenit despre interviul pe care l-am avut cu tine, a rămas gluma că vrea sperma ta.

— Cum aşa?

— Pentru că vrea pe cineva care să aibă gene bune – un tip deştept, care să arate bine şi realizat.

— Păi ne-am cunoscut vreodată?

— Nu, am clătinat din cap.

— A văzut pe undeva o poză de-a mea?

— Din câte ştiu eu, nu.

Merrick a zâmbit ironic şi superior.

— Deci să înţeleg că informaţiile legate de felul cum arăt le are de la…

Rahat. Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu e cazul să te dai mare. Arăţi bine. Aşa, şi? Mare lucru! La fel ca o grămadă de alţi ţipi.

Merrick a izbucnit în râs.

— Şi care-i treaba cu trocul? Cel cu pisici şi site-uri?

— Of, ai auzit chiar tot?

— Poate ar trebui să reduci Volumul apelului la | telefonul ăla, a zâmbit.

— Sau... ai putea tu să-ţi vezi de treabă şi să te prefaci că nu ai tras cu urechea.

— De ce aş face aşa ceva când discuţia a fost atât de interesantă? Sora ta e dispusă să facă troc cu ceva pentru sperma aia?

Am râs.

— Nu, partea discuţiei referitoare la troc nu avea nimic de-a face cu partea cu sperma – sau cel puţin nu în mare. Am grijă de căţelul vecinei surorii mele. Vecina asta face nişte gustări organice pentru pisici, care conţin CBD, aşa că mă plăteşte cu ele. Eu nu am pisică, dar tipul care îmi face site-ul pentru proprietăţile pe care le am de închiriat are o pisică ce suferă de depresie severă, aşa că, ştii cum se spune, o mână spală pe alta.

Merrick a clătinat din cap.

— Eram curios ce-aş putea obţine eu în schimbul spermei în schema asta pe care ai construit-o?

— Din nefericire, probabil că în clipa asta n-aş avea prea multe de oferit în afară de gustările organice pentru pisici. Nu mi-am constituit încă reţeaua aşa cum trebuie aici în New York. M-am oprit acum , câţiva ani, din cauză că fostul meu logodnic, Christian, detesta să fac asta.

— Şi de ce mă rog detesta asta?

Am ridicat din umeri.

— Presupun că se simţea jenat. Nu-i plăcea ca oamenii să aibă impresia că nu-mi pot permite diferite lucruri. Dar eu mă distram organizând tot felul de schimburi de soiul ăsta, obţinând lucruri pe gratis. Mi se pare foarte interesant. Acum, dacă mă gândesc retrospectiv, ar fi trebuit să-l dau pe el la Schimb pentru două cepe degerate şi să fac fix ce vreau.

Privirea lui Merrick m-a măsurat, curioasă, şi bărbatul a zâmbit.

— Spune-mi ce altceva ai mai folosit ca monedă de schimb.

— Practic orice, am ridicat din umeri. Orice. Am stat cu copii mici pentru preţuri mai ieftine la bilete de avion, un mecanic auto mi-a schimbat uleiul la maşină în schimbul unor ore de matematică cu fiică-sa. Odată chiar am schimbat patruzeci de tăvi de fursecuri pe serviciile unui pictor care să deseneze pe peretele de la camera copiilor, acasă la prietena mea, imagini cu Pete the Cat.

— Cine-i Pete the Cat?

— Un personaj de desene animate.

— Şi cine avea nevoie de patruzeci de tăvi de fursecuri?

— O pereche de tineri însurăţei care, la nunta lor, voiau să ofere tuturor participanţilor, la plecare, o cutiuţă cu fursecuri proaspete, decorate în culorile steagului italian.

— Fad fursecuri?

Am dat din cap.

— Da, îmi place să fac prăjituri. Când eram mică, bunica avea o brutărie.

— Milly? Nu ştiam.

— Da. A vândut-o la un an sau doi după moartea bunicului. Spunea că nu mai e la fel fără el. Dar a continuat să coacă la fel de multe prăjituri şi, de altfel, asta făceam împreună de câte ori o vizitam. Nu ţin minte să fi intrat vreodată în casa ei fără să mă întâmpine mirosul de fursecuri proaspăt scoase din cuptor sau cine ştie ce prăjitură. Eu, însă, sunt mai degrabă genul care face asta când are chef, nu constant, ca ea. De obicei nu m-apuc să fac prăjituri dacă lucrurile merg normal, firesc, în viaţa mea. Dar dacă sunt foarte

feridtă sau foarte tristă, atunci mă umplu de o anumită energie şi trebuie să fac ceva, să o consum, aşa că de obicei ajung în bucătărie. De asemenea,

când sunt agitată îmi vine să mănânc, aşa că, presupun că treburile astea două merg mână în mână. Şi..., am râs, habar n-am de ce îţi Spun ţie toate astea.

Merrick a zâmbit.

— Eu nici nu sunt sigur de unde a pornit discuţia.

— Ah..., am ridicat un deget, amintindu-mi. Sora mea vrea sperma ta.

Lui Merrick i-a bâzâit telefonul.

— S-ar putea ca telefonul ăsta să vină exact la fix. Dumnezeu ştie încotro s-ar fi îndreptat discuţia în continuare.

A răspuns şi şi-a dus telefonul la ureche.

— Salut, Bree, care-i treaba?

Spre deosebire de felul în care el îmi ascultase toată conversaţia, eu n-am putut desluşi aproape nimic din a lui. Deşi vocea de partea cealaltă era în mod clar a unei femei. După o clipă, a clătinat din cap.

— îmi pare rău. Săptămâna viitoare nu sunt aici. Plec într-o călătorie de afaceri.

A ascultat din nou. De data asta, s-a uitat la mine înainte de a vorbi.

— E frumos din partea ta să te oferi, dar nici acum nu sunt acasă.

Tăcere.

— Probabil că nu. O să întârzii destul de mult. Dar, oricum, mulţumesc.

A închis telefonul şi a tăcut. N-am putut să mă abţin.

— Ştii că telefonul tău e dat atât de încet că nu am putut auzi decât partea ta din conversaţie.

— Asta pentru că l-am dat încet după ce

mi-ai ascultat toată discuţia cu Kitty zilele trecute.

M-am mişcat puţin pe banchetă ca să fiu cu faţa spre el.

— Deci, nu ai de gând să-mi spui cui tocmai i-ai dat papucii?

— De unde ştii că i-am dat cuiva papucii, dacă nu ai auzit cu cine vorbeam?

— Orice femeie îşi dă seama când cineva dă papucii în mod politicos, fie că e vorba de ea, ori de altcineva. E unul dintre talentele noastre înnăscute.

Merrick a zâmbit.

— Bree e vecina mea.

— E cea super înaltă?

— Da, de ce?

— Cred că pe ea am întâlnit-o când am fost sus să iau dosarul, azi, mai devreme. Mi-a vorbit de sus, cred că m-a şi jignit într-un fel, dar nu pot fi sigură de intenţie.

— Eu nu ştiu ce a spus, a zâmbit Merrick, dar sunt sigur că a fost ceva jignitor. Bree nu e mare fană a femeilor.

— Femeile în general?

A clătinat din cap.

— E top-model şi se pare că e şi o ţipă foarte competitivă.

— E top-model — deci o femeie foarte frumoasă, cu picioare super. De ce să-i dai papucii?

— Eu nu scuip unde mănânc, dr. Vaughn.

Privirea i-a alunecat o fracţiune de secundă la buzele mele. Dacă aş fi clipit doar aş fi ratat-o. Mi-a prins din nou privirea.

— Să am o relaţie cu o vecină e o prostie aproape la fel de mare cum ar fi să am o relaţie cu o ţipă cu care lucrez.

Ciudat, am simţit brusc o mare dezamăgire.

— Oh... Da, are sens.

Când am cotit pe strada mea, soră-mea

ieşea pe uşa din faţă a clădirii, cu Buddy de lesă. M-am aplecat t

io?

în faţă să-i spun şoferului unde să oprească, drept care maşina a încetinit şi a oprit exact lângă locul unde erau Greer şi câinele ei. Bănuiam că ieşise intenţionat, aştep- tându-mă să ajung pentru a-l putea vedea cu ochii ei pe bărbatul de lângă mine. Doar îmi spusese că-şi scosese şi câinele ei odată cu cel al vecinei,

— Mulţumesc foarte mult că m-ai adus.

— Cu plăcere, a dat din cap Merrick.

Am pus mâna pe încuietoarea portierei ca să deschid, dar Merrick m-a oprit.

— Stai puţin. Nu deschide pe partea asta. E o şosea destul de aglomerată şi am impresia că nimeni nu e prea atent. Te las să ieşi pe aici.

— Ăăă... S-ar putea să fie mai bine să risc.'

Am arătat spre soră-mea care se hlizea la noi ca o nebună.

— Asta e soră-mea, Greer, cea care-ţi vrea sperma. Nu sunt sigură că faci bine dacă ieşi.

— Ar fi chiar interesant, a râs uşor Merrick.

A coborât din maşină şi mi-a întins mâna.

Ochii lui Greer au sclipit urmărind scena. Nu am avut încotro, aşa că am făcut prezentările.

— Merick, ea e sora mea, Greer. Greer, el este şeful meu, Merrick Crawford.

Au dat mâna, iar Greer l-a măsurat pe Merrick din cap până în picioare.

— Eşti înalt.

A zâmbit politicos.

— Aproape de 1,90?

— Exact. Ai ghicit.

Ea a dat din cap.

— Mă bucur să te cunosc. O ştiu pe bunica ta. E o ţipă super.

— Da, asta aşa e.

Aproape vedeam cum se învârtesc rotiţele în capul soră-mii.

— Câţi ani are acum? Ea şi bunica noastră ştiu că s-au născut în acelaşi an. Deci, am putea spune că se apropie de optzeci de ani sau ceva?

— Da, şaptezeci şi opt. Dar dacă ar avea şaptezeci şi nouă de ani şi trei sute şaizeci şi patru de zile, tot nu i-aş spune în faţă că se apropie de optzeci de ani.

— Deci e o familie longevivă, a zâmbit Greer. Probabil că aveţi gene bune. Ceva boli teribile în familie?

O, Doamne Dumnezeule! Am împins-o pe soră- mea spre clădire şi i-am făcut semn cu mâna de rămas- bun lui Merrick.

— Trebuie să plecăm. Mulţumesc încă o dată pentru că m-ai adus, şefa'.

A râs.

înăuntru, în hol, am clătinat din cap.

— Nu pot să cred că ai făcut asta.

-Ce?

— Că i-ai pus întrebările alea, ca şi cum ar fi fost pe bune un candidat donator de spermă. E vorba de *şeful meu,* Greer!

— Scuze! M-a cam luat valul. E şi mai tare decât l-ai descris. *Ce gene are!* Eu dau optzeci de dolari pe lună, şi ale mele nu sunt nici pe departe aşa de dese şi de negre. Dacă nu pot să mă bucur eu de sperma lui, atunci tu sigur trebuie s-o faci!

— în niciun caz.

— Pe bune? Ai de gând să nu bagi în seamă felul în care se uită la tine?

M-am încruntat.

— Despre ce vorbeşti?

— N-am fost în prezenţa lui mai mult de un minut, dar tot ştiu că-i place de tine.

— Eşti nebună!

M-am întors şi m-am uitat în urmă, prin uşa de la intrare. Merrick era în continuare în picioare, lângă maşină, cu ochii spre mine.

Dar asta nu însemna nimic... nu-i aşa?

CAPITOLUL 10

Lunea următoare aveam programată prima şedinţă de consiliere unu-la-unu, în biroul meu. Eram şi încântată, şi îngrijorată în privinţa asta, şi ambele emoţii erau cât se poate de evidente – cel puţin pentru mine. Mă sculasem pe la trei noaptea şi mă apucasem să fac fursecuri, iar acum tocmai ajungeam la birou înainte să se deschidă.

Hotărâsem să iau cu mine nişte bunătăţi ca să le pun pe o tavă frumoasă, lângă canapeaua pentru pacient. Joan de Ia Resurse Umane mă avertizase că unii dintre agenţi se exprimaseră foarte vocal cum că nu vor să fie obligaţi să se întâlnească cu o terapeută, aşa că poate le-ar fi venit mai uşor dacă puteau să ronţăie nişte fursecuri, în timp ce vorbeau.

Eram în drum de la metrou la birou, cu mâinile pline cu trei cutii de fursecuri, o sticlă de cinci litri de lapte, câteva pahare şi farfurii de plastic, şerveţele şi nişte dosare pe care le luasem să le citesc acasă aseară şi, desigur, poşeta mea absolut uriaşă şi inutilă. Când am ajuns la uşa clădirii, am încercat să jonglez cu toate în aceeaşi mână, când un braţ s-a întins

peste mine şi a deschis uşa.

— Mulţumesc fru..., m-am»întors să termin vorba şi am dat cu ochii de şef. Oh, iarăşi tu?

A zâmbit cu zâmbetul acela al lui, pe jumătate vesel, pe jumătate ironic.

— Cât entuziasm...

Merrick era îmbrăcat tot în echipament negru, de alergare, doar că astăzi avea o bluză cu mâneca scurtă. A ridicat mâna să-şi scoată o cască din ureche şi bicep- şii i s-au încordat în mişcare, atrăgându-mi atenţia. *Mă rog, ceva entuziasm exista din partea mea, nu pot să neg.* Din fericire, nu a părut să observe privirea mea cercetătoare.

— Ce naiba e în sacoşele astea?

S-a aplecat şi a luat în mâini tot ce aveam în partea dreaptă.

— Mulţumesc. Am făcut nişte fursecuri şi pe urmă am realizat că nu pot servi fursecuri fără lapte. Şi nu am verificat ce provizii sunt în camera de recreere, aşa că am luat şi nişte şerveţele, pahare şi farfurii de plastic.

— Deci ai făcut fursecuri?

Am dat din cap că da.

— Oh-oh! Din cauza mea?

— Cum adică?

— Mi-ai spus că faci prăjituri când eşti nervoasă.

Am râs.

— Ba nu. Am spus că fac prăjituri atunci când am emoţii de oricare fel. De data asta, a fost un fel de nerăbdare.

Merrick a aruncat o privire în sacoşă.

— Păi mi se pare că ai adus o tonă.

— Şi am lăsat acasă mai mult de jumătate din câte-am făcut, am zâmbit. Am *mari* emoţii.

Am ajuns la lift şi Merrick a apăsat pe buton.

— De ce ai emoţii?

— Oh, nu ştiu… Cred că sunt nerăbdătoare să încep şedinţele de terapie cu nişte milionari super-inte- ligenţi din Ivy League, cărora nu li se pare că au nevoie de terapie?

— Vrei să-ţi spun un mic secret ca să-i pui la locul lor?

— Normal – ce întrebare mai e şi asta? *Desigur.*

Uşile liftului s-au deschis şi Merrick a întins mâna, făcându-mi semn să intru eu prima. Eram numai noi doi în cabină, dar Merrick a coborât vocea.

— OK, iată secretul: când ai senzaţia că te provoacă sau chiar sunt pe cale să-ţi conteste autoritatea, să iei o postură de Superman.

— Cum e postura de Superman mai exact?

— Stai dreaptă, în picioare, cu capul sus, mâinile în şolduri, picioarele uşor depărtate. Poate chiar şi să-ţi umili puţin pieptul.

— Cred că ţie ţi se potriveşte mai bine postura asta. Ai aproape un metru nouăzeci şi oricum eşti puţin intimidant.

Merrick a lovit uşurel cu degetul arătător în tâmplă.

— Nu are nimic de-a face cu înălţimea. Tot ce contează e ce e aici. Crede-mă. Poţi s-o faci.

Nu eram sigură că are dreptate. Dar am apreciat faptul că era dispus să încerce să m-ajute. Sau cel puţin aşa credeam.... Numai dacă nu cumva…

— Stai puţin, doar nu-mi spui asta ca să mă sabotezi? Adică să-mi asum eu o postură războinică să-i fac pe ei să o ia razna, nu?

Merrick a zâmbit,

— Nu. în niciun caz.

— OK, am oftat. Oricum, mulţumesc pentru sfat.

— Cu plăcere, a dat din cap.

Când am ajuns la etajul meu, m-am întors spre Merrick.

— Acum pot să iau sacoşele. Probabil urci la apartament, nu?

S-a folosit de mâna liberă să ţină deschisă uşa liftului şi a dat din bărbie înspre mine, semn să o iau înainte.

— E în regulă. O să iau un dosar de la unul dintre analişti. Oricum voiam s-o fac.

M-a urmat în birou şi a pus sacoşele pe măsuţa de cafea din zona dedicată terapiei. Pe urmă a ridicat un ciob pe care-l uitasem când plecasem, vineri. S-a uitat în jur, în încăpere.

— S-a spart ceva?

— Nu, eu am adus ăla.

A învârtit ciobul între degete.

— E sticlă de mare?

Am dat din cap.

— Are o culoare neobişnuită.

— Pentru sticla de mare, turcoaz e a doua cea mai neobişnuită culoare. Portocaliu e prima.

— Te pricepi la sticlă de mare?

— Puţin. Sunt colecţionară de bucăţi rare, am zis apropiindu-mă de el şi luându-i ciobul din mână. N-ar trebui să-ţi mai ofer tocmai eu muniţie să spui cât sunt de nebună, dar e una dintre bucăţelele mele norocoase. Am vrut să-l bag în sertarul biroului vineri seara când am plecat de-aici, să nu se rătăcească.

— Deci e ciobul tău norocos de sticlă de mare, ha? a zâmbit ironic.

— Nu fi rău, l-am avertizat fluturând degetul arătător spre el.

— Care-s primii pacienţi de azi?

— Ăăă... Stai să verific.

M-am dus la birou şi am scos agenda din sertar.

— Am început cu cei aflaţi în funcţiile cele mai importante, aşa că mă întâlnesc cu Will Silver la nouă, Lark Renquist la unsprezece şi apoi, după amiază, cu Colette Archwood şi Marcus Lindey.

— Will e un ticălos îngâmfat, dar are şi motive. E talentat. Lark a fost promovat anul trecut. E tânăr, iar celor mai în vârstă nu le place să-i dea socoteală pentru că au impresia că nu a parcurs toţi paşii necesari până aici. Nu ajută nici faptul că nu-şi arată vârsta, chiar dimpotrivă, şi nici nu-i apar cearcăne după ce stă patruzeci şi opt de ore la serviciu. Colette mă urăşte de moarte. Iar Marcus se află în momentul de faţă în negocieri cu adversarul nostru cel mai mare şi are impresia că nu ştiu.

— Oh, super! Apreciez informaţiile astea. Dar de ce te urăşte Colette?

— Poveste veche, a dat din cap Merrick, spre sacoşele pe care le lăsase jos. Ce zici, am câştigat dreptul la un fursec?

— Sigur, serveşte-te, am dat din cap. Unele sunt cu ciocolată, altele cu unt de arahide.

A băgat mâna în sacoşă şi a scos câte un fursec din primele două cutii. A muşcat o jumătate dintr-un fursec cu unt de arahide şi a fluturat cealaltă jumătate spre mine.

— Untul de arahide e slăbiciunea mea.

E posibil să-mi fi amintit chestia asta când mă întrebasem de care să fac. Dar n-am suflat o vorbă.

Şi-a băgat în gură restul şi a vorbit fără să aştepte să termine de mestecat.

— Probabil n-ar fi trebuit* să-mi spui că faci

dintr-astea când eşti nervoasă sau emoţionată. Fursecurile
astea sunt într-un mare fel, iar eu mă pricep de minune să fac viaţa grea angajaţilor.

— în acelaşi timp, ai putea pur şi simplu să ceri, am râs.

Merrick a dat din cap şi s-a întins încă o dată spre sacoşă. A mai scos câteva fursecuri cu unt de arahide şi mi-a făcut cu ochiul înainte de a ieşi. Când a ajuns la uşă, am strigat după el.

— Hei, Superman!

S-a uitat înapoi.

— Crezi că ar merge şi postura lui Wonder Woman?

M-a măsurat instantaneu din priviri înainte ca un zâmbet cu subînţeles să-i apară pe toată faţa.

— Când eram mic eram. mort după Wonder Woman. Cine naiba i-a desenat hainele a fost un geniu.

— Ar trebui să mă întind? a întrebat WiU, arătând spre canapea.

— Dacă vrei, dar nu e nevoie.

A sărit în sus şi s-a aruncat pe canapea. Şi-a întins picioarele lungi şi şi-a sprijinit capul de pernă, cu mâinile sub ea.

— Ah... îmi place chestia asta. Nici nu ştiu de ce se plânge toată lumea că trebuie să vină aici. E mai bine ca la grădiniţă chiar. Primeşti lapte şi prăjiturele şi pe urmă poţi trage un pui de somn.

— Sau, mă rog, să te întinzi ca pentru un pui de somn, am zâmbit. N-aş zice că ideea e neapărat şă adormi.

— Stai fără grijă. N-aş putea dormi în timpul

zilei nici dacă mi-ar pune cineva un pistol la tâmplă, a ridicat degetul arătător făcând semn spre locul cu pricina. Odată ce se apasă pe butonul ăsta, rămâne deschis până când rămâne fără curent, de obicei în jur de două noaptea.

— Două noaptea? Dar te-am văzut aici de Ia şapte deja.

— N-am nevoie de mult somn.

— îl moşteneşti pe vreunul dintre părinţi?

— Pe mama, a dat din cap Will. îi era suficient să doarmă patru sau cinci ore pe noapte. Se simţea perfect. Taică-meu mereu spunea că probabil îi e teamă să nu rateze vreo discuţie.

— De fapt, e o chestiune genetică pentru unii, am spus. Acum câţiva ani, s-a descoperit o mutaţie a genelor care poate trece din generaţie în generaţie, la mai mulţi membri ai aceleiaşi familii. Se numeşte gena ADRB1. Şi cauzează un ciclu de somn mai scurt.

— Pe bune? Mereu am zis că-s mutant.

Am râs.

Will s-a ridicat brusc în capul oaselor şi şi-a coborât picioarele pe podea.

— Mi se pare ciudat să vorbesc cu tine fără să te privesc. De ce se face aşa întotdeauna la terapie, în filme?

— Freud considera că, dacă nu există contact vizual între pacient şi terapeut, omul se simte mai liber, mai relaxat, şi cresc şansele de a spune ceva ce îi vine în minte atunci când nu se concentrează la faptul că e privit sau când se află în poziţie culcată.

— Şi e adevărat?

— Pentru unii, da. Contează mai mult ce-l face pe fiecare individ să se simtă în largul iui.

— Păi şi ce facem? a dat din cap Will. De unde începem?

— Mie îmi place să o iau uşor, să începem prin a ne cunoaşte puţintel.

— OK. Dă-i drumul. Ce vrei să ştii?

Mi-am luat caietul pentru stenografiere şi pixul, pe care le pusesem pe masă, lângă mine, mai devreme, şi am deschis la prima pagină.

— Ai mai fost vreodată până acum la terapie?

— Se pune consilierea matrimonială?

■— Da, am dat din cap. Participi în continuare la şedinţe de terapie?

— Nu, a ridicat mâna să-mi arate degetul pe care nu se vedea nicio verighetă. Acum sunt divorţat şi cât se poate de fericit.

— Si de când ai divorţat?

— S-a finalizat cam acum un an jumate.

— Şi cât timp ai participat la terapie?

— Am fost la şase întâlniri.

— Oh. De ce? Ţi s-a părut că nu funcţiona?

— Nu, atâta i-a trebuit fostei mele soţii să recunoască faptul că se culcă cu vecinul.

— îmi pare rău. Ai vreo problemă să vorbim despre căsnicia ta?

— Nu e subiectul meu preferat, a ridicat din umeri Will, dar hai s-o facem.

— Pot să te întreb dacă aveaţi probleme conjugale înainte ca ea să aibă o aventură?

— Mie nu mi s-a părut c-am avea. Dar, din câte a reieşit, da. Eu muncesc foarte mult. Brooke se plângea din cauza asta, dar se şi bucura cu standardul de viaţă care venea la pachet cu genul ăsta de slujbă. I-am sugerat să-şi găsească un hobby. Şi şi-a găsit: să i-o tragă vecinului.

Am zâmbit trist.

— Câte ore pe săptămână munceşti?

— De obicei, sunt la birou de la şapte dimineaţa la şapte seara în timpul săptămânii. Sâmbăta lucrez o jumătate de zi de acasă.

— Şi, când te duci acasă seara, ce faci?

— Acum că sunt singur? Joc tenis la perete de două ori pe săptămână. în afară de asta, de obicei comand sau îmi iau în drum spre casă ceva de mâncare şi citesc *Journal* în timp ce mănânc. Mă uit puţin la televizor, răspund la nişte e-mailuri, studiez nişte chestii în timp ce am un pahar alături. îmi las şosetele împrăştiate pe jos, colacul de la WC ridicat şi sforăi fără să ţipe nimeni la mine.

- Deci lucrezi cam şaizeci de ore pe săptămână intr-un birou, plus încă cinci sau şase, sâmbăta. Şi pe urmă îţi petreci şi serile citind ştiri legate de afaceri, studiind chestii legate de slujba ta şi răspunzând la e-mailuri, ceea ce probabil mai adaugă încă nişte ore în fiecare zi. Ar fi corect să afirm că lucrezi vreo optzeci de ore pe săptămână?

Will a ridicat din umeri.

— îmi iubesc meseria. Nu sunt câtuşi de puţin nemulţumit de ceea ce fac.

— Dar oamenii pe care îi ai în subordine? Şi ei muncesc la fel de mult?

— Unii. Oricum, cei mai buni dintre ei, da.

— E cumva imposibil să fii bun la ceea ce faci dacă lucrezi, să zicem, cincizeci de ore pe săptămână?

— Nu am spus asta. Dar aceasta este o carieră care necesită foarte multe cunoştinţe – e nevoie să cunoşti piaţa, firmele individuale, corporaţiile din domeniu. Iar lucrurile astea sunt în continuă schimbare.

— Şi nu ai putea să pui pe cineva să facă toate astea şi să-ţi facă un fel de rezumat?

— Cu asta se ocupă analiştii, a zâmbit Will. Ar fi imposibil ca o singură persoană să studieze în

profunzime totul. Dar chiar şi a trece în revistă toate rezumatele făcute de analiştii diferitelor sectoare e o slujbă în sine.

— De când lucrezi la Crawford Investments?

— Din prima zi. Eu şi Merrick suntem prieteni din anul întâi de facultate. Am mers împreună la Princeton.

— Nu ştiam.

A dat din cap.

— Amândoi ne-am angajat la Sterling Capital, când am terminat facultatea. După trei ani, el ajunsese vicepreşedinte, iar eu eram în continuare analist. Nimeni nu ajunge vicepreşedinte în numai trei ani, nicăieri. Dar Merrick era mai deştept şi muncea chiar mai mult decât proprietarii firmei, aşa că l-au avansat înainte de vreme, în încercarea de a-l păstra. Când le-a spus că pleacă, i-au oferit o parte din afacere. Nici măcar nu împlinise douăzeci şi cinci de ani.

— Şi a acceptat?

— Nu, a clătinat din cap Wfll. I-ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi acceptat. Dar proprietarilor nu le plăcea Amelia. Şi ea'lucra la Sterling. Aşa că ei doi au pornit o afacere pe cont propriu.

— Şi de ce nu o plăceau pe Amelia?

— La momentul respectiv, Merrick a spus că era din pricină că Sterling era de modă veche şi nu considera că femeile au dreptul la aceleaşi oportunităţi în domeniul ăsta. Dacă am vorbi astăzi, probabil că ar .fi de altă părere. Amelia era o ţipă genială, dar complet nechibzuită. Slujba asta necesită să ai sânge în instalaţie – cum se spune –, dar nu e recomandabil nici să ai prea mult sau s-o faci pe nebunul.

Interesant.

— Mda, am vorbit puţin cu Merrick despre Amelia. Din câte zicea, dispariţia ei din Crawford Invest- ments nu a părut să aibă vreun efect asupra angajaţilor. Ai fi de aceeaşi opinie?

— Merrick ţi-a vorbit despre Amelia? Adică i-a rostit numele?

— Da, l-am privit uşor nedumerită.

— Ce chestie! înseamnă că eşti un psiholog foarte bun. Omul nu i-a rostit numele de trei ani încoace, din câte ştiu eu.

— Chiar aşa? Adevărul este că nu am intrat în detalii, nu am aflat decât că a fost parteneră la firmă şi că a murit. Se întâmplă adesea ca schimbarea conducerii să provoace stres în rândul angajaţilor.

Bănuiam că între Merrick şi Amelia fusese mai mult decât un parteneriat de afaceri, dar nu era treaba mea să întreb aşa ceva.

— Să înţeleg că ruptura asta nu a fost una amiabilă, dacă nu vorbeşte despre ea?

Will a dat din cap.

— Nu a afectat pe nimeni din firmă aşa cum l-a afectat pe prietenul meu. Nici pe departe. Erau logodiţi.

— Ce s-a întâmplat? .

Oricât ar fi fost de nepotrivită întrebarea, nu m-am putut abţine să o pun. Dar după ce am rostit-o, l-am văzut pe Will schimbându-se la faţă. Pe frunte i s-a adâncit o cută şi colţurile gurii i s-au lăsat.

— Nu e treaba mea să vorbesc despre asta. Să zicem doar că, practic, mi-a distrus cel mai bun prieten.

Asta nu suna prea bine. Desigur, mă făcea şi mai curioasă, dar nu am vrut să forţez şi mai tare limitele profesionalismului, chiar de la prima întâlnire. Aşa că am adus din nou discuţia la

aspecte legate de slujba lui. Will părea deschis la orice întrebare legată de serviciul său, ceea ce era bine. Iar cooperarea lui a avui un efect benefic asupra emoţiilor inevitabile pentru primul client al zilei.

Când a sunat alarma de la telefon, pe care o setasem să anunţe încheierea sesiunii, "Will şi-a plesnit coapsele cu palmele.

— Deci? Am câştigat vreun premiu?

— Absolut, da. S-a terminat prima sesiune de discuţii cu mine. Ţi-ai câştigat libertatea pentru o lună de zile.

— Bravo! N-a fost chiar aşa de rău.

Având în vedere că aproape toată ora vorbiserăm despre diverse aspecte ale slujbei lui şi aproape deloc despre emoţiile sau sentimentele pe care le avea, m-am bucurat că nu i se păruse chiar aşa de rău. Aveam o anumită organizare în minte şi ştiam că trebuie să o iau încet cu oamenii ăştia, să le câştig încrederea şi respectul. Dar mi s-a părut că nu greşesc dacă-mi mai încerc puţin norocul cu Will, dacă tot era aşa de deschis şi prietenos.

— Pot să te mai întreb ceva, Will?

— Sigur.

— Dacă ai putea să o iei de la început în căsnicia ta, ai încerca să lucrezi mai puţin şi să fii mai mult prezent acasă?

M-a privit în ochi şi a zâmbit cu tristeţe.

— Da, probabil că da.

Nu-mi venea să cred că se făcuse deja ora şapte, între primii mei pacienţi, o întâlnire cu cei de la Resurse Umane, pentru ca să mă lămuresc cu structura de organizare a companiei, cu

rezumatele pe care le făcusem după notiţe în urma fiecărei întâlniri, ziua zburase pe nesimţite. Am închis laptopul şi mi-am luat telefonul să-i trimit mesaj soră-mii să văd dacă trebuia să iau ceva în drum spre casă.

înainte să primesc răspuns de la ea, şi-â făcut apariţia Merrick. Vizitele lui deveniseră deja destul de comune la încheierea programului, dar fiindcă lucra la celălalt etaj, mă întrebam dacă se oprea aici

numai ca să mă vadă pe mine. Avea obişnuita lui servietă din piele tocită agăţată de umăr, iarăşi plină de documente.

— Deci? Ai supravieţuit. întrevederilor de azi cu primii angajaţi, nu? a întrebat, măsurându-mă de sus până jos. Nu văd nicio vânătaie, nicio zgârietură.

Mi-am scos poşeta dintr-un sertar şi am pus-o pe birou.

— Cred că am reuşit să scap nevătămată.

— Cum a mers?

— Binişor, chiar bine. Numai , o singură persoană a anulat întâlnirea, adică, mai precis, a reprogramat-o.

— Cine? Colette?

Am dat din cap.

A trebuit să plece mai devreme fiindcă fiul ei nu s-a simţit bine la şcoală.

— Dar cu ceilalţi? Ai avut de furcă?

— Nu, au fost chiar prietenoşi. Am vorbit foarte mult.

— Deci m-aş putea duce sa Ie spun celor din consiliul director că ne-am vindecat? Că n-o să ne mai trezim daţi în judecată de cine ştie cine?

Am izbucnit în râs.

— Nici chiar aşa. Dar, pentru că veni vorba de dat în judecată, să ştii că l-am sunat pe avocatul pe care mi l-ai recomandat şi mă întâlnesc mâine cu el.

— Foarte bine. Sper să-ţi iasă cum vrei. Barnett e un tip de treabă, dar e şi un avocat absolut necruţător.

— Se întâmplă cumva să ai o recomandare şi cu privire la un agent imobiliar?

— Da, a dat din cap Merrick. Nuck

Zimmerman. Probabil nu va fi de acord cu tine când îi vei spune unde vrei să locuieşti, dar e un agent de nota zece. Pot să-i trimit un e-mail ca să-i vorbesc despre tine, dacă vrei. Ce zici?

— Da, ar fi perfect. Mulţumesc foarte mult! Şi câtă vreme eşti atât de amabil, am putea să ne întâlnim şi noi doi mâine-dimineaţă? Pentru câteva minute doar?

— N-am cum. Mâine la prima oră sunt în avion.

— Oh... Cât o să fii plecat?

~ Cinci zile. E ceva important?

— Nu, nu chiar. încerc numai să înţeleg cât mai bine cultura organizaţională de aici şi nu pot să-mi discut impresiile sau opiniile cu angajaţii sau cu altcineva de aici. Trebuie să rămân neutră, să-i încurajez să vorbească. Joan de la Resurse Umane e excelentă, dar nu are experienţă cu tot ce s-a întâmplat aici de-a lungul timpului, ca tine.

Merrick s-a uitat la ceas.

— Vrei s-o facem acum?

Am ridicat ambele mâini.

— Nu. Se presupune că rolul meu aici e să ajut oamenii să-şi reducă nivelul stresului. Nu vreau să mai acaparez şi eu puţinul timp liber pe care-l ai.

— Nu e nicio problemă, a dat din cap spre hol. Mă duc până sus să las geanta asta şi să mă schimb. Ai mâncat?

-Nu.

— îţi convine mâncarea de la o cârciumă obişnuită?

— Sigur că da, am dat din cap.

— Ştiu un loc ca lumea la câteva clădiri mai

sus. Poţi să mă iei din nou la întrebări cât timp mâncăm.

— Ar fi minunat. Mulţumesc, am zâmbit. Ia te uită ce bine ne descurcăm şi singuri. Ce amabilitate! Nici n-a fost nevoie să te ameninţ că te pârăsc bunicii tale.

Merrick a clătinat din cap.

— Ne vedem la lift în zece minute, deşteapto.

- OK.

Cincisprezece minute mai târziu, stăteam deja la o masă. A venit chelneriţa cu meniurile şi ne-a întrebat dacă vrem să bem ceva. Adevărul e că aş fi băut un pahar de vin, dar Merrick a spus că vrea apă, aşa că am cerut şi eu tot apă.

— Deci ţi-au confirmat managerii mei ce căpcăun sunt?

— Nu, am clătinat din cap. Normal, tot ce s-a spus în cadrul întâlnirilor cade sub incidenţa regulilor de confidenţialitate, aşa că nu pot intra în detalii. Dar ce pot să-ţi zic e că toţi oamenii tăi te respectă foarte mult.

— Aha... Deci au impresia că eşti un fel de cârtiţă şi de-asta îţi spun ce-aş vrea eu să aud.

— Nu cred că e vorba de asta, am râs.

Merrick s-a lăsat pe spătarul scaunului, punân- du-şi relaxat braţele pe masă.

— Deci să înţeleg că totuşi oamenii vorbesc cu tine, nu? Nu ţi-au dat bătăi de cap?

— Cei de astăzi, nu. Adevărul e că terapia începe de obicei lejer, deci nu forţez nimic şi nici nu intru în chestiuni personale din start. Trebuie să ne cunoaştem mai întâi.

— Will te-a plăcut.

— Da?

ţ . — Luăm prânzul împreună de câteva ori pe săptă-
I mână. Mi-a spus că i-a fost uşor să discute cu tine.

| — Mă bucur să aud asta. Şi mie mi-a făcut o

E impresie excelentă. E foarte inteligent şi are un umor B sec foarte tare.

B ~ Da, asta aşa e. Lui Will îi place să facă tot felul B. de trăsnăi. De exemplu, anul trecut a venit aici chiar în ziua de Anul Nou, când nu mai era nimeni altcineva. A adunat pozele personale ale tuturor de pe birouri, le-a scanat în Photoshop şi şi-a lipit faţa pe fiecare copil, soţ/ soţie sau câine din pozele respective. M-a înnebunit să fac pariu cu el cine va fi cel care observă ultimul.

— O, Doamne, am izbucnit în râs. Şi cine a fost?

— 0 să-ţi spun când în sfârşit vom avea un câştigător. Sunt doi oameni care nu au observat încă. Şi au trecut aproape şapte luni de atunci.

— Nu pot să cred!

Chelneriţa s-a oprit lângă noi să vadă dacă suntem gata să comandăm, dar nici nu ne uitaserăm la meniu. Merrick i-a zis să revină peste câteva minute.

— Ai vreun fel preferat aici? am întrebat uitân- du-mă la lista cu preparate.

— De obicei iau burgerul casei sau sandviciul cu curcan.

— Mmm... Ambele suna bine, am spus punând meniul la loc pe masă. Vrei să comandăm câte o porţie din fiecare şi să le împărţim?

— Sigur, a zâmbit Merrick.

A băut nişte apă.

— Deci, îţi place slujba ta, până acum?

— Mi se pare clar mai interesantă decât am crezut că va fi.

— Ai crezut că nu o să-ţi placă?

— Am crezut că va fi grea ca naiba. Tipul care m-a angajat mi-a spus că o face pentru că sunt

incompetentă, nişte angajaţi de-ai lui au luat-o razna de curând şi nu vor să aibă de-a face cu un psiholog. Nu a fost o imagine prea roz.

— Şi totuşi ai acceptat slujba, a înclinat Merrick din cap.

— M-am gândit că pot face ceva să schimb lucrurile.

— Probabil e minunat să ai o slujbă care să-ţi ofere astfel de satisfacţii.

— Vrei să spui că slujba ta nu ţi se pare satisfăcătoare?

— E o altfel de satisfacţie. Iubesc adrenalina pe care o implică slujba mea. îmi place foarte tare să caut acul în carul cu fân, adică să descopăr cate-o companie măruntă cu potenţial imens, să investesc, să fiu acolo, la bază şi să văd cum îşi ia zborul. Independenţa financiară e, cu siguranţă, aducătoare de mari satisfacţii, dar să faci încă nişte bani pentru o mână de oameni deja suficient de înstăriţi nu-ţi dă aceeaşi senzaţie ca atunci când schimbi cu-adevărat viaţa unui om.

— Ce te-a făcut să intri în domeniul ăsta?

— Dacă e să fiu sincer, m-am apucat de chestia asta pentru bani şi, în plus, îmi place foarte tare ritmul în care se desfăşoară totul, neprevăzutul. Dar tu? Ce te-a făcut să devii psiholog terapeut?

— Când eram mică am fost la un terapeut şi asta m-a ajutat enorm. După ce mama, în cele din urmă, l-a părăsit pe tata pentru totdeauna, m-a dus să fac terapie.

— îmi pare rău. N-am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Nu-i nimic. Nu mă ruşinez de treaba asta – sau, cel puţin, nu mă mai ruşinez. Când eram mică, da, mă deranja, fiindcă aveam impresia că oamenii merg la doctor numai atunci când e ceva în neregulă cu ei. Dar pe măsură ce am crescut, mi-am dat seama că a căuta ajutor nu te transformă

într-un om slab, dimpotrivă, în unul mai puternic. De fapt, ideea asta face parte din mentalitatea care trebuie să se schimbe în privirea consilierii psihologice. Există un stigmat asociat celor care

au nevoie de tratament pentru sănătatea lor mentală şi asta-i împiedică pe mulţi să caute ajutor. Nu îi privim pe ceilalţi cu alţi ochi atunci când auzim că merg la dentist ori la cardiolog, dar cu siguranţă o facem dacă ştim că se duc la psihiatru sau la terapeut – ca şi cum numai anu-mite părţi ale corpului trebuie tratate.

— Adevărat. Dar pe de altă parte eu nu te-aş fi rugat să-mi vorbeşti despre ce-ai făcut la cardiolog. îmi ceream scuze pentru că am intrat cumva în intimitatea ta, nu pentru că ai fost la terapeut.

— Oh, am zâmbit. Poate m-am grăbit cu justificările, în cazul ăsta.

S-a întors chelneriţa şi ne-a luat comanda. Când a plecat, conversaţia s-a îndreptat din nou spre birou şi i-am cerut lui Merrick să explice autoritatea fiecărui agent de pe etaj şi toate nivelurile ierarhice care existau la faţa locului. L-am rugat să-mi clarifice şi modalitatea în care se făceau angajările şi concedierile, şi ce promovări fuseseră făcute de curând. încercam să determin existenţa unor factori declanşatori de stres, pentru a putea ulterior să mă gândesc cum să-i gestionez.

— Mai vrei să ştii şi altceva?

— De fapt, mai am o întrebare. E mai personală decât cele referitoare la structura organizaţiei, însă.

— Aşa….

— Câte săptămâni de vacanţă ţi-ai luat anul trecut?

— Nu sunt sigur. De ce?

— Uimi dintre lucrurile pe care am vrut să le aflu de i la primii oameni cu care m-am întâlnit astăzi a fost unde au j mers în vacanţă anul trecut

Voiam să stabilesc o legătură, | să-i fac să se deschidă, având mai întâi o discuţie de-asta, I obişnuită, ca între prieteni. M-am mirat să aflu că nidunul 1 nu s-a dus nicăieri, cu excepţia unui weekerid sau două | Echipa ta primeşte foarte mulţi bani, iar oamenii care fac 1

sume cu şapte cifre sau mai multe au tendinţa de a-şi chel- tui banii pe vacanţe de lux şi case de vacanţă.

— Ca să-ţi iei o vacanţă pe bune, a dat din cap Merrick, trebuie să te deconectezi complet de birou. Ceea ce înseamnă că trebuie să-i încredinţezi portofoliul tău altcuiva care să se ocupe de tot cât eşti plecat, ceea ce nu e deloc uşor de făcut. Altfel, trebuie să lucrezi şi din vacanţă, ceea ce nu se potriveşte deloc cu ideea de timp liber petrecut cu cei dragi.

— în felul ăsta însă, oamenii ăştia nu se eliberează niciodată de stres şi se ştie că stresul cronic provoacă probleme cu memoria. Dacă nu te deconectezi, devii, în timp, mai puţin productiv la serviciu. Mi-am luat libertatea de a-i cere lui Joan o listă cu zilele de concediu luate anul trecut faţă de numărul de zile la care aveau dreptul. Care crezi că e în medie procentul zilelor luate?

— Habar n-am, a ridicat din umeri Merrick. Cincizeci... poate şaizeci la sută?

— Nouăsprezece.

— La naiba! Nu mi-aş fi închipuit că lucrurile stau chiar aşa.

— Fiecare persoană are dreptul, în medie, la cinci săptămâni de vacanţă, şi îşi ia mai puţin de una.

— Şi eu ce să fac? Nu-i pot obliga să plece nu ştiu unde.

— Nu, nu poţi. Dar îi poţi obliga să-şi ia timp pentru ei. Poţi institui o politică a companiei prin care toţi angajaţii să fie nevoiţi să-şi consume cea mai mare parte a zilelor de concediu. Poţi chiar să le tai accesul la sistemele şi serverele companiei în respectiva perioadă.

— Nu ştiu dacă ar fi o idee bună asta cu tăiatul :■ accesului. Majoritatea ar lua-o razna complet dacă aş | face aşa ceva. Dar poate ar merge să impun existenţa I obligatorie a unei vacanţe.

— Da, cred că ar fi un punct de început absolut perfect. Pe de altă parte, ca în multe alte situaţii, eşti exact cel care trebuie să dea un exemplu în acest sens. Nu te poţi aştepta ca angajaţii tăi să considere că e în regulă să te deconectezi o săptămână sau două de la muncă, dacă nu o face şi şeful.

— Am înţeles aluzia, a dat din cap Merrick.

— Pot să-ţi mai pun încă o întrebare personală?

A clătinat din cap.

Nu, aş prefera să nu-mi mai pui întrebări.

- Oh... OK...

— Glumesc! Am vrut să-ţi văd reacţia.

L-am privit pieziş.

— Aşa cum ai vrut atunci când te-ai prefăcut că nu ţi-ai dat seama că sunt femeia din cabina de probă, asta numai ca să te amuzi?

— Deci, care e întrebarea? a zâmbit.

— Ieşi cu cineva?

— Mă întrebi fiindcă te-ar interesa să te oferi tu voluntară dacă spun nu?

Am simţit că-mi iau foc obrajii.

— O, nu... Nu încercam să insinuez...

— Stai calmă, te tachinez doar. Adevărul e că te-ai î cam înroşit, dr. Vaughn. i

Uram faptul că expresia de pe faţa mea se lăsa atât j de uşor descifrată. Mi-am atins obrazul cald şi am clăti- | nat din cap. 1

— Ce să spun, e cam jenant ca şeful să aibă impre- j sia că te dai la el din a doua săptămână de muncă. $

Merrick părea că se distrează de minune. ,1

— Chiar îţi face plăcere să mă vezi în situaţii difi- J| cile, nu? ia

A căzut pe gânduri câteva clipe, înainte de a răspunde.

— Adevărul e că, în mod ciudat, da.

— Şi ţi se întâmplă chestia asta cu toţi angajaţii?

Merrick a clătinat din cap încet.

— Nu. Doar cu tine.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— Habar n-am. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu în sens serios.

— O, Doamne, acum nici nu-mi mai amintesc întrebarea.

A zâmbit.

— M-ai întrebat dacă am o relaţie.

— Da, am clătinat din cap. întrebarea mea era legată de lipsa de timp liber, de faptul că nu-ţi iei concediu. Mi-ai spus că e dificil să te deconectezi. Dar eu cred că nu ar trebui să se întâmple asta când ai pe cineva < care îţi captează cu adevărat atenţia şi interesul. Cred că ţ avem nevoie cu toţii de ceva care ne poate distrage de la i muncă.

| Ochii lui Merrick au zăbovit o clipă asupra buzelor B mele, făcându-mă să încerc o senzaţie ciudată în pântec. ĸ Şi-a dus paharul cu apă la gură.

K — O să ţin cont de asta.

K Din fericire, chiar atunci a sosit mâncarea. Am K tăiat în jumătate sandviciul meu şi l-am înlocuit cu Hв jumătate din al lui şi am început să mănânc imediat, ■^simţind eu însămi nevoia de *distragere* de la modul în ■Boare mă făcea să mă simt şeful.

Hк — Ştii, dacă te hotărăşti să-ţi iei ceva timp liber, ^■cunosc un loc unde e un camping îmbunătăţit nemai- ^■pomenit.

— Cred că sunt genul care preferă mai degrabă căsuţele din copac, mi-a făcut cu ochiul,

— Acum, pe bune. Ştiu că tu eşti scutit de şedinţele obligatorii de terapie, dar cu toţii avem nevoie de ceva timp pentru decompresie. Tu cum scapi de stres dacă nici măcar nu-ţi iei timp liber?

— Sunt o mulţime de moduri în care poţi scăpa de stres fără să fie nevoie de timp liber. Deşi nu simt sigur că ălora de la Resurse Umane le-ar conveni să mă audă împărtăşindu-ţi favoritele mele.

— Aha. Cred că eu am uitat de metodele despre care vorbeşti, dat fiind faptul c-a trecut atâta vreme.

Puţin mai târziu, am ieşit împreună din restaurant. Trebuia să mă duc spre metrou, deci să fac Ia stânga, în timp ce Merrick trebuia s-o ia la dreapta, să se înapoieze la clădirea unde lucra şi locuia în acelaşi timp.

— Mulţumesc încă o dată pentru disponibilitatea de a-mi răspunde la întrebări – şi pentru cină, i-am zis.

— Cu plăcere.

— Drum bun şi călătorie plăcută, i-am urat, dând din cap spre staţia de metrou. Eu o iau pe-aici.

— Ba nu, mi-a făcut Merrick un semn din bărbie. Pe-acolo.

M-am strâmbai, dar m-am uitat în direcţia indi- | cată de el. Maşina mare cu care mă dusese acasă în cea- j laltă seară aştepta pe o alee laterală. Şoferul a ieşit şi a | deschis portiera din spate. |

— A trecut de ora opt. Angajaţi! mei iau o maşină | când rămân la serviciu până târziu. |

— Foarte generos din partea ta, dar mă

descurc 1 perfect şi cu metroul. 1

— Suni convins. Oricum, ia maşina totuşi. Jl

L-am privit pieziş. fl

— Văd că iarăşi devii autoritar.

— Văd că iarăşi devii o pacoste.

A încercat să-şi păstreze expresia serioasă, însă nu şi-a putut ascunde amuzamentul din ochi.

— Noapte bună, doamnă Vaughn.

— Doctor Vaughn.

A zâmbit involuntar, fără să mai spună nimic. Aşa că am pornit spre maşină. înainte de a mă urca, m-am întors să-i zic la revedere şi i-am prins privirea aţintită asupra fundului meu. M-am aşteptat să facă o mutră copilăroasă sau să mimeze jena, măcar – aşa cum simţisem eu când fusesem prinsă cu ochii la el, acum câteva zile.

Dar nici urmă de vreuna dintre ele.

CAPITOLUL 11

— E al naibii de sexy, a spus Wfll, deşi nu prea îl ascultam.

Eram cu gândurile în altă parte, aşa cum se întâmpla de multe ori de câteva săptămâni încoace.

— Ce-ai spus?

A ridicat din bărbie spre bolul unde, la câţiva metri de uşa mea, se vedea Evie vorbind cu Joan de la Resurse Umane.

— Doamna doctor. E sexy. De obicei mie îmi plac tipele care arată tot ce au. Ştii genul meu – blonde vopsite, cu decolteu adânc, machiaj cât cuprinde, genul care au ce arăta şi nu se jenează să arate. Dar doamna doctor... are chestia aia de bibliotecară sexy. Normal că aş pune-o totuşi să-şi scoată ochelarii ăia şi pantofii, înainte sa-i smulg hainele de pe ea.

— Nu fi măgar! Ce naiba?! Lucrează aici doar!

— Pe bune? Adineauri te holbai tu la ea. De fiecare dată când trece pe-aici te pierd la jumătatea conversaţiei. Ştii de ce-mi aminteşte asta? Când frate-meu mai mic avea doi sau trei ani, aveam un câine – un husky cu ochii de culori

diferite. O minunăţie! Oricum, Jared, la momentul respectiv, învăţa să ; ceară când îi venea să facă pipi şi era obsedat de câine. De fiecare dată când se ducea şi se punea în faţa closetului, auzeam *pîş pîş pîş.* Şi pe urmă trecea câinele pe acolo, iar sunetul făcut de urină în budă înceta până în clipa în care nu se mai vedea câinele în uşă. Şi pe urmă începea din nou – *pîş pîş pîş.* La naiba, absolut de fiecare dată! Făcea pipi pe podea, peste tot, deoarece era complet distras.

Will a luat un cartof prăjit şi a gesticulat cu el în direcţia holului.

— Ea e husky-ul tău. Cred c-ar trebui să mă bucur că nu o putem vedea din toaleta bărbaţilor, altfel mi-ai umple pantofii de urină, atunci când stăm amândoi la pisoare.

— Ce dracu' spui acolo? m-am încruntat spre el.

— N-am făcut altceva decât să spun exact ce gândeai tu.

— Habar n-am ce îndrugi.

— A, da? în cazul ăsta nu te-ar deranja să o invit pe Evie să iasă cu mine?

Am simţit cum mi se contractă maxilarul.

— Nu m-ar deranja. Dar să ştii că avem o politică a companiei care interzice treburi deastea.

Will a rânjit la mine.

— A, da? Stai o clipă.

Joan şi Evie îşi terminaseră discuţia şi tocmai dădeau să plece. Will şi-a făcut mâinile pâlnie în dreptul gurii şi a ţipat:

— Hei, Joan!

Şefa de la HR s-a uitat spre biroul meu, iar Wîll i-a făcut semn să intre.

A întredeschis uşa.
— Aveţi nevoie de ceva?
Will a încuviinţat din cap.

— Poţi, te rog, să-mi împrospătezi memoria? Care e politica noastră cu privire la relaţiile dintre angajaţi?

- — E împotriva regulilor să ieşi cu un subordonat.

— Şi de ce, mă rog?

— Ca să evităm situaţia în care un angajat este pus într-o poziţie inconfortabilă. E posibil ca o persoană să se simtă obligată să accepte, de teama consecinţelor unui refuz. Şi, de partea cealaltă, când un angajat iese cu un şef, ce mesaj se transmite în exterior când respectivul angajat este avansat?

— Deci nu e o regulă valabilă pentru toate nivelurile, nu? Dacă e vorba despre doi angajaţi care lucrează în departamente diferite, cei doi pot ieşi împreună, nu?

Joan a ridicat din umeri.

— Nu văd de ce nu. Soţia lui John Upton, Allison, lucra la contabilitate. EI e agent, iar ea se ocupa de conturi, aşa că nu exista niciun fel de conflict de interese. De fapt, sunt o mulţime de cupluri care se întâlnesc la serviciu.

Will s-a lăsat pe spătarul scaunului, eu mâinile încrucişate la ceafă, cu o mutră încrezută.

— Mulţumesc, Joan.

— Cu plăcere. Altceva?

A clătinat din cap.

— Nu, nimic. M-ai ajutat foarte mult.

Will a zâmbit şi mai larg spre mine, victorios, după ce femeia a închis uşa.

— Deci, aşa cum spuneam... Nu te deranjează să o invit să iasă cu mine? Avem petrecerea aia de strângere de fonduri vineri seara şi încă nu am invitat pe nimeni.

— Fă ce vrei, am mormăit. Numai termină odată de vorbit şi de mâncat! Am tot felul de rahaturi de rezolvat!

. în următoarea vineri după-amiază, uitasem aproape de tot scena în care Will încercase să mă scoată din sărite. Mă convinsesem singur că se prostea, că nu avea, de fapt, de gând să o invite pe Evie să iasă cu el – asta până când m-am trezit cu ea bătându-mi la uşă.

— Hei, salut. Ai o clipă? a întrebat.

— Sigur. Tocmai s-a închis bursa.

— Ştiu, a zâmbit. Tocmai asta aşteptam.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi... M-am mai întâlnit cu nişte angajaţi şi săptămâna asta. Şi două lucruri care mi s-au părut a fi nişte teme comune pentru mai mulţi dintre ei sunt lipsa de încredere şi inaccesibilitatea conducerii companiei.

— Cum adică?

— Unii dintre angajaţi nu simt că superiorii lor au încredere în ei. De exemplu, fac o tranzacţie şi pe urmă, câteva minute mai târziu, se trezesc cu şeful direct în birou care le pune la îndoială decizia. Asta îi face să simtă că nu le este respectată capacitatea de a discerne şi judecata.

— E treaba şefului direct să urmărească tranzacţi-. ile şi să pună întrebări cu privire la posibilele probleme.

— Dar când pui întrebări cu privire la ceva ce s-a întâmplat, după ce decizia a fost luată, în mod automat conversaţia începe într-o notă negativă.

— Şi ce propui? Nu are niciun rost să existe manageri la nivelul ăsta dacă nu sunt acolo ca să supravegheze ce se întâmplă.

— Ar putea oare schimba perspectiva? Să facă totul constructiv? Cum ar fi să se întâlnească la începutul zilei, să vorbească despre chestiunile

pe care le au în lucru? în felul ăsta, când managerii respectivi observă o tranzacţie discutabilă, deja sunt puşi în temă, pot

interveni şi, în felul ăsta, nu vor mai fi nevoiţi să pună la îndoială decizia angajatului. Rezultatul este acelaşi, dar în Ioc să se simtă urmărit şi sub lupă, angajatul s-ar simţi cumva ascultat mai întâi.

— Lasă-mă să ghicesc. întâmplarea face ca toate plângerile să aibă legătură cu un singur manager: Lark Renquist? Deja ţi-am spus că celor mai în vârstă nu le place să fie nevoiţi să dea socoteală unui tip suficient de tânăr încât să le fie fiu. Nu ar avea nicio problemă să li se pună Ia îndoială deciziile de către un manager care e mai vechi aici.

— Nu am venit să arăt cu degetul pe nimeni şi nici nu vreau să dezvălui amănunte specifice, care ar leza încrederea oamenilor în discuţiile cu mine. Dar am auzit lucrurile astea de suficiente ori încât să ajung la concluzia că e ceva ce probabil produce un stres inutil.

— Bine. O să discut cu managerii. Asta sugerezi, nu-i aşa?

— Am senzaţia şi că oamenii nu consideră accesibilă conducerea de la vârf.

— Te referi Ia mine?

— La tine şi la echipa de conducere superioară.

— Sunt aici în fiecare zi şi la fel şi echipa mea. Uşa mea e de sticlă, la dracu[5]! Se vede de afară dacă sunt ocupat şi poate intra oricine, dacă nu sunt.

— Poate *accesibil* nu e cuvântul potrivit.

— Care atunci?

— *Abordabil?* a dat ea din cap. Cred că exprimă mai bine ce vreau să spun. Poate că eşti aici, în birou, dar nu am senzaţia că oamenii se simt confortabil să vă abordeze pe tine sau pe

ceilalţi...

— Şi asta e vina mea? Nu citesc gândurile oamenilor, ca să văd când cineva ar vrea să discute cu mine, pentru ca să mă duc la el să încep o conversaţie.

— De fapt, nu cred că e vina ta. Cred că, în mod natural, ai o personalitate intimidantă.

Am clătinat din cap.

— Asta sună ca şi cum ar fi problema *lor,* nu a mea, a râs.

— Crezi că ai putea lua în considerare ca o dată pe lună să ai o întâlnire cu toată lumea? Poate să mergi în zona comună, în camera de recreere, unde majoritatea angajaţilor stau şi discută? Poate să le oferi nişte date curente, să le răspunzi la câteva întrebări?. S-ar putea şi ca un seminar sau un proiect care să includă şi team-building în afara acestei clădiri să fie o idee bună, nu?

— Adică genul ăla de activităţi care se fac pe Ia team-building-uri? Când o persoană se lasă să cadă şi cealaltă e acolo să o prindă?

— Ceva de genul ăsta.

— Şi crezi că asta îi va opri pe oameni să mă dea în judecată după ce nu vor fi în stare să mai ţină pasul cu ce se întâmplă aici şi vor ceda atunci când tensiunea va atinge cote mai mari?

Evie a ridicat din umeri.

— Te rog, fă-mi hatârul ăsta. Pot să lucrez împreună cu Joan, să punem la punct un plan.

— Altceva? am oftat. Să găsesc nişte bebeluşi să-i sărut, să caut nişte pisici pe care să le dau jos din copaci?

Evie s-a ridicat.

— Mulţumesc, şefu'.

— Da, da, da.

S-a îndreptat spre uşă..

— Ne vedem mai târziu?

Aveam de gând să plec tocmai când venise ea, aşa că m-am ridicat şi eu.

— De fapt, şi eu am de gând să plec de aici chiar la terminarea programului, în seara asta. Trebuie să mă pregătesc pentru un eveniment caritabil.

— Oh, la asta mă refeream şi eu. Şi eu trebuie s-o şterg, să mă pregătesc. Dacă nu mă grăbesc, Will o să vină să mă ia chiar înainte s-ajung acasă.

Am încremenit. *Nemernicul dracului!* Până la urmă, o invitase să iasă cu el.

Eram în mijlocul unei conversaţii cu Erin Foster, femeia care conducea programul Home Start, pentru care ne adunaserăm în seara asta aici, să donam fonduri, când şi-au făcut apariţia Evie şi Will. Evenimentul începuse acum mai bine de o oră şi cum nu văzusem nici urmă de vreunul dintre ei doi, începusem să mă gândesc că Will o pusese să spună că vine numai ca să facă mişto de mine – nu că ar fi avut vreun sens să facă asta, dar tot lipsit de sens era şi ceea ce simţeam când mi-i închipuiam pe cei doi împreună.

Evie şi Will au rămas în picioare lângă bar, aşteptând să-şi ia ceva de băut. Am urmărit de la depărtare felul în care Will se uita în jur, în salon. Când a dat cu ochii de mine, un rânjet diabolic i-a ridicat colţurile gurii şi şi-a pus mâna pe spatele lui Evie. Femeia era îmbrăcată cu o rochie roşie, cu decolteu adânc în spate, aşa că degetele lui. i-au atins pielea goală. M-am holbat la el cu atâta intensitate că oricine m-ar fi privit ar fi avut senzaţia că încerc să-l pun la pământ numai cu puterea minţii, precum Jedi.

— Merrick? am auzit-o pe Erin.

S-a întors să se uite peste umăr în direcţia în

care mă uitam atât de concentrat.

— S-a întâmplat ceva?

Am clipit de câteva ori să mă dezmeticesc.

— Nu, nimic, am clătinat din cap. Doar... îmi cer scuze. Ce spuneai?

— îţi povesteam despre noua noastră iniţiativă. I-am rugat pe sponsorii şi partenerii noştri să adauge o pagină la site-ul lor, unde să se poată face donaţii. Ne ocupăm noi de grafică, text, HTML, aşa că va fi o sarcină uşoară pentru cel care se ocupă de site, din partea voastră. Asta le dovedeşte clienţilor voştri că firma voastră este activă şi implicată social, iar nouă ne oferă şansa de a le transmite potenţialilor donatori cine suntem şi cu ce ne ocupăm. Avem un partener de management financiar care ne-a inclus deja pe site-ul firmei şi a fost adăugat şi un buton pe pagina noastră de start, unde cli- enţii se pot conecta. Aşa am ajuns la una dintre cele mai însemnate contribuţii lunare de capital, deşi noi înşine nu ne-am adresat nimănui în mod direct. Ce crezi? Ar fi şi Crawford Investments interesată în a ne ajuta în acest mod?

— Sigur că da, am încuviinţat din cap. Vorbesc cu informaticianul meu şi te anunţ cum putem rezolva.

Erin a mimat că bate din palme, mulţumită, fără zgomot.

— Mulţumesc!

M-am uitat înapoi spre bar. Will şi Evie discutau acum cu un bancher pe care-l întâlnisem şi eu de mai multe ori. Ea era cu faţa spre mine, deşi de privit îl privea pe Tom sau Tim sau Tucker – sau cum mama naibii îl chema. Nu-mi puteam lua ochii de la ea ca să mă dumiresc mai bine. în partea din faţă, rochia avea un decolteu ; în V

care-i punea în valoare rotunjimile. Cu siguranţă se | putea spune că dezvăluia mai multă piele decât la birou, | dar rară să-şi piardă eleganţa şi clasa. Când s-a aplecat 1 uşor să dea mâna cu cineva care se apropiase de ei, i s-a a văzut puţin din coapsă, prin despicătura înaltă a rochiei, jl *La dracu!* Avea nişte picioare... «

Credeam că fusesem discret, dar când mi-am desprins în cele din urmă ochii de Evie şi mi-am îndreptat iar atenţia spre Erin, femeia zâmbea larg.

— E frumoasă. Cum o cheamă?

Am încercat să fac pe prostul, ducându-mi paharul la buze.

— Pe cine?

— Femeia în rochie roşie care ţi-a captat întreaga atenţie.

M-am uitat în jur, ca şi cum aş fi încercat să-mi dau seama despre cine vorbeşte. E posibil să mă fi străduit cam tare.

— Nu sunt sigur la ce te referi.

— Mm-hm..., a zâmbit ea, arătând spre WiU şi Evie. Mă rog, oricum o să-ţi dai seama, dat fiind că vine încoace.

într-adevăr, Will şi Evie erau la jumătatea încăperii şi se îndreptau fix spre noi. Will avea în continuare rânjetul ăla de porc lipit pe bot.

— Ce faci, şefii’? a spus sprinţar.

Am dat din cap scurt spre fiecare dintre ei.

— Will. Evie.

— Nu cred că ne-am cunoscut, şi Erin i-a întins mâna lui Evie. Sunt Erin Foster. Mă ocup de proiectul Home Start.

— Mă bucur să te cunosc, a spus Evie strângân- du-i mâna. Will tocmai mi-a povestit despre programul acesta, în drum spre încoace. Mama a fost victimă a violenţei domestice şi, de-a lungul anilor, am fost obligate să contăm pe diferite adăposturi de acest gen. E atât de important să le ajuţi pe supravieţuitoarele

abuzurilor să găsească un aranjament permanent, un cămin, aşa cum > faci tu, unde să poată prinde rădăcini...

— Absolut. A-i face pe oameni să se simtă în siguranţă, chiar şi pe termen scurt, reprezintă, fireşte, o prioritate pentru cele mai multe organizaţii nonprofit. Dar noi ne concentrăm pe ce se întâmplă după aceea. Supravieţuitoarele abuzurilor care ajung să aibă o casă a lor au probabilitate de nouăzeci şi trei la sută din cazuri să nu se mai întoarcă acolo unde le-a fost rău. Aşa că scopul nostru este acela de a le uşura femeilor posibilitatea de a-şi cumpăra o casă, oferind asistenţă cu privire la avans şi împrumuturi cu dobânzi mici, din partea băncilor partenere.

— Extraordinar! Nu ştiu cum aş putea să vă ajut şi eu, dar sunt disponibilă.

— Eşti broker?

Evie a clătinat din cap.

— Nu. Sunt psiholog terapeut.

— O, Doamne, trebuie sa i te prezint lui Genie. Conduce un grup care ajută victimele să ajungă mai repede la situaţia în care să le fie din ce în ce mai uşor să locuiască singure, în noile lor cămine. Sunt absolut sigură că are nevoie de tine.

— OK, a zâmbit Evie.

Erin a aruncat o privire spre Will, apoi spre mine.

— Sper că nu vă deranjează dacă v-o răpesc pentru câteva minute.

Am ridicat amândoi din umeri, dar Will a fost cel care a vorbit.

— Răpeşte-o fără grijă.

Erin a luat-o de braţ pe Evie şi s-au

îndepărtat sporovăiau în continuare. Will şi cu mine le-am urmărit cu privirea, pe măsură ce se îndreptau spre un grup de doamne aşezate la o masă.

— *Piş piş piş,* s-a înclinat spre mine Will.

M-am uitat la el ca şi cum ar fi fost picat din lună.

— Ce dracu spui?

— Exact ca frate-meu cu pipilica lui, atunci cu câinele, a sorbit Will din pahar, cu un zâmbet triumfător.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu c-aş putea să te învinovăţesc. Partenera mea din seara asta arată absolut demenţial, nu-i aşa?

— Nu fi măgar!

— De ce sunt măgar?

Nu l-am băgat în seamă.

— De ce ai întârziat atâta?

Rânjetul de porc mistreţ s-a făcut atât de larg încât am avut impresia c-o să-i crape mutra aia enervantă.

— Evie a avut nevoie de puţin ajutor cu rochia.

I-am aruncat o privire cruntă. Din fericire, maestrul de ceremonii şi-a făcut apariţia la microfon şi a rugat ca toată asistenţa să^şi ocupe locurile. Cumpărasem o masă de douăsprezece persoane la eveniment, aşa că nu am avut de ales şi m-am aşezat alături de Will. Patru alţi angajaţi de la Crawford Investments cu partenerele sau soţiile lor erau deja aşezaţi, aşa că am dat roată mesei să-i salut înainte de a mă aşeza. Locul dintre Will şi mine era gol când a apărut şi Evie, câteva minute mai târziu. M-am ridicat şi i-am

tras scaunul să se aşeze, de vreme ce partenerul ei era prea ocupat să flirteze cu o femeie de la masa vecină, pentru a observa măcar că ea să se întorsese.

— Mulţumesc, a spus Evie aşezându-se.

Prezentatorul a urcat pe scenă şi, în următoarea jumătate de oră, am ascultat diferite alocuţiuni despre toate lucrurile pe care Home Start reuşise să le ducă la îndeplinire în ultimul an. Sau, mă rog, să spunem că majoritatea am ascultat. Will era prea ocupat să butoneze la telefon. Iar eu puteam să jur, bazându-mă pe ocheadele dintre ei, că îşi trimitea mesaje cu tipa de la masa de lângă noi. Din fericire, partenera lui nu părea să observe. Când în sfârşit s-au terminat discursurile, s-a deschis dansul şi s-a anunţat că în curând va fi servită cina.

Will nu a pierdut nicio clipă, s-a tras de lângă masă şi s-a ridicat.

— Mă duc să dansez. .

Am strâns din dinţi involuntar, presupunând că se referea la femeia cu care venise aici în seara asta. în loc de aşa ceva, însă, s-a apropiat de masa de alături şi a luat-o de mână pe tipa cu care flirtase.

M-am încruntat, dar Evie cel puţin s-a prefăcut că nu o deranjează absolut deloc. A privit zâmbind cum Will se dădea în spectacol, învârtindu-şi partenera pe tot ringul de dans. Când a început al doilea cântec, iar Will a tras-o mai aproape de el, mi s-a făcut pur şi simplu jenă, aşa că am încercat să-i distrag atenţia lui Evie.

— Ar fi trebuit să te avertizez în privinţa lui Erin. Dacă apuci să te uiţi măcar în direcţia ei, te trezeşti instantaneu fie că-ţi deschizi

portofelul, fie că lucrezi pentru ea.

— O, nu! Eu mă bucur să pot fi de folos. Home Smart e o organizaţie incredibilă. Am nevoie de ceva de felul ăsta în viaţa mea, a zâmbit Evie. Mulţumesc mult pentru invitaţie.

Mi s-a părut ciudat că-mi mulţumeşte, având în vedere că nu eu o invitasem. Dar probabil presupunea că locurile fuseseră toate achitate de companie, ceea ce era adevărat.

— Bunica mea mi-a povestit despre programul acesta, am spus. Unele dintre femeile cu care a lucrat au reuşit să-şi ia case prin Home Start.

— Ah. Ar fi trebuit să-mi închipui eă era şi Kitty implicată cumva, a zâmbit. îmi pare rău că am întârziat. Will a fost absolut dezolat că mi-a sfâşiat rochia.

— Ţi-a... sfâşiat rochia?

— O, credeam că ştii. A spus că o să-ţi trimită un mesaj, să-ţi spună că întârziem. Eram gata, îmbrăcată, dar am avut nevoie să merg la baie înainte să pornim încoace. Mi s-a blocat fermoarul, aşa că l-am rugat pe Will să mi-l desfacă dacă poate. Mi l-a desfăcut, dar a smuls fermoarul din cusături. La soră-mea aveam numai rochia asta, fiindcă majoritatea hainelor sunt, în continuare, într-un spaţiu de depozitare. A trebuit să o aştept să se întoarcă, să mi-o coasă. Nu mă pricep absolut deloc la cusut, şi cu atât mai puţin la ceva atât de delicat precum mătasea de rochie. Şi pe urmă, când în sfârşit m-a aranjat şi am fost gata de plecare, mi-a sărit o lentilă de contact, a clătinat din cap. Aşa că a fost foarte, foarte bine că l-ai rugat pe Will să vină să mă ia. Altfel, te-aş fi făcut şi pe tine să

întârzii.

— *Eu* l-am rugat pe Will să vină să te ia?

Percepând întrebarea nerostită din vorbele mele, Evie s-a oprit puţin şi m-a privit atentă. S-a încruntat uşor nedumerită.

— A spus că tu a trebuit să ajungi devreme, aşa că ne întâlnim cu tine aici.

îmi scăpa ceva. Mai întâi mi-a spus că eu am invi- tat-o, iar acum că, din câte se pare, tot eu am aranjat cu Will să se ducă să o ia. Ceva nu suna cum trebuie, dar eram prieten cu Will de prea multă vreme ca să nu ştiu că cel mai bun mod de a mă descurca cu el era s-o las cum a picat.

Aşa că am dat din cap.

— Da. Unii dintre sponsori vin mai devreme să-i întâmpine pe ceilalţi invitaţi, alături de cei de la Home ţ Start.

î Când s-a încheiat şi a doua melodie, Evie s-a scu- (zat ca să se ducă la toaletă. Will a revenit din nou la
masă, un minut mai târziu. S-a aşezat pe scaunul lui Evie, lângă mine, în loc de al lui, şi s-a aplecat să-mi vorbească la ureche.

— Vezi că mă car devreme.

— Cum naiba?

A făcut semn peste umăr spre femeia cu care dansase. Aceasta era deja în picioare, cu poşeta în mână..

— Mi-a sugerat Carly să mergem în salonul de alături, să nu mai trebuiască să vorbim aşa tare ca să acoperim muzica. Şi eu i-am sugerat că mai bine mergem la mine. A fost de acord, aşa că mă car.

— Şi partenera ta?

— Ce parteneră?

— Ai venit cu Evie, nu?

Will a zâmbit.

— Fraţii sunt mai presus de femei, prietene. Chiar ai crezut că sunt în stare să ies cu femeia pe care ai pus tu ochii?

— Ce mama dracului spui acolo? Tocmai mi-a povestit că ai luat-o de acasă şi v-am văzut venind împreună.

— I-am spus lui Evie că *tu* ai invitat-o, a ridicat din umeri. Că toţi cei din conducere aveau să participe şi m-ai rugat să vin eu cu ea, să o prezint celor de aici, pentru că tu trebuia să ajungi mai devreme.

— De ce să faci aşa ceva?

— Pentru că eşti un mare idiot şi nu aveai de gând s-o inviţi tu însuţi.

— Şi nu ţi-a trecut prin minte că asta e pentru că *nu am vrut* s-o invit?

— în niciun caz. O placi şi ştii asta la fel de bine ca şi mine. Iar singurul motiv pentru care ţi se pare o idee aiurea e reprezentat de faptul că lucrează în compania ta.

— Poate pentru că *intr-adevăr este* o idee aiurea...

— Unele dintre cele mai bune lucruri din viaţa asta încep prin a fi idei aiurea, prietene,

Will şi-a lovit genunchii cu palmele şi s-a ridicat.

— Că vorbim de lup..., i-a întins mâna lui Evie, pe care nu o văzusem venind. Eu mă car de-aici. Merrick o să te conducă acasă.

— Oh, sigur. Deşi nu-i nicio problemă. Pot să chem un Uber mai târziu.

Will a zâmbit ironic spre mine.

— Sunt sigur că şeful o să insiste. Distracţie plăcută!

Evie părea derutată de turnura pe care o luaseră lucrurile, dar deloc deranjată de plecarea lui Will. A izbucnit în râs.

— Distracţie plăcută şi ţie, Will. Şi mulţumesc că mi-ai distrus rochia.

I-a făcut cu ochiul, vesel, înainte de a o lua spre ieşire.

— Oricând, cu plăcere, frumoaso!

CAPITOLUL 12

Nici nu mi-am dat seama că mă holbam până în clipa când am observat un zâmbet sexy care a apărut încet pe faţa lui Merrick.

Era pe la mijlocul sălii şi discuta cu doi bărbaţi. în apărarea mea, pot să spun că se afla exact pe direcţia privirii mele, deci cum puteam să nu mă uit Ia el? Nu avea nicio legătură cu faptul că arăta atât de bine în smochingul negru ori cu felul în care-şi vârâse leneş o mână în buzunar, lăsându-şi degetul mare afară. Şi, cu siguranţă, nu avea nimic de-a face cu ideea că umerii îi păreau atât de lăţi în costum, ori cu felul în care cămaşa îi stătea lipită de talia îngustă. Nu. Deloc. Din întâmplare era chiar acolo, în picioare, când am ridicat eu privirea. Sau, cel puţin, fusese, căci acum venea drept spre mine.

A pus o mână pe spătarul scaunului gol al lui Will.

— Nu ai dansat deloc, în seara asta.

— Nici pe tine nu te-am văzut pe ringul de dans.

A întins mâna spre mine.

— Şi ce zici? Remediem situaţia acum?

Am ezitat, dar mi-am dat seama că mă

comport ridicol. Colegii dansaseră împreună toată seara. Doar eram la o chestie legată de serviciu, nu la o întâlnire personală. Aşa că i-am dat mâna şi am zâmbit.

— Sigur.

Merrick m-a condus pe ringul de dans şi m-a tras aproape de el. Şi atunci am realizat că era primul bărbat cu care dansam după acel fiasco teribil, din noaptea nunţii mele. Trebuise să dansez eu Cbristian la recepţie, când începuse dansul – cu zece minute înainte să se dezlănţuie iadul.

Probabil că Merrick mi-a observat expresia, deoarece şi-a slăbit strânsoarea şi s-a tras puţin înapoi.

— Nu e obligatoriu să dansăm.

— Nu, nu, am clătinat din cap. Chiar vreau să o facem. Mă gândeam în altă parte, doar.

M-a privit drept în ochi.

— Eşti sigură?

— Absolut, am aprobat.

Nu mi s-a părut că l-am convins, dar a dat totuşi din cap, şi am început să dansăm. După o clipă de tăcere stânjenită, am oftat.

— Ultima oară când am făcut asta a fost la nunta mea, am zâmbit trist. Mie îmi place foarte tare să dansez. Doar că mi-am amintit acum... Nimic altceva.

Pe faţa lui Merrick s-a ivit o expresie plină de înţelegere. A deschis gura să spună ceva, dar a închis-o la loc imediat şi s-a uitat în altă parte.

- Ce?

— Nimic.

Am presupus că voia să comenteze ceva despre nunta mea, aşa că am insistat.

— Nu, voiai să spui ceva şi te-ai oprit. Vreau să | Ştiu ce. I

Merrick s-a încruntat uşor. |

— Voiam să-ţi spun că eşti foarte frumoasă în 1 seara asta. a

La asta nu mă aşteptam.

— Şi de ce te-ai abţinut?

~ N-am vrut să fac un comentariu nepotrivit.

— Să-ţi mai amintesc o dată că mi-ai spus că singurul motiv pentru care vrei să mă angajezi este că nu sunt calificată pentru slujba asta?

— Nu o să mă laşi niciodată să uit asta, nu?

— Mă îndoiesc, am zâmbit. Dar mulţumesc pentru compliment. Nici tu nu arăţi prea rău.

Lui Merrick i-au scânteiat ochii.

— De asta te-am prins holbându-te la mine de câteva ori?

— O, Doamne! am izbucnit în râs. Nu ţi se pare că eşti cam plin de tine? Erai chiar în faţa mea!

— Da, da.

— Şi când mă gândesc că voiam să-ţi fac un compliment şi în legătură cu parfumul tău... Posibil să-ţi imaginezi că aş vrea să mă mărit cu tine sau ceva.

Merrick m-a răsucit pe ringul de dans.

— Nu, nici aşa... Mi-aş imagina că vrei să ne combinăm într-un fel, nu să sărim imediat Ia măritiş.

Am râs amândoi.

Remarcile lui amuzante erau exact ce-mi trebuia pentru a uita totul despre acea ultimă dată când dansasem.

— Apropo, mulţumesc că mi-ai făcut legătura cu Nick, agentul imobiliar. O să mă duc, în curând, să văd nişte apartamente cu el. E plin de energie şi ai avut dreptate. I-am spus zonele în care mi-ar conveni să locuiesc şi le-a eliminat aproape pe toate dintr-un foc, doar două au mai rămas.

! — Da, nu se sfieşte deloc să-şi dea cu părerea, a

| dat din cap Merrick, dar nici nu o să te-facă să-ţi pierzi vremea arătându-ţi nişte mizerii. Deşi s-ar putea să încerce să te determine să renunţi la unele opţiuni care nu i se par *lui* importante, aşa că va trebui să te arăţi hotărâtă. De exemplu, la mine, a fost ferm împotriva ideii de a locui în clădirea în care şi muncesc. Pentru mine e perfect aşa, însă.

— Da, am dat din cap, a trebuit să-l forţez să-mi caute o clădire unde e permisă prezenţa animalelor de companie. I-am spus că vreau un astfel de apartament, fiindcă vreau să-mi iau câine la un moment dat, iar el mi-a trimis un articol cu titlul „Nouăzeci şi nouă de motive pentru care să nu-ţi iei animal de companie când trăieşti în New York City”. I-am spus că, în cazul ăsta, nu poate fi vorba să colaborăm.

Merrick a zâmbit.

— Eu i-am zis că am deja un animal de companie, atunci când îmi căutam locuinţă. Mi-a trimis o listă cu cele mai bune adăposturi pentru animale, speciale pentru cei care erau nevoiţi să-şi abandoneze animalul, din cauză că se mutau în clădiri unde nu erau permise.

— Peştii se consideră şi ei animale de companie?

în clipa când vorbele astea mi-au ieşit de pe buze, mi-am dat seama ce gafă uriaşă făcusem. Merrick a înclinat capul într-o parte şi s-a uitat în jos la mine.

— Putem să... ne prefacem că nu am pus întrebarea asta? am închis ochii.

— în niciun caz.

Măcar din glas reieşea că e amuzat, nu supărat. Am deschis uşor un ochi să văd dacă şi expresia de pe faţa lui transmitea acelaşi lucru şi i-am zărit sprânceana . arcuită. Zâmbetul lui

ironic era acum şi mai pronunţat ca de obicei – semăna cu un motan care tocmai prinsese un şoricel şi avea de gând să se joace puţin cu el înainte de a decide dacă să-i dea drumul sau să-i smulgă capul.

Am clătinat din cap, oftând.

— Nici nu pot să mă gândesc la o scuză pe care să ţi-o spun acum şi pe care să fiu şi eu înclinată să o cred, deşi îmi închipui că sunt mult mai credulă ca tine. Aşa că o să recunosc pur şi simplu că mi-am băgat nasul cam peste tot la tine în casă şi o să-mi accept pedeapsa.

Zâmbetul lui Merrick s-a transformat în rânjet.

— Deci ai fost în dormitorul meu.

Am simţit cum îmi iau foc obrajii.

— îmi pare rău. Nu am intrat, de fapt – îţi jur că nu. Doar că... nu ştiu. Totul a durat vreo treizeci de secunde sau chiar mai puţin. Apartamentul tău este absolut extraordinar şi nu m-am putut abţine.

Merrick nu era dispus să mă lase să scap cu una, cu două. M-a fixat în continuare cu privirea, fără să spună vreo vorbă, ceea ce m-a făcut să caut disperată ceva cu care să umplu tăcerea.

— Chiar, ce mărime are patul tău? Cred că e mai mare decât unul obişnuit, matrimonial. Mă gândeam că e model California King, dar pare chiar mai mare de-a- tât. Ai putea da o petrecere în el.

Am închis iar ochii, ruşinată.

— Te rog să nu-mi spui că tocmai am insinuat că şeful meu are mai mulţi oameni în pat în acelaşi timp.

— Ba cred că da.

Am clătinat din cap.

— Bine, o să tac cât timp durează melodia, cel puţin. Că veni vorba, când naiba se termină odată să pot să mă duc undeva să mă vâr sub o piatră?

Merrick a zâmbit şi m-a tras şi mai aproape de el.

— Nu face nimic. Câtă vreme nu te-ai uitat în noptieră, cel puţin.

L-am privit suspicioasă, fără să mă pot împiedica.

— Ce e în noptieră?

A izbucnit în râs şi eu i-am tras una în glumă, peste piept.

— Faci mişto de mine, nu-i aşa?

— Fireşte, dar acum chiar ţi-ai dori să arunci o privire în noptiera aia, nu?

— Adevărul e că da, am zâmbit larg şi eu. Deşi... OK, uite ce e, hai să facem o înţelegere: eu nu mai pomenesc despre faptul că m-ai angajat numai pentru că eram cea mai puţin competentă persoană dintre toţi candidaţi!, dacă poţi să uiţi şi tu discuţia pe care am avut-o în aceste câteva minute din urmă.

— Nu avem deja o înţelegere în care eu nu am voie să pomenesc de un anumit incident dintr-o cabină de probă, iar tu nu poţi aduce în discuţie un anumit fondator de la Wendy’s?

— Ba da. Asta e o a doua înţelegere.

Merrick m-a tras din nou mai aproape de el.

— OK, orice te face fericită.

Câteva secunde mai târziu, melodia s-a încheiat, iar maestrul de ceremonii a anunţat că e momentul pentru desert. Deşi tocmai mă pusesem într-o situaţie jenantă şi aş fi vrut să mă fac nevăzută, nu ştiu de ce am simţit un junghi de dezamăgire în inimă în momentul când Merrick mi-a dat drumul din braţe.

întorşi la masă, am început să discutăm fiecare dintre noi cu altcineva şi, puţin mai târziu, când ceilalţi au început să-şi ia rămas-bun, Merrick s-a aplecat spre mine.

— Putem pleca oricând vrei.

- O, stai liniştit, e în regulă. Eu trebuie să

ajung la marginea oraşului, tu locuieşti chiar în centru... Pot să chem un Uber.

— Nu e nicio problemă. Te duc eu.

M-am gândit să nu-l contrazic. 1

Afară, obişnuita berlină neagră a lui Merrick a tras la scară. I-a făcut un semn şoferului care era gata să coboare şi mi-a deschis el însuşi portiera din spate. Venisem aici cu o limuzină, cu Will, dar şeful cel mare era într-o maşină de dimensiuni obişnuite.

— Maşina subordonatului tău, cea cu care am sosit aici, era mult mai luxoasă, l-am tachinat dându-mă într-o parte ca să-i fac loc lângă mine.

A tras portiera în urma lui.

— Şi asta te surprinde, dat fiind tot ce ştii despre Will?-

— Nu, probabil nu.

— Cred că maşinile pe care şi le aleg majoritatea ' oamenilor sunt o prelungire *a* personalităţii lor. Lui Will i se potriveşte perfect ideea de limuzină. Probabil chiar una cu tavan retractabil şi jacuzzi inclus.

Am izbucnit în râs.

— Păi, da, îi place să fie în centrul atenţiei, şi, într-adevăr, are o personalitate care iese în evidenţă.

Mi-a trecut prin cap un gând amuzant.

— Oh, doamne, maşina bunicii tale – Kitty conduce acel Dodge Charger decapotabil, roşu aprins! Mereu mi s-a părut o maşină neobişnuită pentru o femeie mai în vârstă, dar acum că mă gândesc la chestia asta, da, ai dreptate. Se potriveşte absolut perfect personalităţii ei.

— Când a cumpărat-o, nu exista varianta standard decapotabilă. Aşa că a dus-o la un service special să i-o personalizeze după placul ei. înainte de asta, a condus | un Ford Mustang. Mereu a avut câte o maşină puternică, | cu personalitate, şi o culoare aprinsă, a ridicat din umeri E Merrick. I se potriveşte.

B — Oh, rahat! am exclamat, ducându-mi mâna la

H gură. Maşina pe care-o aveam înainte de a mă muta la K NewYork era un Prins. ■

Merrick a zâmbit.

— Economică şi practică. Se potriveşte perfect unei ţipe căreia îi plac aranjamentele de tip troc, aş spune eu. Tu nu?

— Cred că da... Dar Prius-ul e atât de urât şi deloc sexy.

Ochii lui Merrick s-au îndreptat o clipă spre picioarele mele, înainte de a-i ridica să-mi privească buzele, o fracţiune de secundă în plus faţă de cât ar fi fost normal. A înghiţit în sec.

— Se potriveşte cu personalitatea. Nu cu înfăţişarea.

Am simţit cum mă înroşesc şi m-am bucurat că e întuneric.

— Tu ai altă maşină? Adică alta decât berlina asta cu care te deplasezi încoace şi-ncolo?

— Da.

— Ce tip? am clătinat din cap. Nu, stai puţin... lasă-mă să ghicesc.

— Hm, cred că va fi interesant...

Mi-am dus arătătorul la buze, gânditoare.

— Hramm... să vedem... Cred ca ar fi vorba de ceva scump, dar nu atât de uşor de ieşit în evidenţă, precum un Ferrari ori Lamborghini. Astea-s mai mult genul Iui Will.

— La primul bonus important pe care l-a câştigat, şi-a cumpărat un Ferrari roşu aprins.

— Normal, am râs. Dar nu e şi genul tău. Bănuiesc că o maşină ca asta ţi se potriveşte ţie – un Mercedes simplu, sau un BMW, sau ceva dintr-o gamă de lux. Dar nu ştiu de ce, nici despre astea nu cred că e vorba. Mă înşel cumva?

A clătinat din cap.

— Te apropii... Cald, cum se spune în jocul

ăla....

— Mie-mi place să mi se spună că-s fierbinte, dar mă mulţumesc şi cu-atât. Mă rog, cred că maşina ta nu ar fi numai ca să te deplasezi prin oraş. Pentru asta ai berlina. Deci, indiferent despre ce e vorba, probabil că are o anumită semnificaţie.

M-am oprit puţin.

— Oh, stai, ştiu! E vorba despre o maşină clasică.

— Aşa, zi mai departe...

Mi-am frecat mâinile.

— Nu mă prea pricep la maşini, aşa că nu sunt sigură că-ţi pot spune exact marca şi modelul. Dar te văd într-o maşină aşa cum apar în filmele vechi, genul de maşină cu care se ieşea la plimbare duminica, în California. Ştii cum, cu femeia care poartă ochelari mari de soare şi o eşarfă frumoasă la gât şi seamănă cu o vedetă. Probabil ceva de culoare închisă, cu tapiţerie de piele bej.

Merrick s-a mişcat puţin să-şi scoată mobilul din buzunar. A apăsat nişte taste, probabil pin-ul, şi l-a întors spre mine.

— Ceva în genul ăsta?

— Exact, aşa, am arătat spre ecran. Ce maşină e aia?

— Un J aguar din 1957 decapotabil.

— OK. în genul ăsta de maşină te văd eu.

A clătinat din cap.

— Este chiar o poză cu maşina mea, să ştii. O ţin într-un garaj, nu departe de birou.

Am simţit cum mi se fac ochii mari.

— *Nu se poate.*

A intrat în galeria telefonului şi a derulat mai multe imagini înainte de a-I întoarce din nou spre mine. Poza era alb-negru, dar maşina arăta la fel ca aceea de dinainte. Doi bărbaţi stăteau mândri în faţa ei, cu braţele încrucişate.

— Ăsta e bunicul meu, alături de prietenul lui cel mai bun.

I-am luat telefonul din mână.

— Este Redmond, al lui Kitty?

— Da. Bănuiesc că ţi-a pomenit despre el, nu?

— Aproape la fiecare propoziţie.

— Bunicul a cumpărat maşina asta pentru bunica, la nuntă. Era la mâna a doua, puţin cam uzată, dar ei i-a plăcut la nebunie. El a murit destul de tânăr, iar ea nu avea garaj. Pe vremea aceea, se folosea oţel la maşini, aşa că, de-a lungul timpului, *a cam* ruginit. Acum vreo treizeci de ani, a apărut im tip la uşa ei şi i-a oferit mai mult decât făcea, aşa că a vândut-o. Coincidenţa face ca aceia să fie banii pe care i-a folosit ulterior pentru a deschide primul adăpost pentru femei. Spune că doar cu câteva săptămâni mai devreme hotărâse că asta vrea să facă în următoarea etapă a vieţii, aşa că şi-a scris planurile într-un jurnal – deşi habar nu avea de unde şi cum şi-ar fi putut permite asta, a clătinat Merrick din cap. Ştii că bunica e cel mai pragmatic om de pe pământ, dar e convinsă că în felul acesta şi-a proiectat în Univers, dorinţa, iar astfel a apărut bărbatul acela la uşa ei ca să facă totul posibil.

Am zâmbit.

— Am auzit şi eu despre povestea asta cu felul în care trebuie *să-ţi proiectezi dorinţele,* să le vizualizezi, mi-a spus-o şi mie Kitty o dată sau de două ori.

— Sunt convins, a râs Merrick. în sfârşit, eu

ştiam maşina asta numai datorită fotografiei pe care tocmai ţi-am arătat-o şi pentru că o auzisem pe bunica vorbind despre ea. Nu o văzusem cu ochii mei.

A studiat poza o clipă.

— Cu zece ani în urmă, când am primit primul meu bonus important, m-am dus Ia un târg de maşini. Nu căutam ceva anume, dar m-am gândit să merg să văd dacă-mi atrage atenţia ceva. Era expus un Jaguar decapotabil din 1957 şi era absolut extraordinar. Părea nou-nouţ. Am încercat să-l cumpăr, dar fusese dat deja. Vânzătorul era un tip amabil însă, aşa că am început să stăm de vorbă. Mi-a spus că are şi un prieten de-al lui o maşină la fel, deşi nu în aceeaşi formă bună, aşa că ar fi trebuit să mă ocup eu însumi de restaurare. La vreo două săptămâni după asta, m-am dus s-o văd, a continuat clătinând din cap. Problema era că maşina nu avea nevoie de ceva restaurare; era un dezastru absolut. Şi exact când voiam să-i zic că nu mă interesează, tipul a spus că o cumpărase de la o femeie din Atlanta, cu aproape douăzeci de ani în urmă.

Ochii mi s-au mărit de uimire.

— *Nu se poate!*

— Ba da, a dat din cap Merrick. Şi s-a dovedit a fi exact aceeaşi maşină. Era o coincidenţă prea mare să nu acţionez, aşa că am cumpărat-o. Reparaţia m-a costat probabil mai mult decât m-ar fi costat să cumpăr una complet restaurată, dar iubesc maşina aia, la naiba! Am încercat să i-o fac cadou bunică-mii când a împlinit şaptezeci şi cinci de ani, cu ceva vreme în urmă, dar a insistat că bunicului i-ar fi plăcut să o am eu. Şi pe urmă mi-a spus că dacă am chef să cheltuiesc pe ceva, adăpostul ei pentru victimele violenţei domestice ar avea nevoie de o faţadă nouă.

Am izbucnit în râs. Era ceva tipic pentru Kitty.

— Extraordinar! O poveste cu adevărat extraordinară! Aş spune că maşina asta ţi-a fost

predestinată.

Adatdincap.

— Pe tine ce te-a făcut să-te gândeşti că genul ăsta de maşină se potriveşte cu personalitatea mea?

— Habar n-am. Probabil faptul că e genul de maşină pentru ţipi bogaţi şi snobi, dar destul de retraşi şi cărora nu le prea place să iasă în evidenţă.

— Snobi, ba?

— Cum crezi că mă simt eu? am zâmbit. Eu sunt un Prins, Ia naiba!

Am râs amândoi şi, câteva minute mai târziu, maşina a oprit- în faţa clădirii unde locuia sora mea.

Merrick i-a spus şoferului să aştepte şi m-a condus înăuntru, până la lift.

Am apăsat pe buton.

— Mulţumesc încă o dată pentru invitaţie, am spus. De multă vreme nu m-am mai pus la patru ace ca să ies în oraş.

S-a uitat în jos la pantofii lui, într-un gest ciudat de timid.

— Păi arăţi bine la patru ace, aşa că ar trebui s-o mai faci.

— Mulţumesc. Ţi-aş spune şi eu acelaşi lucru, dar, pe bune, tu arăţi bine tot timpul.

Merrick a ridicat din sprâncene.

— Să nu ţi se urce la cap acum, am făcut o mutră exasperată. Ştii că eşti un tip chipeş, ce naiba!

— Nu te sfieşti deloc să spui ce gândeşti, nu?

Am ridicat din umeri, scoţându-mi cheile.

— Cam aşa ceva. Câtă vreme nu jignesc şi nu rănesc pe nimeni. Tu nu faci la fel?

Ochii lui Merrick au zăbovit o clipă la buzele mele, înainte de a mă privi din nou drept în ochi, făcându-mă să simt un gol în stomac. *Of, Doamne!*

— Mda, cred că pot spune că filtrez anumite lucruri, ca să mă asigur că sunt adecvate, a spus.

Am lăsat capul într-o parte, timid.

— Păcat. Uneori, chestiile inadecvate sunt cele mai interesante.

Chiar atunci, uşile liftului s-au deschis. Am intrat şi m-am răsucit cu faţa spre Merrick

Am încercat să-mi ascund fâstâceala.

— Ne vedem luni?

— De fapt, nu. Iarăşi sunt plecat toată săptămâna.

— Oh.

— Şi eu sunt dezamăgit că nu ne vedem, mi-a făcut cu ochiul.

— N-am spus că sunt dezamăgită.

— Nici nu trebuia. Ţi se citeşte pe faţă.

Mi-am dat ochii peste cap ca *şi* cum ar fi rostit cele mai aiurea chestii. Din fericire, uşile au început să se închidă aproape instantaneu. I-am făcut pa-pa cu degetele.

— Noapte bună, şefu'! Vise plăcute!

— Oh, chiar aşa vor fi, dr. Vaughn!

A doua zi dimineaţă m-am apucat să coc prăjituri. Soră-mea *a* ieşit încet din dormitor, privind pieziş spre soarele care umplea bucătăria, ca şi cum ar fi fost cel mai mare duşman al ei.

— De ce deschizi mereu jaluzelele aşa de tare?

— Ăăă.„. ca să intre lumina? Ar fi trebuit să fii vampir, ştii? E aproape zece.

Greer s-a dus şi a tras jaluzelele înainte de a se prăbuşi de cealaltă parte a hiatului de bucătărie. S-a întins spre platoul de brioşe lăsate la răcorit, înainte de a le decora, dar i-am făcut

semn să le lase în pace.

— Astea-s pentru domnul Duncan.

— Cine dracu’ e domnul Duncan? Şi cumva te lasă şi el să stai la el acasă fără să plăteşti vreo chirie?

— Bine. Hai, ia una, dar asta e tot! Domnul Dun- can locuieşte la nr. 4B. Are fetiţa aia dulce de patru ani, care poartă tot timpul codiţe şi o şapcă cu cozorocul întors.

Soră-mea s-a strâmbat nedumerită.

— Oare locuiesc şi eu în aceeaşi clădire cu tine?

— Tu nu cunoşti pe nimeni? am izbucnit în râs.

— Suntem în New York. Nu ne împrietenim cu vecinii noştri. Ne băgăm căştile în urechi şi evităm cu orice preţ contactul vizual când trecem pe lângă alţi oameni, pe holuri.

— Ei bine, nu şi eu. L-am întâlnit în lift de câteva ori. îşi creşte singur fetiţa. Are atelierul de reparat telefoane mobile, la câteva clădiri mai încolo. în sfârşit, mâine e ziua fiicei lui. Vrea să ducă brioşe la grădiniţă. Mi-a povestit că nu se pricepe deloc la prăjituri, aşa că i-am promis că-i fac două duzini de brioşe dacă îmi repară ecranul telefonului.

— Deci ţi-ai spart şi tu telefonul?

— Nu. Am husă, tocmai să nu mi se întâmple aşa ceva. *Spre deosebire de tine.* Reparaţia e pentru tine, prostuţo! A spus că durează cam zece minute. Du-te la el şi spune-i că eşti sora mea.

— O, excelent! Mulţumesc! a oftat, ghemuindu-se. Ce bine ar fi să am şi eu energia ta! Am început să fac î un nou tratament cu hormoni ca să mă pregătesc pentru 1 următoarea procedură de inseminare artificială şi pur şi | simplu mă seacă! |

— îmi pare tare rău, m-arn încruntat îngrijorată. 1 Gereer mi-a făcut semn că nu-i nimic. 1

— Nu e vina ta. Hei – ştii ce se spune despre bar- 1 baţii care au probleme cu sperma? 3

— Nu ştiu, ce anume? S

— Că suferă de inegalitate de şanse.

Am izbucnit în râs.

— Sper că nu ai împărtăşit asta şi cu drăguţul tău soţ.

Şi-a vârât în gură şi restul brioşei.

— Ba sigur că da. Şi că veni vorba despre spermă, cum ţi-a mers aseară la întâlnire? Şi tipul ăla, Will, arată super! Spune-mi, toţi tipii sunt aşa de mişto unde lucrezi tu?

— Ţi-am spus că nu e o întâlnire.

— A venit să te ia şi ţi-a stricat fermoarul. Dacă nu a fost întâlnire, ce-a fost? O aventură?

Am clătinat din cap.

— Ba n-a fost deloc aşa. Fermoarul s-a blocat şi l-am rugat să încerce să-l deblocheze, dar din greşeală l-a desprins de material. Ne-am dus împreună la un eveniment legat de serviciu, atâta tot. Sunt nouă la serviciu, aşa că şeful l-a rugat să meargă cu mine ca să mă poată prezenta tuturor la sosire. A dispărut cam după o oră, împreună cu nu ştiu ce ţipă cu care s-a filat din clipa în care am intrat. Plus că nu e genul meu.

— Oh..., a dat din cap. Vrei să spui că e genul credincios, şi nu un ratat?

— Hai să nu ne amintim de Christian. De fapt, nici nu prea m-am mai gândit la el în ultima vreme.

— Foarte bine. Atunci poate e cazul să treci mai departe. Adică ştii ce vreau să spun, să ieşi pe piaţă.

| Instantaneu mi-a venit în minte Merrick, azi- I noapte. îi văzusem privirea pironită asupra

buzelor I mele, şi nu doar o singură dată. [1]
» — Stai să te întreb ceva. Când un tip se uită la
»buzele tale mai insistent înseamnă întotdeauna că se Kgândeşte cum ar fi să te sărute?
K — Nu, deloc.
—Pe bune?
— Erai dată cu ruj?
— Da.
— E posibil să ţi se fi mânjit dinţii?
— Nu, nu cred. M-am uitat în oglindă după ce m-am dat.
A făcut un gest cu mâna înspre propriii ei dinţi.
— Ai mâncat spanac?
Am clătinat din cap.
— E surd?
— Nu, am răspuns râzând.
Greer a ridicat din umeri.
— Atunci, da, se gândea la cum ar fi să simtă buzele alea pe o parte însemnată a corpului lui.
Am râs şi mai tare.
— Şi eu care credeam că poate vrea să mă sărute.
— Nu. Femeile se gândesc la sărutat. Bărbaţii se gândesc la sex oral.
Am oftat.
Greer s-a dus la frigider şi şi-a scos o sticlă cu suc de portocale.
— Cine avea fantezii cu gura ta?
— Nu ştiu dacă avea fantezii de vreun fel, dar l-am prins pe Merrick uitându-se de mai multe ori.
— Merrick? Adică şeful tău cel nesimţit şi

imposibil de sexy? Cel pe care l-am văzut numai două minute şi mi-am dat seama că te priveşte în felul acela aparte?

Am dat din cap.

— Oh. frate! Ştiu că am făcut puţin mişto de tine, despre cât e de sexy şi toate alea, dar crezi că e o idee bună să faci ceva în sensul acesta?

— Sigur că nu, am clătinat din cap. E şeful meu Am mai făcut asta, ce să vezi, am depăşit faza! Dar ni pot să neg că-mi place de mor. S-a înmuiat mult de când l-am cunoscut. Şi nu ştiu de ce – dincolo de chestiile evidente, cum ar fi faptul că e atât de frumos dar mă simt atrasă de el. Pe dinafară pare dur. inflexibil, dar din când în când poţi vedea că are o şi parte altfel, sensibilă, bună. Şi când sunt în prezenţa lui mă simt altfel, alta. M-a făcut de exemplu să realizez cât de moartă şi îngropată era relaţia pe care o aveam cu Christian cu multă vreme înainte de a face el totul praf şi pulbere.

-?■ Şi care-i treaba cu şeful? Are prietenă?

— Nu, din câte ştiu eu – mi-a spus oricum că nu se vede cu nimeni în particular. Deşi e destul de reţinut cu privire la viaţa personală. Ştiu că a fost logodit cu o femeie cu care şi-a înfiinţat şi firma. Din câte se pare, a murit, dar Will mi-a spus la un moment dat că l-a distrus, orice o însemna asta. Nu sunt sigură ce anume s-a întâmplat.

— Păi eu aş vrea să ieşi din nou în lume, să te distrezi, să te simţi bine. Ai dreptul să fii fericită. Dar poate că ar trebui să ai grijă cu tipul ăsta. Singurul lucru şi mai prost decât să ai o relaţie cu şeful este să ai o relaţie cu un tip care poartă cu el o fantomă.

CAPITOLUL 13

Merrick

CU NOUĂ AN! ÎN URMĂ

— Hei, aşteaptă! am grăbit pasul s-o ajung din urmă pe Amelia.

De o săptămână o căutam peste tot, prin campus. Nu a încetinit deloc, în timp ce alergam după ea.

— Tu erai? Ai venit să mă inviţi la o nouă partidă de cărţi sau doar vrei să-mi vezi fundul din spate?

— Poate ambele? am ridicat din umeri.

A pufnit ironic.

— De ce ai vrea să joci cărţi cu mine când ştii că o să-ţi tăbăcesc fundul şi o să-ţi iau banii încă o dată?

— N-ai vrea, mai bine, să ieşi cu mine?

A clătinat din cap.

— Of! Atunci să rămânem la cărţi deocamdată.

— Deocamdată, ha? şi-a dat ochii peste cap, dar am zărit scânteierea aceea imposibil de confundat. Când e partida?

— în seara asta. La şapte.

- Unde?

— La mine.

| S-a oprit brusc.

— Dacă vin. la tine în seara asta şi ie găsesc singur şi văd că nu e vorba de nicio partidă de cărţi..., să ştii că am la mine tot timpul un Taser, a clătinat din cap. O să-l am la îndemână.

— Ba va fi o partidă de cărţi.

— Bine, a spus pornind din nou. Unde stai?

I-ăm dat în grabă adresa. Când am terminat, s-a oprit iar, de data asta ridicând o mână.

— Aici am următorul curs. Aşa că rămâi pe loc şi bucură-te de privelişte.

Mi-am încreţit fruntea, nedumerit. M-am prins, însă, ce voia să spună, atunci când m-am uitat cum îşi leagănă popoul urcând treptele spre Lincoln Building. Am aşteptat până a dispărut în interior şi mi-am scos telefonul să le. trimit mesaj amicilor mei.

Urgent – partidă de cărţi în seara asta. Cine se bagă?

— Nu-mi vine să cred că mă sileşti să fac asta!

Am scos două bancnote de douăzeci şi una de zece din teancul de bancnote pe care-l scosesem din buzunar şi le-am pus în palma întinsă a lui Travis.

— N-am alţi bani de pierdut, a ridicat din umeri, oricum nu atât de curând. Dacă ai aşa mare nevoie de mine să jucăm cărţi, atunci trebuie să contribui!

A clătinat din cap.

— Nu-mi vine să cred că pentru fata asta eşti în stare să scoţi aiurea bani din buzunar.

— Dacă nu vrea să iasă cu mine! Singurul mod în care pot s-o mai văd este să o invit să joace cărţi cu noi.

— Ţi-a trecut prin cap că nu vrea să iasă cu tine ■ deoarece te-a castrat, pur şi simplu, la jocul de cărţi? |

Poate că dacă mai reuşeşte încă o dată, o sa fie şi mai puţin interesată de tine.

— în cazul ăsta, o să trebuiască să-i trag o mamă de bătaie, să-i arăt cine-i şeful.

Am auzit vocea Ameliei din spate.

— Ăăă... cui să-i tragi o mamă de bătaie?

M-am uitat spre uşa care acum se închisese în urma ei. Nu auzisem vreun ciocănit.

— Era deschisă, a zâmbit ea, aşa că am intrat fără să bat. M-am gândit că, dacă trebuie să folosesc aparatul cu electroşocuri, o. să fie mult mai bine dacă te iau prin surprindere.

Amelia s-a uitat spre Travis şi apoi la masa pregătita pentru joc.

— Mă bucur că, până la urmă, e într-adevăr vorba despre un joc de poker.

Travis şi-a agitat degetul spre mine.

— Vezi că eu joc pe banii lui. Nu aveam bani gheaţă de pierdut, aşa că mi-a dat el, numai să vin să joc. E disperat să petreacă timp cu tine!

Amelia m-a privit cu un zâmbet încrezut.

Am închis ochii, stânjenit.

— Mulţumesc, prietene. Apreciez disponibilitatea ta de a împărtăşi diferite idei.

— Cu plăcere, a râs Travis. Vrei o bere, Amelia?

— Sigur, super! Mulţumesc!

Câteva minute mai târziu, s-a auzit o bătaie în uşă şi a intrat Will. Era întotdeauna ultimul care apărea Ia orice întâlnire. Şi-a luat o bere şi ne-am aşezat în jurul mesei de bucătărie. Travis a aruncat pe masă banii pe care-i dădusem, ca să-i schimbe în fise, iar Will a vârât mâna în buzunar. Dar l-a oprit Amelia înainte s-apuce să scoată ceva.

A arătat spre mine.

— în seara asta face Merrick cinste, Will.

— Ă... ba nu!

— De ce nu? Doar pe celălalt prieten l-ai plătit ca săjoace.

Will se uita când la mine, când la Amelia.

— Vorbeşte serios?

— Travis nu avea bani gheaţă, am spus.

— Singurul mod în care m-a putut face să petrec nişte timp cu el a fost să mă invite să jucăm cărţi, a ridicat din umeri Amelia. Dacă nu avem patru oameni ca să putem juca, eu plec.

Will şi-a băgat banii înapoi în buzunar şi şi-a ridicat bărbia spre mine.

— Mulţumesc că mi-ai spus! Vreau şi eu aceeaşi sumă ca Travis. Sau nu jucăm, şi-atunci Amelia îşi va vedea veselă de drum.

Am privit-o crunt pe Amelia, care părea al naibii de mândră de festa pe care mi-o jucase. Şi îl ştiam pe Will. Probabil făcuse două miare azi cu nişte tranzacţii, între ore, dar nu ar fi sărit cu nişte bani în ruptul capului, acum că ştia că eram la ananghie. Mârâind, am mai scos cincizeci de dolari şi i-am aruncat peste ceilalţi.

— Mersi, prieteni, de-abia aştept să aveţi vreunul dintre voi nevoie de ajutorul meu.

Câteva ore mai târziu, reuşisem să nu pierd doar banii mei. îi pierdusem pe ai mei, plus banii pe care-i dădusem lui Travis şi Will. încă o dată, Amelia ne trăsese o bătaie crâncenă.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, clătinând în continuare din cap. Mă pricepeam foarte bine la jocurile de cărţi. La naiba, doar foarte rar luam bătaie. Dar Amelia câştigase cel puţin şaptezeci la

sută din runde.

— Nu pricep. Ai spus că numeri cărţile, dar să ştii că m-am interesat. Nu ai cum să numeri cărţile la poker aşa cum poţi s-o faci la black-jack. Ar trebui să memorezi probabilitatea de a câştiga cu toate diferitele combinaţii de mâini şi pe urmă să compari cu ce vezi că pune pe masă fiecare jucător.

— Exact, a ridicat din umeri.

— Şi ai făcut aşa ceva?

— Nu e greu. Mă pricep la numere.

— Şi eu mă pricep la numere. în câţiva ani, intenţionez să-mi deschid o firmă de brokeraj. Poate te angajez.

— Poate te angajez *eu* pe tine, a zâmbit ea.

Ceilalţi au izbucnit în râs şi s-au ridicat. După ce şi-au luat rapid la revedere, am rămas numai eu şi Ame- lia. Şi-a băgat banii câştigaţi în geantă şi a părut gata de plecare.

— Nu vrei să mai rămâi puţin? am întrebat.

— De ce?

— Pentru că vreau să mai stau cu tine.

— De ce?

— Numai *de ce* ştii să spui?

— Nu sunt o persoană prea credulă, s-a ridicat.

— De ce? am zâmbit.

A încercat, fără să reuşească, să-şi ascundă zâmbetul involuntar.

M-am întins şi-am luat-o de mână.

— Pentru că eşti deşteaptă, evident. îţi place să joci cărţi. Ai prezenţă de spirit şi eşti în stare să faci faţă remarcilor amicilor mei, ba chiar şi mai şi. Şi, în plusarăţi super!

Amelia m-a privit în ochi. Avea aceeaşi privire cercetătoare, ca atunci când încerca să-şi dea

seama dacă vreunul dintre ţipi mergea la cacialma.

— Ai prietenă?

— Nu te-aş invita să ieşi cu mine dacă aş avea.

— Deci, nu?

— Clar nu.

Şi-a încrucişat braţele la piept.

— Am probleme cu încrederea în oameni, să ştii. Dacă-mi intră în cap că mă minţi, probabil o să-ţi umblu prin telefon când nu eşti atent. Am obiceiul să verific totul – dacă spui că ai fost undeva, ai face bine să fi fost acolo, pentru că sigur o să aflu dacă nu ai fost. Când sunt deprimată, sunt foarte certăreaţă. Presupun ce e mai rău despre majoritatea oamenilor. Taică-meu e în puşcărie şi nici nu mai ştiu în ce stat locuieşte maică-mea.

Mi-a susţinut privirea, semeaţă.

— Tot mai vrei să ieşi cu mine?

Am dat din cap.

-Da.

A clătinat, însă, din cap, şi-a pus geanta pe umăr şi a luat-o spre uşă. M-am gândit că picasem teştul cu care încerca să mă sperie. însă pe la jumătatea drumului, s-a oprit fără să se întoarcă.

— îmi plac filmele străine, subtitrate. Vineri la şapte. Ne vedem aici, dar afară, în faţă.

Am clipit de câteva ori, confuz din cauza schimbării bruşte, dar nu aveam de gând să-i dau ocazia să se răzgândească.

— De-abia aştept! Ne vedem la şapte.

CAPITOLUL 14

Următoarea vineri după-amiază, când eram în mijlocul unei sesiuni cu unul dintre agenţi, o fată de la recepţie mi-a bătut la uşă.

— îmi pare rău că întrerup, dar te caută cineva. Domnul respectiv a spus că e ceva urgent, dar că pe mobil îi apare că nu te poate contacta.

Am întins mâna spre Derek, pacientul meu.

— îl închid când sunt cu cineva. Ai idee cine e?

— Marvin Wendall. Prima dată a cerut să vorbească cu Merrick, dar când i-am spus că e plecat din ţară, a cerut să vorbească cu tine.

N-am ştiut ce să cred. Aş fi zis că WiU era înlocuitorul cu care ar fi trebuit să vorbească oricine pentru chestiuni de afaceri. Dar fie şi aşa...

— Mulţumesc, Regina.

M-am uitat spre Derek.

— Scuze, îmi pare rău... Poţi să mă aştepţi puţin? Mă întorc imediat.

A dat din cap.

— Sigur, nicio problemă. Nu e nevoie să te grăbeşti.

La birou, am ridicat receptorul.

— Bună, Evie. Marvin la telefon. Sunt un prieten al lui Kitty Harrington.

— A... Bună, Marvin. S-a întâmplat ceva?

— Cam da, drăguţă. De asta te sun. Sunt puţin îngrijorat din cauza lui Kitty. Am încercat să iau legătura cu nepotul ei, dar mi s-a spus că e plecat din ţară. Ea vorbeşte mult despre tine şi a pomenit despre faptul că eşti doctor şi că acum lucrezi acolo, aşa că m-am gândit că pot vorbi cu tine, dacă nu pot da de Merrick.

— Merrick e plecat într-o călătorie de afaceri în China. Cred că va reveni într-o zi sau două. Dar, spune-mi, despre ce e vorba?

— Păi, din păcate, Kitty şi-a rupt o gleznă şi şi-a luxat-o pe cealaltă.

— Oh, groaznic! Cum s-a întâmplat?

— E o poveste lungă. Dar, în tot cazul, ne dădeam cu rolele şi...

— Cu rolele?

— Suntem bătrâni, domnişorică, dar nu suntem morţi. în sfârşit, un tăntălău a dat peste ea şi a dărâmat-o, aşa că şi-a sucit o gleznă. Am ajutat-o să se ridice, însă atunci când a încercat să se lase pe ea, a căzut iarăşi exact pe glezna cealaltă. Iar pe asta am auzit-o pocnind.

— Of, Doamne, m-am crispat reflex.

— Dar nu e asta cea mai mare problemă.

-■Nu?

— Nu. Ne-am dus la camera de gardă şi i-au făcut nişte radiografii şi nişte analize de sânge, chestii de rutină. Rezultatele au dovedit că e anemică. Se pare că a avut şi nişte probleme femeieşti pe care nu şi le-a investigat – de fapt, o sângerare puternică. Aşa că a venit să o vadă un specialist care i-a spus că trebuie să se opereze. Vor să o ţină în spital, dar o ştii pe Kitty. Nimic nu o ţine în loc pe femeia asta. Mi-e teamă că s-a externat singură.

Acum e într-un cărucior cu rotile, cu două glezne bete- gite şi nişte probleme femeieşti, şi nu vrea să discute cu mine despre toate astea. N-am ştiut ce altceva să fac. O să fie foc şi pară pe mine când o să afle că i-am luat telefonul şi te-am sunat, dar acum nu poate fugi după mine, aşa că mai am timp să-mi fac griji pentru asta.

Am expirat cu zgomot aerul din plămâni.

— Nu, sigur că ai procedat corect, Marvin. Mă bucur c-ai făcut-o. Vorbesc eu cu ea.

— Femeia asta e una dintre cele mai fascinante persoane pe care le-am cunoscut vreodată. însă e şi extraordinar de căpoasă.

Am zâmbit.

— Văd că ai ajuns s-o cunoşti destul de bine pe Kitty.

— îmi pare rău că trebuie să te împovărez cu toate astea. Dar nu mi-aş ierta niciodată dacă i s-ar întâmpla ceva şi eu n-aş fi făcut tot ce trebuia.

— Normal. în clipa asta sunt cu un pacient, dar în jumătate de oră o sun pe Kitty.

— Mulţumesc, drăguţă.

După ce am încheiat sesiunea cu Derek, m-am aşezat la birou să o sun pe Kitty. Dar în timp ce-mi adunam gândurile în legătură cu modalitatea cea mai bună de a o aborda, am realizat că dacă reuşeam s-o conving să se întoarcă la spital, va avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea şi să fie acolo ca să o ajute să ia decizii. Şi dacă nu o convingeam să se întoarcă, nimeni nu avea s-o monitorizeze pentru ca să observe dacă anemia i s-a agravat – ca să nu mai pomenim despre cele două glezne rănite, aşa că oricum nu prea avea cum să se descurce.

Aşa că, în loc să sun, m-am gândit că trebuie

să mă ocup personal de asta. Mi-â dat prin minte să îl caut pe Merrick, să văd ce vrea el să fac, dar când am căutat

pe Google fusul orar din China, am realizat că vineri, două după-amiaza, aici, însemna trei dimineaţa acolo. Nu eram sigură când avea zborul spre casă, aşa că am sunat-o pe secretara lui.

— Bună, Andrea. Poţi să-mi spui când se întoarce Merrick din China? Trebuie să discut cu el despre ceva important.

— Desigur. Imediat mă uit la program.

Am auzit ţăcănind tastele computerului înainte ca ea să vorbească din nou.

— Mâine la 9 a.m., ora Chinei, are avionul. Dar cu cele douăzeci de ore de zbor, schimbarea de fus orar şi tot tacâmul, ajunge la aeroportul JFK sâmbătă, înjur de patru după amiaza.

Fir-ar. Chiar dacă lua un alt avion, cu cele douăzeci de ore de zbor, tot n-ar fi avut cum să ajungă în Atlanta până sâmbătă noaptea, în cel mai rău caz. Problema părea presantă. Nu putea în niciun caz aştepta atât. Aşa că am hotărât să mă duc eu. în plus, era posibil ca lui Kitty să i se pară mai uşor să vorbească despre problemele ei cu o altă femeie decât cu nepotul ei. Iar bunica mea sigur ar fi vrut să am grijă de Kitty. Deci am luat hotărârea să mă urc într-un avion şi să amân să-i spun lui Merrick înainte să aterizeze. Nu avea niciun rost să-şi facă o mie de griji în timpul celor douăzeci de ore de zbor, când oricum nu putea face nimic. Daca aş pleca în seara asta, oricum până atunci aş ajunge să ştiu mai multe.

— Vrei să iau legătura cu el la hotel? Sau pot face altceva pentru tine?

— Nu, am clătinat din cap. Vorbesc eu cu el când se întoarce. Dar, oricum, mulţumesc!

— Cu plăcere. îţi trimit prin e-mail itinerarul lui, în caz că ai nevoie de el după ce plec eu de-

VI
K.ttLANL>

aici.

— Mulţumesc! Weekend plăcut, Andrea.

— La fel, Evie.

După ce am închis, am căutat să văd ce curse aveam la dispoziţie. Era una la ora 6 după-amiază cu sosire la 20.30. Dacă n-aveam bagaj de cală, puteam să ajung acasă la Kitty până la ora 9.30 seara. Cursele ulterioare ajungeau prea târziu ca să mă pot duce la uşa lui Kitty. Nu voiam să-i deranjez somnul. Puteam şi să aştept până mâine, dar m-aş simţi mai bine dacă aş pleca acum. Aşa că am făcut rezervare la avion şi am anunţat-o pe Joan de la Resurse Umane că am nevoie să plec puţin mai devreme. Părea că e exact ce trebuie să fac – şi speram că Merrick va fi de aceeaşi părere cu mine.

Sâmbătă seara deja începusem să-mi fac griji că încă nu primisem nicio veste de la Merrick. Luasem primul avion disponibil şi ajunsesem ieri la Kitty, unde rămăsesem să-mi petrec noaptea. Starea ei era stabilă, se simţea bine. în după-amiaza aceasta îi trimisesem lui Merrick un lung e-mail, în care-i relatam tot ce se întâmplase ieri şi azi. Aşteptasem să-l trimit până cam cu vreo două ore înainte să fi fost programat să aterizeze avionul lui, dar când nu am primit nicio veste de la el la mai bine de două ore de Ia confirmarea aterizării, am încercat să-l sun. A intrat direct serviciul de mesagerie vocală. După încă o oră, am încercat din nou, cu un mesaj. Tot niciun răspuns.

La ora 9 seara, mi-am mai verificat o dată telefonul înainte să văd ce face Kitty. După ce înghiţise pastilele analgezice prescrise de medicii de la urgenţă, acum dormea dusă. Prin urmare,

am luat un prosop şi am făcut un duş fierbinte, sperând că mă va relaxa suficient încât să pot adormi. Dar chiar în clipa când ieşeam din

baie am auzit în bucătărie un zgomot de pahar spart. Am presupus că se trezise Kitty şi încercase să-şi ia ceva de băut, dar trecând pe lângă camera ei am văzut că dormea la fel de adânc.

Ei, drace! Oare fusese spart un geam, nu un pahar? Era posibil să fie un spărgător? Sau poate că Marvin avea o cheie şi intrase să vadă ce face Kitty... Deşi... fusese mai devreme, la cină, şi ştia, normal, că sunt eu aici. Nu eram sigură, dar nici nu eram dispusă să mă duc să aflu aşa, cu mâinile goale, aşa că m-am uitat înjur după ceva cu care să mă apăr. Singurul obiect care-ar fi putut fi eventual folosit ca armă era peria de closet, un băţ de plastic cu o perie la capăt. Trebuia să mă ajut aşa, fiindcă în bucătărie era clar cineva – acum se auzeau nişte foj- găituri, chiar şi prin uşa închisă.

M-am apropiat, simţindu-mi inima bătând cu putere. Dacă până la urmă era vorba de Marvin, speram să nu-i provoc vreun atac de cord bietului bătrân. Voiam să folosesc însă elementul surpriză în propriul avantaj, aşa că nu aveam de ce să-mi anunţ prezenţa. Am tras adânc aer în piept şi am deschis uşa cu o mişcare iute. Care s-a oprit când s-a izbit de cineva.

Totul apoi mi s-a părut că s-a derulat în fracţiuni de secundă.

Pe podea era o persoană în patru labe.

M-am năpustit în faţă, am ridicat peria de toaletă şi l-am lovit pe intrus peste cap, cu toată puterea.

A ţipat.

M-am dezechilibrat, m-am împiedicat de el şi am zburat prin aer.

Abia când am aterizat în fond mi-am dat seama ce făcusem..

O, Doamne Sfinte! Rahat!

— Merrick! Iartă-mă! îmi pare foarte rău.

— Ce mama dracului? s-a uitat la mine frecându-şi capul. Cu ce m-ai lovit?

Am ridicat peria de toaletă care acum nu mai avea partea din capăt.

— Asta e.„, i-am făcut semn spre peria de pe jos. Cred că am rupt-o pe tine. N-am găsit altceva. îmi pare foarte rău! Am crezut că a intrat un hoţ. Eşti bine? Ai păţit ceva?

A clătinat din cap.

— Nu, n-am nimic.

— De ce erai pe jos?

— Am spart un pahar şi tocmai încercam să strâng cioburile. Nu am aprins luminile, pentru că am auzit apa curgând la duş şi n-am vrut să te sperii. A funcţionat de minune, nu?

S-a ridicat şi s-a aplecat spre mine, oferindu-mi o mână să mă ridic.

— Tu eşti bine?

— Da, cred.

Dar ridicându-mă, mi-am dat seama că mă înţeapă ceva la fund. M-am răsucit să văd peste umăr şi m-am pipăit. Am atins un anumit punct pe buca stângă şi atunci am simţit iarăşi durerea aceea ascuţită.

Merrick s-a încruntat uşor privindu-mă.

- Ce-i?

— Cred că e posibil să fi aterizat pe un ciob.

— Nu cred aşa ceva!

M-am pipăit din nou pe fond şi de data asta am simţit ceva ud. Pe vârfurile degetelor se vedea o dâră de sânge.

— Rahat! îmi curge sânge.

— Stai să mă uit eu.

‘ — E fondul meu!

— Aşa, şi? Cum o să vezi singură despre ce e vorba?

— Habar n-am. Poate cu o oglindă, nu?

Merrick s-a uitat în jos la picioarele mele goale şi a oftat.

— Nu te mişca. Probabil sunt încă o mulţime de aşchii pe jos. Nu am apucat să curăţ totul.

— Păi ai putea să ter...

Dar înainte de a-mi sfârşi propoziţia, m-a ridicat în sus şi nu m-a pus înapoi până în sufragerie.

Mi-am netezit tricoul care se ridicase.

— Ar fi fost drăguţ să mă anunţi şi pe mine ce ai de gând să faci.

— N-am avut chef să pierdem vremea contrazi- cându-ne, a spus ferm, ridicând bărbia spre mine. Du-te să-ţi repari fundul.

Douăzeci de minute mai târziu, am auzit un ciocănit uşor în uşa băii.

Oftând, am întredeschis uşa suficient cât să-mi pot scoate capul.

— Eşti bine? a întrebat Merrick.

— Nu, am răspuns. Nu-mi dau seama ce e. îl simt, dar nu pare suficient de ieşit în afară ca să-l scot cu penseta. Cred că e destul de adânc.

— Lasă-mă pe mine să mă uit.

Am clătinat din cap.

— 0 să-l las acolo.

Merrick şi-a pus mâinile în şolduri. 5

— Pe bune? O să laşi o bucată de sticlă să-ţi j

»V "5

rămână în fund mai degrabă decât să văd eu o bucăţica | de piele goală? Prefă-te că eşti în

costum de baie. Când | te duci la plajă sunt oameni străini care-ţi văd jumătate | de fund. i

— Prefer să-mi vadă nişte oameni străini tot fundul decât să vezi tu o bucată din el.

Merrick a făcut un semn cu degetul mare, arătând în spate.

— Să ştii că e un popas la câţiva kilometri de aici unde sunt unii care trăiesc în corturi. Vrei să mă duc să aduc pe cineva să-ţi examineze buca?

L-am privit pieziş.

— Nu e amuzant. E vina ta, oricum, să ştii.

— Te-ar face să te simţi mai bine dacă ţi-aş arăta eu primul fundul?

Mi-am dus un deget la buze, gânditoare.

— Poate?

A izbucnit în râs.

— Lasă-mă să intru.

— Bine.

Am oftat şi am deschis uşa.

Merrick a intrat în baie şi mi-a arătat spre perdeaua de la duş care nu mai atârna la locul ei, ci era în cadă, pe jos, cu stinghia pe care era cu ţot.

— Ce-i cu asta?

— Oh. Am încercat să-mi văd fundul, aşa că a trebuit să mă sui în picioare pe toaletă. La un moment dat, mi-am pierdut echilibrul şi m-am apucat de perdea să DU cad, aşa că a ieşit cu totul din suport şi s-a dus naibii.

— Se pare că ai toată situaţia sub control, a zâmbit Merrick uşor.

— Taci din gură, m-am răstit, şi uită-te la fundul meu.

— Da, să traiţi!

Merrick s-a aşezat pe marginea căzii, iar eu m-am întors. Când se auzise zgomotul din bucătărie, tocmai îmi trăsesem pe mine hainele

pentru somn, aşa că acum aveam nişte pantaloni scurti şi subţiri de pijama. Am ridicat partea de jos să mi se vadă buca stângă.

— Vezi ceva?

— Văd că e foarte roşu totul, ceea ce probabil e din cauză că te-ai chinuit să scoţi ce e acolo. O să ating puţin zona, bine? Să văd dacă se simte ceva la pipăit.

— Da, am dat din cap.

Degete calde mi-au atins uşor pielea. *O, Doamne.* Bineînţeles că trupului meu trădător i-a plăcut. Din fericire, nu eram cu faţa spre el, aşa că măcar nu a văzut cum am început să mă înroşesc.

— E ceva? am întrebat cu voce tremurândă.

— încă nu. Trebuie să împing puţin mai tare, bine?

Să împing puţin mai tare. Doamne Sfinte! Trebuia să înceteze să mai vorbească astfel. Am răsuflat sonor.

— Fă ce trebuie făcut!

Şi-a frecat din nou degetele pe pielea fundului meu, de data asta apăsând.

-Au!

— Da. Se simte. E chiar aici. Şi, clar, ciobul minuscul e vârât cu totul sub piele. 0 să trebuiască să strâng puţin carnea, aşa cum se face când ai o aşchie, ca să-l forţez să iasă.

Am tras adânc aer în piept şi am dat din cap.

— Bine. Dă-i drumul.

I-am simţit degetele mişcându-se în zona respectivă câteva secunde, apoi s-a oprit.

— Poţi să te... întinzi pe genunchii mei?

— Nu mă întind pe genunchii tăi, ce-ai?

— îmi trebuie spaţiu să strâng şi nu am

pozid când stai ridicată.

— Poate că ar trebui totuşi să mergem până urmă după persoana aia de sub pod, am pufnit.

— Haide, haide, a râs Merrick. O să mă mişc cât pot de repede.

— Bine, am clătinat din cap. Nu pot să cred că fac asta.

în următoarele cinci minute am stat întinsă, cu buca stângă dezgolită, pe genunchii şefului. Şi am fost absolut ultragiată de gândurile care mi-au trecut prin minte.

îmi cam place aici.

Mă întreb ce-ar zice dacă i-aş spune să mă plesnească?

Are mâini aşa de mari... Sigur ar lăsa nişte urme uriaşe pe pielea mea.

Doamne... simţeam deja un fior în zona clitorisului. *Pe bune?*

Potoleşte-te, Evie. încetează!

1 în sfârşit, toate gândurile mi s-au oprit brusc, când | el a strâns aşa de tare încât mi-au dat lacrimile.

r — Au! Mă doare!

K Mi-a dat drumul.

K — Gata, l-am scos.

K Am întins mâna în spate să-mi frec fundul.

K| — Doamne! Mi-ai tăiat o bucată de carne?

Hj — Era îngropat mai adânc decât crezusem. A tre- ■B buit să apăs foarte tare.

Mi-a arătat dulapul de alături, de sub chiuvetă.

— Ar trebui să găseşti acolo o trusă de prim-ajutor. ^Kriu-o, îţi dau cu puţin Bacitracin şi pun un pansament.

Când a terminat, m-a lovit uşor peste buca ^Bbeaptă.

- Gata.

M-am ridicat şi mi-am aranjat pantalonii scurţi.

~ Mulţumesc.

— Cu plăcere. Cred că simt nevoia să beau ceva după această primire neaşteptată. Vrei şi tu un pahar?

— Da, am dat din cap. Dar vreau să mă spăl mai întâi.

După ce Merrick a ieşit din baie, mi-au trebuit câteva minute să mă recompun înainte să dau ochii cu el în sufragerie. Deschisese o sticlă de vin şi acum stătea pe canapea. Când m-am apropiat, şi-a scos o pernă de sub spate şi a aruncat-o spre celălalt capăt.

— S-ar putea să vrei mai multe de-astea pe care să te aşezi.

— Mersi.

Am luat paharul de vin atât de necesar şi m-am aşezat.

— S-ar putea să fie prima oară când mă bucur că am ceva grăsime în popou. Acum nu mai simt nimic.

— Nu voiam să-ţi zic nimic, dar cum ai pomenit tu de asta... Ai, într-adevăr, un fund destul de plinuţ pentru cât eşti de slabă.

— Da, o moştenesc pe mama. Când eram mai tânără îl uram, pur şi simplu. Dar a apărut familia Kardashian şi a devenit atât de la modă, încât am ajuns să-l apreciez.

Merrick şi-a dus paharul la buze.

— Aş spune şi eu că-l apreciez, dar mă tem c-o să mă trezesc iar cu una peste cap.

— îmi pare foarte rău, pe bune. Eşti sigur că nu ai păţit nimic?

— Sunt bine. N-ai cum să provoci mari pagube cu o perie de plastic pentru toaletă. Data viitoare, caută ceva mai serios.

Numai pe aia am găsit-o. Şi tu ar trebui să

mulţumit pentru asta.

— Adevărat, a zâmbit Merrick.

■ A sorbit nişte vin şi s-a uitat spre măsuţa de cafea. Lăsasem acolo o bucăţică portocalie de sticlă de mare înainte să mă duc să fac duş.

— Ce ironie să te trezeşti cu o bucată din talisma- nul ăla al tău înfipt în fund, nu ţi se pare?

Am luat bucata de sticlă de pe măsuţă şi am frecat-o între degete.

— Nu da tu vina pe sticla de mare pentru porcăria provocată de tine!

— Care-i treaba cu bucăţile astea de sticlă de mare, dacă tot a venit vorba? De unde şi până unde ai ajuns să le colecţionezi ca pe nişte talismane?

— Cam cu un an înainte ca mama să-l părăsească pe tata pentru totdeauna, îşi făcuse iar numărul cu ea şi am plecat de-acasă pentru o săptămână — mama, soră- mea şi cu mine. Mama ne-a dus pe o plajă în Virginia unde nu mai fusesem niciodată. Era frumoasă, plină de soare, şi am petrecut o zi întreagă adunând sticlă de I mare. îmi aduc aminte că mama-mi spunea că de data | asta nu se va mai întoarce la tata.

| Am închis ochii şi am simţit din nou fericirea pe 1 care o trăisem în ziua aceea, am respirat aerul acela B sărat.

K, — îmi amintesc că eram aşa de liberă şi de feri- V cită... Cred că obiceiul cu sticla de mare mi-a rămas pur ĸ Şi simplu ca un memento că e posibil să am asemenea K sentimente. în cele din urmă, mama s-a întors la tata, ■ dar eu nu am uitat niciodată senzaţia pe care-o încerca- ■pem în acea călătorie. Şi până în ziua de astăzi, mă duc Kpe plajă când simt nevoia să-mi limpezesc

gândurile.

— Probabil că e foarte greu să faci asta în New MBork City. Nu-s sigur că am văzut vreodată sticlă de Hfoare pe plajă. Poate nişte cioburi de la sticle de bere «Sparte, dar nimic de colecţionat.

— Să înţeleg că nu ai fost niciodată pe plaja Glass Bottle Beach din Dead Horse Bay, Brooklyn, nu-i aşa? am zâmbit.

— Dead Horse Bay[3]? Nu, n-am fost. Nu e cel mai atrăgător nume...

Am izbucnit în râs.

— Clar, nu. Dar plaja e plină de sticlă de mare. Golful şi-a căpătat numele din cauză că s-au găsit o mulţime de oase de cal acolo. E lângă Podul Marine Parkway şi atunci când l-au construit pe ăla, au folosit gunoaie ca să înalţe malurile unei mici insule pe care încercau s-o protejeze. Din nefericire, nu au acoperit gunoiul cu suficient nisip, aşa că a început să iasă la suprafaţă în anii cincizeci. în fiecare zi sunt spălate de apă alte şi alte gunoaie vechi de mai bine de şaptezeci de ani şi o bună parte din ce exista s-a transformat acum în sticlă de mare. Trebuie să-ţi pui încălţări cu talpa groasă ca să poţi merge acolo, dar e un adevărat paradis pentru colecţionari. Mă duc destul de des prin acele locuri, ca să mă uit pe plajă. Mă ajută să-mi limpezesc mintea.

Merrick m-a privit cu atenţie, concentrat.

— Eşti în mod clar o persoană absolut unică,

Evie. Am sorbit din vin.

— Eşti greu de citit. Nu-mi dau seama dacă e o insultă sau un compliment.

3 Goliul Calului Mort (n. tr.).

— E un compliment, a zâmbit el. |

— Să notez data în calendar? Am senzaţia că eşti | zgârcit în privinţa complimentelor. 1

— Eh, de vreme ce mă simt generos, trebuie să-ft» şi mulţumesc pentru că te-ai grăbit să vii aici să ai grijajl de bunica.

— Oh, cu plăcere. Dar nu e nevoie să-mi mulţumeşti. Aş face orice pentru Kitty. E o femeie uimitoare, încăpăţânată, dar uimitoare.

— îmi pare rău că nu ţi-am răspuns la mesaj ca să-ţi spun că vin. Am adormit în avionul cu care m-am întors din China şi, când m-am trezit, ne pregăteam de aterizare. Am citit mesajul şi am închis telefonul. Când am ajuns jos, l-am pornit iar să-ţi răspund, şi am văzut că mai avea doar 1% baterie. îl băgasem în priză în avion, să-l încarc, dar aparent portul respectiv de la scaunul meu nu funcţiona. Pe urmă am reuşit să găsesc un loc la un zbor încoace, dar a trebuit să mă grăbesc foarte tare şi în avionul acela nu am avut unde să-mi încarc telefonul.

Am dat din cap.

— Da, mi-am făcut ceva griji când am văzut că nu primescnicio veste de la tine, dar mi-am închipuit că s-a întâmplat ceva de genul ăsta.

— Ce mama naibii căuta bunică-mea să umble cu rolele? .

— Dacă-ţi doreşti încă una peste cap, să îi pui direct întrebarea asta.

— Adevărat, a râs el, sorbind din vin.

— în duda faptului că şi-a rupt o gleznă şi şi-a luxat-o serios pe cealaltă, e posibil să fi fost o binecuvântare faptul că s-a întâmplat aşa. Din câte se pare, avusese sângerări şi dureri uterine de o vreme, dar nu se dusese i la doctor, nici nu pomenise cuiva despre asta. Au desco- ţ perit la spital pentru că au observat o anemie serioasă la e analize şi medicul i-a pus întrebări. în după-amiaza asta, . m-a lăsat să intru pe portalul spitalului să citesc fişa de 'la urgenţă şi rezultatele de la laborator. Scria acolo că m urma consultului ginecologic a reieşit că e posibil să ie nevoie de o

histerectomie. Aşa că trebuie să o convingem să se ducă înapoi la medic şi nu cred că trebuie

să rămână singură până nu i se normalizează analizele de sânge. Valorile hemoglobinei erau atât de mici, încât mă mir că nu a leşinat pur şi simplu la un moment dat, înainte de incidentul cu rolele.

Merrick a clătinat din cap, trecându-şi degetele prin păr.

— Aşa e Kitty. Se îngrijeşte de tot restul lumii, dar pe ea nu se ia deloc în seamă.

— Da. Şi bunica era la fel.

— Acum are ambele picioare în ghips?

— Nu, doar unul. La cealaltă are o cizmă detaşabilă, pentru luxaţie. Nu e deloc încântată. Dacă există vreun fierăstrău în garaj, cred că ar trebui probabil ascuns. O cred în stare să încerce să-şi scoată singură ghipsul.

— Bună idee.

Peste umărul lui, am observat lângă uşă servieta lui Merrick, dar m-am uitat prin cameră şi nu am văzut nicio valiză.

— Unde-i bagajul tău?

— Nu a ajuns la timp ca să fie încărcat în zborul de Atlanta. A fost prea din scurt. Să sperăm că ajunge mâine.

— Ce porcărie! Valiza mea e în camera de oaspeţi, dar o s-o aduc aici, să rămân pe canapea, imediat ce-mi termin vinul. Probabil eşti mort de oboseală după toate drumurile astea.

— Nu o să dormi tu pe canapea. Lasă că stau eu aici.

Casa cu două dormitoare a lui Kitty era micuţă, şi la fel şi mobilierul din ea. Am măsurat din priviri sofaua.

— Nici nu o să încapi întins pe chestia aia.

— Dar pot să adorm oriunde.

M-am uitat în jur şi am oftat.

— Mi se pare atât de ciudat să fiu aici şi să nu pot merge la casa de alături. E prima dată când sunt aici după ce s-a vândut casa bunicii mele. După ce m-am mutat, am avut-o doi ani închiriată, fiindcă nu eram pregătită încă să mă despart de ea.

— îmi pare rău. Cred că îţi vine foarte greu.

Am zâmbit tristă.

— Măcar am rămas cu o mulţime de amintiri frumoase. Bunica ta obişnuia să vină în vizită, pe veranda bunicii mele, în fiecare seară, după cină. Când lucram la teza de doctorat, locuiam practic Ia bibliotecă. Uneori ajungeam acasă la ora zece sau unsprezece noaptea şi le găseam acolo încă, râzând ca nebunele, deseori îmbuibate cu ceai îndulcit şi cu ceva tărie. Obişnuiau să-l bea din căni mari, pentru ca vecinii să aibă senzaţia că beau ceai normal. O duceam acasă pe Kitty şi aveam grijă să ajungă înăuntru în siguranţă şi de multe ori mă forţa pur şi simplu să beau o duşcă de whisky cu ea, aşa, de noapte bună. Pe urmă mă întorceam alături, la noi, şi mai stăteam încă puţin cu bunica afară, pe verandă.

— Aveam opt ani, a zâmbit Merrick, când bunica mi-a dat prima dată să gust whisky. îmi amintesc cât s-a enervat mama.

— Proprietarul cel nou a dat jos căsuţa din copac, cea din curtea din spate. Iubeam locul ăla!

— Ţin minte căsuţa din copac. Am fost şi eu de câteva ori în ea.

— Chiar?

— Da, când eram mic şi veneam în vizită la bunica, uneori mă duceam să dau o tură pe-acolo

când ele stă- teau pe verandă. îmi amintesc că avea o mulţime de i chestii roz înăuntru – un frigider roz de plastic, nişte p perne roz, o veioză cu abajur roz cu volănaşe, chiar dacă, | fireşte, nu exista electricitate.

Am zâmbit

— Da, eu eram de vină. încă nu-mi cizelasem gusturile cu privire la decoraţiuni.

— Şi nu cumva era şi un afiş cu o trupă de băieţi?

— Nu era o trupă de băieţi. Burt Reynolds.

— Burt Reynolds? Actorul ăla bătrân care a murit acum ceva vreme?

— Da. îmi plăcea la nebunie la un moment dat Era vocea ciobănescului german din *AU Dogs Go to Heaven.* Am iubit filmul ăla şi l-am iubit şi pe el pentru vocea aia. L-am văzut de nenumărate ori. într-o zi eram cu mama într-un magazin şi am găsit un afiş aniversar cu Burt Reynolds jucând în filmul *Smokey and ihe Bandit.* Am convins-o să mi-l cumpere. Mi se părea că e atât de chipeş...

— Aha... Deci se pare că ăsta e un tipar în ceea ce te priveşte, spuse Merrick.

— Cum adică?

— Să-ţi pice cu tronc tipii mai în vârstă. Să ştii că şi eu am cu trei ani mai mult ca tine, mi-a făcut cu ochiul.

Am pufnit în glumă.

— Ce curios e.... Amândoi am petrecut atâta timp aici, fără să dăm unul peste altul, nici măcar din întâmplare, am ridicat din umeri. Sau cel puţin aşa cred. Ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc prea multe chestii întâmplate înainte de a împlini zece ani.

deseori ca mecanism de protecţie după un

— Cum aşa?

erau noaptea, când venea beat acasă şi se lua

de mama, ■

radi cu ceas, roz, încrustat cu Dacă

— E o chestie care se numeşte amnezie disociativă. Uneori, creierul nostru blochează realitatea exterioară, traumatizant. Aveam zece ani când l-am părăsit pe tata pentru ultima oară. De obicei, scenele pe care le făcea

începând ţipetele, mă băgăm sub pleduri cu totul, cu radioul lipit de ureche.

Am făcut o mică pauză şi apoi am continuat.

— Atunci, ultima dată, tata era complet treaz, iar eu nu mă aflam în camera mea. S-a întâmplat aici, la bunica. Veniserăm să stăm câteva zile, iar lui nu-i convenise, normal. Aşa că, într-o după-amiază, a aşteptat până a ieşit bunica şi s-a strecurat înăuntru. Nu-mi amintesc toate detaliile, dar se pare că tata ne-a obligat pe mine şi pe sora mea să stăm pe canapea să ne uităm cum îi trage mamei o bătaie zdravănă. A fost o pedeapsă în plus pentru ea, din cauză că plecase de acasă fără să-i calce cămăşile.

— Doamne Sfinte!

Am clătinat din cap.

— în noaptea aia ploua cu găleata. După aceea, soră-mea s-a încuiat în dormitor şi eu am alergat la căsuţa din copac. Dar când am ajuns la ultima treaptă a scării, ca să mă sui, scara s-a desprins de copac şi eu am rămas agăţată de marginea podelei. Plângeam în hohote şi ploaia turna peste mine şi-mi simţeam degetele alunecând. Băiatul de peste drum m-a salvat, punând scara înapoi. Pe el ţi-l aminteşti din vizitele tale?

Merrick a clătinat din cap.

— Nu, nu cred.

— Sau, mă rog, cred că a fost Copper cel care m-a ajutat. Nu m-am oprit să mă uit când am pus iar picioa- rele pe scară. Ani buni după asta şi mi-a zis că nu-şi aminteşte. Dar prefer să cred că ; era Copper cel care m-a salvat, în loc să fi acceptat fără pă ştiu ajutorul tatălui meu – care se poate să fi ieşit din ‘ casă tocmai atunci. în sfârşit, îmi amintesc foarte clar Icăsuţa din copac

şi ceasul cu ştrasuri, dar nu-mi mai amintesc o mulţime de alte lucruri din copilărie. Căsuţa
din copac îmi dădea un sentiment de siguranţă. Mi-a construit-o bunicul meu, ca dar pentru atunci când am împlinit cinci ani. A murit în vara următoare.

— îmi pare foarte rău c-ai trecut prin toate astea, s-a încruntat Merrick.

— De fapt, astfel am devenit mai puternică, în multe privinţe, am ridicat din umeri. Nefiind în stare să-mi amintesc diverse chestii, am devenit interesată de felul în care funcţionează creierul, ceea ce m-a făcut în cele din urmă să studiez psihologia şi apoi să devin terapeut. Şi căsuţa aia din copac pe care am iubit-o aşa de mult mi-a dat ideea pentru căsuţele pe care le închiriez. Ştiu că bunicii mei s-ar bucura să vadă ce-arn făcut cu pământul lor, iar tot profitul este donat adăpostului din Atlanta, pentru victimele violenţei domestice – cel înfiinţat de Kitty.

— Doamne, probabil mă crezi un mare idiot, şi-a frecat Merrick ceafa, încurcat. Am făcut mişto de tine în legătură cu acele căsuţe în timpul interviului, când toţi banii intra în conturile organizaţiei caritabile a bunicii mele...

— Na, ştiu că sună puţin cam ciudat să închiriezi căsuţe în copaci şi locuri de camping îmbunătăţit. Nu chestia asta m-a făcut să cred că eşti un mare idiot, am zâmbit. Au fost atâtea *alte* motive... De exemplu, când mi-ai spus că mă angajezi pentru că sunt candidatul cel mai puţin competent...

Am făcut o mică pauză şi apoi am zâmbit.

— Scuze! Ne înţeleseserăm că nu mai pomenesc despre asta.

Merrick a lăsat capul în jos.

— Adevărul e că m-am purtat foarte urât.

— Măcar recunoşti. |

— Ştii, atunci când ne-am cunoscut, am luat în râs | personalitatea ta aşa de deschisă şi optimistă, pentru căi

suntem aşa de diferiţi şi nu am înţeles-o. Dar e posibil să reuşesc să învăţ ceva de la tine.

Mi-am dus mâna ca o pâlnie la ureche şi m-am aplecat spre Merrick.

— Ce-ai zis? Nu te-am auzit. Cred că e posibil să-mi mai ii făcut *încă* un compliment. Poţi să repeţi?

Merrick şi-a ridicat paharul cu vin.

— Dacă-i zici lui Will că tocmai am spus asta, să ştii că voi nega fiecare cuvânt.

— Secretul tău este în siguranţă, stai liniştit.

— Nu cred că mi-am cerut scuze vreodată pentru felul cum te-am tratat la început. Aşa că, uite: îmi pare rău, iartă-mă!

— Mulţumesc, am zâmbit. Dar nu poţi aprecia frumuseţea dintr-un om fără a vedea urâţenia. Acum ai dat la o parte urâţenia, pentru a face şi mai evidente lucrurile bune.

M-a măsurat scurt din priviri.

— Nu cred că e întotdeauna valabil. Eu nu ţi-am văzut nicio parte urâtă.

Oh, *uau!* Asta m-a făcut să mi se înmoaie picioarele. Ştii ce se potriveşte de minune cu picioarele înmuiate? *Vinul* – în cantităţi considerabile. Aşa că am dat pe gât jumătate de pahar.

Câteva minute mai încolo, când amândoi ne terminaserăm vinul, Merrick a început să caşte.

— După ce fus orar funcţionezi acum? am întrebat.

— Habar n-am.

— Bun. Având în vedere acest lucru, cred că e timpul să te las să dormi puţin. Eşti sigur că nu

1 Pe mine nu mă deranjează deloc să dorm

vrei tu patul?

— Mă descurc. Oricum, mulţumesc.

, M-am dus să iau o pernă şi o pătură din camera ide oaspeţi şi m-am întors să le pun pe canapea. Când am ajuns la uşă, m-am oprit şi m-am uitat peste umăr.

— Mulţumesc încă o dată că... mi-ai salvat fundul.

Privirea lui Merrick a coborât exact la fundul meu şi, instantaneu, i-a apărut un zâmbet şugubăţ.

— Oricând ai nevoie să-ţi lepezi chiloţii şi să te apleci pe genunchii cuiva, în fundul gol, îţi stau la dispoziţie. Să spunem că nu a fost deloc o experienţă neplăcută pentru mine.

I-am făcut cu ochiul.

— E posibil să-mi fi făcut şi mie plăcere.

CAPÎTOLUL15

La naiba!

A doua zi dimineaţă am îngheţat pur şi simplu când am intrat în sufragerie. Merrick dormea dus pe canapea, cu braţul îndoit pe frunte, parţial ascunzân- du-şi ochii, dar asta era cam singura parte din el care nu se vedea. Sau, mă rog, asta şi un picior acoperit de pătura pe care i-o dădusem azi-noapte, care acum era făcută ghem pe jos, la picioarele canapelei.

Iar eu nu mi-am mai putut lua ochii de la el.

Purta doar o pereche de boxeri negri, mulaţi. M-am încălzit când i-am văzut pătrăţelele de pe abdomenul îngust şi V-ul sexy, sculptat în pielea frumos bronzată. Ca să nu mai pomenesc de ridicătura voluminoasă din lenjeria aceea mulată. Merrick Crawford era o privelişte pe cinste îmbrăcat la costum, iar aşa... Aşa era şi mai şi. în orice clipă putea deschide ochii şi să mă vadă holbându-mă la el, dar eram aproape convinsă că nici atunci nu m-aş fi oprit. Existau unele plăceri vinovate pentru care merita să-ţi asumi consecinţele.

La dracu! S-ar putea să trebuiască să mă

duc puţin înapoi în camera mea sau poate să fac un duş rece.

Chiar atunci Merrick şi-a schimbat poziţia pe | canapea, iar eu mi-am ţinut răsuflarea până s-a oprit.

Mă aşteptam să deschidă ochii şi să mă găsească acolo, privindu-l pierdută, ca o adolescentă. Dar nu s-a întâmplat asta, aşa că am clipit de câteva ori ca să-mi revin din fantezie şi am reuşit să păşesc în direcţia bucătăriei.

Cincisprezece minute mai târziu, eram aşezată la masă, cu o cană de cafea în faţă, visând cu ochii deschişi la trupul şefului, când uşa s-a deschis brusc. Merrick a părut surprins să mă vadă.

— Oh, salut! şi-a trecut mâna prin părul ciufulit care îl făcea să arate chiar şi mai bine. Cât e ceasul?

Am apăsat pe tasta telefonului să verific.

— Şapte jumate.

Acum era îmbrăcat cu pantalonii de la costumul de ieri, dar tot nu avea cămaşă, iar nasturele de sus al pantalonilor era descheiat. De la buric în jos cobora o dungă fină de păr pe sub betelia boxerilor. Nu conta că acum era treaz şi se afla Ia un metru de mine, se părea că nu-mi pot controla ochii. Au coborât şi au urcat încet de-a lungul trupului lui. Era imposibil ca Merrick să nu fi văzut asta.

— Scuze, a ridicat din umeri. Nu am haine până nu-mi ajung bagajele.

Mi-am dezlipit cu greu ochii şi mi-am ridicat Ia buze cana cu cafea.

— Mi se pare corect să dezgoleşti şi tu ceva piele, după seara trecută, am spus, arătând apoi peste umăr. Am făcut cafea.

După ce şi-a turnat şi el o porţie zdravănă, s-a aşezat în faţa mea.

— Cum ai dormit? l-am întrebat.

— Destul de bine. Tu?

— Şi eu la fel.

îmi luase o veşnicie să adorm. Nu aveam în cap decât viziunea trupului meu goljarâ o bucăţică de ciob în fund, întins pe genunchii lui Merrick.

— Tocmai am fost la Kitty. încă doarme.

Am dat din cap.

— Da, şi eu am fost mai devreme să o văd. Doctorul i-a prescris un medicament de durere destul de puternic, cred că ăla îi dă somnolenţă.

— Ah... Da, atunci asta e explicaţia. De obicei se scoală foarte devreme.

Am sorbit din cafea.

— M-arn uitat pe telefon la cursele aeriene pe care le-aş avea la dispoziţie. E una directă care pleacă de aici la cinci jumătate şi ajunge la JFK, dacă vrei să mai stau un pic, până încercăm să o convingem împreună să meargă la un ginecolog.

Merrick m-a privit alarmat.

— Vrei să pleci?

— Păi... da. M-am gândit că dacă eşti tu aici acum, totul e sub control.

— Am pretenţia că am reuşit să ţin sub control cam orice aspect al vieţii mele, dar Kitty a fost mereu excepţia. Asupra femeii ăleia nu am niciun pic de control.

Am izbucnit în râs.

— Vrei să mă uit să văd dacă mai e vreo cursă şi mai târziu?

— Dacă mai târziu înseamnă mâine sau şi mai încolo, răspunsul este da.

L-am privit nedumerită.

— Tu rămâi aici?

— Da, dar nu mă poţi lăsa singur cu ea – şi în niciun caz cu scopul de a discuta despre nu ştiu ce probleme femeieşti..

— Mi se pare că eşti cam speriat.

— Nu *cam,* a clătinat din cap Merrick. Sunt

foarte speriat. Poţi rămâne şi tu? Măcar până mâine. Poate reuşim să rezolvăm ceva.

— Da, cred că da. Ani nişte întâlniri, dar presupun că pot reprograma pacienţii respectivi pentru altă dată. Pe de altă parte, am un şef cam nasol. Sper că nu-l va deranja să-mi iau o zi liberă când de-abia am început să muncesc la firma lui.

— S-ar putea chiar ca şeful să-ţi ofere o mărire de salariu dacă rămâi.

— Nu e nevoie, am zâmbit, dar o să mai zăbovesc puţin pe-aici dacă asta te face să te simţi mai bine. Pentru Kitty aş face orice.

— Da, mă face să mă simt mai bine, a spus spăşit. Mulţumesc.

Ne-am terminat cafeaua povestind fiecare istorii despre propria bunică. Când m-am ridicat să mai pun o cană, am auzit-o pe Kitty strigând din dormitor.

— luhuuuu! Everly, iubito, te-ai trezit?

— Aproape că am uitat că nu ştie încă de venirea ta, am zâmbit.

Şi-a ridicat bărbia, făcându-mi semn să mă duc.

— Ia-o tu înainte. Nu vreau s-o sperii.

M-am dus în lungul holului până la camera lui Kitty. Când am deschis uşa, Merrick s-a tras puţin în spatele meu, să nu se vadă.

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa, draga mea. îmi pare rău că-ţi dau aşa bătăi de cap. Crezi că poţi să mă ajuţi să mă dau jos din pat?

— Sigur că da, Kitty, dar mai e cineva aici cu mine care s-ar putea să aibă ceva mai multă putere.

M-am dat într-o parte să-l las să intre pe

Merrick. Kitty s-a luminat la faţă precum un pom de Crăciun.

— Merrick! Ai venit!

— Sigur, buni. Am venit cât am putut de repede, a spus apropiindu-se de pat şi aplecându-se asupra ei

ca să o sărute pe obraz. îmi pare rău că nu am reuşit să ajung mai curând.

A dat din mână spre el că nu conta.

— Eşti un om aşa de ocupat! Nu-mi place deloc să te deranjez.

— Să mă deranjezi? Ceea ce mă deranjează este că nu m-ai sunat chiar tu. Şi o să vorbim mai târziu despre asta. Dar mai întâi te las să te scoli şi să-ţi bei cafeaua.

A ajutat-o cu multă atenţie să se aşeze în scaunul cu rotile pe care i-l lăsasem lângă pat.

— Trebuie să fac o oprire la toaletă.

Merrick m-a privit cu o expresie panicată. Am zâmbit.

— Pot să te ajut eu cu asta, OK?

A împins căruciorul lui Kitty până la baie, apoi a ridicat-o în braţe şi a pus-o pe vasul de toaletă, aşa îmbrăcată, înainte de a ieşi în goană pe uşă.

— Te las să... mă rog.

Era atât de impacientat că mi s-a părut chiar amuzant, dar mi-am păstrat impresiile pentru mine. După ce am ajutat-o pe Kitty, i-am spus că aştept afară şi să mă strige când termină, ca să o pot pune la loc în cărucior. Normal că a ţopăit şchiopătând pe piciorul învelit în ghips şi în celălalt aflat în gheata detaşabilă, ca să iasă singură din baie.

Am clătinat din cap atunci când s-a aşezat la loc în cărucior.

— Kitty, nu e cazul să pui presiune nici pe un picior, nici pe celălalt.

— Of, doctorii de astăzi simt aşa nişte plângăcioşi, a zis, ridicând apoi o mână. Persoanele de faţă se exclud, desigur.

— Nu e nevoie să spui asta, am răspuns împin- gând-o de-a lungul holului. Oricum eu nu sunt medic.

Câteva minute mai târziu, stăteam cu toţii în jurul mesei din bucătărie, bându-ne cafeaua. Când mi s-a părut că e momentul potrivit să abordez subiectul despre problemele ginecologice ale lui Kitty, i-am făcut semn din ochi lui Merrick, care a încuviinţat din cap.

— Deci, Kitty..., am spus, eu şi cu Merrick vrem să vorbim cu tine despre ginecolog.

— Nu e nevoie, ne-a întrerupt Kitty ridicând o mână, o să mă duc.

Oh, super!

— Excelent, Kitty! Mă bucur! Medicul pe care ni l-au recomandat lucrează şi la spitalul unde ai fost, aşa că pot intra pe site să fac o programare, asta în cazul în care nu ai stabilit că vrei să mergi Ia un medic anume.

— în ordine. Nu am mai fost de douăzeci şi cinci de ani la doctorul de fifi. Sunt sigură că fostul meu medic e de mult pensionar. Sau mai rău.

Merrick a clătinat din cap.

— Nu că mă plâng, dar nu cumva tu ai fost cea care a refuzat să rămână la spital şi să discute despre problema asta, după ce au terminat să-ţi repare picioarele?

— Ba da, a spus Kitty sorbind din cafea.

— Şi-atunci? Cum de te-ai răzgândit? a privit-o pieziş.

— Marvin spune că nu are de gând să facă sex cu mine până nu mă duc la doctor să mă vindece acolo, a ridicat ea din umeri. Are impresia că o să-mi facă rău sau aşa ceva.

S-a plecat spre mine şi şi-a coborât glasul, din păcate nu suficient.

— E bine dotat şi micile pilule albastre fac minuni, deşi sunt destul de sigură că nu are cum să mă rănească. Dar, mă rog. Bărbaţii şi orgoliul lor...

Merrick şi-a dres glasul şi şi-a împins scaunul de lângă masă. I s-au auzit picioarele zgâriind zgomotos gresia.

— Trebuie să mă duc să sun să văd ce-i cu bagajele mele.

— Da, e o idee bună, am izbucnit în râs.

CAPITOLUL 16

— Aici erai, vino să stai lângă mine, iubito, mi-a făcut semn Kitty spre scaunul de lângă canapeaua pe care era aşezată.

— Tocmai voiam să te întreb dacă vrei să-ţi fac un ceai.

— Da, mi-ar plăcea. Dar mai întâi ia loc. Vreau să vorbesc cu tine şi nu avem prea mult timp la dispoziţie.

M-am aşezat.

— Dar plec abia mâine, Kitty.

— Oh, ştiu. Voiam să spun că nu avem prea mult timp la dispoziţie înainte să termine nepotul meu cu telefonul. A ieşit pe terasă să sune iar la linia aeriană, în legătură cu bagajul.

— Oh, bine.

— Draga mea, spune-mi, ai încredere în mine?

— Sigur că da, Kitty.

— Deşi el este sânge din sângele meu, să ştii că nu te-aş îndemna să te bagi în ceva despre care aş crede că ţi-ar face rău. Ştiu că uneori e suficient de măgar... Sau, mă rog, să recunoaştem, asta se întâmplă de multe ori, dar de bun, e un om bun. Şi când iubeşte, o face cu toată inima şi cu tot

sufletul.

Am clătinat din cap.

— Nu m-am îndoit niciodată că n-ar fi un om bun. OK, poate nu a fost neapărat prietenos în timpul primei noastre întâlniri. Dar după aceea, când am început să-l cunosc, mi-am dat seama că nu e aşa de impenetrabil cum ar vrea să se creadă că e.

— Exact, a arătat cu degetul spre mine. Ţi-ai dat seama exact cum stau lucrurile, iubito. Normal. Eşti fată deşteaptă. Pe dinafară, Merrick e ca un leu care rage, dar pe dinăuntru e un pisoiaş. Are impresia că-şi poate proteja inima dacă se preface că nu are sentimente.

— A trecut prin multe, am zâmbit trist. Avem chestia asta în comun. Oamenii răspund la traumă în diferite moduri. în ultimele şase luni, eu însămi nu am făcut altceva decât să coc tăvi după tăvi de prăjituri şi fursecuri şi să mă şi înfrupt din ele, iar Merrick s-a adâncit în muncă mai mult ca oricând.

— Ţi-a povestit despre tâmpită aia?

— Amelia?

Kitty a dat din cap.

— Nu ştiu toată istoria, dar ştiu că Merrick a suferit foarte tare şi ea a murit.

— Mi-am dat seama că e o tâmpită din prima zi când am cunoscut-o. Regret numai că mi-am văzut de treaba mea, şi nu i-am spus şi lui. Şi de aceea mă amestec acum. La vârsta mea, poţi vedea cu ochiul liber lucrurile care se potrivesc, deseori chiar înainte ca cineva să le probeze. E un dar pe care-l capeţi în schimbul faptului că-ţi pierzi memoria, dinţii şi auzul, a continuat aplecându-se şi bătându-mă uşurel pe mână. Pot fi sinceră cu tine, drăguţa mea?

— Of, fir-ar să fie! Vrei să spui că în toţi anii ăştia de când ne ştim nu ai fost?

A zâmbit.

— Se consideră foarte vinovat pentru nişte lucruri pentru care nu ar trebui să se considere deloc răspunzător.

Amândoi purtaţi pe umeri povara trecutului, dar sunteţi predestinaţi să vă ajutaţi unul pe celălalt, pentru ca aceasta să devină din ce în ce mai uşoară.

— Nu cred că Merrick mă vede în felul acela, Kitty.

— E altfel când e în preajma ta – e mai calm, cumva mai liniştit.

— Asta poate pentru că, în sfârşit, a luat o pauză de la muncă.

A clătinat din cap.

— Nu, nu e pentru asta. Şi nici măcar nu e acesta motivul pentru care îmi dau seama că se îndrăgosteşte de tine.

- OK....

— Zâmbeşte datorită ţie. Ori de câte ori vorbeşte despre tine sau cu tine, zâmbeşte aşa cum nu l-am mai văzut zâmbind de nu ştiu cât timp.

— Cred că e probabil din cauză că se amuză *pe seama mea.* Ai auzit când am povestit peripeţiile noastre de azi-noapte, nu? Cum l-am atacat cu peria de la veceu şi m-am ales în final cu un ciob în fund?

A zâmbit, dar a trecut peste comentariul meu.

— Ştii ce mai cred?

-Ce?

— Cred că şi tu simţi exact acelaşi lucru. Doar că amândoi sunteţi prea de mămăligă ca să faceţi ceva în privinţa asta. Uneori, lucrurile de care ne temem cel mai mult sunt cele capabile să ne schimbe vieţile. Dar dacă-ţi deschizi inima şi crezi că e posibil să fii fericită, chiar vei fi.

Nu eram aşa de sigură că dacă mă voi

imagina fericită chiar se va întâmpla, dar nu se înşela. într-ade- văr, Merrick avea ceva ce mă intimida şi nu era felul în care se încăpăţâna să ţină oamenii la distanţă. Dar mi s-a părut complet lipsit de realism să-şi închipuie că Merrick avea sentimente faţă de mine – sau, mă rog, poate sentimente de dorinţă fizică, da. Asta era tot.

Kitty a zâmbit.

— Nu mă crezi, deşi parte din tine şi-ar dori să mă creadă. De-a lungul timpului să ştii că am avut şi eu parte de destui prieteni, dar dragostea vieţii mele a fost doar unul dintre ei. Ştii cum mi-arn dat seama că şi Red- mond al meu simţea acelaşi lucru?

- Cum?

— L-am prins de câteva ori privindu-mă când nu credea că sunt atentă. Şi aş spune că şi tu ai observat asta o dată sau de două ori la nepotul meu, dar nu te-ai considerat pregătită să te gândeşti la ce înseamnă asta.

Da, îl prinsesem pe Merrick o dată sau de două ori privindu-mă, dar era un bărbat atent şi foarte perceptiv. Era unul dintre motivele pentru care se bucura de mare succes.

Nu am spus nimic, iar Kitty m-a bătut uşurel pe mână.

— Fă-mi pe plac, te rog. Data viitoare când eşti în aceeaşi încăpere cu el, prefa-te că nu-l bagi în seamă. Şi pe urmă uită-te drept la el când nu se aşteaptă. Aş fi în stare să-mi pariez casa că o să-l vezi holbându-se la tine.

Am întrerupt brusc conversaţia din cauză că l-am auzit pe Merrick bombănind din camera de alături.

— Fir-ar ale dracului de companii aeriene!

Kitty a scăzut vocea şi s-a plecat în faţă încă o

dată.

— Şi… mai e ceva – să ştii că eu i-am schimbat scutecele. Nu o să fii deloc dezamăgită. Şi uneori sexul nu numai că te ajută să-ţi găseşti o cale nouă pe care s-o iei, dar poate să-ţi şi facă mult mai interesant dramul până acolo.

Merrick a pus capăt apelului. Era al treilea telefon pe care-l dădea la compania aeriană de azi-diniineaţă şi mai era puţin şi se făcea trei după-amiază.

— în sfârşit, au primit bagajele mele la Atlanta.

— O, foarte bine. Şi ţi le trimit?

A clătinat din cap.

— Nu, dacă le vreau înainte de peste trei zile. Sunt foarte aglomeraţi, aşa că va trebui să mă duc eu la aeroport să le iau.

— Of, ce porcărie. Vrei să merg cu tine ca să nu trebuiască să parchezi? Pot să te las la terminalul potrivit şi să dau o tură de aeroport până-l iei tu şi ieşi la loc.

M-am uitat prin uşile glisante de sticlă care dădeau pe terasă. Kitty stătea cu Marvin, cu ambele picioare în poala lui. Râdeau.

— Cred că iubiţelul poate să se ocupe de bunica ta cât lipsim.

Merrick a gemut dezolat.

— Te rog să nu foloseşti cuvintele *iubiţel* şi *bunică* în aceeaşi propoziţie.

— A, da. Bine, sigur, am zâmbit. Preferi să-i spun jucăria ei sexuală?

— Vezi să nu te pun iar pe genunchii mei!

Oare are impresia că asta e o ameninţare? De fapt, era fix opusul.

Marvin a deschis uşile de sticlă.

— O să pregătesc eu cina pentru toţi patru în seara asta – nişte coaste să te lingi pe degete. în stil sudist, a adăugat vesel, uitându-se când la unul, când la celălalt. Nu sunteţi genul care să mănânce’numai mâncare pentru iepuri, nu?

— Nu, niciunul dintre noi nu e vegetarian, am zâmbit.

— Foarte bine.

— Marv, ai de gând să rămâi aici în după-masa asta? am întrebat. Merrick trebuie să tragă o fugă până la aeroport şi mă gândeam să-l duc eu, dar nu vreau să o las pe Kitty singură.

— O să fiu aici toată ziua, mă ocup eu de iubita mea. Are programat un apel video pe Zoom cu una dintre noile rubedenii găsite pe site-ul Ancestry, iar mie îmi place să citesc ziarul de duminică din scoarţă în scoarţă. Aşa că nu vă grăbiţi. E o zi tare frumoasă azi.

— OK, mulţumesc, Marvin, am dat din cap zâmbind.

Puţin mai târziu, Merrick şi cu mine am împrumutat maşina lui Kitty şi am pornit spre aeroport. Conducea el, în timp ce eu mă uitam pe geam, asaltată de tot felul de emoţii. Când am ajuns la ieşirea Buckhead, i-am arătat cu degetul.

— Acum aş fi locuit undeva pe-acolo, dacă lucrurile nu ar fi luat-o razna în felul acela, între mine şi Christian.

Merrick mi-a aruncat o privire piezişă, înainte de a se uita iar la drum.

— Aici trebuia să locuiţi?

Am încuviinţat din cap.

— Christian e din Atlanta. Cred că ţi-am povestit cum ne-am cunoscut când eram amândoi studenţi aici. Ne-am mutat la New York ca să poată el lucra câţiva ani la sediul central al corporaţiei deţinute de familia sa, iar eu mi-am făcut stagiatura acolo. Dar voia să ne mutăm înapoi după nuntă. Compania lui are aici o mare filială de cercetare-dezvoltare pentru care s-a instruit tot timpul ăsta să o conducă.

— Dar tu asta îţi doreai? Adică să locuieşti aici?

Am clătinat din cap.

— Adevărul e că nu prea. îmi place aici, dar iubesc New York-ul şi oricum îmi doream să fiu lângă soră- mea. Mereu mi-am închipuit că vom avea copii în acelaşi timp şi că vor creşte împreună.

— Şi totuşi erai dispusă să te muţi?

Am ridicat din umeri.

— Christian ura New York-ul. Ura să locuiască într-un apartament, fără să aibă o grădină mare, şi detesta de-a dreptul transportul public şi trotuarele aglomerate. Părinţii lui sunt ambii din Atlanta. Au divorţat când el avea cinci ani şi după aceea a locuit cea mai mare parte din timp cu maică-sa. Taică-său s-a mutat cu munca la afacerea familiei în New York, aşa că a trebuit să facă destule drumuri încoace şi încolo. Cred că o parte din motivul pentru care urăşte oraşul atât de tare este pentru ceea ce reprezintă în ochii lui – un fel de simbol al familiei lui distruse. E mult mai uşor să dai vina pe altceva, nu pe propriii părinţi.

— Cât aţi fost împreună?

— Trei ani jumătate.

Merrick a dat din cap.

— Dar tu? Ai locuit mereu în oraş?

— în fiecare vară petreceam aici o săptămână, cu Kitty şi mama. Dar, da, m-am născut şi am crescut în New York. Mama a plecat la New York la facultate şi nu s-a mai întors acasă. Pe vremea aceea, a fost una dintre primele femei agent de bursă. A murit acum şase ani de cancer la sân.

— îmi pare rău.

— Mulţumesc.

— Dar tatăl tău?

L — S-a pensionat şi s-a retras în Florida anul trecut.

I Nu s-a mai recăsătorit după mania. Sora mea locuieşte I acolo, are copii, aşa că s-a mutat nu prea departe de ea.

— Şi tu ai fost... logodit la un moment dat, nu?

Ochii lui Merrick m-au fulgerat scurt înainte de a se îndrepta din nou spre drum. A strâns din buze.

— îţi place să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, nu?

— E o chestie care ţine de meseria mea. Pun întrebări şi încerc să potrivesc piesele de puzzle la locul lor, pentru a avea o imagine completă.

— A, da? Şi în legătură cu mine ce piese de puzzle ai reuşit să potriveşti la locul lor?

Nu am vrut să pomenesc despre comentariul pe care-l făcuse Will – cum că logodnica lui îl distrusese de-a dreptul aşa că i-am dat un răspuns vag:

— Am auzit menţionându-se cum că ai fost logodit cu fosta ta parteneră de afaceri şi că nu s-a terminat bine.

Merrick se uita în gol la drum. Am crezut că acesta fusese sfârşitul conversaţiei noastre, dar pe urmă l-am auzit dregându-şi glasul.

— Mi-ai povestit multe lucruri din viaţa ta care au fost cu siguranţă foarte greu de depăşit. Totuşi, se pare că ai găsit o modalitate să te împaci cu ele. Mie îmi este mult mai greu să vorbesc despre ale mele.

— Da, am dat din cap. Fiecare are modul lui de a face faţă unor probleme de genul acesta. E în regulă. Nu am vrut în niciun caz să te presez să discuţi despre ceva ce nu-ţi este la îndemână. Sau dacă nu te simţi în largul : tău... |

O bună bucată de vreme, Merrick a tăcut. M-a sur- | prins când a început din nou să vorbească. |

— Eu şi Amelia am înfiinţat împreună afacerea 1 asta, deşi ea nu a vrut să fie partener cu drepturi egale şi 1 mei eu nu-i voiam numele pe uşă. j

— De ce nu? H

A început să bată darabana cu vârfurile degetelor pe volan.

— Spunea că nu e genul care să-şi dorească să le facă pe plac oamenilor. Nu voia să aibă deloc de-a face cu personalul sau cu vreun consiliu director. Obişnuia să afirme că vrea să joace Monopoly ca să-şi câştige existenţa, dar nu voia să fie proprietara vreunei firme anume.

— Şi-atunci de ce a devenit partener?

— Eu am obligat-o, practic, s-a încruntat Merrick. Era mai deşteaptă ca mine şi înţelegea oamenii mai bine, deşi cu majoritatea nu voia să aibă de-a face. Plus că în primul an a făcut mai mulţi bani decât orice agent de investiţii din industria asta, aşa că merita mai mult.

— Super! Pare că era, într-adevăr, un fel de geniu în domeniu.

— Chiar era.

Nu s-a oferit să spună mai mult de-atât, aşa că m-am întrebat dacă ar fi cazul să mai insist. Dar eram curioasă. Ştiam că murise, dar nu ştiu de ce aveam impresia că nu moartea ei fusese cea care-l distrusese pur şi simplu pe Merrick.

— Pot să te întreb ce anume s-a întâmplat între voi doi?

Se apropia ieşirea spre aeroport, aşa că Merrick a pornit semnalizarea pentru a intra pe banda din dreapta. Privirile ni s-au intersectat pentru o clipă, atunci când s-a uitat peste umăr înainte de a schimba banda.

— Povestea mea nu e chiar diferită de a ta. Am descoperit că nu cunoşteam cu adevărat persoana cu ; care aveam de gând să mă însor.

ţ — îmi pare rău.

I Am ieşit de pe autostradă pe şoseaua care ducea la | aeroport. Merrick mi-a arătat undeva în faţă.

— Uite, acolo e un loc de parcare. Cei de la serviciul clienţi mi-au spus să urmăresc indicatoarele până la zona de preluare a pasagerilor şi să intru în biroul aflat în arealul de recuperare a bagajelor. Sper să nu dureze prea mult, dar sugestia mea e să faci o tură şi să te opreşti să aştepţi în acel spaţiu de parcare. îţi trimit mesaj după ce-mi iau bagajele.

-OK.

Aş fi vrut să mai pun întrebări, dar m-am gândit că poate Merrick a schimbat intenţionat subiectul.

— Cum îţi mai e fundul astăzi? a întrebat. Ciobul ăla a pătruns destul de adânc.

— Mă doare. Dar m-am uitat de dimineaţă şi am văzut că nu e prea roşu sau ceva.

— Dacă ai nevoie de încă o opinie, nu trebuie decât să-mi spui.

Mi-a făcut cu ochiul, ceea ce, desigur, mi-a stârnit un stol de fluturi în stomac.

Dumnezeule, dacă mă îndrăgosteam de omul ăsta eram pierdută. Nu numai că era şeful meu... dar amândoi avusesem relaţii absolut dezastruoase cu nişte oameni cu care şi lucraserăm. Iar soră-mea avusese dreptate să-mi atragă atenţia că bătălia pe care o dădea Merrick era mai grea decât a mea. Trebuia să încerce să uite o fantomă. Să treacă mai departe. Dar cu cât petreceam mai mult timp cu el, cu atât îmi plăcea mai tare şi, mai rău, cu atât aveam mai multe fantezii. Oare era posibil să fie adevărat ceva din ce-mi spusese Kitly?

Am tras pe dreapta la terminali Am ocolit maşina ca să mă urc la volan şi Merrick a intrat în aeroport. Dar înainte să apuc să mă întorc la locul de parcare, m-a sunat să-mi spună că şi-a luat bagajele. Aşa că am pornit înapoi.

— Ce repede a mers! am comentat când a deschis portiera din dreapta.

— Da, a fost destul de rapid. Biroul era gol şi bagajul meu era într-o parte, alături de altele câteva.

— Vrei să facem schimb? Să conduci tu?

— Nu, în afară de cazul în care nu vrei tu să conduci.

— Nu, sunt bine.

Merrick şi-a prins centura.

— Mă gândeam, dacă tot e Marvin acasă, ce-ar fi să facem un mic ocol?

Am ridicat din umeri.

— Sigur că da. Unde să mergem?

— Ai spus că acele locuri pe care le ai de închiriat nu-s prea departe de aici, nu?

Am făcut ochii mari, zâmbind.

— Sunt Ia numai o jumătate de oră de-aici. Adică o luăm spre casa lui Kitty, dar ieşim de pe autostradă puţin mai devreme şi ne abatem puţin înspre est.

— Păi hai să le vedem. N-am stat niciodată într-o căsuţă din copac şi nici într-un camping.

— E un camping *îmbunătăţit.*

— Scuze, camping îmbunătăţit, a zâmbit Merrick.

Am băgat.în viteză şi am pornit-o într-acolo.

— Sunt aşa de bucuroasă! Nu sunt sigură dacă sunt închiriate sau nu, dar pot să mă uit pe site când ajungem. Iar dacă sunt, o să ţi le arăt doar pe dinafară.

— Foarte bine.

Tot drumul, Merrick m-a lăsat să bat câmpii despre diferitele lucruri pe care le făcusem pentru a transforma locuinţele în cel mai bun mod

posibil, ca să devină perfecte pentru închiriat.

— Ambele căsuţe au luminatoare uriaşe, drept care în timpul zilei e lumină naturală din belşug, iar noaptea e absolut incredibil. Proprietatea are şaizeci de

acri, deci nu e prea multă poluare şi într-o noapte senina poţi sta culcat în pat şi să vezi stelele.

Am simţit privirea lui Merrick, aşa că m-ani uitat spre el.

- Ce?

— Nimic, a clătinat din cap cu un zâmbet cald. Doar că te luminezi la faţă când vorbeşti despre ele.

— Chiar? Atunci cred că te-am ameţit având în vedere că te-am şi bătut tot timpul la cap, tot drumul.

— Nu-i nicio problemă, a râs Merrick. Mi-a făcut plăcere. îmi aminteşte mult de vremea când am înfiinţat compania. Vorbeam tot timpul despre ea.

Am arătat spre o şosea care se vedea la depărtare.

— Aia e. Intrarea e cam la un kilometru şi jumătate distanţă, pe-acolo. Şi pe urmă sunt mai multe poteci care duc spre diversele locuri de închiriat.

Am pornit semnalizatorul.

— Trag pe dreapta după ce intrăm pe şosea, să verific pe site dacă sunt goale.

— Foarte bine.

Nu cred că m-am mai bucurat vreodată aşa să văd că două dintre proprietăţi *nu* erau închiriate astăzi. Şi campingul, şi una dintre căsuţele din copac avuseseră oaspeţi care plecaseră de dimineaţă. Aşa că aproape am chiţăit de bucurie când am pornit din nou maşina.

— Sunt două libere: una în camping şi o căsuţă în copac. La care vrei să mergi mai întâi?

— La oricare vrei tu.

— La căsuţă, clar.

După ce am ajuns la intrarea pe proprietate, am văzut indicatoarele de lemn cu săgeţi care

arătau spre diferitele locuri de închiriat. Merrick a privit în jur.

— Cred că sunt greu de găsit noaptea.

— Da, aşa e. De asta le spunem oamenilor că e mai bine să ajungă aici în timpul zilei. Dacă nu reuşesc, trebuie să meargă foarte încet şi cu faza lungă aprinsă ca să vadă indicatoarele de pe copaci.

Când ne-am apropiat, i-am arătat în sus.

— Uite, asta e prima.

Merrick a lăsat capul în jos, ca să vadă mai bine prin parbriz.

— Mi se pare minunată.

Am parcat şi l-am dus pe Merrick să vadă împrejurimile. Zona era traversată de un pârâu, iar eu alesesem intenţionat pentru căsuţele din copaci locurile care să se afle cât mai aproape de acesta. Astăzi, debitul era destul de consistent şi se şi auzea tare.

— Nu există sunet mai potrivit pe care să adormi.

— Şi se aude de sus? a întrebat Merrick.

-Da.

— Frumos.

I-am arătat cărarea care se îndepărta de pârâu.

— Poteca aia duce până sus, la marginea proprietăţii, ocolind practic întreg terenul. Cam la cinci kilometri mai încolo, dar ieşind de pe ea, se găseşte un mic lac. Avem o hartă pe site-ul nostru, dar nu există o cale precisă pe care să o iei.

— Şi cine vine să închirieze aici? Cei cărora le plac drumeţiile? Iubitorii de natură?

— Da, sigur, plus oamenii care simt nevoia să iasă din oraş în weekend, am răspuns şi i-am făcut semn să mă urmeze. Vino, hai să ne urcăm în căsuţă.

Când am ajuns în interior, am dus degetul arătător la buze, cu bine-cunoscutul semn să facă linişte. Fereastra fusese lăsată deschisă şi se auzea zgomotul pârâului. Cam la fiecare zece secunde, adia vântul,

ceea ce făcea frunzele să fâşâie în armonie perfectă cu apa.

Am zâmbit mândră.

— Cum ţi se pare? De poveste, nu?

S-a uitat în jur. Căsuţa din copac avea doar vreo 23 de metri pătraţi, dar era dotată cu tot ce trebuia: un mic frigider, o plită, o chiuvetă, baie cu duş şi un pat cu o noptieră. Podelele erau din parchet, dar le alesesem să se potrivească perfect cu felul în care arăta scoarţa copacului pe afarăj iar interiorul era vopsit în galben pal.

— Mi se pare incredibil, a spus. Ştii că oamenii sunt dispuşi să plătească pentru a avea un astfel de fundal sonor, ca să adoarmă. Nu-mi dau seama la ce mă aşteptam, cred că, probabil, la nişte colibe cu pământ pe jos, sau nu ştiu. Dar locul ăsta arată exact ca unul pe care l-ai putea închiria în Manhattan.]

S-a încruntat uşor. 1

— Stai puţin... Cum de există curent electric şi | canalizare aici? |

— A, totul este ascuns, încastrat, şi firele elec- | trice, şi ţevile. Totul coboară prin spatele copacului, 1 până la ’bază. Nu se vede nimic când urci pe scară şi a sunt şi date cu vopsea pentru exterior ca să fie şi mai jl puţin observabile. Ţevile merg de la baza copacului, pe sub pământ, până la un mic generator aflat lângă ■ magazia de depozitare din spate, dincolo de tufişuri, w Tot sistemul electric l-am obţinut pe gratis. Când eram S în şcoală, am oferit servicii medicale la domiciliu peu- S tru mama suferindă a unui electrician, în schimbul S unor lucrări din partea lui acasă la bunica. Aşa că l-am sunat pe acelaşi electrician atunci când m-am apucat săjM construiesc

căsuţele astea. Aveam de gând să-l plătesc, dar m-am trezit că m-a întrebat dacă vreau să fac înfll schimb nişte şedinţe de consiliere psihologică pentru fiica lui cu OCD[3].

— La naiba! Şi pentru mine nu ai fost în stare să obţii decât nişte biscuiţi pentru pisici în schimbul spermei. Cred că e cazul să mă consider jignit.

Am pufnit în râs, ridicând din umeri.

Merrick a măsurat din nou ce era prin încăpere.

— Asta e ceva mai modernă decât căsuţa din curtea bunicii tale. Deşi nu văd nicăieri telefonul încrustat cu pietre preţioase şi nici frigiderul roz de plastic.

— Ştiu. Dar are ăsta...

M-am apropiat de pat, m-am întins şi am bătut uşurel cu palma locul de alături.

— Vino şi tu. Trebuie să ai parte de experienţa completă.

Merrick s-a arătat amuzat, dar nu a refuzat. S-a întins pe pat, alături de mine, şi s-a uitat în sus, prin tavanul de sticlă. Pe la margini se vedeau crengile | mişcându-se în bătaia vântului, dar cea mai mare parte |i a luminatorului însemna cerul albastru şi senin. K — închide ochii, am spus.

E. — OK, l-am auzit şi mi-am dat seama după ton că H zâmbea.

B — Acum imagineaza-ţi că e noapte. Nu vine de B; nicăieri nicio lumină, în afară de stelele care scânteiază K deasupra ta.

K Am tăcut o clipă, închipuindu-mi eu însămi scena. ■L — Acum imaginează-ţi stelele sclipind şi ascultă M|sunetele din jurul nostru.

A[111] tăcut amândoi mai mult timp. Când am

des- ■feis în cele din urmă ochii, m-am uitat spre el şi am ^Birazut, mirată, că se uita la mine. .

Prescurtare pentru tulburare obsesiv-compulsîvă (n. tr,).

— Ar trebui să te uiţi spre Ursa mare, am spus.

Privirea lui Merrick a coborât asupra buzelor mele, înainte de a se ridica din nou ea să o întâlnească pe a mea. Am simţit din nou fluturii aceia din stomac, care mă vizitau adesea în preajma lui.

— Eşti absolut uimitoare, ştii?

— Asta înseamnă că-ţi place căsuţa mea din copac?

A râs încet.

— Da. Dar mă refer Ia tot ansamblul acum. Eşti deşteaptă şi amuzantă, nu ai avut nicio ezitare să te sui într-un avion să vii să o ajuţi pe Kitty şi, din câte se pare, eşti foarte preocupată de starea de bine a pacienţilor tai. Dar, mai mult decât atât, eşti probabil cea mai rezistentă persoană pe care o cunosc, cea mai puternică! Ai crescut înconjurată de furie şi abuzuri. Majoritatea oamenilor ar fi transformat experienţa asta într-un scut cu care ar fi umblat peste tot, folosindu-l să ţină oamenii la distanţă, în schimb, tu ai construit nişte locuri unde oamenii pot veni să scape de problemele din viaţa lor – şi mai şi donezi toate profiturile unui adăpost pentru victimele violenţei domestice.

A făcut o pauză şi s-a uitat în altă parte.

— Fostul tău logodnic a fost un dobitoc laş, care nu a putut face faţă femeii puternice care eşti, de asta s-a comportat ca un puşti.

Cuvintele lui Merrick mi s-au impregnat în suflet, umplându-mi pieptul de emoţie. Am clătinat din cap.

— Nimeni nu mi-a spus vreodată ceva aşa de frumos. Nici nu-mi dau seama ce aş putea răspunde acum...

Merrick a zâmbit, aproape cu tristeţe.

— Dacă ăsta e cel mai frumos lucru pe care ţi l-a i spus vreodată cineva, atunci fostul tău logodnic nu era | numai laş, ci şi un mare idiot. J

M-am întors pe o parte ca să mă uit la el, vârân- du-mi palmele sub obraz.

— Pot să-ţi pun o întrebare directă?

— Sunt foarte curios care anume, a ridicat dintr-o sprânceană.

îmi batea inima să-mi iasă din piept şi am clătinat din cap.

— Ştii ce? Mai bine nu.

— Nu poţi băga la loc sub cheie o întrebare de genul ăsta. Dă-i drumul, Vaughn. Nu mi se pare că-ţi stă în fire să te porţi cu menajamente în legătură cu nimic.

— Păi, adevărul e că.... mi-a spus Kitty că... Mă rog, ea crede că îţi place de mine.

Merrick a zâmbit.

— Bunica mea e o femeie înţeleaptă.

Nu mă aşteptasem să recunoască.

— Vrei să spui că are dreptate?

— Cred că deja ştii răspunsul la întrebarea asta. Am dat din cap şi m-am uitat o clipă în altă parte.

— Atunci cum se face că nu ai...

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Cum se face că nu m-am aruncat pe tine?

— Da..., am râs.

Merrick şi-a vârât degetul sub bărbia mea şi a ridicat-o până când ochii ne-au ajuns la acelaşi nivel.

— Pentru că, în ciuda faptului că sunt de părere că sentimentul e reciproc, am senzaţia că ar fi ceva ce apoi ai regreta. Mă înşel?

L-am privit drept în ochi.

— Nu e din cauza ta. Evident, eu am mari probleme să mai am încredere în cineva. Ca să nu mai

spun ; că eşti şeful meu, iar mie îmi place*mult ce fac. Şi tu.... tu I ai pierdut persoana iubită, am clătinat din cap. Cu toate

circumstanţele astea împotriva noastră, normal ca nu mă simt în largul meu.

Merrick a zâmbit trist.

— Dacă e să fie, o să-ţi dai seama şi o să te convingi singură, când va veni vremea.

— Şi cum o să ştim că a venit vremea?

Ochii i-au devenit mai intenşi.

— Bănuiesc că vom şti atunci când o să simţi limba mea până în fundul gâtului – sau, şi mai bine, altceva chiar.

Am izbucnit în râs şi i-am tras una peste piept în joacă. S-a ridicat de pe pat şi mi-a întins mâna.

— Haide. Ar fi bine să ieşim de-aici înainte să fie prea târziu.

— Oh, dar nu vine nimeni să se cazeze azi aici.

— Nu asta am vrut să spun.

— Pai atunci de ce e nevoie să ne grăbim sa ieşim de-aici?

— Fiindcă dacă mai stau cinci minute cu tine în patul ăsta o să te trezeşti că-ţi cauţi hainele pe podea.

CAPITOLUL 17

A doua zi, m-am trezit devreme. Casa lui Kitty era în continuare cufundată în linişte şi întuneric, aşa că nu m-am deranjat să-mi trag un tricou pe mine înainte să mă duc la baie. Când am pus mâna pe clanţă, însă, uşa s-a deschis brusc.

Evie a apărut în faţa mea, înfăşurată doar într-un prosop. Şi-a dus impacientată mâna la piept.

— *Drace!* M-ai speriat de moarte!

— Iartă-mă! N-am crezut că deja e cineva în picioare.

— Voiam să-mi fac un duş înainte să se trezească Kitty, ca să nu-i stau în cale. Dar mi-am dat seama că mi-am uitat balsamul de păr în bagaj.

— Te superi dacă intru eu puţin la baie până te duci să-l iei?

A clătinat uşor din cap, strângând mai tare prosopul pe ea.

— Nu, sigur că nu. Intră liniştit.

După ce m-am uşurat, am ieşit şi am găsit-o pe Evie aşteptând în hol. Fără să vreau, nu m-am putut ■ abţine să nu mă uit la conturul siluetei ei. Prosopul îi | ajungea numai până la partea' de sus a coapsei şi deşi | era prins strâns în partea de sus, pieptul plin era gata să dea pe dinafară. Mi-ar fi plăcut să mă vâr puţin în zona aia, măcar pentru

câteva clipe. Când, în cele din urmă, ochii mei şi-au găsit drumul înapoi spre ai ei, a zâmbit atoateştiutor.

— Perversule!

M-am mirat.

— Eu sunt pervers? Tu umbli pe-aici pe jumătate dezbrăcată şi deja mi-ai arătat fundul. Şi te-am mai şi văzut în sutien. Pe bune, chiar trebuie să încetezi să te mai dai la mine în felul ăsta.

Şi-a pus mâna pe pieptul meu şi m-a vârât în tocul uşii. Pe urmă s-a strecurat şi ea în cadrul uşii, alături de mine. Nu ni se atingeau trupurile, dar erau al dracului de apropiate. S-a ridicat pe vârfuri şi m-a privit în ochi.

— Pun pariu că dacă las uşa întredeschisă voi avea dovada clară cine e perversul.

Am înghiţit în sec. *La dracu!* Aveam o poftă nebună să-i arăt exact cât de pervers mă simţeam în clipa aceea. De fapt, era cam la zece secunde depărtare de a afla, fiindcă atitudinea ei mă întărâtase peste poate. Sigur avea să fie surprinsă când se trezea cu membrul proptit în abdomen. Chiar atunci însă, Evie s-a strecurat pe lângă mine în baie şi mi-a făcut pa-pa fluturând din degete.

— Ai face bine să te dai la o parte, perversule, ca să pot închide uşa, mi-a zâmbit.

— Eşti foarte rea, am gemut.

Mi-a trebuit până la ultimul grăunte de voinţă să plec când a tras uşa şi a închis-o. Am rămas în mijlocul holului câteva minute, frământându-mă ce să fac. Din fericire, argumentele mi-au fost întrerupte de glasul bunicii mele. Era exact duşul rece de care aveam nevoie.

— Merrick!

Am răsuflat uşurat şi am intrat în camera ei.

— Bună dimineaţa, buni! Cum ai dormit?

— Ceva mai bine, Mi-am scos porcăria aia de orteză.

Am clătinat din cap.

— Trebuie să o ţii tot timpul pe picior ca să nu îţi provoci probleme şi mai grave.

— Piciorul ăla nu are nimic, mi-a făcut semn din mână. Au vrut numai să aibă motiv să mai încaseze nişte bani pe asigurarea mea medicală.

M-am uitat prin cameră. Am găsit orteza pe măsuţa de toaletă şi m-am dus să o iau.

— Măcar pune-ţi-o acum, înainte să te ridici.

A bombănit, dar m-a lăsat să o ajut să şi-o monteze înainte să mergem împreună în bucătărie.

— în continuare îţi pui zahăr în cafea suficient încât să-ţi induci o comă diabetică? am întrebat.

Buni şi-a ridicat cu mâinile ei mici piciorul cu ghipsul ăla greu pe scaunul de alături.

— Când eşti aşa dulce cum sun eu, trebuie să compensezi cumva toată dulceaţa pe care o răspândeşti în jur.

Deşi bunica era, cu siguranţă, unul dintre cei mai cumsecade oameni pe care-i cunoscusem vreodată, *dulce* nu era deloc un adjectiv cu care aş fi descris-o.

— Dacă personalitatea ta are legătură cu ceea ce mănânci, mă mir că nu pui lămâie în cafea, am tachinat-o.

Am pregătit două căni eu cafea şi m-am aşezat vizavi de ea, împingându-i ceaşca astfel încât să poată ajunge la ea.

— Mulţumesc. Deci, spune-mi, ce ai de gând să faci în privinţa lui Everly?

— Evie?

Buni şi-a dus cana la buze.

— Mm-hm.

— Păi cred că o să plece acasă după ce mergi la medic. Ştiu că a vrut să fie aici când te hotărăşti, în sfârşit. O să verific dacă are vreun zbor mâine-dimineaţă.

— Nu te întrebam despre planurile ei de călătorie, tăntălăule. întrebam când ai de gând în sfârşit să acţionezi.

— Cum adică să acţionez?

— Am văzut felul în care te uiţi la fată în clipele când ai impresia că nu e nimeni atent. O femeie ca ea i nu va rămâne singură prea mult. Aşa că nu mai pierde vremea şi aruncă-te în ring.

O, Doamne! Am clătinat din cap.

— Nu vreau să vorbim despre asta, buni.

— Şi de ce dracu nu vrei, mă rog? De cât timp nu j ai mai avut prietenă? Şi nu mă refer la vreo fufă cu care ! să ţi-o tragi, mă refer la o fată cumsecade, cu care să ai j o relaţie.

Expresia „fufă cu care să ţi-o tragi” nu ar trebui să 1 iasă vreodată de pe buzele unei bunici.

— în ultimii ani, m-am concentrat mai mult asu- ' pra afacerilor mele. în plus, nu asta vrea Evie.

<

— Tâmpită aia chiar şi-a pus amprenta asupra ta, s-a încruntat buni. Să ştii că îmi fac griji din pricina ta, Merrick. Când îţi închizi inima în faţa unei şanse la iubire, să ştii că te lipseşti de cel mai important lucru din viaţă.

— Dar nu asta fac.

— OK. Atunci, fă-mi pe plac şi hai să discutăm *l* puţin. Everly ţi se pare atrăgătoare? j

Am oftat, conştient că buni nu va renunţa

nicio- dată dacă nu-i răspund la întrebări. 9

— Da, e o femeie frumoasă. a

—• Şi are şi un fund foarte mişto. a

Am clătinat din cap, râzând.

— Da, Evie are şi o siluetă armonioasă.

— Şi nu ţi se întâmplă deseori să te întrebi ce se petrece în mintea ei?

— Ba da, dar e psiholog. E terapeut, normal că are un fel unic de a privi lucrurile.

— Ţi-ai putea imagina viitorul alături de ea?

Nu voiam să dau vina pe Evie, susţinând că ea era cea care oprea lucrurile să avanseze. Doar că devenea absolut inevitabil s-o fac.

— Buni, nu cu mine trebuie să vorbeşti. Evie ştie că îmi place de ea.

— Normal că ştie. Dar în acelaşi timp se uită la tine şi vede un bărbat care şi-a zăvorât sentimentele în sine, care e supărat pe lume – un bărbat care poate răspunde foarte rapid la întrebarea dacă se simte atras de ea, dar dacă aude cuvântul *viitor* se grăbeşte să schimbe subiectul. Sunteţi amândoi nişte tineri foarte frumoşi. Nu cred că lipsa dorinţei fizice ar fi problema, cred că e de vină teama de iubire.

— Sunt bine, buni! Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza mea. Nu îmi este teamă să mă îndrăgostesc.

Figura lui buni a devenit brusc serioasă.

— O, dar nici nu m-am gândit vreodată că ţi-ar fi, drăguţule. Cred numai că îţi este teamă că nu vei fi, la rândul tău, iubit.

— Mulţumesc mult că ai vrut să vii astăzi, am clătinat din cap, la volan. Nu aş fi reuşit fără tine să o conving să se supună operaţiei. Ce i-ai spus când ai vrut să rămâi singură cu ea câteva minute, ca să discutaţi între patru ochi?

Buni, Evie şi cu mine intraserăm în cabinet să vorbim cu medicul după ce acesta o examinase. Ne-

a expus

toate motivele pentru care buni avea nevoie de o histe- rectomie, dar ea s-a încăpăţânat să susţină sus şi tare că se va vindeca de la sine. Voia să mai lase să treacă timpul. Şi pe urmă Evie a întrebat dacă pot rămâne puţin singure. Douăzeci de minute mai târziu, bunica semna documentele prin care îşi dădea consimţământul pentru operaţie şi deja era programată pentru miercurea următoare.

— Chiar vrei să ştii? a zâmbit Evie.

— Nu neapărat, am oftat. Dar îţi mulţumesc!

Buni ne rugase să o lăsăm la Marvin, aşa că acum intram pe aleea din faţa casei numai noi doi.

— Cu plăcere, a răspuns Evie.

Am parcat maşina şi am oprit motorul, dar nu am făcut vreo mişcare să cobor.

— Cred că o să stau să lucrez de aici până ce va ieşi din spital şi se va întoarce acasă în siguranţă. Probabil voi angaja şi o asistentă să vină să vadă dacă totul e în regulă, ceea ce o s-o enerveze la culme.

— Asta e clar, a zâmbit Evie. Dar mă bucur că vrei să rămâi aici. O să văd dacă găsesc bilet la o cursă mai târziu, în seara asta sau mâine-dimineaţă. Nu am anulat încă pacienţii de mâine şi nu aş vrea deloc să creadă oamenii despre mine că nu-mi dau interesul nici măcar acum, cât sunt încă la început.

— Nu cred că e cazul, dar te înţeleg.

— Ai . ceva împotrivă să revin? Operaţia e programată miercuri şi doctorul a spus că va sta în spital numai două sau trei zile, aşa că probabil va reveni acasă vineri sau sâmbătă. Aş

putea veni şi eu să-mi petrec weekendul aici.

— Sunt sigur că i-ar face mare plăcere. Deşi să ştii că te pot primi înapoi cu o singură condiţie.

- Da?

—. Plătesc eu avionul. Şi îţi voi da înapoi banii pe biletele pe care le-ai plătit deja.

— Nu, nu e nevoie. Aş fi făcut acelaşi lucru pentru Kitty şi dacă nu ai fi fost tu şeful meu.

— Ştiu. Dar mă va face pe mine să mă simt mai bine.-

A dat din cap, dar am avut senzaţia clară că nici nu-i trecea prin minte să-mi dea nota de plată, aşa că mi-am propus să o anunţ pe Joan de la HR să îi includă şi o primă la următorul salariu.

Am intrat şi, cum astăzi bursa era deschisă, am avut de lucru şi o grămadă de telefoane de dat. Evie şi-a făcut rezervare la un avion mâine, la 6 dimineaţa, după care a zis că trage o fugă până la magazin să ia câte ceva pentru a pregăti cina.

Când am intrat în bucătărie, unde se afla ea, era deja aproape şase.

— Ce bine miroase aici!

— Fac piccata cu pui, dar cred că aroma pe care o simţi e de la prăjiturelele pe care le am în cuptor.

— Uh-oh! Ar trebui să-mi fac griji că ai un motiv anume pentru care te-ai apucat să faci prăjituri?

— Nu, sunt bine dispusă, asta e tot, a zâmbit ea. Mi-a făcut plăcere să petrec aici câteva zile şi mă simt uşurată că şi Kitty se simte bine şi, mai ales, că a acceptat să se opereze.

— Da, şi eu la fel.

Evie s-a întors cu faţa spre mine şi s-a sprijinit de insula din mijlocul bucătăriei.

— Pot să spun ceva fără să te supăr?

— începutul ăsta nu e deloc propice unei

conversaţii...

— Nu e ceva grav, a râs. E doar o observaţie.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi m-am sprijinit de blat, în faţa ei.

— Dă-i drumul. Spune ce ai de spus, loveşte-mă.

— Ei bine... să ştii că eşti cu totul altă persoană când nu eşti la birou. Acolo pari rece şi dur, când, de fapt, eşti un tip cald, moale, de treabă.

— Cuvântul *moale* nu e în niciun caz de dorit pentru a descrie un bărbat, din mai multe motive...

Evie a zâmbit.

— Dacă ai lăsa să se vadă măcar un crâmpei din această latură a ta, cred că efectele pe termen lung ar fi extrem de benefice.

Am lăsat ochii în jos, fără să spun nimic o vreme.

— Cred că e posibil să fi uitat că mai există şi latura asta a mea. Poate că această călătorie aici a fost memen- toul de care aveam nevoie.

— Bunica ta este o doamnă deosebită. Reuşeşte să scoată la iveală tot ce e mai bun în ceilalţi.

Am ridicat ochii şi i-am prins privirea lui Evie.

— Da, e o doamnă deosebită. Dar nu sunt sigur că ea este cea care a produs această schimbare.

Buzele lui Evie s-au întredeschis şi pentru nu ştiu câtă vreme am rămas cu privirea aţintită asupra lor. Când în cele din urmă mi-am forţat ochii să se ridice, ca să-i întâlnească pe ai ei, am descoperit că mă privea la fel de intens cum o privisem eu pe ea. Dar atunci... *j*

— Merrick! Ne-am întors! a strigat buni din cea- j laltă cameră. Voiam doar să te anunţ în caz că am picat | într-un moment nepotrivit. |

Evie şi cu mine ne-am uitat unul la altul, zâmbind | larg. Nu eram sigură dacă buni venise exact la momen- .1 tul potrivit sau dimpotrivă. ..9

CAPITOLUL 18

De-abia aşteptasem întâlnirea cu pacientul meu de vineri dimineaţă şi asta din mai multe motive. Mai întâi, erau mult mai mulţi agenţi bărbaţi decât femei şi până acum nu cunoscusem decât o singura femeie bro- ker. Dar, în al doilea rând, pentru că Merrick spusese că Colette Archwood îl ura. Aşa că eram curioasă ce voi afla astăzi.

Orice sesiune a mea ţinea patruzeci şi cinci de minute, aşa că primele patruzeci, alături de Colette, am discutat tot felul de nimicuri ca să-mi pot contura eu profilul persoanei. Nu mi s-a părut că ar avea vreo problemă cu slujba ei sau cu Merrick, cel puţin până acum.

— Şi, deci, cum de ai ajuns să lucrezi la Crawford Investments? am întrebat-o. Am impresia că aproape toţi cei cu care am vorbit până acum au avut o legătură cu Merrick sau cu unul dintre manageri.

— M-a adus, s-a încruntat uşor Colette, una dintre cele mai bune prietene... Amelia Evans.

-Oh.

Colette a oftat.

— înţeleg că ai auzit de Amelia.

De obicei mă mândream eu faptul că sunt în stare să nu mi se vadă pe faţă reacţiile în timpul sesiunilor de terapie, dar se părea că lăsasem să-mi alunece masca. Am clătinat din cap.

— Doar că a fost una dintre fondatoarele acestei firme şi că nu mai e printre noi.

Colette a repetat după mine.

— Nu mai e printre noi. Ce modalitate frumoasa de exprimare!

M-am încruntat, nedumerită.

— De ce? Nu se spune că nu mai e printre noi?

— O, ba da. Desigur. De murit a murit. Numai că expresia asta sună... nu ştiu, aşa, plină de linişte, de resemnare. Ca şi cum era bolnavă şi, când i-a sosit ceasul, a venit un înger care a luat-o cu el spre Porţile Raiului.

— Nu a fost bolnavă?

Colette a clătinat din cap.

— Amelia a murit într-un accident.

— îmi pare rău.

— De fapt, mi-aş fi dorit eu să fi murit *chiar* într-un accident. Atunci poate că ar fi avut şanse să se odihnească în pace. Dar a mai trăit câteva luni după aceea. A fost oribil. Iar bărbatul pentru care lucrezi, cel pentru care lucrăm amândouă, nu a lăsat-o în pace nici măcar o clipă.

— A fost şi Merrick implicat în accident?

— Nu. El...

S-a auzit o melodie uşoară din telefonul meu, semnalând finalul sesiunii noastre. Am pus mâna pe el şi am oprit-o.

— îmi pare rău. Zi-mi mai departe...

Dar momentul trecuse. Colette şi-a îndreptat spatele, pe scaun.

— E în ordine. Cu trecerea anilor, am învăţat

că trebuie să mă concentrez pe amintirile pozitive pe care

le am cu Amelia, nu asupra morţii ei. A fost o prietenă bună – imperfectă, ca noi toţi, dar o femeie pe care o admiram şi o iubeam.

Colette s-a ridicat în picioare.

— Mă bucur că te-am cunoscut. îţi urez multă baftă aici, la Crawford. De vreme ce discuţia noastră este confidenţială, bănuiesc că nu contează să-ţi spun că probabil aceasta va fi singura noastră întâlnire de acest fel. Plec din firmă. Nu peste multă vreme, de fapt, mai am un pic mai mult de cinci săptămâni.

— Oh, nu mi-am dat seama...

A zâmbit.

— Asta pentru că eşti singura care ştie despre asta. Nu am de gând să le dau preaviz. Ziua în care îmi expiră contractul semnat va fi ultima mea zi aici. Am aşteptat-o patru ani! Sau, mă rog, nu chiar aşa. Am urât locul ăsta numai trei dintre ei. Dar cred că faptul că s-a înfiinţat postul tău este un pas înainte în direcţia potrivită pentru angajaţi. Pentru mulţi dintre ei, chiar am sentimente de simpatie. Deci, atunci când ţi-am urat baftă, am vorbit serios!

Colette mi-a întins mâna înainte să apuc să spun altceva.

— Ai grijă de tine, doamnă doctor.

Primul lucru pe care l-am făcut atunci când am aterizat a fost să-mi pornesc telefonul. Luasem un zbor de noapte spre Atlanta, după serviciu, şi decolasem cu câteva minute întârziere, aşa că acum era unsprezece şi abia ajunsesem. Fusese o zi lungă, dar pentru mine era important că-mi încheiasem cu bine toate întâlnirile programate, înainte de a pomi spre aeroport la ora cinci.

Până îmi luam bagajul şi comandam un liber,

probabil avea să se facă miezul nopţii până ajungeam la Kitty. însă nu îi dăduseră încă drumul din spital, ceea ce însemna că nu o voi deranja din somn cu sosirea mea atât de târzie. Merrick se oferise să vină să mă ia, dar refuzasem fiindcă nu voiam să-l deranjez. Totuşi, când mi s-a deschis telefonul, după aterizare, primul lucru pe care l-am văzut a fost un mesaj de la el. L-am deschis.

Sunt la aeroport. Scrie-mi când ieşi, ca sâ vin în faţa intrării.

Bun... deci până la urmă nu va fi nevoie de Uber.

Geanta mi-a sosit destul de rapid pe banda de bagaje, aşa că i-am scris lui Merrick să-l anunţ că ies imediat. Când am ajuns, deja mă aştepta pe aleea din faţa intrării. Era în picioare, lângă maşina roşie a lui Kitty, îmbrăcat într-un tricou negru şi nişte blugi – şi la dracu’ dacă nu arăta mai sexy ca oricând.

M-a privit pieziş apropiindu-mă.

— La ce te gândeşti oare? Mi se pare că zâmbetul ala poznaş spune multe.

— Tocmai mă gândeam ce caraghios arăţi în faţa maşinii tunate a lui Kitty.

— Cum? Vrei să spui că nu-i de mine o maşină tunată?

— Clar nu, am zâmbit.

Merrick mi-a luat bagajul şi l-a pus în maşină, înainte de a deschide portiera din dreapta.

— Uite ce e, *Prins,* nu cred că e cazul să emiţi tocmai tu astfel de judecăţi.

M-am urcat şi mi-am pus centura.

— Ţi-am zis că pot să iau un Uber. Nu era

nevoie să ieşi atât de târziu, e aproape miezul nopţii.

— Nu mă deranjează, a ridicat din umeri. Mie îmi faci un serviciu prin faptul că vii aici. Măcar atât pot face şi eu.

— Dar nu e niciun serviciu. Kitty e prietena mea.

S-a uitat spre mine zâmbind, apoi şi-a îndreptat din nou privirea spre drum.

— Ştiu. Vezi, ăsta e unul dintre lucrurile care-mi plac la tine. Eşti o ţipă foarte loială.

— Unul dintre lucrurile, ha? Vrei să spui ca mai sunt şi altele?

Merrick a izbucnit în râs.

— Cum a fost la birou săptămâna asta?

— Păi nu a fost niciun fel de bătaie sau ceva, ceea ce înseamnă'că lipsa ta a avut un efect benefic asupra nivelului de stres, l-am tachinat.

— A existat doar o *singură* bătaie.

Am zâmbit.

— A fost linişte la birou. Am apucat să mă văd cu o mulţime de oameni noi şi am luat prânzul cu Will întruna din zile.

— Ai luat prânzul cu Will?

— Da. A spus că a comandat aceeaşi mâncare chinezească pe care o comandă mereu, dar când a ajuns, pachetul conţinea şi ce comanzi tu de obicei. Deci, o porţie în plus. Bănuiesc că sunteţi cunoscuţi voi doi.

— Şi cum a fost?

— Prânzul cu Will? Amuzant. Mă face să râd.

Merrick zâmbise de când îl văzusem, la ieşirea din aeroport, dar acum s-a posomorât. Avea buzele strânse şi un rictus.de gelozie. Nu m-am putut abţine să-l întărât puţin. •

— Will e singur, hu-i aşa?.

Lui Merrick i s-a contractat maxilarul.

— Depinde de ziua săptămânii. De ce?

— De curiozitate, am ridicat din umeri.

Am văzut cum i se îngustează privirea.

— Nu m-aş băga în aşa ceva.

— în ce anume?

— Nu e o idee bună să te îndrăgosteşti de Will.

Nu aveam cum să mă înşel, într-adevăr avea maxilarele încleştate de nervi.

— Da? De ce? Există o politică a firmei care interzice relaţiile la birou? Am citit manualul de reguli pentru angajaţi din scoarţă în scoarţă şi, din câte mi-am dat seama, singurele relaţii interzise sunt cele dintre şefi şi subordonaţi – cum am fi noi doi, de exemplu.

Strânsoarea mâinilor lui Merrick pe volan se înteţise vizibil.

— Will nu caută ceva serios.

— Poate că nici eu nu caut ceva serios. De fapt, a trecut ceva vreme de când... şi o aventură cu cineva sună destul de bine.

Deja nu-mi mai puteam stăpâni râsul. Merrick se înroşise ca racul. Atât era de furios. Ceea ce începuse ca o călătorie uşoară şi veselă spre casa lui Kitty căpătase brusc un profil încordat. M-am simţit aiurea, aşa că am izbucnit în râs.

— Glumesc, glumesc... te tachinam doar. Nu mă interesează Will în felul acela.

— Şi-atunci de ce dracu’ ai zis tot ce-ai zis?

— Pentru că mi s-a părut că te enervează. Şi mi s-a părut amuzant. Erai cumva... *gelos,* Merrick?

Merrick şi-a dres glasul.

- Nu.

Am zâmbit.

— Ba bine că nu...

— De ce aş fi gelos?

— Habar nu am. Chiar, *de ce* ai fi gelos?

— Cred că ai înţeles greşit situaţia.

— Mm-hm.

Merrick şi-a dat ochii peste cap. Dar, din fericire, nu mai strângea cu toată puterea volanul ăla.

— Cum se simte Kitty?

— Asistenta mi-a spus că, exact înainte de a adormi, la anestezie, l-a întrebat pe doctor dacă o poate repara ca să fie din nou ca o virgină de cincisprezece ani.

Am râs cu mâna la gură.

— Doamne, ce figură e!

— Cred că e probabil mai amuzant atunci când nu e vorba despre propria bunică.

— Sunt convinsă. Dar la telefon mi s-a părut că e foarte bine. Deşi, normal, de-abia aşteaptă să vină acasă.

A dat din cap.

— Eu mi-aş dori să o ţină acolo mai mult. Probabil îi vor da drumul mâine-dimineaţă, totuşi.

Când am ajuns acasă la Kitty, trecuse deja de miezul nopţii. Casa era învăluită în întuneric, în afară de lumina ce se revărsa din hol, dar era suficientă să se vadăşiînliving.

Merrick a aruncat cheile în bolul de pe măsuţa de lângă uşă şi şi-a pus mâinile în şolduri.

— Vrei să te duci la culcare? Eu o să beau mai întâi un pahar de vin, dacă vrei să mi te alături...

Mi-am lăsat jos poşeta.

— Mi-ar plăcea.

Niciunul dintre noi nu deschisese şi alte lumini, aşa că atmosfera mi s-a părut intimă, atunci când ne-am aşezat amândoi pe canapeaua mică, în penumbră. Am trasat conturul paharului cu degetul, gândindu-mă cât de mult trecuse de când mă bucurasem de senzaţia asta.

— Mulţumesc că ai venit după mine.

— Plăcerea a fost de partea mea, a zâmbit Merrick Am lăsat capul într-o parte.

— Aş spune că am evoluat mult de la ultima noastră întâlnire, dacă poţi spune că e o plăcere să te afli în compania mea.

A zâmbit din nou.

— Da, probabil că am evoluat.

Am sorbit din vin şi m-am uitat fix la pahar.

— Vrei să ştii un secret?

— E nevoie să-ţi împărtăşesc şi eu unul?

— Nu, am râs.

— Atunci, normal.

— La început mă intimidai foarte tare, am ridicat din umeri. Nu numai în timpul interviului, când mă frământam dacă mă recunoscuseşi sau nu. Dar chiar şi după aceea.

— Cum aşa?

— Cred că voiam să-ţi dovedesc că te înşeli – că nu sunt incompetentă. Şi o parte din mine nici nu era sigură că sunt în stare.

— Ba te pricepi foarte bine la meseria ta. Deja mi-ai oferit nişte sfaturi legate de îmbunătăţirea atmosferei de la serviciu şi, în plus, toată lumea pare să te simpatizeze.

— Mulţumesc. Şi eu am din nou sentimentul că mă pricep foarte bine la meseria mea. Nu cred că realizasem cât de tare îmi clătinaseră încrederea în mine evenimentele din ultimele şase luni. Logic că, dacă afli că logodnicul te înşală, începi să te îndoieşti de toate relaţiile pe care le ai, precum şi de sexul opus, dar pentru mine a fost chiar mai rău de-atât. M-a făcut să pun sub semnul întrebării lucruri de care obişnuiam să fiu atât de sigură – cum ar fi abilităţile mele profesionale şi capacitatea de a lua decizii simple. Cred că mă întrebam în ce

altă privinţă aş fi putut să mă înşel, dacă fusesem atât de sigură de relaţia mea cu im bărbat, încât să fiu dispusă să mă mărit cu el. Are vreun sens ce zic?

— Da.

Merrick nu a spus nimic o vreme.

— Şi? Acum nu te mai intimidez?

— Nu, nu chiar, am clătinat din cap.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Atunci o să trebuiască să mă străduiesc mai tare.

— Dă tot ce poţi, şefii', am zâmbit.

Merrick *a* izbucnit în râs. S-a aplecat şi şi-a scos pantofii, apoi a ridicat picioarele pe măsuţă.

— Şi, ia spune-mi, cu cine te-ai întâlnit săptămâna asta?

Am derulat în minte toate întrevederile, conform programărilor pe care le avusesem. Ştiam că mă întâlnisem cu şaisprezece persoane, aşa că am numărat pe degete. La paisprezece, mi-am dus degetul la buze, nedumerită ce nume nu-mi aminteam.

— Oh, da, ştiu. îl uitasem pe John McGrath, A fost primul cu care m-am văzut după ce m-am întors. Şi Colette Archwood. A fost ultima programare de azi, înainte să plec.

Merrick s-a încruntat.

— Şi cum a mers cu Colette?

Desigur, regulile confidenţialităţii mă împiedicau să-i spun că zilele acesteia la Crawford Investments erau numărate şi mă împiedicau'şi să-i pomenesc despre ceea ce comentase în legătură cu el şi Amelia. Aşa că am răspuns vag.

— A fost foarte deschisă şi sinceră.

Merrick a ridicat capul, curios.

— Oh, frate! în cazul ăsta ar trebui probabil să fiu recunoscător că ai revenit totuşi în seara asta, dacă a fost aşa de deschisă cu tine.

Am zâmbit, sorbind din vin.

— M-ai avertizat că ai impresia că te urăşte.

— Nu am impresia. Chiar ştiu. Şi, în bună măsură, pentru că mi-a spus-o chiar ea. Dacă îmi amintesc exact, a fost chiar înainte de a mă scuipa în faţă.

Am făcut ochii mari.

— *Te-a scuipat în faţă?* Sau vrei să spui că era atât de furioasă când a ţipat la tine că a şi scuipat?

Merrick a clătinat din cap.

— A *scuipat* Ia propriu. Adică, aşa cum se face, şi-a adunat toată saliva şi a scuipat.

— Şi în continuare lucrează pentru tine? Asta pentru că are contract?

— Toate contractele de la firma mea au o clauză care-mi permite să le reziliez pentru lipsă de profesionalism sau de respect, indiferent despre cine este vorba.

— Şi atunci de ce nu ai concediat-o? *i*

— E complicat. La momentul acela, toată lumea se j comporta sub imperiul emoţiilor. Era prietenă apropiată cu j fosta mea logodnică şi nu ştia totuşi tot adevărul cu privire 1 Ia ce se petrecea. Crede-mă, am vrut să o concediez. Dar ce ' a făcut ea nu avea nimic de-a face cu afacerile. Nici măcar s nu s-a întâmplat la birou, aşa că am aşteptat să văd cum se comportă când nc-am revăzut la serviciu. Nu eram sigur S că o să mai vină a doua zi. însă a venit. Rece ca gheaţa, dar O şi-a făcut treaba, şi să ştii că e foarte bună la ce face. Iar eu

am fost prea prins cu alte lucruri luni întregi după aceea ca să las şi altceva să mă deranjeze. Când în sfârşit am început să ştiu din nou de capul meu, Colette şi cu mine aveam deja o relaţie în care vorbeam numai şi numai strictul necesar, în context de serviciu, şi în cea mai mare parte a timpului ne ignoram reciproc. Oricum, între noi, a existat mereu un nivel intermediar de conducere, aşa că nu era nevoie de interacţiuni prea dese faţă în faţă.

Merrick a făcut o pauză şi a privit în jos, destul de mult timp.

— Fosta mea logodnică, Amelia, a suferit un accident. A stat în spital multă vreme. Colette nu a fost de acord cu unele dintre deciziile pe care le-am luat, odată cu trecerea timpului.

Am dat din cap.

— îmi pare rău. Am auzit că a avut un accident. Dar nu ştiu niciun fel de amănunte. Probabil că ţi-a fost foarte greu.

Merrick a dat din cap şi a înghiţit restul vinului din pahar.

— Mai vrei?

— Nu, mersi. Am băut două pahare în avion. Dacă mai beau, mâine o să mă trezesc cu durere de cap.

— Nu ţii la băutură, deci, a zâmbit şi s-a ridicat să-şi mai toarne.

Când s-a aşezat la loc, am văzut că mintea îi era în altă parte. Privea în gol, cu fruntea plină de cute. în cele din urmă, a dat pe gât jumătate din vin şi s-a întors spre mine.

? — Acum vrei să afli şi tu un secret?

I Mi-am frecat mâinile.

| — Absolut! Iubesc secretele. Mama mă tachinează ^întruna cu asta... spune că e motivul pentru care m-am ; făcut psiholog.

— Ei, nici chiar aşa, a zâmbit Merrick. Secretul meu nu e chiar aşa de interesant.

— Oricum vreau să-l aud.

— E posibil să fi avut ceva împotriva aducerii unui terapeut la birou şi din alte motive decât ţi-am pomenit la început.

— A, da?

— Eu şi Amelia avusesem ceva probleme înainte de accidentul ei. Am mers şi la psiholog de câteva ori. Nu a fost chiar bine, aşa că e posibil să-mi fi format o părere greşită.

— Oho! înţeleg. Da, aşa are sens. Dacă nu a funcţionat în cazul tău, nu e de mirare că te-ai gândit că e o mare pierdere de vreme.

Merrick a dat din cap.

— Mulţumesc că mi-ai spus asta.

A zâmbit trist.

— Mulţumeşte-i lui Kitty.

— De ce? Ea te-a încurajat să-mi spui că ai fost Ia terapie?

S-a uitat jos, în pahar.

— Da, cam aşa ceva.

în minte mi se învârteau atâtea întrebări... De exemplu, de ce oare se duseseră la terapie? Care fuseseră deciziile cu care nu fusese de acord Colette după acciden- j tul Ameliei? Dar nu eram sigură cât avea să ţină disponi- I bilitatea asta de deschidere a lui Merrick, aşa că am ales | să pun întrebarea care mă frământa cel mai tare, asta în | cazul în care, oricum, îmi va răspunde măcar la una. ■ j

— Sper că nu te deranjează că sunt aşa de curi-a oasă, dar pot să întreb cum a murit Amelia? Ce fel de|H accident a fost? ja

Merrick şi-a frecat ceafa.

— *A* murit în. urma unui accident de avion. Lua nişte ore pentru a obţine licenţa de pilot de avion de mici dimensiuni.

— O, Doamne! Groaznic! Dar nu erai şi tu cu ea, nu-i aşa?

Şi-a terminat al doilea pahar de vin şi a rămas tăcut un interval destul de lung, înainte de a pune paharul pe masă şi a clătina din cap.

— Nu, nu eram cu ea. Era cu celălalt tip cu care se culca.

CAPITOLUL 19

Merrick

CU TREI ANI ÎN URMĂ

— Şi eu când o s-o văd pe mica mea Amelia Earhart în acţiune?

Am luat-o de talie pe Amelia. Se îmbrăca să plece la lecţia duminicală de pilotaj, de care se apucase cu câteva luni în urmă.

— 0 să fiu prea emoţionată dacă eşti tu acolo.

M-am încruntat.

— Asta chiar nu-mi vine să cred. Ţie-ţi lipseşte, practic, gena emoţiei.

Amelia s-a scuturat să iasă din braţele mele şi şi-a luat o şapcă de baseball cu care s-a dus în faţa oglinzii să şi-o aranjeze pe cap, trecându-şi coada de cal prin deschizătura de la spate.

— Mi-ai distrage atenţia şi trebuie să mă concentrez.

Aş fi putut să o contrazic, fiindcă amândoi ştiam că ăsta era doar un pretext. De când ne mutaserăm : împreună, anul trecut, Amelia se apucase de o grămadă i de hobbyuri, dintre care niciunul nu mă includea şi pe | mine. înainte de lecţiile de pilotaj, fuseseră paraşutismul şi căţăratul, iar înainte de asţa, turneele de poker pen- |tru care zbura de colo, colo, în fiecare

weekend. Mereu

fusese dependentă de adrenalină şi o mare amatoare de senzaţii tari, dar niciodată în felul ăsta.

— Nu te bosumfia, a zis întorcându-se la mine şi apucându-se cu ambele mâini de tricoul meu. De ce nu urmezi sfatul terapeutei de cuplu, să-ţi faci şi tu un hobby?

— De ce nu faci tu ce a spus terapeuta aia de cuplu, să petreci ceva timp şi cu mine?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Dar petrecem împreună optzeci de ore pe săptămână, la birou, şi mai şi locuim împreună.

— Asta nu înseamnă că ne şi petrecem timpul împreună. E vorba de muncă, iar acasă e ca şi cum am fi colegi de apartament.

S-a ridicat pe vârfuri şi şi-a lipit buzele de ale mele.

— Da, ca orice colegi de apartament, de-aia în dimineaţa asta te-am lăsat să mă scoli îndesându-ţi-o în mine.

Am vrut să-i amintesc că fusese *singura* dată când făcuserăm sex în ultimele două săptămâni şi că timpul pe care îl aveam împreună când o trezeam eu mai devreme era singurul pe care-l petreceam cu ea, în afară de cel de Ia birou, când discutam exclusiv despre bursă. Dar terapeuta ne spusese să încercăm să evităm discuţiile în contradictoriu, atunci când nu era absolut necesar, aşa că mi-am muşcat limba şi am încercat să fiu cât se poate de pozitiv.

— Ce zici de cină în seara asta?

— Probabil nu mă întorc înainte de şapte. *ţ*

— E bine. Eu am o grămadă de chestii de rezolvat | la birou. O să fac o rezervare pentru ora opt la restau- i rantul ăla mic italienesc de Ia care am comandat şi ţi-a || plăcut. 18

A dat din cap că da. H

— OK. Şi ce zici să ne întâlnim acolo, în caz că întârzii puţin?

Am sărutat-o pe frunte.

— Da. perfect. Ai grijă! Şi ascultă-l pe instructorul ăla, nu cum faci în majoritatea timpului cu partenerul tău de afaceri!

în cele din urmă, a zâmbit.

— încerc. Dar nu promit.

— Mai doriţi un cocktail, domnule?

Am clătinat gheaţa din paharul gol.

— Sigur, de ce nu? Se pare că am nevoie de ceva cu care să-mi ocup timpul.

Chelnerul a zâmbit, dând din cap. După ce a plecat, mi-am verificat telefonul pentru a zecea oară: era deja opt şi treizeci şi cinci de minute şi nu aveam niciun apel ratat. Amelia îmi trimisese un mesaj pe la cinci jumătate, chiar înainte de a decola pentru ora de zbor. Spunea că au început târziu şi că ne întâlnim la restaurant Dar chiar dacă nu decolase propriu-zis înainte de şase, ora de zbor ţinea patruzeci şi cinci de minute, aşa că ar fi fost timp suficient să ajungă aici până la opt.

Cincisprezece minute mai târziu, îmi terminasem şi a doua băutură, fără să primesc vreo veste, iar apelurile mele către ea intrau automat pe robot. Aşa că am ridicat mâna să-i fac semn chelnerului.

— îmi pare rău! Am impresia că persoana pe care | o aşteptam la cină nu mai vine.

| — Nu e nicio problemă. Doriţi să comandaţi E dumneavoastră?

K Am clătinat din cap.

K — Nu. Nota, vă rog.

H — Desigur.

După ce am plătit, am scos şi nişte bancnote din portofel pe care le-am lăsat pe masă ca să acopere ora irosită aici. Când ni-am ridicat, telefonul mi-a bâzâit în buzunar.

— Era şi cazul, am bombănit.

Dar când l-am scos, am văzut că pe ecran era alt număr, nu al Ameliei. Era un prefix local, aşa că am răspuns.

— Alo.

— Bună ziua! Domnul Crawford?

— Da. Cu cine vorbesc?

— Numele meu este Lucy Cooper. Sunt asistentă la unitatea de urgenţe, la Spitalul Memorial.

Am înţepenit.

— Spitalul Memorial? S-a întâmplat ceva cu Amelia?

— îmi pare rău să vă spun, dar a avut loc un accident.

— Ce fel de accident? A păţit ceva?

— Doamna Evans a căzut cu avionul. Starea ei este gravă, domnule Crawford.

Mi s-a format un mare nod în gât, făcând aproape imposibil să rostesc ceva.

— Vin imediat.

— Puteţi să-mi spuneţi unde e Amelia Evans?

Plătisem şoferului de Uber cinci sute de dolari în plus să mă aducă la spital ca vântul şi ca gândul.

Femeia de la ghişeu s-a încruntat uşor. !

— Ce legătură de rudenie aveţi cu doamna Evans? |

— Sunt logodnicul ei. |

A dat din cap. 3

— Eram, aici când a fost adusă. Cred că e sus. Dar verific acum.

S-a făcut nevăzută şi s-a întors câteva minute mai târziu.

— Pot să văd un act de identitate, vă rog?

Am scos portofelul şi i-am împins permisul de conducere prin deschizătura de la baza ghişeului. Femeia l-a studiat puţin, apoi l-a împins la loc.

— Mulţumesc. Doamna Evans este la etaj. O pregătesc pentru operaţie. Dar domnul care a fost adus cu ea a spus că e soţul ei. Amândoi au ajuns cu ambulanţa şi au intrat prin spate, aşa că nu am pus întrebări şi nici nu am cerut acte.

M-am uitat la ea fără să înţeleg.

— Amelia nu are soţ.

Femeia mi-a zâmbit ca un fel de scuză.

— Uneori oamenii mint în legătură cu cine sunt ca să nu-i scoatem afară, nefiind membri ai familiei. Dar numele dumneavoastră este în sistemul nostru ca fiind persoana cea mai apropiată a doamnei Evans. E la dosar de la o internare anterioară pentru o intervenţie chirurgicală.

Am dat din cap.

— Da, când i s-a rupt apendicele, anul trecut.

uşa asta. Treceţi pe aici, vă deschid eu, apoi mergeţi înainte până la lift şi urcaţi la etajul cinci. Asistentele de acolo, de la chirurgie, vă vor pune la curent cu starea ei actuală.

— Mulţumesc.

Când am coborât din lift, am văzut un birou mare, de recepţie, aşa că m-am apropiat de el şi am aşteptat ca femeia îmbrăcată în uniformă ^convorbirea la telefon. Când a închis, nici nu

albastră să-şi termine
avut răbdare să aştept să mă bage în seamă.

— Am venit pentru Amelia Evans. Asistenta de la urgenţe a zis că e în operaţie. îmi poate spune cineva ce se petrece?

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Logodnicul ei, Merrick Crawford.

Asistenta s-a uitat spre zona de aşteptare. Acolo era un singur tip. Cu capul în mâini, se trăgea încet de păr.

M-am uitat din nou spre el. De data asta, şi tipul a ridicat ochii. Privirile ni s-au întâlnit şi pe faţă i-a sclipit o scânteie de recunoaştere. Ceea ce-I făcea singurul care pricepea ceva din ce se întâmpla aici. M-am întors spre asistentă.

— Habar n-am cine dracu' e ăla.

Bărbatul s-a ridicat şi a venit spre noi. Părea ezitant.

— Sunt instructorul de zbor al Ameliei, Aaron.

Apoi s-a întors spre asistentă.

~ Acesta este logodnicul Ameliei.

Asistenta s-a încruntat, clătinând din cap.

— Pot să văd nişte acte de identitate?

Mi-am scos din nou permisul din buzunar, în timp ce bărbatul de lângă mine a clătinat din cap.

—■ Eu nu am nimic la mine. Când am lecţii, îmi las portofelul şi telefonul într-un dulăpior.

Asistenta nu l-a băgat în seamă. A apăsat nişte taste la computer şi pe urmă s-a uitat de câteva ori când la ecran, când la permisul meu.

— îmi pare rău, domnule Crawford. Se pare că a fost o confuzie.

— Nu contează, nu-mi pasă! îmi puteţi spune

cum | e Amelia? j

A dat din cap. |

— Desigur.

A dat să spună ceva, apoi s-a oprit şi s-a uitat spre instructorul Ameliei.

— Ne puteţi scuza, vă rog?

— Oh… Da, sigur.

Aaron s-a întors în zona de aşteptare. Asistenta a coborât vocea.

— Ce ştiţi deja?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu nimic, la naiba!

A încuviinţat.

— OK. Doamna Evans a fost adusă după prăbuşirea unui avion de mici dimensiuni. A suferit traumatisme serioase la cap şi la coloană. Traumatismul de la cap este chiar o fractură a craniului. Echipajul care a adus-o a spus că, la impact, practic acoperişul avionului s-a prăbuşit, aşa că e posibil ca asta să-i fi provocat traumatismul.

Mi-am trecut mâna prin păr.

— Dumnezeule mare! Şi se va face bine?

Asistenta avea o faţă foarte serioasă.

— Impactul a produs o inflamaţie la nivelul creierului şi medicii încearcă să elibereze cât de cât presiunea creată. Următoarele câteva ore sunt critice, A suferit şi câteva fracturi vertebrale de care doctorii se vor ocupa dacă vor putea opri inflamaţia.

— Dacă… dacă vor putea opri inflamaţia? Şi dacă nu vor putea? Ce se întâmplă atunci?

Asistenta a clătinat din cap.

I — E absolut vital să reuşească, domnule Crawford. | După aceea, am avut senzaţia că visez, pur şi sim- I piu. Asistenta a continuat să vorbească mai departe, dar » vorbele au început

să plutească în jurul meu, prin aer,

fără să le mai înţeleg. Când a terminat în cele din urmă, am văzut că mă priveşte cu atenţie.

— Vă simţiţi bine?

Am clătinat din cap.

— Cât durează operaţia?

— E greu de spus. Dar o operează o echipă incredibilă de medici. A intrat abia acum cincisprezece minute. O să revin şi eu acolo peste câteva minute să văd dacă pot afla ceva noutăţi, bine?

— Bine, mulţumesc, am dat din cap.

Mi-a făcut semn spre sala de aşteptare.

— Ce-ar fi să mergeţi să luaţi loc? Doamna Evans avea asupra ei nişte bijuterii şi alte obiecte personale când a fost adusă. Le-am scos, în caz că i se umflă membrele. Mă duc la seiful unde le depozităm de obicei să vi le aduc şi puteţi semna pentru ele. De asemenea, trebuie să îmi completaţi nişte documente pentru ea.

- OK.

Chiar dacă-mi spusese să mă aşez, am rămas în picioare, lângă birou, după ce s-a făcut nevăzută, încer- j când să înţeleg ceva din tot ce se întâmplase. După o | vreme, mi-am amintit că instructorul Ameliei era aici. | Poate că el îmi putea da mai multe detalii. Aşa că am i pornit spre el. Dar chiar în momentul când am vrut sa 9 întreb, a apărut asistenta cu o punguţă cu fermoar şi ■ nişte hârtii prinse pe un clipboard, Uitându-se în jos, a ridicat pagina de deasupra.

— OK, deci aici scrie că am luat două lănţişoare şifH un inel de logodnă.

Mi-a întins punguţa.

— Vă rog să verificaţi obiectele pe care vi le

preaH dăm şi sa semnaţi pentru ele la baza paginii. JaH

Am dat din cap.

- OK.

Mi-a întins clipboard-ul, un pix şi punguţa. Mi-am mâzgălit semnătura şi i-am dat înapoi hârtiile înainte de a mă uita în punguţă.

— Mulţumesc, a dat din cap.

Dar în timp ce ea se îndepărta, am ridicat punga să văd ce e înăuntru. Erau două lănţişoare pe care le-am recunoscut imediat. Doar că inelul de logodnă... în mod clar nu era al ei.

Asistenta ajunsese aproape de biroul ei, aşa că am strigat după ea.

— Staţi puţin!

— S-a întâmplat ceva? s-a întors spre mine.

— Ăsta nu e inelul de logodnă al Ameliei, am clătinat din cap.

S-a uitat la mine nedumerită.

— Dar eu însămi i-am scos bijuteriile doamnei Evans.

— Foarte bine, dar acesta nu este inelul ei de logodnă.

Atunci s-a ridicat instructorul de zbor.

— Este inelul Ameliei, a spus încruntat. Doar că nu este cel de la tine. E cel de la mine.

CAPITOLUL 20

Sâmbătă dimineaţa, am dormit mai mult decât aş fi vrut, Merrick făcuse deja duş şi se îmbrăcase, iar atunci când am intrat în bucătărie, l-am găsit bând cafea. A ridicat cana spre mine în semn de salut,

— 'Neaţa, somnorilă!

— Nu-mi vine să cred cât e de târziu – aproape şapte jumătate. De ce nu m-ai sculat? Kitty poate fi lăsată să plece de la opt dimineaţa.

— A sunat mai devreme. Azi-noapte a avut febră, aşa că acum îi fac nişte analize de sânge ca să fie siguri că nu e vorba despre o infecţie, a clătinat din cap. Chiar i dacă iese astăzi, cu siguranţă nu se va întâmpla la prima | oră. Deci m-am gândit să nu te trezesc.

I — O, nu! Nu e bine! O infecţie post-operatorie K poate fi gravă!

A dat din cap.

K — Febra nu e prea mare, până în 38 de grade. Şi K asistenta a făcut greşeala de a-i spune lui Kitty că unora K Ii se poate da drumul acasă dacă nu au temperatura H| foarte crescută. Normal, de obicei pe cei de vârsta ei îi ME fin acolo pentru

monitorizare.
MB Am dus mâna la gură să nu pufnesc în râs ca Mkproasta.

— Of, fir-ar să fie! Şi acum asistenta aia are un picior în ghips Ia fel ca al lui Kitty.

— Nu m-ar mira.

M-am aşezat la masă, în faţa Iui Merrick. Privirea lui a zăbovit o vreme asupra pieptului meu, făcându-mă să mă uit în jos. Rahat. Uitasem să-mi pun sutienul. în dormitorul meu era cald, dar fereastra de la bucătărie era deschisă larg şi temperatura îmi întărise sfârcurile, acum vizibile pe sub tricou.

Merrick şi-a dres glasul şi s-a uitat în altă parte.

— Mă rog, Kitty mi-a spus să te întreb dacă poţi să-i duci nişte prăjitură, ceva ce se cheamă *monkey bread*[4]. Habar n-am ce înseamnă asta, dar mi-a zis că tu o să ştii.

— Era specialitatea bunicii mele, am zâmbit. E ca un fel de chiflă dulce, cu scorţişoară, doar că aluatul e copt în tavă. Bunica făcea prăjitura asta în formă mai simplă, punea nişte pandişpan în tavă şi deasupra foarte multă glazură lipicioasă de zahăr cu scorţişoară. Nu era cel mai sănătos lucru din lume, dar tuturor le plăcea, mai ales lui Kitty.

— Şi de unde să luăm aşa ceva?

— Fac eu.

M-am ridicat şi m-am dus la frigider.

— Nu durează mult. Dacă are toate ingredientele, ; pot băga imediat chiflele la cuptor şi, în timp ce voi fi Ia duş, se vor şi coace. |

Am început să scot chestiile de care aveam nevoie. |

4 Pâine de maimuţă (n. red.).

•

— Se pare că are numai o jumătate de pachet de a unt, iar mie îmi va trebui mult mai mult. 9

— Fă o listă. Trag o fugă până la magazin. 9

Nu te deranjează? 9

— Câtuşi de puţin!

- OK.

Am terminat de cotrobăit prin dulapuri şi am scris trei lucruri de care aveam nevoie.

— Mă duc la duş până te repezi tu la magazin, ca să economisim timp.

— Un plan foarte bun, a dat din cap.

Ceva mai târziu, ne-am reunit din nou în bucătărie. Am aruncat ingredientele într-un bol şi am început să le amestec.

— Pot să te întreb ceva?

-Nu.

M-arn întors să mă uit la Merrick. A zâmbit.

— M-am învăţat că de fiecare dată când spui „Pot să te întreb ceva?”, vrei să pătrunzi în mintea mea.

— Cred că exagerezi.

A sorbit din a doua cană de cafea.

L — Ba nu exagerez. Doar te tachinam. Ce vrei să | întrebi?

| — Aseară ai spus că ai avut o experienţă neplă-

K cută cu terapia. De ce ai crezut că nu a funcţionat? Nu te K întreb ca să-mi bag nasul în problemele tale, ci doar ca K să înţeleg experienţa ta din punct de vedere clinic.

K Merrick s-a jucat puţin cu degetul pe buza cănii de

cafea.

K — Nu sunt sigur că poţi repara lucruri pe care m padenţii nu le consideră a fi stricate.

■t — Te referi la Amelia sau la tine însuţi?

■r — Nici nu mai ştiu, a ridicat din umeri. Ca să fiu ■Kinstit, a fost ideea mea să mergem la un psiholog pen- ■&u terapie de cuplu, dar nu

simţeam că am avea nevoie ■emândoi de terapie. Am făcut-o în bună măsură mai ■ges pentru că speram că va putea cineva să o vindece pe

Amelia. Era genul de persoană pe care o puteai cunoaşte numai până la un punct, de care te puteai apropia numai până unde ţe lăsa ea. Avea un fel de zid de protecţie cu care se înconjurase. Probabil că m-am gândit că un psiholog specializat va putea să o ajute să-l doboare.

— Şi ea a fost receptivă la terapie?

Merrick a clătinat din cap.

— Privind retrospectiv, cred că făcea exact acelaşi lucru ca şi mine – mergea la terapie pentru ca psihologul să mă facă bine pe mine.

— Avea impresia că era ceva în neregulă cu tine?

— Exact cum eu nu puteam înţelege de ce nu mă puteam apropia mai tare de ea, la rândul ei, nu înţelegea de ce aş vrea s-o fac.

— Dacă te duci la terapie de cuplu sperând că îţi i va schimba partenerul, de obicei nu este un semn bun, j am încuviinţat. Trebuie să fii încredinţat că te va ajuta | pe tine. |

Merrick a înclinat cana spre mine. 1

— Exact din cauza asta am avut o problemă cu || ideea ca angajaţi! mei să trebuiască să se ducă la tera- '|| pie. E nevoie să creadă în asta şi să-şi şi dorească să jn funcţioneze.

— Adevărat. Dar ceea ce încercăm să realizăm noi «B la serviciu nu e complet diferit de terapia de cuplu. Dacă JM priveşti la conducere ca fiind cealaltă parte din relaţiaJM cu angajatul, scopul e de a reuşi ca ambele părţi să-şjMB asume responsabilitatea pentru ceea ce se întâmplă să facă schimbări pentru a evita repetarea lor în viitoa^H Exact ca în terapia de cuplu: dacă o parte are impresia^H că e numai vina celeilalte părţi şi aşteaptă să se schimts^B doar aceea, nu are cum

să meargă.

— OK, a dat din cap Merrick. înţeleg. 0 să să fiu mai deschis. Acum pot să-ţi pun eu o întrebarea^^B

— Oh-oh. Asta înseamnă că încerci să pătrunzi în mintea mea?

— Probabil că am învăţat de la cei mai buni, a zâmbit Merrick.

Am terminat aluatul pentru blat şi am început să pun câte o lingură zdravănă în formele pentru brioşe.

— Care e întrebarea ta?

— Pari că eşti capabilă să pricepi imediat ce se petrece în mintea oamenilor. Şi totuşi nu ai fost în stare să-ţi dai seama ce se petrece cu logodnicul tău?

Am clătinat din cap.

— N-ai auzit despre instalatorul care are ţevile sparte la el acasă?

— Ba da, a râs Merrick.

— Chestia e că şi psihologii sunt oameni. Suntem pregătiţi să-i ajutăm pe alţii, să căutăm anumite indicii, anumite simptome, dar uneori nu ne examinăm suficient şi propriile relaţii.

— Şi cum înveţi să ai din nou încredere în oameni î după ce ai trecut prin ce ai trecut tu?

| — Mă întrebi pentru mine sau pentru tine?

| — Nu mai ştiu sigur, doamnă doctor, a ridicat din

E umeri Merrick.

||- Am zâmbit.

K — întotdeauna există un risc când e vorba despre ■[dragoste. Dar când va apărea persoana potrivită, vom ■guiţi că merită să ne asumăm acel risc.

■E Merrick s-a uitat în ochii mei. Inima a început

Msă-mi bată ca nebuna şi am simţit cum mi se înmoaie Metecul Dar chiar atunci i-a sunat telefonul. S-a uitat ■fes Ia el.

- E bunica. Probabil vrea să se asigure că te-am Mggat să faci monkey bread.

A răspuns şi a dus telefonul la ureche, privindu-mă în continuare.

— Hei, buni, cum eşti? a zâmbit. Da, Evie face chiar acum.

M-am întors să pun tava în cuptor şi să setez timpul. Momentul fusese stricat, dar asta era, nu aveam ce face. Nici Merrick nu părea dornic să continue discuţia după ce a închis.

— Mă duc să mă pregătesc, cât timp se coace prăjitura, am spus.

A dat din cap.

— Trebuie să dau şi eu câteva telefoane înainte de a pomi spre spital. O să le dau de aici, ca să aud şi când sună ceasul.

— Mulţumesc!

Când am revenit, Merrick era la telefon cu Will, cu nasul vârât în nişte grafice de pe ecranul laptopului.

— Bine, atunci aşa facem, a spus. începe mai uşor luni, ca să nu le tragem un semnal de alarmă celor care ne urmăresc şi care ar putea să se bage şi ei, fără să ştie de ce cumpărăm.

A tăcut.

— Nu sunt sigur. Dacă iese astăzi, o să văd. Vreau să mă asigur că se simte bine după ce ajunge acasă. Ieri j i-am pomenit ceva despre o asistentă care să vină să o | vadă după plecarea mea şi mi-a zis să nu cumva să ne | trezim cu un şut în fund eu sau asistenta. Aşa că vom **1** vedea. ||

L-am auzit pe Will spunând ceva din nou şi atunci|| Merrick m-a privit involuntar. **Ja**

— Nu fi măgar! La revedere, Will!

Am izbucnit în râs, iar el a închis apelul.

— Mi s-a părut că discuţia voastră a avut brusc alt subiect. **HM**

Merrick a clătinat din cap.

— E una dintre problemele care apar când lucrezi cu prietenii. Ăsta, de exemplu, nu e în stare să se rezume doar la afaceri când ar fi cazul să o facă.

Am deschis cuptorul şi am scos prăjitura deasupra, pe aragaz, să se răcească.

— Doamne! Miroase incredibil! a exclamat puternic Merrick.

— Vrei?

— Ba bine că nu!

Am tăiat o bucată zdravănă pentru fiecare dintre noi şi le-am adus la masă.

— Când e caldă, e mai bună ca un orgasm.

Lui Merrick i-au sclipit ochii poznaş, înainte de a lua prima îmbucătură.

— Afirmaţia asta poate fi luată ca b adevărată provocare, dr. Vaughn.

— Oh, doctore, a spus Kitty. Ea este doamna despre care îţi povesteam dimineaţă.

M-am întors să îi zâmbesc medicului din salon. Uau! Chiar uau! Medicii pe care-i întâlnisem când fusesem în spital nu arătau deloc aşa, asta-i clar!

A zâmbit etalând un şir de dinţi perfecti şi întin- zându-mi mâna.

? — Terapeuta, nu?

;; l-am strâns-o.

1 — Da.

L — Doamna Harrington mi-a spus că aţi studiat la

moiy.

— Exact.

Kitty a pus mâna pe braţul doctorului.

— Credeam că ţi-am mai zis să-mi spui Kitty.

A zâmbit şi a dat din cap, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre mine.

— Doamna – adică Kitty şi cu mine ne-am gândit că, probabil, ai început primul an după ce am absolvit eu.

Da, cu siguranţă mi-aş fi amintit dacă l-aş fi văzut în campus pe tipul ăsta.

— Dr. Martin e necăsătorit, iubito, a spus Kitty. A fost foarte aproape de a deveni psihiatru. Şi îi place să facă drumeţii. I-am povestit mai devreme o grămadă de lucruri despre căsuţele tale de închiriat. Mă gândeam că aţi putea bea o cafea împreună când va lua o pauză. Sunt convinsă că aveţi o grămadă de lucruri în comun.

— Dar domnul doctor te-a şi examinat pe tine? s-a auzit din spatele meu o voce fermă. Sau era prea ocupat să-şi folosească pacienta drept peţitoare?

Oh, frate! Privirea lui Merrick ar fi putut ucide de-a dreptul. Avea ochii îngustaţi, bărbia în faţă, maxilarele încleştate şi braţele încrucişate la piept.

M-am uitat urât la el, dar m-a ignorat, evident, aşa că am clătinat din cap, uitându-mă la doctor.

— îmi cer scuze!

Dr. Martin a aruncat o privire spre Merrick, apoi spre mine şi a dat din cap scurt.

— Ce-ar fi să discutăm despre starea doamnei Harrington?

în următoarele cincisprezece minute, dr. Martin ne-a prezentat starea post-operatorie a lui Kitty, rezultatele analizelor şi ce au făcut până acum ca să elimine i cauzele mai puţin comune ce i-ar fi putut provoca febra.

— Nu e ceva neobişnuit să apară o uşoară

febră, < după o operaţie de mari dimensiuni, cum a fost în cazul? doamnei Harrington. E foarte probabil să fie o reac-l ţie inflamatorie care produce creşterea temperaturii în.

urma distrugerii unor ţesuturi şi intervenţiei cu materiale străine, aşa cum se întâmplă în orice operaţie. Se rezolvă aproape întotdeauna de la sine, în câteva zile. Dar pentru că şi-a rupt şi glezna şi este în ghips, neputând să se mişte prea mult, prezintă un risc destul de crescut de tromboză venoasă. Şi genul acesta de cheaguri poate produce febră, la fel, nu prea mare. Am făcut o ecografie pentru a elimina posibilitatea asta, dar o să o mai ţinem aici o zi sau două şi o vom repeta înainte de externare, ca să fim siguri.

— Da, mi se pare normal, am dat din cap.

Medicul i-a zâmbit lui Kitty.

— Ca să fiu cât se poate de clar, asta nu are nimic de-a face cu vârsta. Aş recomanda exact aceeaşi procedură şi în cazul unei femei de treizeci de ani.

Am râs, ştiind că deja Kitty îi declarase război.

— E bine de ştiut.

Dr. Martin ne-a mai privit o dată pe toţi trei.

— Aveţi întrebări?

M-am întors spre Kitty şi Merrick. Merrick părea în continuare iritat, dar a clătinat din cap.

— Eu, nu. Mulţumesc.

Medicul a dat din cap spre Kitty.

— Revin mai târziu, înainte să ies din tură, pentru avedeacefaci.

I — Mulţumesc, doctore!

| Kitty şi-a fluturat genele spre el, iar după ce acesta | a ieşit, a început să-şi facă vânt.

| — Oh, ce bine ar fi fost să am mai puţin cu două-

| zeci de ani!

| Merrick a ridicat dintr-o sprânceană.

— Douăzeci?

L-a privit pieziş.

— Să ştii că o să doară mai tare ca de obicei când o să-ţi trag un picior în fund cu ghipsul ăsta.

Am izbucnit în râs.

— îmi pare rău că nu poţi ajunge azi acasă, aşa cum ai sperat Dar e bine că sunt atenţi şi profesionişti.

— Da, cel puţin ala era, într-adevăr, foarte atent, a bombănit Merrick.

Lui Kitty i-au sclipit ochii.

— S-a întâmplat ceva, dragul meu nepot?

— E foarte cald aici, a mormăit. Mă duc până jos la cantină să iau ceva de băut. Voi vreţi ceva?

— Nu, mulţumesc, am spus.

Kitty n-a aşteptat decât să-l vadă ieşind pe uşă pentru a zâmbi larg, aproape răutăcios.

— Ăsta e înamorat la maximum!

CAPITOLUL 21

Evie

— Voi doi ar trebui să plecaţi, a spus Kitty. Sunteţi aici de dimineaţă.

Merrick a ridicat ochii din ziarul pe care-l citea.

— Orele de vizită se termină în cincisprezece minute.

Kitty a făcut semn spre iPad-ul pe care-l avea pe noptiera de lângă pat.

— Oh, înseamnă că am timp suficient să vă arăt ultima variantă a arborelui genealogic pe care l-am construit...

Merrick a închis brusc ziarul şi s-a ridicat.

— Dacă mă gândesc mai bine, probabil nu are rost să aşteptăm să vină cineva să ne dea afară de-aici.

| Am râs când i-am văzut zâmbetul scurt al lui Kitty. | Adevărul era că se pricepea de minune să-l manipuleze | pe nepotul ei.

E M-ăm ridicat.

E. — Eu plec mâine după-amiază, dar mai vin şi K dimineaţă. Am avion la patru.

K — Nu veni foarte devreme, iubito. Dormi, odihneş- K te-te. Oricum, îţi sunt recunoscătoare că ai putut să revii. K M-am aplecat să o

îmbrăţişez, pe urmă m-am dat K- Ia o parte ca să-i poată spune şi Merrick noapte bună.

Afară, se dovedea a fi o seară frumoasă. Aerul era cald şi neobişnuit de uscat pentru o zi de vară târzie în Atlanta. Când ne-am apropiat de maşina Iui Kitty, mi-a venit o idee.

— Auzi? Putem să lăsăm acoperişul în jos? Nu am mers niciodată cu o decapotabilă.

— Chiar aşa? a întrebat Merrick.

— Da, niciodată.

— Sigur, a ridicat din umeri.

M-am mirat să văd că maşina devenea decapotabilă foarte repede şi simplu, printr-o apăsare de buton, înainte să ieşim din parcare, mi-am dat seama că-mi place la nebunie senzaţia vântului suflându-mi prin păr. Mi-am ridicat mâinile în aer.

— Ce minunaaaat eeeee!

Merrick s-a uitat spre mine.

— Nu eşti prea greu de mulţumit.

A făcut la stânga, apoi la dreapta şi am ieşit pe autostradă, cu viteză. Mi-am lăsat capul pe spate şi m-am uitat la cerul întunecat, în timp ce părul îmi zbura în toate părţile.

—• Ţi-e foame? a strigat Merrick să se audă peste zgomotul vântului.

. — Mor de foame! Putem lua ceva de la fast food?

A zâmbit.

— Orice vrei tu. Te gândeşti la ceva anume?

— Ce zici de aripioare de la Wendy's?

M-a privit pieziş.

— Foarte drăguţ.

Am izbucnit în râs. j

— Crezi că ştii să ajungi la un local pe nume Mix'D | Up Burgers? Nu e exact în drumul nostru spre casă. E|| mai degrabă pe drumul care duce spre căsuţele Hiele||

Am dat peste el din întâmplare, într-o noapte când căutam o benzinărie.

— Nu-l ştiu, dar putem pune GPS-ul să ne ghideze.

— Ţi-aş rămâne recunoscătoare.

Mi-a întins telefonul lui.

— Poftim, bagă-I pe Waze şi vezi dacă-l găseşte.

L-a găsit imediat, aşa că m-am bucurat de restul călătoriei în briza caldă, salivând la gândul .bunătăţilor pe care le voi comanda. Când am ajuns, Merrick a intrat în parcare.

— Vrei să intrăm să mâncăm sau să luăm la pachet?

— Putem să comandăm nişte meniuri şi să mâneam cartofii prăjiţi în drum spre casă?

— Da, normal, a zâmbit. Tu ştii ce vrei?

-- Sigur. Vreau varianta Pile. E un burger însoţit de o mulţime de cartofi cu brânză în chiflă. Şi mai primeşti şi garnitura de cartofi pe deasupra.

— Mă omori, a izbucnit el în râs. Cu prăjitura aia delicioasă de dimineaţă şi caloriile de acum, o să trebuiască să trag şi mai tare la sală săptămâna viitoare.

— O, Doamne. Nu-mi mai spune! Nici nu vreau să mă gândesc la kilograme. N-am avut poftă decât de mâncare nesănătoasă de la dezastrul cu nunta.

Privirea lui Merrick a urcat pe abdomenul meu, oprindu-se ceva mai mult asupra pieptului.

— Crede-mă, se pare că acest tip de mâncare îţi ? prieşte de minune.

— Ai ceva împotrivă să aştepţi aici o clipă?

Merrick a descuiat uşa din faţă a casei lui Kitty şi a •deschis-o doar pe jumătate.

— Ă.... sigur.

Mi-a întins punga cu mâncare.

— Vin imediat.

— Bine, dar să ştii că o să mănânc şi porţia ta dacă durează prea mult.

— Deja ai ras cea mai mare parte din cartofii pe care trebuia să-i împărţim.

Două minute mai încolo, a revenit, cu două căni familiare în mâini. Mi s-au luminat ochii când am realizat.

— Doamne! Sunt cănile alea uriaşe de la Waffle House, în care obişnuiau să-şi bea bunicile noastre ceaiul cu ceva tărie. Ştii că le-au furat de la restaurantul ăla?

— Nu mă miră, a zâmbit Merrick.

— Ce amintiri îmi evocă toate astea..., am oftat.

Am arătat înspre casa care fusese pe vremuri a bunicii mele.

— Stăteau amândouă pe veranda aia în fiecare seară, până târziu, distrându-se şi abţiguindu-se, în timp ce vecinii le credeau două bătrânele inocente, care beau ceaiuri fierbinţi.

— Ştiu, a zâmbit el. Ghici ce am pus eu în astea?

— Să nu-mi spui că o ceai dulce condimentat?

— Ba da, a răspuns şi a făcut un semn spre casa de alături. Vecinii care au cumpărat casa bunicii tale sunt plecaţi. I-am întâlnit la

lucru, ştiu, dar m-am gândit că putem mânca

mâni. Când au pomenit că pleacă din oraş, am întrebat dacă i-ar deranja ca nepoata vechii proprietărese să stea puţin pe veranda lor. îmi spuseseşi că ai da orice să aduci înapoi minunatele'zile cu ceai dulce. Nu e acelaşi gurile

asta şi bea nişte ceai aromat.

Am simţit că mi se umple inima.

— Nu pot să cred că ai făcut asta pentru mine!

A dat din cap spre verandă.

— Haide. Să mergem acolo.

La început mi s-a părut straniu să stau pe veranda bunicii fără să fie şi ea aici. Dar atunci când am terminat de mâncat şi ne-am aşezat pe şezlonguri, balansându-ne uşor şi sorbind din cănile de la Waffle House, am simţit cum mi se încălzeşte pieptul.

— Cum de ai ştiut că bunicile beau din aceste căni anume? Nu cred că am pomenit eu despre asta,

— Tu, nu. Bunica mea.

— Oh.

— Mi-a vorbit mult despre tine şi despre bunica ta săptămâna asta. Cred că faptul că eşti aici a înviat o mulţime de amintiri şi pentru ea.

A ridicat cana spre mine.

— Cu siguranţă, te iubeşte foarte mult, dacă a fost dispusă să-mi dea reţeta ei secretă de ceai dulce, cu tărie, când i-am spus că vreau să-ţi pregătesc aşa ceva. Ştii bine că femeile din Sud îşi păstrează cu sfinţenie reţetele de ceai. Pentru ele, au aceeaşi valoare ca Biblia.

— Sentimentele sunt reciproce, am zâmbit.

Am stat unul lângă altul, legănându-ne şi sorbind din ceai, în linişte, câteva minute. în cele din urmă, i-am arătat câteva uşi vizavi, mai încolo, pe stradă.

i — Ţii minte povestea pe care ţi-am spus-o cum aproape că am căzut din căsuţa mea din copac, în ploaie? s Cum am crezut că un băiat pe nume Cooper m-a salvat? ţ Merrick a dat din cap.

"ţ — Ţin minte.

— Aia era casa lui. Avea un câine cu trei picioare >enume Woody.

s Merrick a privit pieziş în adâncime, strada tunecată.

— îmi amintesc de câine. Mergea în două labe ca un om, nu?

— Da, acela.

— îmi amintesc de câine, însă nu şi de puştiul ăla.

— Eu, da, clar. A fost primul băiat cu care m-am sărutat.

— Pe bune?

— Da. Sunt sigură că şi el îşi aminteşte de mine. Pentru că, în afară de faptul că am fost fata cu care s-a sărutat prima oară, tot eu am fost de vină şi pentru prima procedură stomatologică prin care a trebuit să treacă.

— De ce? S-a năpustit să te sărute cu prea mult avânt şi vi s-au ciocnit dinţii sau ceva?

— Mai rău. Dar lasă-mă să opresc puţin povestea ca să pun lucrurile în perspectivă. Când aveam cincisprezece ani, locuiam cu toţii în Chicago. Toate prietenele mele se sărutaseră deja cu băieţi, dar eu nu eram nerăbdătoare să o apuc pe drumul ăsta, fiindcă deja aveam probleme de încredere din cauza lui taică-meu. în sfârşit, un băiat drăguţ din şcoala mea m-a invitat să ies cu eî şi am mers la un film. Vreau să-ţi spun că-i mirosea respiraţia absolut oribil. Deci stăteam în cinematograf şi o simţeam de alături, chiar dacă nu stătea întors cu faţa spre mine, am clătinat din cap. Nu ştiu dacă era din vina aparatului dentar sau ceva, dar era absolut oribil, aşa că am aşteptat cu nerăbdare să se termine filmul. Pe scurt, a încercat să mă sărute la sfârşitul întâlnirii şi nu l-am lăsat. M-a acuzat că fac pe mironosiţa. Deci, ca să mă apăr, i-am spus adevărul – că îi mirosea gura ca naiba.

Merrick a izbucnit în râs.

— Deci nu te-ai schimbat prea tare aveai cincisprezece ani, ha?

— *Mă rog,* a doua zi a minţit, umplând întrea^ şcoală cum că mă sărutase şi descoperise că sărut foart foarte prost. Evident că eu ştiam ce se petrecuse

adevărat, dar am devenit paranoică, m-am gândit că voi fi cea mai nepricepută persoană din lume la asta. O prostie, ştiu. Dar aşa gândeam atunci. A trecut timpul, în vara următoare aveam de-acum şaisprezece ani şi tot nu mă sărutasem niciodată. Am venit aici în vizită la bunica, pentru o săptămână, şi ieşeam cu bicicleta în fiecare zi, cu Cooper. Ştiam că-i place de mine şi părea un puşti de treabă, aşa că m-am gândit că, în sfârşit, o să se întâmple. într-o seară, a făcut pană la o roată şi am intrat în garajul lui. Eu ţineam trusa de scule, în timp ce el scotea camera, şi când s-a ridicat să o ia de la mine, mi-a spus că sunt frumoasă şi s-a aplecat să mă sărute, în ultima clipă, mi-am amintit că mâncasem peşte la cină şi nu mă spălasem pe dinţi încă, aşa că mi-am dus mâna la gură. Numai că trusa cu scule se afla tot în mâna mea. S-a izbit de ea şi şi-a ciobit dintele din faţă.

— Nu pot să cred! Bietul băiat!

— Ştiu. M-am simţit atât de prost, încât m-am întors a doua zi, dimineaţă, şi l-am sărutat.

— Sunt sigur că te-ai spălat mai întâi pe dinţi.

— Bineînţeles! Cred că i-am frecat zece minute pe ceas.

Am râs amândoi. Mă simţeam atât de bine să fiu iar aici.

— Deci, să auzim şi povestea ta, am spus.

; — Ce poveste?

| — Cu primul tău sărut.

I — Ah..., Daniella Dixon, a zâmbit. Părinţii ei ştiau H ce fac când i-au dat numele astfel încât să formeze iniţi- I alele DD.

K l-am tras una peste braţ, în glumă.

K. — Deci obsesia ta pentru sânii de mărimi considerabile a început la o vârstă fragedă, nu? Ţi-am prins de Hmai multe ori privirea zăbovind asupra sânilor mei.

Ochii lui Merrick au sclipit, coborând încă o dată acolo, acum vorbind direct cu ei parcă.

— Tu ai început când mi i-ai băgat în faţă în cabina de probă.

Am râs, făcându-i semn să ridice privirea.

— Uită-te aici! Acum, spune mai departe ce s-a întâmplat cu Daniella.

— Nu-s prea multe de spus, a ridicat din umeri Merrick. Era ceva mai mare decât mine şi ne-am sărutat la ea, în pivniţa casei.

— Cât de mare?

— Cu doi ani, cred. Eu aveam paisprezece ani, iar ea, şaisprezece. Din câte îmi amintesc, nu-i mirosea gura şi nici nu cred că am rănit-o.

— Ce plictisitor! am zâmbit.

— Da, dar tot e mai bine plictisitor decât să-i pută gura.

Am ridicat degetul arătător spre el.

— Adevărat.

A dat pe gât şi restul de băutură din cană.

— Mai vrei unul?

— Sigur.

Am vrut să mă ridic, însă m-a oprit.

— Mă ocup eu. Tu bucură-te de veranda asta.

în loc să mă gândesc la multele dăţi. pe care le petrecusem aici cu bunică-mea, nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la omul care făcuse posibile toate astea. Era un gest aşa de simplu – să întrebe un vecin dacă putem veni să stăm aici şi să pregătească băuturile care-mi reînviau amintiri dragi – dar însemna mai mult decât atât.

Merrick mă asculta. Cu atenţie. Era adevărat că începusem pe picior greşit, dar săptămâna asta chiar <

implementase sugestia mea de a-i obliga pe angajaţi să-şi ia cea mai mare parte a vacanţei. Era ciudat – normal ai fi avut senzaţia că şeful e undeva mai presus de tine, dar la Merrick simţeam că e alături de mine, că suntem umăr la umăr. în plus, era deştept, ţinea mult la bunica lui şi mai eram şi nebuneşte atrasă de el... Ca să nu mai spun că şi el fusese cât se poate de clar că-l interesez.

Şi atunci, de ce îmi era teamă să acord o şansă unei posibile relaţii?

în timp ce cugetam la toate astea, Merrick s-a întors cu băuturile. Mi-a întins cana şi s-a aşezat la loc.

— La cât ai avion mâine?

— La patru. A dat din cap.

— Dacă iese luni din spital, probabil că eu o să mă întorc spre sfârşitul săptămânii viitoare. Am luat legătura cu o firmă de asistente. Sper că le va primi aici după ce voi aranja totul.

— O, bine că mi-ai amintit... Când am ieşit din salonul lui Kitty să merg la toaletă, unul dintre doctori mi-a pomenit despre un tip de echipament care ar putea s-o ajute acasă, cel puţin până îşi scoate ghipsul. Nu am spus nimic în faţa lui Kitty' fiindcă mi-am închipuit că mai degrabă ai prefera să-ţi ceri iertare decât să-i ceri permisiunea. Am o broşură de la firma respectivă în poşetă.

— Păi e un scaun care seamănă cu un

— Care? a întrebat Merrick., e care se înclină în faţă ca să ajute persoana respectivă să • se ridice. Şi mai e şi un fel de bază motorizată pe care să şi-o pună sub saltea, care se ridică, deci, implicit, va ’ putea să se ridice şi ea fără prea mult efort.

— Nu. Nu te-am întrebat care echipament. Te-am

— Doctorul ei, dr. Martin.

Merrick s-a încruntat.

— Şi şi-a trecut şi numărul de telefon pe spatele broşurii?

— Eşti gelos?

— Bunică-mea încerca să mă aţâţe mai devreme, când a vrut să vă facă lipeala.

— Şi... a reuşit?

Nu mi-am dat seama că-mi muşcam buza de jos, până Merrick a coborât privirea. Mormăind, a clătinat din cap.

— Normal că am fost gelos. în clipa asta sunt gelos * pe oricine şi orice – şi pe rahatul ăla cu ochi căruia i-ai j ciobit dinţii. - - |

Am izbucnit în râs. Alcoolul începea să mi se urce | la cap, dar îmi plăcea la nebunie că puteam vorbi cu Merrick în felul ăsta.

Am rămas pe verandă ore bune după aceea, legă- nându-ne şi râzând, sorbind ceai cu întăritor din cănile 9 de la Waffle House. La miezul nopţii, tot nu m-aş fi *dat* dusă, dar a început să bureze şi briza caldă ne-a suflatjM picăturile de ploaie drept în faţă. JH

Mi-am dat jos ochelarii şi i-am şters cu margine^M tricoului.

— Gata? Mergem înăuntru?

Adevărul era că, pe măsură ce petreceam mai nu|B timp alături de el, simţeam că mă îndrăgostesc. urmare, deşi aş fi fost cât se poate de mulţumită să rămân acolo, în ploaie, încă o vreme, am dat din capj^^H

— Da, nu am ştergătoare la ochelari.

Mi-a luat cana goală, alături de a lui, şi, împr^^^B am pomit-o spre intrarea de alături.

car doctor te- aborda

Casa era învăS^^B în întuneric şi linişte, şi încăperea din faţă era luţ^^^^B

numai de Ia becul de pe verandă. Cum merseserăm prin ■ iarbă, aveam pantofii uzi, aşa că amândoi ni i-am scos la uşa de la intrare.

— Te bagi în pat? a întrebat Merrick.

— Da. Probabil că aşa ar trebui, am dat din cap. Merrick şi-a îndesat mâinile în buzunare.

— Ne vedem dimineaţă.

ţ în camera de oaspeţi, m-am lipit cu spatele de uşa închisă în urma mea. L-am auzit pe Merrick mişcân- [1] du-se pe-acolo şi pe urmă paşii i-au devenit şi mai sonori când a intrat în holul mic, chiar în faţa uşii mele. Cele două camere în care dormeam erau despărţite numai de ; baie, aşa că m-am aşteptat să aud o uşă deschizându-se şi închizându-se, dar... nimic. Oare intrase pe neauzite sau acum stătea în hol, pe partea cealaltă a uşii mele, frământându-se exact ca şi mine?

Nu mai ţineam minte de când nu mai dorisem i un bărbat aşa cum îl doream pe Merrick. Datorită lui, simţeam ca şi cum Christian îmi făcuse un bine. El şi cu . uiine fuseserăm perfecţi pe hârtie – compatibili şi ambiţioşi, preocupaţi să ne îndeplinim ţelurile. Ne înţelese- serăm destul de bine, înainte să se ducă totul de râpă. Par nu realizasem niciodată până acum că ne lipsea eeva: pasiunea. în preajma lui Merrick, simţeam o fier- inţeală în pântec – indiferent dacă ne contraziceam în ne ştie ce privinţă ori dacă doar mă uitam la linia lată a berilor lui, atunci când nu era atent. în adâncul sufleci, ştiam care era problema. Desigur, el era şeful meu făcusem greşeala asta o dată, aşa că ar fi fost o unie să o iau de la început, dar nu

acesta era moti- şentru care fusesem destul de rezervată până acum, săratul motiv era că sentimentele pe care le stârnea pe mă speriau. Toată viaţa mea de adult de până ti, mă ţinusem departe de orice m-ar fi împins spre .e, preferând să .nu intru în ape tulburi, ci să mă menţin în zona mea de confort. Cu un trecut ca al meu, nu era nevoie să fii psiholog să înţelegi de ce o apucasem pe acel drum.

îmi era teamă de pasiune. între părinţii mei existase pasiunea asta. Şi trecuseră brusc de la o iubire nebunească la o relaţie toxică, în care el o bătea. Era ca un pendul ce nu se oprea niciodată. Aşa că încercasem să găsesc un metronom al relaţiei noastre – o mişcare sigură, fermă, care nu ieşea niciodată din parametri.

Afară, în hol. domnea în continuare liniştea. Am început să cred că, pur şi simplu, scăpasem momentul în care Merrick intrase în camera lui – asta până când am auzit o mişcare lângă uşă. Mi-am ţinut respiraţia, cu inima bătându-mi să-mi iasă din piept, aşteptând să-l aud ciocănind. Dar apoi paşii s-au îndepărtat. Când, în cele din urmă, uşa celuilalt dormitor s-a auzit j deschizându-se şi închizându-se la loc, am răsuflat | dezamăgită. , |

E mai bine aşa. 1

Cel puţin asta mi-am spus în timp ce mă pregă-J| team de culcare şi m-am strecurat în aşternuturi. Dar® când am închis ochii, gândurile mi-au luat-o în sensj opus. îl doream pe Merrick de înnebuneam. Voia^M să-i simt muşcătura pe buzele mele şi voiam să-l văgM gelos. Voiam ca focul pe care i-l citisem în priv^H să prindă viaţă sub atingerea lui. Dincolo de gesmM rile romanticecum fusese atunci când îmi dăduSM părul după ureche sau când îmi spusese toate rile acelea frumoase –, voiam ca

bărbatul acela săfaM ridice pe umăr şi să mă ducă în patul lui, ca un cavernelor.

O peliculă de sudoare mi-a apărut pe fnnrt cauzaviziunii din mintea mea. Nu aveam cum să| cu fiecare muşchi din trup încordat, nebună de dj Frustrată, am stat cu ochii în tavan cine ştie cât™

îmi dădeam seama ce îmi trebuia ca să pot să adorm. Dar camera lui Merrick era la doar doi metri jumate, pe hol.

Dacă mă auzea?

Deşi puteam să nu fee zgomot, nu?

Oh, Doamne, dacă făcea şi el fix acelaşi lucru chiar în clipa aceasta?

Asta a fost. Gândul la mâna lui mare pe propria sculă mi s-a părut insuportabil. Aşa că am închis ochii, mi-am băgat mâna sub pătură şi am trecut cu degetele peste pielea netedă a abdomenului până la dantela chilotilor. îmi simţeam clitorisul deja umflat, doar gândindu-mă ce va urma, aşa că mi-am desfăcut picioarele larg şi mi-am băgat [mâna înăuntru. Aveam să bat recordurile la cât de repede | pot termina... *sau cel puţin aşa am crezut.*

| Nu ştiu de ce, nu am putut ajunge în punctul acela.

B Două degete îmi masau clitorisul în cercuri mici. Sim- K ţeam cum creşte tensiunea, dar nu suficient încât să K mă împingă peste limită. Am încercat să-mi închipui K că degetele erau ale lui Merrick şi mi le-am strecurat în interior. Mă simţeam aşa de bine... Am început să res- ^Kpir întretăiat, găsindu-mi ritmul, cu degetele intrând şi ^fceşind din căldura umedă.

■B Imaginea lui Merrick îmi fulgera prin minte.

El, întins pe canapea, cu scula aceea imensă sub ■Kpxeri şi cu abdomenul plat.

Linia sexy de păr care pornea de sub buric şi-i ■Ragea cine ştie unde.

■B Acel V – acel nenorocit de V. Mi-am imaginat cum ^■Rnturez cu limba, adânc.

Merrick în picioare, în birou, complet îmbrăcat ^■Rtum, cu picioarele depărtate şi braţele încrucişate ^B^fept, într-o postură ce

inspira putere. Doamne, era Ia fel de sexy şi îmbrăcat.

Oh.

Da. Asta era.

Atât de aproape.

Gâfâind, am încercat să trec linia de sosire. Şi când am crezut că eram pe punctul de a ajunge acolo, am ridicat degetul mare, să-mi ating ditorisul, ştiind că asta aproape întotdeauna declanşa explozia pe cale să se producă.

Mă simţeam bine, chiar foarte bine, dar oricât de încet sau de tare aş fi frecat, oricât de repede sau de încet mi-aş fi băgat degetele, nu am reuşit să termin. Am încercat chiar să mă folosesc şi de cealaltă mâna, să-mi masez sânii, să-mi ciupesc sfârcurile, dar a fost imposibil. După un timp, mult mai lung decât petrecusem vreodată încercând să mă satisfac singură, în cele din urmă am renunţat.

Doamne, nici asta nu sunt în stare să fac.

Frustrată, înnebunită, tot pe Merrick am dat vina. ; Bărbatul îmi furase nenorocitul ala de orgasm. j A mai trecut vreo jumătate de oră, dar tot nu | m-am putut relaxa suficient cât să adorm. M-am gândit j| că, poate, dacă îmi fee nişte ceai de muşeţel... ar fi posibila ca băutura caldă să mă ajute să nu mai fiu atât de încor-|| dată. Aşa că m-am dat jos din pat şi am deschis încetişogH uşa. Mi-ar fi fost imposibil să dau ochii cu Merrick dup« ceea ce tocmai făcusem cu gândul la el. Din fericire, u&H de la dormitorul lui era închisă şi nu am auzit nicio care dinăuntru. Aşa că m-am furişat afară din cania|™ şi, pe hol, spre bucătărie. Dar când am împins uşa,j^B îngheţat. **JBH**

La dracul

Merrick era acolo, sprijinindu-se de blat, cat numai într-o pereche de pantaloni gri de

treniSs^^B talie j oasă, fără tricou şi fără nimic în picioare.

— Salut, a spus cu o voce gravă.

Nu l-am putut privi în ochi, aşa că am vorbit-uitân- du-mă la picioarele lui.

— Ce faci?

Nu mbam ridicat ochii, dar am văzut cu colţul ochiului că ridicase un pahar.

— N-am putut să dorm.. Am venit să iau nişte apă.

Am dat din cap şi m-am dus lângă dulăpiorul de lângă locul unde se afla, incapabilă, în continuare, să mă uit la el. Deşi îi simţeam clar ochii urmărindu-mă.

— Totul e în ordine?

— Sigur. Şi mie îmi era sete.

Merrick a amuţit. Nu a rostit o vorbă cât timp am scos un pahar, m-am dus la chiuvetă şi am dat drumul puţin la apă înainte de a-l umple.

— Eşti bine?

Am turnat pe gât aproape întregul pahar înainte de a răspunde.

— Bine, de ce?

L A întins mâna şi mi-a atins fruntea.

| — Eşti roşie la faţă.

B Cu dosul palmei, mi-a mângâiat obrazul.

K — Şi puţin transpirată.

K Am încercat să-mi ascund jena, dar am simţit că Hbnă aprind şi mai tarela faţă.

■**L** — Am stat învelită. Camera aia e oricum foarte ■pduroasă.

B Din nou nu a spus nimic, continuând să privească Mggol spre propriile picioare.

^B| Pe bune? Până şi picioarele alea proaste mi se ^B|eau sexy.

^BK- în încăpere, tensiunea creştea cu fiecare secundă. Bsde din urmă, Merrick şi-a pus paharul pe blat. luat şi pe al meu din mână şi l-a aşezat

lângă al lui. Am ridicat ochii, dar imediat mi-am îndepărtat privirea.

— Uită-te la mine, Evie.

La dracul

Momentul era deja ciudat şi tot ce-aş fi vrut era să o rup la fugă înapoi în camera mea, să mă ascund sub pleduri. Dar asta ar fi înrăutăţit şi mai tare lucrurile. Aşa că, în loc de asta, am încercat să mă îmbăţoşez şi am tras adânc aer în piept.

Privirile ni s-au conectat şi m-am uitat cum Merrick mă studiază. Secunde lungi au trecut fără să aud altceva decât zgomotul de ciocan al inimii mele, care bătea să-mi iasă din piept. L-am privit fascinată cum pupilele i s-au făcut mai întunecate, mai mari, şi un zâmbet uşor ironic i-a răsărit în colţul gurii. Merrick s-a mutat de lângă mine, fix în faţa mea, sprijinindu-se cu mâinile de-o parte şi de alta, pe blat.

— Mă vrei la fel de tare cum te vreau eu pe tine, ■> Evie. Se vede. j

Mă simţeam ca o căprioară surprinsă de farurile *j* maşinii, în mijlocul drumului. Dar nu-mi puteam face | picioarele să se urnească de-acolo. Poate că nici nu voiam. |

Ochii lui Merrick s-au umplut cu atâta căldură că 1 am început instantaneu să transpir.

— Spune-mi că mă înşel, a zis.

Aveam senzaţia că vede tot ce e în mintea mea, aşa că, decât să minţ, i-am spus ceva ce era adevărat. JH

— Eşti şeful meu, Merrick. S

S-a uitat o clipă în jos, după care şi-a fixat din nouJM ochii în ai mei. jH

— Ăsta e unicul motiv?

— Nu e suficient? мB

Un zâmbet năstruşnic i s-a lăţit pe faţă. A ridicat un deget, indicându-mi să aştept, şi *a* făcut câţiva paşi să-şi ia telefonul de pe masă. Cu ochii la mine, a activat ecranul şi a apăsat de câteva ori, ducându-şi apoi telefonul la ureche.

— Pe cine suni? E trecut de ora unu.

Mi-a susţinut privirea şi a vorbit în telefon.

— Bună, Joan.

L-am fulgerat din ochi. *Doar nu se apucase* s-o sune pe şefa departamentului Resurse Umane în miez de noapte, nu-i aşa?

Merrick a ascultat o clipă, apoi a dat din cap.

— Da, totul e în ordine. îmi pare rău dacă te-am trezit din somn. Dar m-a tot frământat ceva în ultima vreme şi vreau să te pun la curent.

Nu auzeam ce spunea şi ea, dar eram sigură că amândurora ne trecea prin minte aceeaşi idee: şeful nostru e nebun de legat.

Bărbatul a continuat:

— Cred că e cel mai bine să mă distanţez deEvie Vaughn. Dacă se presupune că angajaţii trebuie să aibă încredere în ea, ar trebui să ştie că şeful nu are cum să o preseze să îi împărtăşească lucruri pe care le află de la ei, | în timpul şedinţelor de consiliere. Şi cea mai bună moda- I lítate în acest sens ar fi să nu mai fie în subordinea mea. i

M-am trezit cu gura căscată de uimire.

B Merrick s-a uitat spre mine şi a acoperit telefonul K cu mâna. Mi-a făcut semn cu cealaltă să închid gura şi a Kşoptit:

K — Odihneşte-ţi maxilarele. O să am nevoie să Ie ».deschizi mai încolo.

K| *Oh.*

K; *Dumnezeule.*

Mare.

A continuat convorbirea netulburat.

— Cred că e cel mai bine să fie în subordinea ta, pentru orice chestiuni legate de activitatea ei zilnică. Iar de vreme ce consiliul director a fost cel care a insistat să se creeze această funcţie, tot el ar trebui să aibă autoritatea de a-l angaja şi concedia pe ocupantul ei.

Ochii lui Merrick au scânteiat uitându-se fix-la mine, ascultând ce i se spunea din cealaltă parte. După un minut, a zâmbit.

— Perfect. Numai că nu poate aştepta până săptămâna viitoare. Vreau ca măsura asta să intre în vigoare acum, pe loc. Mulţumesc, Joan. îmi pare rău, încă o dată, că te-am trezit.

A închis telefonul şi l-a aruncat pe masă, părând al naibii de mândru de ceea ce tocmai făcuse.

— Am rezolvat problema. Mai avem nevoie să ne ocupăm de ceva?

S-a uitat la mine cu atâta hotărâre încât am avut senzaţia că dacă i-aş fi spus că e nevoie ca însăşi casa asta să fie ridicată de-aici şi mutată, ar fi găsit o modalitate să o ia pur şi simplu în spinare.

Mi-am amintit brusc ceva ce-mi spusese Krtty acum un timp. *„Trebuie să te hotărăşti că vrei să fii fericită şi să laşi hotărârea asta să-ţi călăuzească paşii în viitor. Şi pe urmă să o faci la stânga în loc de dreapta, să o iei pe fix alt drum faţă de cel pe*

Pe de altă parte, oare nu o mai luasem şi altă dată j tot pe drumul ăsta – cu un bărbat pentru care lucram? j Ştiam bine unde mă

care-aifi apucat-o altă dată.”

Ochii mi s-au ridicat pe abdomenul sculptat *al* lui Merrick. *Un astfel de drum chiar nu explorasem dată* – unul definit de culmi şi văi de muşchi tonifiai Am salivat la gândul de a-mi trece

nicio-

Vreau asta.

Ba nu, *am nevoie* de asta.

— *La dracu cu tot!* am gemut şi m-am aruncat în braţele lui.

Domnul Încredere-în-sine se pare că nu se aştepta la asta, căci în timp ce mă apucam cu braţele de gâtul lui şi cu picioarele de mijlocul lui, ca şi când m-aş fi căţărat pe un copac, s-a dat înapoi câţiva paşi. Dar imediat ce şi-a recăpătat echilibrul, mi-a strivit gura cu gura lui. Buzele ni s-au deschis, disperate, ciocnindu-ne dinţii şi izbindu-ne limbile, înnebuniţi unul după altul. Şi-a strecurat o mână pe sub fundul meu şi cu cealaltă m-a apucat de ceafă şi m-a lipit şi mai tare de el. Nu mă puteam sătura. Pur şi simplu îmi copleşea toate simţurile simultan.

Merrick a mers cu mine în braţe până ce m-a lipit cu spatele de un perete. Atunci şi-a apăsat şoldurile peste mine, ţintuindu-mă în loc, în timp ce îmi lua cu o. mână palmele de după gâtul lui şl mi le ridica deasupra capului, pe perete. L-am sărutat intens, disperată să-mi înfig unghiile în spatele lui, dar şi atât de excitată, din cauză că nu puteam, fiindcă nu-mi dădea drumul la mâini.

S-a aplecat uşor, folosindu-şi cealaltă mână ca să-mi salte coapsa şi brusc i-am simţit membrul erect apăsându-mi clitorisul. Am scâncit, cu respiraţia întretăiată, şi asta a părut să-l întărâte şi

măit, frecându-şi erecţia între picioarele mele

mai tare. A mor- aproape mi-am dat drumul chiar atunci, chiar acolo.

Deşi ne sărutam doar, evident era în stare să ducă la bun sfârşit mult mai repede ceea ce nu reuşisem eu mai devreme.

Şi-a schimbat poziţia capului, lingându-mi gâtul ude era linia pulsului.

— Mai devreme ţi-ai băgat degetele în păsărică, u? a şoptit.

Nu eram în stare să articulez vreo vorbă, aşa că am dat din cap.

— Cu gândul la mine?

Am încuviinţat din nou.

Merrick a scos un fel de muget pe care l-am simţit drept în pântec.

— Ai avut orgasm?

Am clătinat din cap.

— Bine. Vreau să te duc fix pe culme.

Oho, deja eram de mult acolo. Şi dacă mai continua să spună astfel de lucruri, nu-mi mai trebuia mult să mă prăbuşesc peste ea.

— La mine sau la tine în cameră? a murmurat.

— La mine. N-aş putea să... în camera lui Kitty.

Merrick mi-a eliberat mâinile şi m-a ţinut din nou strâns în braţe, ca pe un copil. A pornit spre uşa bucătăriei, dar am strigat:

- Stai!

A încremenit. Expresia de pe faţa Iui mi s-a părut chiar comică.

Mi-am muşcat buzele.

— Crezi că ai putea... să mă salţi pe un umăr?

A arcuit o sprânceană.

— Nu ştiu... am avut aşa o fantezie..., am ridicat din umeri.

Fără veste, m-a dezlipit de el, m-a ridicat în aer şi m-a aruncat pe un umăr.

— Asta e numai prima dorinţă din şirul celor pe care ţi le voi îndeplini, iubito.

Merrick m-a dus în dormitorul de oaspeţi şi s-a aşezat pe marginea patului înainte de a mă da jos de pe umăr şi a mă pune pe picioare, între picioarele lui.

— Vreau să văd ce gust ai, dar mai întâi de

toate vreau să te privesc. Să te văd întreagă.

A apucat marginile tricoului de pe mine şi le-a ridicat uşor deasupra capului. Deja mă schimbasem pentru somn, aşa că nu aveam niciun sutien.

Merrick a clătinat din cap.

— Ce frumoasă eşti!

Capul îl avea acum perfect aliniat cu sânii mei, şi sfârcurile îmi stăteau în poziţie de drepţi, cerşindu-i atingerea. Aplecându-se înainte, mi-a cuprins unul cu gura şi a ridicat ochii spre mine. Când privirile ni s-au conectat, a început să sugă, cu putere, muşcându-mă uşor.

Am închis ochii. *Fir-ar să fie! Am nevoie să mă atingă!* De *ore întregi* simţeam neliniştea asta în mine, simţeam că am atâta,'atâta nevoie.de atingerea lui...

Când a trecut la celălalt sân, mi-a coborât şi şortul de dormit în jos, pe picioare, lăsându-mă dezgolită complet.

S-a tras înapoi o clipă să mă poată vedea mai bine.

— Ai spus că ai avut fantezii cu mine. Eu cred că nici în vis nu mi-aş fi putut închipui o astfel de perfecţiune.

Trupul îmi era deja încins la maximum, dar vorbele lui mi-au făcut inima să se topească. S-a ridicat şi m-a întors ca să schimbăm- locurile. Odată aşezată pe marginea patului, mi-a desfăcut genunchii.

— Mai mult!

Mi-am desfăcut puţin picioarele, dar din câte se părea, nu suficient.

— Mai mult... Mai larg!

Orice senzaţie de jenă pe care-aş fi putut-o avea a dispărut instantaneu când Merrick şi-a trecut limba L peste buze, privindu-mi fix păsărică.

— Atât de roză, atât de perfectă, a murmurat. Vreau să te uiţi Ia mine cum te gust.

O, Doamne.

S-a aplecat în faţă şi m-a lins, trecând cu limba printre labiile mele desfăcute, de la un capăt la celălalt. Ajungând la clitoris, şi-a trecut de câteva ori limba peste el, iute, înainte de a-l absorbi pur şi simplu, în gură.

Am închis ochii involuntar şi mi-am înfipt unghiile în părul lui.

— *Merrick...*

Fără niciun avertisment, şi-a vârât un deget în mine, mişcându-l de câteva ori, apoi mai adăugând încă unul. Fusesem pe creasta valului de atâta vreme că au a durat prea mult până să ajung la climax. Trupul mi s-a cutremurat, şi pântecul şi totul în mine s-a strâns în jurul degetelor lui. Merrick mi-a mai supt încă o dată mugurele acela sensibil şi-atunci am simţit totul năruin- du-se în jurul meu.

Căzând.

Cazând.

Căzând.

Nu mi-am dat seama dacă mai puteam simţi alt- i ceva de la brâu în jos. Era ca şi cum fiecare nerv de j Ia talie în jos mi se închisese pentru ca să crească la | maximum intensitatea senzaţiei pe care o aveam între.! picioare. Când s-a sfârşit, m-am prăbuşit pe spate, pe 1 pat, cu un braţ peste faţă. 3

Merrick s-a căţărat deasupra mea. jS

— Nu a fost prea bine, nu? O

Mi-am mişcat braţul suficient încât să-l văd cu uJH ochi şi am zâmbit, ameţită. J9

— Doamne! Să ştii că o să *tot* faci... chestia asta! «| Merrick a zâmbit mândru.

— Va fi plăcerea mea.

Mi-a dat la o parte braţul şi m-a sărutat blând pe buze.

— Mă întorc imediat.

A revenit cu o faţă tristă şi două prezervative în mână.

— N-am decât două.

— Cred că ne ajung, am zâmbit.

— Sunt aproape convins că o să umplu două doar prima oară!

Am râs, întinzând mâna spre el.

— Vino încoace.

Merrick s-a suit deasupra şi şi-a lipit gura de gura mea. Sărutul a început încet, dulce, dar a devenit aproape imediat înfierbântat, înfometat, chiar disperat. Cu doar câteva minute în urmă fusesem satisfăcută, mulţumită, şi totuşi deja simţeam o nevoie crescândă de el. L-am apucat de betelia pantalonilor să-i împing în jos, dar s-a ocupat el iute de asta.

Atunci, pe canapea, văzusem ridicătura dintre ! picioarele lui, dar în niciun caz nu-mi trecuse prin cap I ce voi simţi când mi-am strecurat mâna între noi şi am I încercat să-i cuprind penisul. Lucrul acela era foarte » mare – nu că avusesem eu experienţă cu cine ştie câte, K- dar dar, prin comparaţie, ăl lui Christian era evident K inferior. Ceea ce mi-a dat un straniu sentiment de satis- K facţie. Nu numai că reuşisem să trec mai departe, ci ■ avansasem cumva şi în această privinţă.
ML Merrick a întrerupt sărutul, s-a tras înapoi, luând |fcnml dintre prezervativele pe care le lăsase pe'pat. Mem- MKmiI i-a pendulat, ridicat, în timp ce sfâşia ambalajul cu ■pnţii. Oprindu-se în timp ce şi-l trăgea pe el, mi-a prins ^■privirea.

Ain arătat cu mâna.

— Chestia aia e mai mare ca vibratorul meu.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Nu-ţi face griji. N-o să mă grăbesc deloc când o să ţi-o dau să te hrăneşti mai încolo.

Merrick s-a poziţionat deasupra mea şi m-a sărutat prelung, împingându-se înăuntru. Apoi, încet, încet, pentru ca să mă obişnuiesc cu senzaţia, a intrat şi a ieşit de mai multe ori, dând timp trupului meu să se adapteze. Când a intrat până Ia capăt, i-am simţit tremurai braţelor, dar s-a oprit o clipă să mă întrebe:

— Te simţi bine?

— Foarte bine, am dat din cap zâmbind.

Cu maxilarele încleştate, Merrick a continuat, *pri-* vindu-mă în ochi intr-un fel care mă făcea să mă simt complet dezgolită – şi care nu avea nimic de-a face cu goliciunea mea fizică.

— E... aşa de bine... aşa de al naibii de bine..., a murmurat.

Am închis ochii, lăsându-mă cuprinsă din nou de valul acela familiar de mai devreme.

— Deschide ochii, Evie. Vreau să..., s-a împins şi mai adânc, Za *dracul* Vreau să... să te privesc când îţi dai drumul...

Când ochii ni s-au întâlnit din nou, am adânc în piept intensitatea conexiunii noastre. iam acum unul altuia mult mai noastre trupuri – ceea ce simţeam era o îngemănare a;i sufletelor noastre.

Mişcările lui Merrick s-au înteţit. Mi-a coapsă, ceea ce l-a lăsat să intre şi mai adânc în mine ajungând să lovească exact în punctul potrivit.

— Merrick...

— Aşa, aşa, iubita mea. Strânge-ţi picioarele

pe după mine.

Ţinându-mă strâns, s-a mişcat şi mai repede, şi mai dur. Şoldurile lui mă ţintuiseră de saltea şi a fost nevoie de putere şi încordare pentru ca să-mi potrivesc ritmul cu ofensiva lui.

— Am intrat atât de adânc... Şi eşti aşa de bună... de îngustă...

Disperată, mi-am înfipt unghiile în fundul Iui care se mişca ritmic, simţind cum în mine creşte din nou nebunia pură a orgasmului. Eram uzi de sudoare, trupurile lovindu-se scoteau sunete specifice, ţesând cea mai erotică melodie pe care o auzisem vreodată.

Iar orgasmul m-a lovit pur şi simplu, şi mai intens decât cel de dinainte, luându-mă pe nepregătite... am văzut stele verzi, m-am temut că mi-am pierdut minţile... Am ţipat numele lui Merrick sub privirea lui atât de fierbinte, încât verdele irişilor săi devenise gri închis.

în cele din urmă, am început să slăbesc strânsoa- rea mâinilor pe fundul lui, şi a venit rândul lui. Cabrân- du-se o dată, de două ori, s-a afundat o ultimă dată, cu s totul, în mine. Venele de pe gât i s-au umflat şi fiecare | muşchi din corp s-a încordat când şi-a dat drumul înă- I imtrul meu. Şi chiar şi cu prezervativ, tot am simţit ţâş- I' nindu-i sperma fierbinte.

■ în loc să se tragă de pe mine sau să se prăbuşească, ■aşa cum fac majoritatea bărbaţilor, Merrick a continuat ■să se mişte. Gura i-a alunecat peste umerii şi sânii mei, ■ingând şi sărutându-mă, până am început să ne recăpă- Hpm răsuflarea.

Kţ — Uau, am reuşit în cele din urmă să spun. Acum ■Biţeleg de ce te-ai gândit că o să ai nevoie de mai mult Hfecât de două prezervative, am zâmbit ruşinată. Te pri- la chestia asta.

Merrick a râs.

— Egoului meu i-ar plăcea să-şi asume toate meritele, dar e vorba, de fapt, de noi amândoi, iubito. E vorba despre ceea ce a fost între noi de la început.

Ştiam că are dreptate. Din prima clipă când pusesem piciorul în biroul lui, între noi se aprinsese o scânteie. în ziua aceea aş fi spus că e din cauza fricţiunii, din cauza personalităţilor noastre foarte puternice. Ca sa fiu cinstită, ceva din conflictul ăsta era posibil să existe în continuare, dar legătura dintre noi ajunsese undeva unde nu mi-aş fi închipuit niciodată că e posibil.

I-am prins obrazul în palmă.

— Nu m-am aşteptat la aşa ceva!

A întors capul în mâna mea şi mi-a sărutat palma.

— Uneori, cele mai bune lucruri se întâmplă pe neaşteptate.

CAPrTOLUL22

— Ţi-ai folosit vreodată sistemul de troc pentru favoruri sexuale?

Merrick se sprijinea intr-un cot, trasându-mi uşor linia areolei.

— Nu, aşa ceva chiar nu am făcut, am râs.

— Un răspuns hun! De-abia aştept să fiu eu primul cu care o faci.

— De unde ştii că ai ceva ce-aş vrea eu? l-am tachinat Nu fac genul ăsta de barter cu oricine, să ştii.

S-a aplecat şi şi-a lipit buzele de ale mele, păstrân- du-le acolo în timp ce vorbea.

— Schimbă-ţi biletele de avion. O să-mi petrec întreaga zi demonstrându-ti. că am ceva ce vrei.

M-am îmbufnat ca un copil.

— Mi-ar plăcea să pot. Dar am programări dimineaţă devreme.

A scos un sunet ca la jocurile televizate, când ' cineva dă un răspuns greşit. *Bzzzzzt.* Pe urmă m-a ciupit [de sfârc.

| — Auuu! am izbucnit în râs. Vezi că ăla nu-i jucărie.

|; — Te contrazic. Dar asta nu ar conta dacă ai fi dat

l'răspunsul potrivit, nu-i aşa?

Mi-am trecut degetele prin părul lui Merrick.

— Mi-aş dori să pot rămâne. Dar consider foarte important ca oamenii să înveţe să aibă încredere în mine, şi primul pas în direcţia asta este să îmi onorez programările.

S-a încruntat.

I-am cuprins faţa cu palmele.

— Eşti adorabil când te bosumfli. Dar cred că e chiar şi mai important pentru mine să mă ţin de programul meu, acum că noi... ştii.

— Ne-am futut?

— Probabil aş fi spus-o mai frumos, dar, da.

A reînceput să-mi traseze marginea areolei cu vârful degetului.

— Nu e niciun cuvânt mai frumos decât ăsta. Şi poţi să-l foloseşti când eşti nervos, fericit, sau, de exemplu, pentru a descrie noul meu hobby pre-J ferat. Spune-mi o altă expresie care să fie atât de cuprinzătoare.

— OK, dar asta... asta complică lucrurile. în sen- j sul că... dacă se transformă în ceva dincolo de o aventură j de-o noapte. i

Degetul lui Merrick a îngheţat. i

— Ce vrei să spui? |

— Păi azi-noapte lucrurile s-au întâmplat fiindcă® ne-am lăsat duşi de val. Nu am vorbit despre asta, aşa® că..., am ridicat din umeri. Nu ştiu. Nu e nevoie să fie® mai mult decât a fost.

JB

— Vrei să zici că asta e ceea ce-ţi doreşti?

Am clătinat din cap.

. — Nu, eu doar... nu am vrut să-ţi dau senzaţia **c^B** am aşteptări sau ceva. **SB**

A închis gura, strângând-o într-o linie subţire.

aM

— Aşteptarea mea e să nu fi fost doar o aventură de-o noapte. Nu sunt eu cel care fuge de asta, Evie.

M-am uitat în altă parte.

— Cred că ceea ce încerc să spun e că nu am nicio pretenţie de la tine sau ceva.

Merrick a rămas tăcut destul de mult timp.

— Evie, uită-te la mine.

L-am privit.

— îmi placi. Foarte mult. Sunt conştient de pericolele ce ne pândesc pentru că lucrezi la compania mea şi amândoi avem suficient bagaj emoţional din trecut cât să umplem un aeroport, da?

Am dat din cap.

— Sigur că da. Nici măcar nu ştiu dacă mai sunt în stare să am o relaţie normală. Dar dacă e să fiu sigur de ceva, sunt sigur că, pentru mine, ceea ce s-a întâmplat azi-noapte nu a fost doar o aventură.

Simţeam cum îmi tresaltă inima, plină de speranţă, ceea ce m-a speriat, şi-ncă nu puţin. Dar am tras aer în piept şi am încuviinţat din cap.

— OK. Dar putem să discutăm despre cum va fi la *i* serviciu?

| — Eu aş prefera să sărbătoresc noul nostru acord,

I cum că azi-noapte nu a fost o simplă aventură, vârân- κ du-mi capul între picioarele , tale, a ridicat din umeri, ■par, sigur, hai să discutăm despre serviciu.

■ — Eu vorbesc serios, am râs.

Hp — Şi eu, iubito.

K. — Bine, atunci să nu-ţi uiţi gândul. **Hr** M-am întors pe o parte, cu faţa spre el.

M| — 0 relaţie între o angajată şi un şef este plină **Kge** riscuri şi în circumstanţe normale, dar circumstan- noastre fac lucrurile şi mai complicate. Pentru a-mi putea face meseria, oamenii trebuie să aibă încredere în mine şi să fie siguri că nimic din ceea ce-mi spun nu va ajunge la şef.

— Foarte bine, în momentul ăsta nu mai lucrezi pentru mine.

— Deşi cred că e foarte bine că m-ai pus în subor- dinea lui Joan – chiar dacă ideea asta ar fi trebuit, evident, implementată la o oră mai rezonabilă nu schimbă faptul că tu *reprezinţi* compania asta. Că e a ta. Deja le va fi oamenilor suficient de dificil să accepte că tipul care ne semnează statul de salariu nu e şeful meu. Le va fi imposibil să înţeleagă că mă şi culc cu şeful.

— Şi atunci ce propui?

Am clătinat din cap. j

— Nu trebuie să afle nimeni despre ce e între noi. | Cel puţin, la birou. 1

Merrick s-a încruntat. 1

— Şi cum se presupune c-o să ţi-o trag în biroul a meu dacă nu trebuie să afle ceilalţi? »

Am făcut ochii mari. JH

— Glumesc, a zâmbit Merrick.

— O, slavă Domnului!

— Va trebui, a ridicat el din umeri, să scap cumva de pereţii ăia de stidă înainte de a putea face asta.

Când a văzut expresia de pe faţa mea, a început râdă.

— Am înţeles. Nu trebuie să-ţi faci griji. Dupa^B Aurelia, mi-am învăţat lecţia despre ce înseamnă c||^H oamenii de la birou să aibă habar de relaţiile mele sonale.. Nici măcar nu mai vin însoţit la evenimeu|e^B legate de serviciu. Viaţa mea privată nu trebuie exp^^M în niciun fel.

Auzindu-l spunând lucrurile astea, m-a făcut să mă simt mai puţin încordată.

— Bine, foarte bine, am dat din cap.

— Cu o excepţie, însă.

— Care?

— Will. A fost cel mai bun prieten al meu cu mult înainte de a înfiinţa Crawford Investments. în plus, îi place la nebunie să facă mişto de mine. Aşa că dacă nu ştie, va continua să flirteze la nesfârşit, cu tine numai ca să mă scoată pe mine din minţi.

— OK, am zâmbit. Sper că Will poate să-şi ţină gura.

— Mulţumesc.

S-a întins şi mi-a frecat uşor buza de jos cu degetul mare.

— Cum se face că nu te-ai mai dat cu rujul ăla roşu pe care-l aveai la primul interviu?

— Ce ruj aveam? m-am uitat încurcată.

— Roşu aprins.

Am dus mâna la gură, izbucnind în râs.

— Nu era doar ruj. Gura mea devenise roşie ca focul deoarece mâncasem vişine pe drum spre întâlnirea programată. Am făcut tot ce-am putut să mă şterg sau ş măcar să egalizez culoarea, dar nuanţa era de fapt, în cea I mai mare măsură, datorată vişinelor.

1 — Mie mi-a plăcut. E posibil să fi avut nişte fante-
Bai despre tine cu buzele alea roşii ca focul şi nimic alt- »cevapetine, doar o pereche de pantofi cu tocuri înalte, şi Kssia de mai multe ori.

K — Ştiam eu că eşti un pervers, am izbucnit în râs. ■Dacă eşti cuminte, poate că într-o zi o să transform fan- Hfeia aia în realitate.

HI/ — Promiţi?

Mi-arn lipit buzele de ale lui.

— Sigur, şefa'.

Mi-a dat un cârlionţ după ureche.

— Mai e ceva despre care vrei să vorbim?

Am clătinat din cap.

— Nu cred.

— Bun.

Pe neaşteptate, Merrick s-a rostogolit cu mine cu tot, aşa că am ajuns pe spate, facându-mă să ţip uşor. S-a aplecat şi mi-a sărutat buzele încet.

— Cap sau pajură?

— Nici măcar nu ai o monedă în mână, de ce?

— Să ne prefacem că am. Ce ai alege?

Am ridicat din umeri.

— Cap, cred.

— Bună alegere. Eu nu mă puteam hotărî.

— Cum adică să te hotărăşti?

— Dacă să-ţi fac sex oral sau să te iau pe la spate.

A alunecat în jos pe trupul meu.

— Cap să fie.

CAPITOLUL 23

A trecut o săptămână şi jumătate până să se întoarcă Merrick, joi dimineaţă. Eram îngrijorată şi nerăbdătoare în acelaşi timp. Ştiam că va fi, poate, ciudat să ne prefacem că nu se schimbase nimic între noi, dar îmi era dor să-l văd zi de zi.

Kitty fusese nevoită să rămână în spital nişte zile în plus, faţa de ce ne aşteptaserăm iniţial. Uşoara ei febră avusese ca urmare un număr sporit de leucocite la analize şi de aceea se apucaseră să îi pună perfuzii cu antibiotic. în cele din urmă, venise acasă miercuri dimineaţă, aşa că Merrick o rugase pe asistenta pe care o angajase să înceapă lucrul chiar în acea zi. După amiază, târziu, se dusese până la băcănie, iar când se înapoiase, asistenta nu mai era acolo. Kitty o concedíase în clipa în care rămăsese singură cu ea. Aşa că Merrick mai stătuse o săptămână, până ce se convinsese că bunica lui se recuperase suficient după operaţie, astfel încât să poată fi lăsată singură, beneficiind doar de ajutorul lui Marvin. : Luase un avion dis-de-dimineaţă.

i Vorbeam cu Joan în camera de recreere atunci

I când a intrat. Iar vederea lui mi-a tăiat pur şi simplu I respiraţia.

K – Hei!

Am zâmbit larg, dar mi-am dat seama că arătam un pic cam prea încântată, aşa că m-am controlat.

— Te-ai întors!

S-a dus la filtrul de cafea şi mi-a zâmbit, trezin- du-mi toţi fluturii din stomac. M-am uitat imediat la Joan să văd dacă observase ceva, dar femeia nu părea c-ar fi sesizat nimic.

— Bine ai revenit, a spus ea. Nu vreau să te bombardez de la început, dar am câteva lucruri de discutat cu tine când ai vreme.

El şi-a umplut o cană cu cafea şi a dat din cap.

— Pot să mai aştepte până mâine?

— Nicio problemă.

Ochii i-au sclipit când şi-a dus cana la buze. în adâncurile lor se vedea o lumină aparte, ca şi cum punea ceva la cale. După ce a băut, a lăsat cana pe blat.

— Aproape că am uitat. Am găsit ceva ce s-ar putea să-ţi aparţină, Evie.

A băgat mâna în buzunar şi a scos un ruj.

— Ţie ţi-a căzut? Era pe podea, aproape de biroul tău.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu cred.

S-a uitat la capacul rujului.

— Eşti sigură? Nuanţa este *vişină putredă.*

Ochii lui Merrick au coborât la buzele mele înainte de a-i lăsa în jos, spre pantofi, cu un zâmbet în colţul gurii.

— Cred că e intact, sigilat încă.

Doamne Sfinte! Am simţit cum îmi ia foc faţa. Se întorsese .de numai cinci minute şi-mi amintea deja, în prezenţa şefei de la HR, de promisiunea mea de a nu purta nimic altceva decât un ruj roşu şi o pereche de

pantofi cu toc înalt pentru el. Dacă aşa avea de gând să procedeze cu discreţie, o încurcasem. Când Joan s-a întors cu spatele, i-am aruncat o privire cruntă. Dar asta nu a făcut decât să-i intensifice luminiţele din ochi. Nemernicul ţinea în continuare rujul întins spre mine, aşa că i l-am luat.

— Ştii ce? Poate chiar este al meu. Mă dau cu el numai când port o ţinută anume, unică, aşa că am şi uitat că-l am.

M-arn uitat le telefon, fără măcar să înregistrez cât era ora.

— Ohhh.... Ia te uită! Am o programare. Trebuie să plec. Bine ai revenit, Merrick. Vorbim mai încolo, Joan, am zâmbit spre noua mea şefa.

Programările s-au scurs una după alta, neîntrerupt, tot restul după-amiezii, aşa că nu am avut timp să-mi verific telefonul. Puţin înainte de ora patru, am luat o mică pauză, înainte de a completa notiţele cu privire la ultimul pacient. Aveam câteva mesaje primite... Unul de la soră-mea, unul de la agentul imobiliar care voia să-mi arate în seara asta câteva apartamente şi altele, nenumărate, într-un grup pe care-l împărţeam cu prietenele din facultate. Dar m-am dus imediat la cel care m-a făcut să zâmbesc de cum începea.

Merrick: Cred că am nevoie de jaluzele pentru pereţii ăştia de sticlă, ai biroului meu.

Am deschis mesajul, am văzut că fusese trimis cu aproape o oră şi jumătate înainte, aşa că i-am răspuns.

Evie: Scuze, am avut terapie. Jaluzele? Poate că vreau să se uite lumea«

Am urmărit cum punctuleţele se mişcă, indicând că mesajul era citit, apoi s-au oprit şi mi-a sunat telefonul. Pe ecran a apărut numele lui Merrick.

M-am bucurat că geamurile biroului meu fuseseră vopsite, altfel cei de afară mi-ar fi remarcat zâmbetul uriaş cu care am răspuns.

— Pentru mine, e simultan un scenariu de rai şi de iad, iubito.

Iubito. Am simţit cum îmi oftează inima.

— A, da? De ce?

— Pentru că gândul de a ţi-o trage de faţă cu toata lumea, de a le arăta ce e al meu, e raiul. Dar ideea de a lăsa pe altcineva să te vadă goală pentru mine e iadul întruchipat.

— Mi se pare că nu ai cum să ieşi din dilema asta.

— Ce faci acum?

— Stau în birou, iau o mică pauză, înainte să mă apuc să scriu nişte notiţe şi mai am încă un pacient peste patruzeci de minute. Tu?

— Trebuie să vorbesc cu cineva din străinătate în douăzeci de minute. Ne vedem sus, în cinci.

- Sus?

— La mine în apartament. Ţi-am promis că mă comport cum se cuvine la serviciu. Asta nu înseamnă în întreaga clădire. Uită-te în sertarul de

sus. M-am furişat şi am băgat o cheie acolo, în timp ce tu vorbeai cu Joan, înainte să vin în camera de recreere.

Am deschis uşor sertarul biroului. într-adevăr, înăuntru era un breloc cu o singură cheie. îl pusese lângă ciobul meu turcoaz, de sticlă de mare. Am scos-o şi m-am jucat uşor cu ea între degete.

— Mare obrăznicie din partea ta. Ce arogant eşti! ;

— Prefer să îi spun încredere în sine.

Oricât de tentant ar fi fost, nu mi se părea înţelept să m-apuc să mă strecor până sus în mijlocul zilei de muncă.

— Nu sunt sigură că e o idee bună, Merrick.

— Probabil că nu e, dar...

A rămas tăcut câteva secunde, înainte de a vorbi încet.

— Mi-e dor de tine de mor.

Avea glasul atât de tandru şi de vulnerabil, încât pur şi simplu mi-a şters orice urmă de voinţă.

, — Mai stai cinci minute în birou. Nu vreau să ne vadă cineva împreună.

I-am auzit zâmbetul din voce.

— Da, să trăiţi.

Un val de adrenalină m-a inundat chiar înainte de a încheia apelul, cu degetul pe ecran. Am vârât cheia în palmă şi am hotărât să nu iau cu mine geanta sau altceva, să fac totul să pară cât se putea de firesc. Am dat să ies şi pe urmă mi-a venit o idee strălucită. Aşa că m-am întors şi am luat ceva de pe colţul biroului, zâmbind.

Dacă tot e s-o facem, măcar să fie de pomină.

Merrick a făcut câţiva paşi în apartament şi a îngheţat.

— Nu pot să cred!

Ultimele două minute în care stătusem în picioare : în sufrageria lui fără altceva pe mine decât pantofii cu î tocuri înalte şi rujul de la el începuseră să mă facă să mă | întreb dacă-mi pierdusem minţile. Dar răspunsul mi-a E devenit clar când i-am văzut figura lui Merrick. *El* era E cel care-şi pierdea minţile chiar în clipă aceea. Şi-a lins K buzele, fără să-şi ia ochii de la mine în timp ce-şi scotea K sacoul şi-l arunca pe podea.

— .Cincisprezece minute nu vor fi de ajuns, a clătinat din cap, smulgându-şi cravata, iar ochii lui mă măsurau de sus în jos şi de jos în sus. E posibil să am nevoie de cincisprezece *zile.*

Am lăsat capul într-o parte, timid.

— Nu avem decât cincisprezece minute, aşa că o să trebuiască să facem exact ce spun eu.

Zâmbetul care a apărut încet pe faţa lui Merrick mi-a dat fiori pe şira spinării, chiar de la trei metri distanţă.

— Oricum vrei tu, iubito.

I-am făcut semn cu degetul.

— Vino încoace. Fără atingeri.

— La dracu’ daca-ţi pot promite că nu te ating...

— Pierzi vremea, şefii’!

Ochii i-au sclipit când m-am apropiat. Acum eram fix lângă el. Merrick avea o statură impozantă mereu, dar imaginea asta avea o putere aparte. El era complet îmbrăcat şi se uita în jos spre mine, în timp ce eu eram goală şi fusesem nevoită să-mi las capul pe spate ca să-I văd. Dar aveam şi eu un as în mâneca-mi inexistentă, unul care-mi dădea o putere de necrezut.

M-am aşezat în genunchi.

Merrick s-a lăsat uşor pe spate, murmurând un şir de înjurături, în timp ce-i desfăceam fermoarul. Sunetul cataramei de la curea desfăcându-se şi zgomotul fermoarului tras m-a făcut să salivez pur şi simplu. Când i-am coborât boxerii spre glezne, nu mai puteam aştepta. Era tare şi pregătit.

Mi-am lins buzele roşii şi le-am deschis, trăgând în interior tot vârful impresionant al membrului lui neted.

— *Drace...,* a mugit Merrick. Ia-o. Ia-o pe toată, Evie.

Şi-a înfipt mâinile în părul meu şi şi-a încleştat degetele în el, trăgându-mă puternic în timp ce-mi treceam limba pe dedesubt. Geamătul uşor, aproape de durere, m-a scos din minţi.

Ridicând ochii, mi-am lăsat capul uşor pe spate ca să-i ofer o privelişte mai bună de deasupra. Apoi am început să mă mişc, înainte şi înapoi, cuprinzând din ce în ce mai mult, cu fiecare mişcare în faţă.

— Doamne Dumnezeule, mai fa-mi, nu te opri, a murmurat. Suge-o. Mai tare. Mai adânc.

Disperarea din glasul lui mă stârnise la culme. îl simţeam cum încearcă să se abţină, îmi dădeam seama ce simte din atingerea lui, din vorbele tremurate. Ceea ce mă făcea să-mi doresc să-i dobor şi ultima fărâmă de control de care încerca să se agaţe. Am privit din nou în sus şi imaginea unui bărbat atât de puternic, în continuare îmbrăcat în costumul office impecabil, cu cămaşă şi cravată, părând absolut scos din minţi de dorinţă carnală, m-a înnebunit de-a dreptul şi pe mine.

S-a umflat în gura mea, făcându-se imposibil de gros, în timp ce îmi treceam limba peste venele reliefate şi-mi deschideam maxilarele şi mai larg. Am început să i-o frec cu o mâna, împingând dincolo de locul cel mai din spate din interiorul gâtului meu, ceea ce nu era mereu uşor. A alunecat şi mai adânc, mâinile i s-au încleştat pe capul meu şi i-am simţit trupul încordat, moment în care, brusc, sexul oral s-a transformat într-o clipă în sex pur şi simplu. Merrick a început să

facă sex cu gura mea.

Mi-a ţinut capul pe loc, preluând controlul, intrând şi ieşind, mormăind înjurături la fiecare mişcare.

— O să termin... *Evie...*

- Degetele din păr mi-au dat drumul, lăsându-mă să mă retrag dacă voiam, dar îmi doream asta la fel de tare ca şi el. Aşa că am răspuns, lăsându-l să pătrundă cât s-a putut de adânc.

— *La naiba! La naiba!* a mugit.

Mi s-au ivit instantaneu lacrimi în ochi în timp ce el s-a golit pur şi simplu în mine mult, mult timp. Nici nu ştiu cum am reuşit să nu mă înec sub şuvoiul fierbinte şi nesfârşit pe care mi l-a slobozit în gât.

Gâfâia încă, de parcă alergase la maraton, atunci când m-am ridicat în picioare. M-am şters la gură şi am zâmbit.

— Mulţumesc pentru ruj.

Merrick a râs, clătinând din cap.

— 0 să-ţi cumpăr un magazin întreg de cosmetice, dacă un simplu ruj te face aşa de fericită.

Am zâmbit.

— Nu rujul e cauza. E... Mă rog, de unde l-ai luat?

— M-am oprit la magazin acum câteva zile, când m-am dus să cumpăr nişte chestii pentru bunica.

— Şi de unde ai ştiut ce culoare să ceri?

— Nu am ştiut. M-am dus la tejghea şi i-am spus doamnei ăleia că am nevoie de o nuanţă care seamănă cu urmele pe care le lasă vişinele. Habar n-aveam că există o nuanţă numită *Vişină putredă.*

— Nici eu, am zâmbit. Dar tocmai asta este. Nu e vorba despre ruj. Ci de faptul că te-ai gândit la mine şi te-ai dus la magazin să-l iei.

Merrick şi-a tras pantalonii în sus.

— Ei bine, mă bucur că gândurile mele perverse te fac fericită, fiindcă mai am o mulţime.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat cast pe buze.

— Trebuie sa mă îmbrac.

— Ce? Nu. Nu poţi să faci asta fără să mă laşi să mă ocup puţin şi eu de tine.

— Drăguţ din partea ta. Dar..., am aruncat o pri- j vine spre ceas. Ai o întâlnire în cinci minute, iar eu intru |

îiitr-o sesiune de terapie peste puţin timp şi mai am nişte lucruri de rezolvat înainte.

Merrick s-a bosumflat ca un copil.

— Nu-mi place chestia asta.

Mi-am luat chiloţii şi sutienul şi am început să mă îmbrac.

— A, da? Nu-ţi place să vii în apartamentul tău şi să fii aşteptat de o femeie dezbrăcată care să-ţi facă rapid un oral scurt? O să trebuiască să ţin minte asta.

— Isteaţo! a exclamat, luându-mă de talie şi tră- gându-mă lângă el. Ne vedem în seara asta?

— Pot să-ţi spun mai încolo? S-ar putea să am planuri când termin aici.

S-a încruntat.

— Relaxează-te, am zâmbit. E vorba despre amicul tău, agentul imobiliar. Mă duc să văd nişte apartamente.

— Oh. La ce oră?

îmi încheiam bluza.

— La ce oră termin aici?

— Nu, la ce oră te duci? O să încerc să mă încadrez şi eu în timp.

M-am oprit din încheiat nasturii.

— Vrei să mergi cu mine să vedem apartamentele? A ridicat din umeri.

— Pot să te conving să nu te duci? Să vii aici şi să *i* mă laşi să ţi-o trag toată noaptea?

| Am clătinat din cap.

I — Trebuie să plec de la soră-mea.

I Merrick a ridicat din nou din umeri.

B — Atunci am de ales?

» — Putem să ne vedem mâine seară, după serviciu.

E — în niciun caz.

Am zâmbit şi am terminat să mă îmbrac în grabă.

— îţi trimit mesaj când ştiu exact ce fac. Trebuie să iei tu primul liftul, că tu ai conversaţia aia planificată...

— Nu vor începe fără mine. Du-te tu. Am nevoie de un minut după tot ce s-a petrecut aici.

L-am sărutat pe obraz.

— Sper ca restul după-amiezii tale să-ţi fie la fel de plăcut!

— Ai ceva disponibil la un etaj mai sus? l-a întrebat Merrick pe Nick, agentul pe care mi-l prezentase.

— Nu în cartierul ăsta.

Tocmai vizitaserăm al treilea apartament. Acesta era intr-un bloc masiv, nu prea departe de locuinţa surorii mele. Era foarte frumos şi deja gol. în plus, mă puteam muta în el imediat. îmi plăcea enorm.

— Mie îmi convine că e la parter, mai ales că se intră direct din stradă.

Merrick s-a încruntat, arătând spre geamurile uriaşe.

— Se vede din stradă. Ca să nu mai spun că e şi uşor de intrat prin efracţie.

Am ridicat din umeri.

— Pot să pun jaluzelele şi oricum vreau să-mi iau un câine.

M-am întors spre agent. -j

— Sunt permise animalele de companie, adevărat? ■ A dat din cap. j

— Cele sub treisprezece kilograme, cu un

depozî suplimentar pentru garanţie. Î

— Gata. Am rezolvat problema, am zâmbit spr Merrick. J

— Cum rezolvă asta problema? Ce o să facă un câine sub treisprezece kilograme dacă încearcă să intre cineva prin efracţie?

Mi-am pus mâinile în şolduri.

— Insinuezi că mărimea are de-a face în vreun fel cu vitejia?

— Nu, dar are de-a face cu felul în care răsună un lătrat. Şi un căţeluş care scânceşte nu e de ajuns să oprească un intrus. Şi cum naiba o să-ţi iei câine dacă stai toată ziua la serviciu?

M-am strâmbat.

— Ce legătură are asta cu orice?

— Păi şi ce-o să facă? O să stea toată ziua singur?

— Ce fac *peştii* tăi toată ziua?

— Acelaşi lucru pe care-l fac şi când sunt acolo, înoată. Pentru că e singurul lucru pe care-l pot face peştii. Câinii au nevoie să te ocupi de ei.

— La fel şi relaţiile...

Nick ne-a privit contrazicându-ne, uitându-se când la mine, când la el, ca la un meci de tenis. Când ultima replică a părut să-l lovească pe Merrick în plex, s-a uitat spre mine.

| — Aşadar... îl vrei? Locul acesta este şi preferatul
E meu. îmi place foarte tare.

■ — Mulţumesc că îmi ţii partea, amice, a-bombănit
K Merrick.

K — Cât de repede mă pot muta? mi-am muşcat Stiliza de jos.

■[. După ce âm semnat toate actele, am rămas afară. ■Merrick s-a uitat în sus la fereastră,

clătinând din nou ■Bn cap.

— Ce zici de-o alarmă?

— Nu cred că e necesară.

— M-ar face pe mine să mă simt mai bine.

Mi-am împins umărul în al lui.

— Credeam că deja te-am făcut să te simţi mai bine pe ziua de astăzi. Băiat lacom!

A zâmbit.

— Sunt de acord cu epitetul ăsta, dacă te face pe tine să fii mai în siguranţă noaptea.

— Bine, o să mă gândesc la o alarmă.

— Bun. Imediat ce primeşti cheile, o să chem pe cineva de la firma mea de securitate.

— Eşti prea autoritar, am clătinat din cap.

— Uite ce e, poţi să alegi tu unde mâncăm în seara asta ca să-ţi arăt cât de amabil pot fi.

— Putem mânca *oriunde* vreau eu? am ridicat o sprânceană.

— Bineînţeles, a ridicat din umeri.

Douăzeci de minute mai târziu, eram aşezaţi la Gray's Papaya. Merrick mă lăsase să comand pentru el, aşa că fiecare avea în faţa lui câte un hot-dog cu de toate.

Şi l-a ridicat pe-al lui.

— Nici nu mai ţin minte când am mâncat unul de-ăsta.

— Asta pentru că te duci mereu numai la restaurante de snobi că eşti aşa de..., am făcut un gest din mână, ...snob.

A zâmbit, sorbind din suc.

— Deci, ce fel de câine vrei să-ţi iei?

— Orice fel. Numai să-i placă să mă joc cu el, să-l cocoloşesc şi aşa mai departe. Imediat ce mă mut, o să mă duc la un adăpost să-l iau pe cel mai urât dintre toţi, pe unul pe care nu-l vrea

nimeni.

— Credeam că ai în minte o rasă anume.

Mi-am înfipt dinţii în deliciosul hot-dog şi am vorbit cu gura plină.

— Nu. Vreau doar unul care are nevoie de un cămin.

— Ai avut vreodată câine?

— O dată, am dat din cap. Timp de o săptămână. Amold era cel mai bun câine din lume.

— Şi de ce l-ai avut numai pentru o săptămână?

— L-a muşcat pe tata când... ştii tu, am zâmbit. De asta consider că era cel mai bun câine din lume.

— Deci de asta a rezistat la voi numai o săptămână, s-a încruntat Merrick.

— Da, am spus ştergându-mă la colţul gurii. Dar tu? Ai avut vreodată câine?

— Da, o singură dată, când eram mic. Un labrador negru. S-a îmbolnăvit când avea cinci sau poate şase ani şi a murit aşa, de tânăr.

— îmi pare rău. De asta ai acum peşti?

A clătinat din cap.

— l-am moştenit. Au fost ai Ameliei.

— Oh.

— Ea mereu a avut peşti. Nu putea să adoarmă, aşa că ţinea acvariul pe noptieră şi, la culcare, îi privea cum înoată. Chestia e că nu rezistau niciodată mai mult de un an, până când am fost nevoit să-i preiau eu. Au trecut ani buni de-atunci.

Am tăcut amândoi o- vreme. Apoi, Merrick mi-a prins privirea.

— Ce e? Te deranjează că îi mai am?

— Nu, sigur că nu. M-ar deranja dacă mi-ai fi spus că i-ai aruncat la veceu.

— Şi atunci de ce am impresia că te frământă ceva?

— Nu ştiu. Cred că..., am clătinat din cap. Am observat că sunt încă pe noptiera ta. Deci nu ai găsit unde să-i muţi de-acolo? De trei ani încoace?

Merrick m-a privit cu atenţie.

— Unde să-i pun?

Am dat din mână că nu contează.

— Iart ă-mă. Ai dreptate. Sunt eu prostuţă şi mă apuc să interpretez chestii. E defect profesional, ştii?

Merrick a dat din cap, dar după aceea a devenit foarte tăcut. Sau poate că aşa mi se părea mie, iar el nu spunea nimic pentru că mesteca, iar eu interpretam din nou aiurea. Când aproape terminasem, mi-a sunat telefonul.

— E sora mea. Scuză-mă o clipă, o să răspund în caz că vrea să cumpăr ceva în drum spre casă.

— Normal.

Am dat cu degetul pe ecran şi am dus telefonul la ureche, deşi l-aş fi putut lăsa Ia fel de bine pe masă că tot aş fi auzit-o, dat fiind felul în care a ţipat.

— De ce nu-mi răspunzi la mesaje?

— Am fost să văd nişte apartamente şi pe urmă am mers la masă. S-a întâmplat ceva?

- Da!

- Ce?

— Sunt gravidă!

— Ce? Doamne! Vorbeşti serios? Ce repede a mers! Diseminarea a avut loc abia acum o săptămână şi ceva.

— Ştiu! Din câte se pare, geniul în informatică, iubitorul de fotbal numărul 09376230 are nişte super-înotători!

Am ras, ducându-mi mâna la inimă.

— Sunt aşa de fericită! O să fiu mătuşă!

— Acum trebuie să te grăbeşti să rămâi şi tu însărcinată. Şeful tău cum stă la numărul de spermatozoizi?

M-am uitat spre Merrick să văd dacă auzise. Sprâncenele lui arcuite mi-au spus că da. Am clătinat din cap.

— Hai că nu mai întârzii mult. Doar că va trebui să beau şi paharul tău de vin ca să sărbătorim!

— Of! Nu-mi mai aminti! Nu o să pot bea vin atââând timp!

Am auzit un ciocănit prin telefon.

— Greer? Eşti înăuntru?

— Da, ies imediat! Vorbesc la telefon.

A reluat apoi conversaţia cu mine, în şoaptă.

— La naiba! Credeam că mai durează vreo ora până vine. Să nu-i zici că ţi-am spus mai întâi ţie că se supără.

— Nu i-ai spus încă lui Ben? am făcut ochii mari.

— Lucrează până târziu şi nu trebuia să ajungă acasă înainte de zece. Voiam să îi spun faţă în faţă. Dar trebuia să spun cuiva!

— O, Doamne! Du-te şi spune-i şi amărâtului ăluia!

— în regulă. Dar grăbeşte-te să vii! Vreau să ne apucăm de o listă cu nume posibile.

— Ne vedem curând, am râs. Şi, apropo, felicitări, Greer.

Imediat ce am închis, Merrick mi-a zâmbit.

— Deci până la urmă soră-ta nu a mai avut nevoie de mine?

— Nu pot să cred că inseminarea asta a funcţionat aşa, din prima.

— Excelent! Felicitări!

— Da. De cinci ani încearcă. Mă bucur mult pentru ei. 0 să fie o mamă extraordinară. Pentru mine, Greer a fost ca o mamă, în multe feluri, având în vedere că e cu

zece ani mai mare. E genul mămos, oricum. Ceea ce-mi aminteşte să-ţi zic că i-am spus şi ei despre noi când m-am întors de la Kitty. Deja mă bate la cap să te invit la noi la cină, intr-o seară.

— Să vin şi cu raportul de laborator cu privire la numărul de spermatozoizi?

— Ai auzit, ha?

— Mi-ar fi fost imposibil să nu.

Am sorbit din suc.

— Tu vrei să ai copii intr-o zi?

Merrick s-a uitat în altă parte.

— Dacă m-ai fi întrebat acum ceva luni, aş fi spus că nu.

— Şi acum?

S-a întins peste masă şi m-a luat de mână.

— Nu mai ştiu. Lucrurile se pot schimba, cred. Abia acum îmi dau seama cât de tare am îngăduit trecutului să îmi controleze viitorul. Nu mai vreau să fac asta.

— Te referi la ce s-a întâmplat cu Aurelia?

A aprobat în' tăcere.

Un picolo a venit spre noi şi a arătat spre tăvile din faţa noastră. Ambele farfurii erau goale.

— Pot să le iau?

— O, da, ar fi super. Mulţumesc.

Merrick şi-a scos telefonul.

— Plănuiam să te răpesc, să te duc acasă la mine. Dar se pare că trebuie să te duci totuşi la sora ta.

— Da, aşa e, am încuviinţat.

— Mâine seară? la-ţi ce ai nevoie la tine, dimineaţă la birou, ca să poţi rămâne peste noapte. O să pregătesc eu cina.

— O să găteşti?

— Nu mi se pare că eşti aşa de greu de mulţumit, având în vedere că în seara asta am mâncat hot-dog. Pot oricând să pregătesc ceva mai bun de-atât

— OK, am zâmbit. Rămâne stabilit.

A ridicat mobilul când ne-am sculat în picioare.

— îţi chem un Uber.

— Nu e nevoie. O să iau metroul. E o staţie chiar la colţ.

Merrick m-a ignorat, tastând ceva pe telefon, înainte de a se uita din nou în sus.

— Ajunge în trei minute.

— Ai ceva împotriva mersului cu metroul?

— Am ceva împotriva ideii de a nu te şti în siguranţă – exact acelaşi motiv pentru care cred că ar trebui să-ţi pui alarmă dacă vei sta Ia parter.

îndată ce am ieşit din local, a apărut Uber-ul. L-am sărutat pe Merrick de noapte bună.

— Mulţumesc că ai venit cu mine să ne uităm la apartamente. Oh, Doamne – nici nu i-am spus lui Greer că mi-am găsit casă.

S-a aplecat să-mi deschidă portiera.

— Ai avut parte de multe emoţii în seara asta. Va trebui să mă străduiesc mâine să ai o seară Ia fel de bună.

Am ridicat sugestiv din sprâncene, în timp ce mă aşezam pe bancheta din spate.

— Abia aştept.

CAPITOLUL 24

— Intră!

Uşa biroului meu s-a deschis şi Merrick şi-a vârât capul înăuntru. Găsindu~mă numai pe mine, a intrat.

Am închis caietul în care scriam.

— Hei! Ai venit exact la fix. Am terminat.

— Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru. Eu sunt în întârziere. Bursa a luat-o razna astăzi din cauza unor ştiri neaşteptate. Analiştii abia au terminat de lucrat la posibilele consecinţe ale situaţiei provocate, pentru a | putea discuta şi decide cu privire la activele pe care le I deţinem. îmi pare rău, dar va mai dura cam o oră sau I chiar două.

K — Oh..., am ridicat din umeri. Nu-i nimic. îmi K găsesc eu ceva de făcut.

K- Merrick s-a uitat la ceas.

■ — E deja şase jumătate. Ce-ar fi să urci, să te faci K comodă? Poţi să comanzi ceva de mâncare, fiindcă o să ■fie prea târziu să mă apuc să gătesc când voi termina,

■ cine ştie când....

— O să mai rămân aici să lucrez.

■K Merrick s-a încruntat, întinzându-mi o cheie.

~ Am observat că mi-ai retumat asta ieri, când ai ■plecat de la mine,

— Credeam că mi-o împrumuţi doar, ca să pot intra. Nu credeam că vrei s-o păstrez.

— Şi o vei lua razna dacă-ţi spun să o păstrezi? Oricum e o dublură.

— Vrei să-ţi răspund sincer?

A zâmbit.

— Bine, ia-o acum, du-te sus şi vorbim mai încolo despre asta, OK?

Am dat din cap că da.

Merrick mi-a întins cheia.

— Schimbă-te şi relaxează-te. Nu vreau să stai aici să munceşti numai pentru că sunt eu ocupat.

Am înclinat capul într-o parte.

— Adevărul e că speri că te voi întâmpina din nou ca ieri, nu?

A râs.

— Du-te. Poţi să-ţi bagi nasul peste tot,
iarăşi.

— Nu cred că realizezi cât de periculos este să spui asta cuiva aşa ca mine.

Mi-a închis palma cu cheia înăuntru.

— Fă ce vrei tu. Nu am nimic de ascuns.

îmi aminteam perfect faptul că fostul meu logodnic nu mă lăsa nici măcar să mă uit la o poză de pe telefonul lui, fără să stea lângă mine, gata să-l ia înapoi. Pe de altă parte, oricum nu încăpea vreo comparaţie între Christian şi Merrick.

— Ce vrei să comand?

A ridicat din umeri, scoţându-şi portofelul din pantaloni.

— Orice vrei tu. Nu sunt mofturos. Dar să foloseşti cârdul meu.

— Pot şi eu să plătesc cina. Deşi, tehnic vorbind, tot tu o vei plăti oricum, de vreme ce de la tine primesc banii pe care-i folosesc pentru mâncare,

A zâmbit involuntar.

— Te rog, foloseşte cârdul meu. Trebuie s-o şterg. Deja mă aşteaptă şase oameni în birou.

— Pe curând.

Puţin mai târziu, am pornit spre lift. Abia intrasem şi apăsasem butonul pentru etajul cel mai de sus, când Joan a deschis uşile duble de sticlă ale biroului şi a pornit şi ea spre cabina deschisă.

Rahat.

Numărul de la etajul lui Merrick era luminat. Dar nu puteam să închid uşile liftului acum că ne văzuserăm una pe alta. Aşa că am intrat în panică şi am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin minte. Am apăsat pe toate butoanele de pe panou.

Joan a observat imediat ce a urcat.

— Aoleu.

— Da, probabil i s-a părut amuzant cuiva să facă asta...

— Atunci poate e mai bine să coborâm, să mergem la celălalt lift. Se pare că ăsta oricum va urca înainte să coboare.

— Bună idee.

Am ieşit din nou în hol. Odată ce liftul a plecat, am apăsat pe buton să-l chemăm pe celălalt.

— Totul e în regulă între tine şi Merrick? a întrebat Joan.

Deja eram stresată, aşa că întrebarea m-a dat complet peste cap. Am încercat să nu mi se citească nimic pe faţă.

— De ce să nu fie?

— Nu ştiu, aşa. L-am văzut ieşind din biroul

tău : mai devreme şi voiam să mă asigur că nu te presează ţ să-i dai ceva informaţii despre pacienţii tăi. Nu e vorba | că nu poţi conversa cu el, normal, dar m-am gândit să | verific. Poate să fie foarte persuasiv când îşi propune.

Mie-mi spui? M-arn forţat să zâmbesc în ciuda sentimentelor ce mă încercau.

— Nu, nu asta voia.

Nu sunt convinsă că mă simţeam vinovată că ascundeam adevărul ori poate că Joan pur şi simplu aştepta mai mult de la mine, dar am simţit nevoia să explic în continuare. încă o dată, am zis fix primul lucru care mi-a trecut prin cap.

— A venit să-mi spună că ar vrea să vină şi el la terapie.

— Pe bune? s-a mirat Joan.

— Da, am dat din cap. Şi pentru mine a fost o surpriză.

Oh, Doamne, mă afund din ce în ce mai adânc.

Până am ajuns la nivelul holului, simţeam .deja că mă sufoc în liftul ăla. Am răsuflat uşurată când s-au deschis uşile. Joan şi cu mine am mers împreună spre ieşire. Staţia mea de metrou era în stânga, aşa că am arătat într-acolo, ca şi cum aş fi plecat acasă.

- Eu o iau pe aici.

A zâmbit şi mi-a arătat în cealaltă direcţie.

— Autobuzul meu e încolo.

Abia aşteptam să o iau din loc.

— Ne vedem luni, am strigat, pornind deja de-a lungul trotuarului.

Când am ajuns la metrou, am aşteptat câteva minute în caz că Joan uitase cumva ceva. Ai fi crezut că am furat diamantul coroanei, aşa de puternic îmi bătea inima. Când am reintrat în clădire, mi-am ţinut răsuflarea până am ajuns în

siguranţă la etajul lui Merrick.

Am păşit în apartament, în continuare încordată. Dar apoi am intrat în sufragerie şi am zărit ceva pe măsuţa de cafea.

Oare era...?

M-am apropiat să văd mai bine. într-adevăr, doi peştişori aurii înotau într-un bol. Şi nu era acelaşi bol pe care-l văzusem pe noptiera lui, în dormitor.

Oare îşi luase şi alţi peşti? Sau...

Mi-am aruncat poşeta pe canapea şi m-am dus în dormitor să investighez. Am deschis uşa şi, brusc, senzaţia de nervozitate pe care mi-o lăsase întâlnirea cu Joan s-a topit ca prin farmec, de la căldura pe care am simţit-o în piept.

Bolul cu peşti de pe noptieră dispăruse. Merrick îi mutase într-o casă nouă, într-o altă cameră. Era un gest aşa de neînsemnat, de prostesc, dar el găsise timp să se gândească la ce-i spusesem cu o seară înainte şi făcuse ceva pentru ca să mă scape de îngrijorarea nerostită.

Poate că, la urma urmei, nu trebuia să-mi fié teamă că va trebui să mă lupt cu umbra unei alte femei. Părea că Merrick era dispus să lase să-i intre în suflet lumina soarelui.

— O, Doamne! Dar mi se pare un efort considerabil!

— Nu, a spus Kitty. îmi va da ceva de făcut dacă tot sunt blocată în casă. Au trecut abia două săptămâni, încă opt cu nenorocitul ăsta de ghips or să mă facă s-o iau razna dacă nu găsesc ceva cu care să-mi ocup timpul.

— Şi când va avea loc reuniunea asta? am întrebat.

— Mă gândeam să fie primăvara viitoare sau

în anul următor, în funcţie de când e disponibilă ferma de agrement.

Uşa de la intrare s-a deschis şi a intrat Merrick. I-am făcut semn spre telefon şi am ridicat un deget să nu spună nimic.

— Ai spus ferma de agrement?

— Ce alt loc ar fi mai bun de-atât? O grămadă de spaţiu deschis, focuri de tabără noaptea, călărie şi fermieri. Cui nu-i plac fermierii?

— Aici nu te pot contrazice. Ce om să fii să nu-ţi placă fermierii?

Merrick m-a privit întrebător.

— Dar, Kitty, eşti sigură că deja te simţi în stare?

Merrick şi-a tras o palmă peste frunte şi a clătinat din cap, venind spre mine.

— Sunt bine – eram bine şi săptămână trecută, când măgarul de nepotu-meu s-a gândit că am nevoie şi de o asistentă.

Eram aproape sigură că Merrick auzise şi ultima parte. Când am ridicat privirea, a întins mâna după telefon, dar am clătinat dîn cap. Mi l-a luat totuşi din palma şi şi l-a dus la ureche.

— Hei, buni, a spus el privindu-mă. Nu, nu lucrez. Nici Evie nu lucrează. Tocmai ne pregătim pentru cipă... suntem singuri, acasă la mine.

Am auzit-o pe Kitty spunând încă ceva.

— Da, a dat din cap Merrick. Ai avut dreptate. Deci, te superi dacă te sună mâine? Fiindcă Evie e prea politicoasă ca să-ţi taie vorba, dar eu, nu.

Privirea lui m-a măsurat, zăbovind asupra buzelor.

— Mulţumesc, aşa fac. Noapte bună, buni.

Arătând foarte mândru de sine, a aruncat telefonul pe canapea şi m-a cuprins pe după talie.

— Acum sărută-mă.

— Şi dacă nu vreau? Mi s-a părut un gest destul de ; nepoli... 3

Mi-am înghiţit cuvintele din cauza sărutului care | a urmat. Şi nu orice fel de sărut, ci genul acela la care a |

trebuit să mă agăţ de cămaşa lui să nu cad, fiindcă, pe bune, omul ăla era în stare să-mi înmoaie genunchii cu gura lui. M-a sărutat de m-a făcut praf, sau hu ştiu cum altcumva să mă exprim. Când ne-am despărţit intr-un târziu, rămăsesem fără suflare.

Merrick s-a tras puţin înapoi să mă privească în ochi. Ai lui erau cu pleoapele lăsate, însă suficient de intenşi încât să-mi zvâcnească locul acela dintre picioare.

— îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi.

— îmi plac scuzele tale, am zâmbit.

Lui i-au sclipit ochii.

— Da? în cazul ăsta va trebui să te mai enervez.

— Tocmai i-ai spus bunicii tale despre noi?

A dat din cap.

— Ce să fac? Să-mi mai cer o dată scuze?

— Cred că ar trebui, am râs.

Merrick a început să mă sărute din nou, de data asta încet, tandru. S-a dat înapoi şi şi-a frecat uşor nasul de al meu.

— M-ai sărutat cum se sărută îngerii!

— Nu cred că aşa se spune.

— Aşa spunea bunica mea. De fiecare dată , când îl părăseam pe tata şi mergeam să stăm la ea, nu puteam să adorm imediat ce ajungeam. Aşa că mă băga în pat şi îmi dădea un sărut de îngeri, ceea ce însemna că aceştia aveau să mă vegheze cât dorm. Nimeni altcineva nu mi-a mai făcut asta.

Merrick m-a sărutat pe frunte.

; — Poate asta înseamnă că e cazul să înlocuiesc eu

ş îngerii de-acum în privinţa asta.

| Am clipit de câteva ori.

| — Ce lucru dulce ai spus!

S-a uitat împrejur prin cameră.

— Ai mâncat?

— Nu, te-am aşteptat şi pe tine. Am comandat mâncare chinezească. E în bucătărie.

— Vino atunci. Hai să mâncăm ca să te pot dezbrăca. O să păstrăm nişte sos dulce-acrişor ca să-l pot linge de pe sânii tăi mai târziu.

— Şiiiiiiiiii trecem rapid de la dulce la obraznic!

— E un talent şi ăsta, mi-a Scut cu ochiul.

Ne-am aşezat la insula din bucătărie să mâncăm pui Kung Pao şi creveţi Szechwan, în timp ce Merrick mă punea la curent cu problema care-i ţinuse pe el şi pe echipa lui ocupaţi până târziu în seara asta.

— Practic, serviciul tău e un fel de joc de noroc, am clătinat din cap. Asta înseamnă că îţi plac şi cazinourile?

— Depinde de joc. Mie îmi place să pariez pe ceva care nu se bazează doar pe simplul joc al sorţii. Dacă stai la o masă şi jociblackjack, crupierulpur şi simplu îţi pune nişte cărţi în faţă şi le întoarce cu faţa în sus, iar tu ghiceşti bazându-te pe statistică. Dacă joci poker împotriva altora; ca să câştigi trebuie să ştii să citeşti oamenii şi să le studiezi obiceiurile. Ceea ce fac şi eu la muncă, în mare, diferenţa fiind că fac asta cu nişte companii şi firme.

I-am întins o bucată de crevete cu beţişoarele şi el a băgat-o în gură.

— Nu m-am gândit până acum la asta, dar profesiile noastre sunt într-un fel asemănătoare, am spus. Amândoi studiem oamenii pentru a afla mai multe lucruri despre ei. Căutăm chestii pe care nu ni le spun ; explicit, pentru a construi un puzzle cu fiecare piesă la i locul potrivit. |

Merrick mi-a întins o bucată de pui. 1

— Spune-mi ce ai aflat despre mine fără să-ţi

spun | explicit. a

M-am gândit un moment.

— Am aflat că eşti genul amabil şi bun la suflet după felul în care te comporţi cu bunica ta, dar şi după lucrurile mărunte pe care le faci. De exemplu, dacă mergem pe trotuar, întotdeauna ai grijă să mergi pe partea dinspre exterior. Nu vrei niciodată să mă laşi să iau metroul noaptea, şi primul lucru pe care l-ai observat la apartamentul meu cel nou a fost că are nevoie de o alarmă.

— Altceva, doctore? a dat din cap.

M-am uitat la bolul cu peşti de pe măsuţa de cafea şi i l-am arătat cu beţişoarele.

— Ai şi obiceiul să reflectezi la lucrurile spuse de oameni, chiar şi la mult timp după ce au fost rostite.

Merrick mi-a urmărit direcţia privirii şi apoi s-a întors iarăşi spre mine.

— Nu credeam că sunt capabil să merg mai departe, dar, după cum s-a dovedit, adevărul este că nici măcar nu încercasem în mod real.

Mi-am lăsat jos beţişoarele.

— Dar tu, tu ce-ai aflat studiindu-mă pe mine?

S-a întins, mi-a luat o bucată de broccoli de pe farfurie şi şi-a băgat-o în gură.

— îţi place să fii trasă de păr şi îţi place când îţi vorbesc porcos.

I-am tras una peste braţ.

— Trebuia să mă aştept că vei duce discuţia în direcţia aia.

A terminat de mestecat şi a înghiţit.

î — Eşti îngrozitor de timidă în privinţa bărbaţilor, | din cauză că aceia pe care i-ai iubit te-au rănit îngrozitor. | Am dat din cap, oftând.

I — Nu cred că ţi-a fost prea greu să-ţi dai seama

de !. asta.

— Poate că nu. Dar eşti în acelaşi timp şi cea mai puternică, cea mai rezistentă persoană pe care o cunosc. Cei mai mulţi oameni care ar fi trecut prin rahaturile prin care ai trecut tu, cu taică-tău sau cu idiotul de fost logodnic, ar fi avut o atitudine de victimă. Tu, nu. Tu nu ştii cum să fii victima din povestea ta. Ştii numai cum să fii eroina, iar eroina întotdeauna se ridică de jos, se scutură de praf şi merge mai departe.

— îţi mulţumesc că spui asta. Dar să ştii că au fost şi zile în care m-am lăsat doborâtă de tristeţe şi atunci chiar m-am simţit ca o victimă. Mi-am plâns de milă.

— De afară nu se vede asta.

— Probabil că săptămâna viitoare nu o să mai poţi spune acelaşi lucru. Atunci am prima înfăţişare la tribunal cu Christian. Vinerea viitoare.

Merrick s-a încruntat.

— Tot nu-mi vine să cred că tipul ăla e în stare să te dea în judecată. Ce-ar fi să vin şi eu cu tine?

— Frumos din partea ta să te oferi. Dar cred că e ceva ce trebuie să fac singură.

— Oferta mea nu vine din altruism, a dat el din J cap. Sunt destul de posesiv în ceea ce te priveşte. Dar | înţeleg. ' 1

După ce am terminat de mâncat, am strâns ce | mai rămăsese, în timp ce Merrick se schimba. Apoi a ne-am dus în sufragerie şi ne-am uitat puţin la televizor. 1 Merrick îşi pusese picioarele pe măsuţa de cafea, iar eu ■ m-am aşezat cu capul în poala lui. fi

— O, am uitat să-ţi zic, m-am întors pe o parte să 9 mă uit în sus spre el. Aproape că am fost prinsă când am 9 venit aici. Când am intrat în

lift, am apăsat pe etajul cu apartamentul tău şi până să se închidă uşile, Joan a ieşit® din biroul ei şi a urcat şi ea cu mine în cabină.

— Şi a observat? ®

— Nu. Fiindcă am intrat în panică şi am apăsat pe toate butoanele de pe panou înainte să apuce să intre, aşa că nu a văzut ce apăsasem iniţial.

Merrick a izbucnit în râs.

— Bună idee ai avut!

— A fost cea mai bună care mi-a venit pe moment. Dar cred că a funcţionât. Oh, şi să ştii că te-a văzut ieşind din biroul meu mai devreme, aşa că i-am spus că ai trecut pe la mine să-mi zici că vrei şi tu să te apuci de terapie.

— *Eu* vreau să mă apuc de terapie?

— Am avut senzaţia că o interesa motivul pentru care te aflai în biroul meu, acum că nu mai eşti şeful meu. Aşa că a trebuit să inventez ceva. Pe urmă a trebuit să mă duc la staţia de metrou şi să aştept acolo până a fost clar că pot să urc din nou la suprafaţă. Şi pot să-ţi spun că am murit de frică înainte să mă văd în siguranţă aici, sus.

Merrick m-a mângâiat pe păr.

— Să ştii că eu nu sunt dispus să te ascund pentru totdeauna.

Nemernicii de fluturi din stomacul meu au luat-o î razna din nou. Merrick nu era genul care să vorbească şi abia după aceea să se gândească la ce spune. Deci faptul | că folosise expresia *pentru totdeauna* m-a izbit în plex. | Existau, într-adevăr, toate indiciile că însemn ceva penii tru el, dar nu-mi îngăduisem încă să cred în asta.

K — Poate că lui Joan îi putem spune, cât de curând,

■am zis. în felul ăsta voi fi mai liniştită că nu-mi mint şefa! ■Par cred în continuare că trebuie să păstrăm secretă Relaţia noastră în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi angajaţi, ■cel puţin câtă vreme mă străduiesc să construiesc nişte Relaţii de încredere cu ei şi până ajung să mă cunoască.

K Merrick s-a aplecat şi m-a sărutat uşor pe buze.

— Da, cred că putem face compromisul acesta.

Mi-am pus din nou capul în poala lui şi m-am uitat la peştişorii aurii de pe masa, înotând în bolul lor, înainte de a mă mişca din nou ca să mă uit în sus la Merrick.

— Mulţumesc că ai mutat peştii ăia!

— E-adevărat că am un apartament mare, dar m-am gândit că ar fi important să-ţi arăt că e loc şi pentru tine.

A doua zi dimineaţă, l-am târât pe Merrick după mine la o partidă de cumpărături tipică pentru o zi de sâmbătă, ca să-mi achiziţionez diferite lucruri pentru noul meu apartament. Intenţionam să iau cheile luni, aşa că aveam nevoie de un pat înainte de a mă putea muta – acesta era primul lucru pe lista mea.

— Ce zici de asta?

M-am întins pe o saltea care avea partea de sus din pluş şi l-am pus pe Merrick să facă acelaşi lucru.

— Nu-s sigur. Mai bine te aşezi pe ea în patru labe să văd dac-o să-mi placă.

Mi-am scos perna de sub cap şi i-am aruncat-o în faţă, râzând.

— Eu vorbesc serios. Un somn bun noaptea e Ia fel de important pentru sănătate cum sunt o mâncare cum trebuie şi sportul. Tu ce pat ai? E foarte confortabil.

— Habar n-am, a ridicat el din umeri.

— Oh! am exclamat, strâmbându-mă. |

Merrick m-a privit o clipă nedumerit, după care a j realizat brusc despre ce era vorba. i

— A, nu din cauză că l-a ales o altă femeie,

dacă Ia' asta te gândeşti. Sau, mă rog, da. Dar era vorba despre un designer de interior. Am angajat pe cineva să aleagă tot ce îmi trebuie ca să mă pot muta.

— Şi ţi-a ales şi salteaua? Dacă nu-ţi plăcea?

— M-aş fi dus să iau alta, cred. Ea a comandat absolut totul. Eu n-am avut altceva de făcut decât să vin într-o zi aici şi să preiau apartamentul, la cheie.

— Şi i-ai dat ceva indicaţii, cu privire la culori sau chestii de genul ăsta?

— Nu, a clătinat din cap Merrick.

S-a uitat împrejur în sala imensă, plină cu tot felul de saltele. Erau două vânzătoare, care se ocupau ambele să îndrume alţi clienţi. Aşa că s-a rostogolit peste mine şi a început să ţopăie, făcând patul să se mişte în sus şi-n jos.

— O, Doamne, am râs. Potoleşte-te!

A mai sărit de câteva ori, după care m-a sărutat scurt şi cast pe buze.

— E bun ăsta. Hai să-I luăm.

După magazinul de saltele, l-am dus la Home- Goods. Pentru cineva care nu-şi cumpărase nici măcar lucrurile pentru propriul lui apartament, s-a dovedit incredibil de răbdător. Curând aveam căruciorul plin de aşternuturi, lumânări, alte chestii pentru casă şi chiar un purcel de pluş pe care n-am putut să mă abţin să nu-l cumpăr, pentru viitorul meu nepot sau nepoată. La casă erau deja vreo douăzeci de persoane atunci când ne-am aşezat la rând. O fetiţă stătea în partea de sus a căruciorului din faţa noastră. Avea un fel de proteze la picioare şi a arătat cu degetul spre purcelul din căruciorul meu.

— Ce drăguţă eşti, am exclamat zâmbind.

Merrick citise nişte mesaje pe telefon, dar a ridicat ochii să se uite lă fetiţă. Parcă o privea ciudat, ca şi cum fetiţa i se părea cunoscută, dar nu mi-a dat impresia că • era chiar ceva ieşit din comun, deoarece după aceea a ? început să se

uite din nou în telefon.

— *Puh! Puh! Puh!* a ţipat fetiţa, arătând din nou spre porc.

Tatăl ei s-a întors să vadă Ia ce se uita nică-sa de se agita aşa. I-a zâmbit copilei şi a început să vorbească, în acelaşi timp folosindu-se şi de limbajul semnelor.

— Aşa este. Puh e ca Pinky, purceluşui tău!

Bărbatul s-a uitat la mine.

— E surdă şi abia a început să lucreze cu o terape- ută specializată, pentru a învăţa sunetele după expresia facială. Are un porcuşor de Guineea de jucărie, Pinky, şi în ultima vreme asociază cu el orice animal de pluş.

A băgat mâna în căruţ şi a scos o broscuţă de pluş. Fetiţa s-a întins spre ea, rostind din nou cuvântul *Puh.*

— Deja m-am lăsat convins să îi cumpăr şi astăzi unul.

Rândul s-a mişcat, aşa că bărbatul şi-a împins căruciorul în faţă. L-am urmat şi eu, dar Merrick, nu. Când am ridicat ochii, l-am văzut holbându-se la fetiţă.

Nu ştiam ce se întâmplă.

— Merrick?

A părut că nici nu m-a auzit. Continua să se uite fix. I-am pus o mână pe braţ, în cele din urmă.

— Merrick? Eşti bine?

Cu coada ochiului, l-am văzut pe tipul din faţa mea întorcându-se. Ochii lui Merrick s-au aţintit asupra lui şi s-au îngustat ameninţător. Eu mă uitam când la unul, când la celălalt. Acum şi bărbatul se holba la Merrick.

Simţindu-mă destul de aiurea, m-am mutat în faţa lui Merrick şi l-am împins uşor.

— Merrick? Ce se întâmplă? Vorbeşte cu mine!

A clătinat din cap.

— Nimic. Ne vedem afară, da?

— Da, sigur. Dar eşti bine?

Privirea lui s-a deplasat încă o dată de la bărbat la fetiţă şi a mai studiat-o o clipă. Apoi s-a năpustit spre uşa din faţă.

Am clipit nedumerită în urma lui, fără să înţeleg nimic din ceea ce tocmai se întâmplase, înainte de a mă întoarce spre bărbatul cu fetiţa.

— Vă cunoaşteţi cumva?

Şi-a ridicat fetiţa din cărucior, ţinând-o strâns în braţe.

— Eu sunt Aaron Jensen.

Numele nu-mi spunea nimic. Am clătinat din cap.

— Sunt în continuare confuză. Ar trebui să mi se pară cunoscut?

Bărbatul s-a uitat la fetiţă.

— Mama lui Eloise a fost Arnelia Evans.

— Arnelia, fosta logodnică a lui Merrick?

A dat din cap.

Atunci m-am holbat şi eu la fetiţă.

— Câţi ani are?

— împlineşte trei, peste două luni.

CAPITOLUL 25

Merrick

CU TREI ANI ÎN URMĂ

— Ce mama dracului ai spus?

Cu siguranţă auzisem aiurea.

Instructorul de zbor s-a uitat la asistentă. Avea tăieturi şi praf pe faţă şi urme de arsuri pe braţe.

— E inelul ei – al Ameliei.

Biata asistentă ne-a privit panicată.

— Ăăăă… bine…

S-a mai uitat o dată şi la unul, şi la celălalt, şi a murmurat:

— Vă anunţ imediat ce aflu ceva nou, domnule Crawford.

— Ce mama dracului spui acolo? Că inelul de pe mâna Ameliei este inelul *de la tine?*

A clătinat din cap, privind în jos.

— Nu avea de gând să se mărite cu mine. Mi-a spus asta de la început, cât se poate de clar.

— De la ce început? am ridicat vocea. Despre. Ce. Mama. Dracului. Vorbeşti?

— Amelia şi cu mine am fost împreună. Am început o relaţie imediat după ce s-a apucat să ia lecţii de pilotaj. Eu am ştiut mereu despre tine. Nu a ţinut secretă existenţa ta.

în mod evident, faţă de mine avea secrete.

— Şi... v-aţi logodit?

S-a încruntat.

— I-am luat un inel acum o lună. M-am gândit că, poate, dacă ştia că sunt aşa de hotărât în privinţa noastră, poate... va lua mai în serios ce era între noi. Pentru ea a fost un fel de aventură. Eu eram singurul care-şi dorea mai mult. Dar m-a refuzat... A spus că se va căsători cu tine. Am vrut să o determin să-şi păstreze inelul, dar îl purta pe mâna dreaptă. Nu a avut niciodată de gând ca noi doi să fim mai mult decât eram.

— Adică ce, mai exact?

Mi se învârtea capul. Nici nu-mi revenisem bine după vestea că Amelia era în sala de operaţii, că acum se întâmpla chestia asta? Mi-am trecut o mână prin păr.

— I-o trăgeai doar sau ce?

Aaron s-a încruntat.

— Ar trebui să plec...

— Să pleci? în primul şi-n primul rând, nu ştiu ce mama dracului cauţi aici!

Continua să privească în jos.

— îmi pare rău că a trebuit să afli în felul ăsta. Şi îmi pare rău că s-a întâmplat aşa.

— Erai cu ea în avion?

A dat din cap.

— Din câte se pare, trenul de aterizare a coborât numai pe o parte. Şi nu am ştiut asta până când nu ne-au scos din carcasa făcută praf. Dacă aş fi ştiut, în primul rând nu aş fi lăsat-o pe ea să aterizeze. Nu avea destulă experienţă.

Nu am spus nimic o vreme, suficient cât să pricep ce se întâmplase de fapt.

— Şi de ce tu nu ai suferit răni mai grave?

- Am aterizat pe partea *f* pilotului şi acoperişul s-a prăbuşit în interior. Nu ştiu cum. dar pe partea pasagerului a rezistat.

îmi venea să-i trag una în faţă individului. Dar creierul pur şi simplu era incapabil să comande mâinilor sau picioarelor mele să se clintească. Stăteam acolo, şocat peste măsură.

în cele din urmă, Aaron şi-a luat jacheta de pe scaunul din spatele Iui.

— O să plec acum. Sper că va fi bine. Şi îmi pare foarte, foarte rău, Merrick. Pe tine te iubeşte.

Poate că aş fi fost de mult plecat, dacă ar mai fi avut pe altcineva. Dar Amelia era în majoritatea timpului pe cont propriu, nu avea pe nimeni în afară de mine. Aşa fusese de când era în liceu. Bun, deci se pare că şi-o trăgea şi cu Aaron. Petrecusem ultimele opt ore, de când intrase ea în operaţie, încercând să potrivesc aceste piese de puzzle. De fapt, dacă era să fiu cinstit, încercasem să o înţeleg pe Amelia Evans din noaptea când ne întâlniserăm, cu ani buni înainte, pe vremea când eram studenţi. Ajunsesem să mă împac cumva cu ideea că existau părţi din ea pe care nu mă va lăsa niciodată să le văd. Mereu aveam senzaţia că Ie ascundea dintr-un fel de mecanism de protecţie, de apărare a propriei persoane, de vreme ce toată viaţa trecuse dintr-o casă în alta, de la un asistent matemal la altul, şi nu se încredea niciodată pe deplin în cineva. Dar nu eram sigur că pot accepta ca unele dintre părţile alea să includă relaţia cu un alt bărbat.

La fiecare câteva ore, asistenta venea să-mi dea veşti. Ultima oară îmi spusese că probabil

avea să mai dureze încă o oră. Trecuseră aproape două ore deja, aşa că începusem să mă impacientez. Chiar atunci, un doctor îmbrăcat cu salopetă albastră, cu o bonetă la fel şi cu mască pe faţă, a ieşit din sala de operaţii şi s-a apropiat de biroul asistentelor. Când asistenta a arătat înspre mine, m-am ridicat.

Scoţându-şi masca, doctorul mi-a întins mâna.

— Domnul Crawford?

- Da.

— Sunt dr. Rosen. neurochirurgul care a operat-o pe doamna Evans.

— Cum se simte?

Medicul şi-a pus mâinile în şolduri, oftând.

— Mi-aş dori mult să pot răspunde la întrebarea asta. După cum ştiţi, doamna Evans a suferit un puternic traumatism cranian. A fost adusă aici cu fractură de craniu, câteva vertebre crăpate, o inflamaţie accentuată şi sângerare intracraniană. în aceste condiţii, putem spune că operaţia a mers destul de bine. Am reuşit să facem o deschizătură în craniu pentru a opri sângera- rea şi a face loc inflamaţiei, pentru a evita deteriorarea şi mai accentuată, produsă de compresie. Este în viaţă şi semnele vitale sunt uimitor de stabile după o astfel de traumă imensă şi o operaţie atât de dificilă. Dar când am încercat să o trezim din anestezie, nu am reuşit. Asta nu înseamnă că nu îşi va recăpăta cunoştinţa la un moment dat, dar, evident, acesta nu este un semn bun. Prin urmare, în acest moment, tot ce putem spune e că se pare că e hotărâtă să reziste. Va mai dura ceva până ne vom putea da seama cât de grave sunt leziunile şi consecinţele lor.

A făcut o pauză şi s-a uitat fix în ochii mei.

— Dar cred că trebuie să vă pregătiţi cu ideea că e posibil să nu reziste următoarelor câteva zile. Sau, dacă va rezista, să se trezească la un moment dat cu deficite foarte, foarte serioase.

M-am aşezat pe scaunul din spatele meu.

— O pot vedea?

Dr. Rosen *a* aprobat.

— Acum cei dinăuntru termină de închis şi de curăţat ce mai trebuie, iar apoi va fi mutată la terapie intensivă. Are faţa foarte umflată, ceea ce e o chestie obişnuită la un traumatism cranian şi o vom lăsa o vreme fără partea de sus a craniului – creierul ei are nevoie de spaţiu. Dar, da, o puteţi vedea, în momentul când operaţia se încheie cu totul. Doar să aveţi mare grijă să nu o mişcaţi, nici să nu o atingeţi.

— Cât o să trebuiască să stea cu craniul aşa?

— Greu de spus. Vom ţine la congelator bucata osoasă pe care am scos-o, pentru a putea fi reataşată la loc, în viitor.

Mi s-a părut aşa de greu să respir că am înghiţit în sec.

— Bine.

— Doamna Evans a completat nişte documente cu privire la aparţinătorii care pot lua decizii în numele ei, atunci când a fost internată aici pentru o altă procedură.

— Da, am dat din cap, a fost aici anul trecut, pentru apendicită.

— în formularul respectiv este trecut numele dumneavoastră ca fiind persoana cea mai apropiată, cea care poate lua decizii în numele ei, deci, când nu este în stare să le ia

singură.

Mi-am frecat ceafa care mă durea.

— Nu ţine deloc legătura cu niciun membru al : familiei ei.

ţ A dat din cap.

i — Sunt sigur că, după ce va trece şocul iniţial, veţi | avea o mulţime de întrebări. Voi trece din nou pe aici [după ce va fi dusă la ATI şi mă voi duce să o văd, iar I atunci vom putea să mai discutăm.

— Vă mulţumesc!

A dat să se îndepărteze, dar s-a oprit şi s-a întors din nou spre mine.

— îmi cer scuze! M-am luat cu problemele presante de neurologie că nici nu v-am specificat faptul că, din câte se pare, fătul e bine. Vom trimite după un obstetrician să vină să o consulte câtă vreme se află la terapie intensivă, dar sarcina pare neafectată la momentul acesta. Ceea ce e aproape incredibil.

— Sarcina?

Medicul s-a uitat intens la mine.

— Amelia e însărcinată. De câteva luni bune deja.

— Doriţi să-i ascultaţi bătăile inimii? mi-a zâmbit medicul obstetrician. E foarte puternic. Nici nu-mi pot închipui prin ce treceţi acum, dar am observat că bătăile inimii bebeluşului pot sădi speranţa în sufletul părinţilor.

M-am uitat la ecranul monitorului, la fiinţă vie ce creştea în interiorul Ameliei.

— Sigur.

Doctoriţa a mişcat p rotiţă şi, în mica rezervă de sticlă, la terapie intensivă, a răsunat ecoul unui sunet distinct. *Lub-dub, lub-dub, lub-*

dub.

— Pulsul e foarte rapid. O sută patruzeci şi şapte bătăi pe minut. Exact aşa cum trebuie.

A apăsat nişte taste şi a mişcat iar receptorul eco- grafului pe abdomenul Ameliei.

Oare cum de nu observasem ridicătura aceea pronunţată? M-am simţit vinovat pentru asta, cel puţin până în clipa când întrebarea ridicată de partea dreaptă a creierului meu a primit răspuns de la cea stângă.

Fiindcă nu te-a mai lăsat decât foarte rar să o vezi goală.

Fiindcă şi-o trăgea cu altul.

Of.

Fir-ar.

Al.

Dracului. '

Oare era copilul meu? Şi cum se face că nici nu mă gândisem deloc la asta până acum, în ultima oră, de când aflasem de la primul doctor că Amelia e gravidă?

Oare de asta nu mi-a spus?

Şi exact când am avut impresia că voi putea începe să mă dezmeticesc din toate astea...

Doctoriţa mi-a întrerupt gândurile.

— Copilul are aproximativ şaptesprezece săptămâni, deci suntem în al doilea trimestru. De obicei, se face o ecografie de la optsprezece la douăzeci de săptămâni pentru a observa sexul. Dar anatomia copilului dumneavoastră e destul de evidentă. Doriţi să aflaţi dacă e fată sau băiat?

Ceea ce doream să aflu era dacă e copilul meu. Dar ea aştepta un răspuns şi eu nu aveam decât întrebări. Am ridicat din umeri.

— Desigur.

Doctoriţa a zâmbit.

— Aveţi o fetiţă. Felicitări, tati!

CAPITOLUL 26

— Vrei să vorbim totuşi despre ce s-a întâmplat înăuntru?

Terminasem de băgat toate cumpărăturile în portbagaj şi mi-am prins centura de siguranţă, după ce m-am aşezat pe scaunul din dreapta.

Merrick a închis ochii pentru o clipă şi a oftat.

— Nu prea.

M-am gândit că probabil are nevoie de puţin timp, de puţin spaţiu, aşa că am încuviinţat.

— Proprietarul aduce pe cineva astăzi să zugrăvească. Mi-a spus că pot duce lucruri acolo imediat ce se termină cu asta. Putem trece pe la apartament să las toate chestiile astea pe care le-am cumpărat?

— Sigur.

A condus, fără să spună nimic pe tot parcursul drumului. Când a tras pe dreapta, în dreptul altei maşini, a coborât să mă ajute să ducem totul înăuntru.

— Nu vei sta aici până nu va fi livrat patul, nu-i aşa? a întrebat.

— Nu. Oricum mai trebuie să termin de

împache- i tat toate chestiile pe care le am la soră-mea.

b A clătinat din cap şi şi-a scuturat cheile din mână.

I — Vrei să te duc la sora ta?

— Oh... da, normal. Mulţumesc frumos!

Nu era ca şî cum m-aş fi aşteptat să îşi petreacă tot weekendul cu mine, dar tot mi se părea că timpul nostru, împreună se termina prea brusc. Nici măcar nu-mi luasem cu mine geanta pe care o avusesem la el când plecaserăm la magazin.

— Geanta mea a rămas la tine, dar nu îmi trebuie nimic din ea acum. Pot să o iau luni, înainte de a pleca.

A dat din cap.

Drumul a fost scurt şi m-am bucurat pentru asta, fiindcă în maşina tăcerea începuse deja să devină apăsătoare. Am încercat să nu o iau personal. în mod clar, vederea fetiţei Ameliei îl dăduse complet peste cap. în afară de situaţia în care calculele mele erau complet eronate, ceea ce nu prea credeam, femeia făcuse un copil cu un alt bărbat câtă vreme era încă iubita lui. Aş fi putut jura că Merrick spusese că Amelia murise acum aproape trei ani şi din câte se părea fuseseră împreună până la sfârşit. Dar poate că reţinusem eu greşit. Iar acum nu era momentul să pun întrebări.

Când am ajuns în faţa blocului, Merrick a parcat în faţa intrării. A lăsat motorul pornit şi a coborât să-mi deschidă portiera.

M-am forţat să zâmbesc.

— Mulţumesc că ai venit cu mine la cumpărături.

— Cu plăcere.

— Ne vedem luni?

A dat din cap, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte.

— Ai grijă de tine.

Merrick a aşteptat până am intrat în cădire şi abia | apoi ş-a urcat înapoi în maşină. Am vrut să mă gândesc | că, indiferent ce se întâmplase, până la urmă nu va mai 1 conta, dar nu am putut să-mi împiedic strângerea de |

inimă pe care am simţit-o urmărind cum maşina s-a pus în mişcare. Poate că era vorba despre intuiţia feminină sau cine ştie ce altceva, dar ceva îmi spunea că inima mea avea să fie frântă... din nou.

— Hei, salut! Ce mai faci?

Sora mea şi-a aruncat cheile pe blatul din bucătărie şi a intrat în sufragerie, unde stăteam de mult timp. Probabil că trecuse deja de ora opt, de vreme ce închisese magazinul în seara asta.

— Nimic deosebit. Mă uit la televizor.

Greer s-a uitat spre TV şi apoi din nou spre mine.

— Ăăă... Nu e deschis.

Am clipit de câteva ori.

— Oh... Am vrut să spun că tocmai voiam să mă uit la televizor.

M-a măsurat suspicioasă.

— Bine. Te deranjează dacă stau şi eu cu tine?

— Normal că nu.

— Mă duc să mă schimb doar. Am comandat nişte vin nealcoolizat. O să-mi torn într-un pahar de vin şi o să mă prefac că e vin adevărat.

— Vin nealcoolizat? Vrei să spui că e un fel de suc de struguri?

ţ — Cam aşa ceva. Un cabernet.

A revenit după câteva minute, îmbrăcată cu nişte | pantaloni de trening şi un hanorac Emory, pe care i-l I cumpărasem cu vreo şapte sau opt ani în urmă. Avea I două pahare şi mi l-a

întins mie pe cel din mâna dreaptă. I — Al tău e vin adevărat. Păreai foarte adâncită în I; gânduri, aşa că mi-am închipuit că ai nevoie de el. B — Mulţumesc, am oftat. Chiar am.

S-a aşezat la celălalt capăt al canapelei şi şi-a vârât picioarele sub ea.

— Deci? Ce s-a întâmplat de ai ajuns să te holbezi la televizorul ăla, fără să-ţi dai măcar seama că nu e pornit?

Am zâmbit. Sora mea mă cunoştea atât de bine...

— Nu e nimic, pe bune. Doar mă gândesc eu prea mult.

A sorbit din vinul ăla fals, încretindu-şi nasul.

— Nu e bun? am întrebat.

— Ştii cum e când laşi o sticlă de vin deschisă câteva luni şi pe urmă vrei să bei un pahar şi ăla e singurul rahat pe care-l mai ai în casă?

— Din nefericire, da, ştiu, am râs.

— Aşa are gustul.

— Or să treacă greu lunile astea, am spus.

— Fără glumă!

A sorbit totuşi, din nou.

— Dar, te rog, spune-mi! La ce te gândeşti prea mult?

— Păi, am început oftând, azi am fost cu Merrick la cumpărături să-mi iau diferite chestii pentru noul meu apartament. Când stăteam la coadă, la HomeGoods, în faţa noastră era o fetiţă într-un cărucior. Memck s-a holbat la ea îndelung. Ca şi cum o recunoştea sau ceva, şi pe

urmă a spus brusc că se duce să mă aştepte în maşină.

— Aşa...

— Fetiţa era cu taică-său şi mi s-a părut şi el destul de bizar, drept care, după ce a plecat Merrick, l-am întrebat dacă se cunosc. Aşa am aflat că fetiţa e fiica fostei lui logodnice. Merrick mi-a povestit că Amelia îl înşela şi că a descoperit asta când femeia a suferit acel accident. Doar că fetiţa nu are nici măcar trei ani, iar eu

aş fi putut să jur că Merrick a spus că Amelia a murit cam cu trei ani în urmă,

— Hmm... Crezi că e posibil să fi încurcat tu anii?

— Poate. Dar ceea ce mă frământă mai rău e felul în care Merrick s-a purtat după aceea.

— Cum s-a purtat?

— Aproape că nu a mai rostit nicio vorbă şi doar m-a adus până aici. Nici măcar nu am apucat să-mi iau geanta de la el.

— Deci vederea fetiţei l-a dat peste cap?

Aşa mi s-a părut, da. Poate reacţionez eu exagerat, dar am avut senzaţia că acele treizeci de secunde în care s-au privit au dat timpul înapoi, în legătură cu relaţia noastră.

— Stai puţin. Eu sunt convinsă că te înşeli. Probabil că a reacţionat aşa din cauza unei emoţii negative, căci vederea fetiţei i-a adus aminte de nişte momente grele. Lucrurile de genul acesta pot avea un impact foarte puternic asupra cuiva, mai ales dacă te iau complet pe nepregătite.

— Da, probabil...

— Ştii numele de familie al Ameliei?

— Evans, da, am dat din cap. De ce?

Greer şi-a luat telefonul.

— Ai spus că a murit într-un accident de avion, nu?

- Da.

— Cu siguranţă a apărut ceva despre asta în presă, nu? a ridicat din umeri. Hai să căutăm pe Google.

înainte să apuc să mă gândesc la motive pentru care să nu mi se pară greşită căutarea de

date pe internet despre o fostă iubită moartă, soră-mea a întors telefonul spre mine ca să-mi arate un titlu.

— O femeie supravieţuieşte miraculos unui accident de avion, în timpul unui zbor de antrenament Deci? Nu a murit când s-a prăbuşit?

— Nu cunosc detaliile exacte, dar, nu.

Greer a scanat în câteva secunde articolul.

— A fost scris în iulie, acum câţiva ani, deci aproximativ cu treizeci şi una de luni în urmă. Cât avea fetiţa pe care ai văzut-o astăzi?

— Tatăl ei zicea că peste două luni face trei ani. Deci, treizeci şi patru de luni?

— Fir-ar! Deci fetiţa aia era în burta maică-sii când s-a prăbuşit avionul, iar Amelia a supravieţuit pentru cel puţin câteva luni după aceea.

O, Doamne. în mod evident, povestea aceea avea mult mai multe aspecte decât ştiam eu. Am oftat.

— Mda, probabil că există nenumărate emoţii nespuse care au ieşit Ia iveală acum.

— Da, probabil asta a fost tot.

— Da, am dat din cap.

Deşi, în adâncul sufletului meu, nu eram chiar atât de sigură.

Luni dimineaţă m-am dus la birou cu o stare de anxietate pe care o simţeam în stomac. Nu primisem nicio veste de la Merrick de când mă dusese acasă sâmbătă după-amiază. Şi toată senzaţia negativă pe care o aveam s-a multiplicat de zece ori când am descuiat uşa biroului şi am deschis-o.

Pe canapea se afla geanta rămasă în

apartamentul lui.

, Am încremenit, simţind pur şi simplu că tot aerul mi s-a dus din plămâni. Mi-au trebuit cel puţin treizeci de secunde înainte să mă pot mişca. Când am reuşit, am

luat-o şi i-am desfăcut fermoarul ca să arunc o privire înăuntru, nesigură de ceea ce căutam. Oricum, indiferent ce căutam nu se afla în interior, căci am găsit numai hainele şi obiectele de toaletă pe care le luasem la mine, frumos împachetate. M-am uitat în jur – spre birou, spre măsuţa de cafea, micuţa noptieră apropiată de locul unde stăteam de obicei. Oare ce încercam să descopăr? Un bilet, poate? Dar nu era nimic.

Din nou, am făcut toi ce am putut să mă conving pe mine că mă gândeam prea mult. Merrick îmi adusese aici geanta înainte să vin eu, pentru ca să nu fie nevoie să mă furişez sus să o iau mai târziu. Probabil că-şi imagina că mă ajută în felul acesta. Ştia cât eram de paranoică să nu afle oamenii de aici de Ia firmă.

M-am apropiat de birou şi m-am forţat să-mi încep ziua de lucru.

Da, era foarte grijuliu.

Iar eu eram o proastă că-mi închipuiam cine ştie ce din pricina asta.

Acum mă simţeam în stare să văd întregul tablou. ▌ Probabil se dusese să alerge, ca de obicei, dimineaţă, şi o I adusese aici când coborâse, înainte să apară cineva. | Poate că se gândise că aş putea avea nevoie de ceva ▌ din ea dimineaţă devreme.

▌ De fapt, era un gest foarte drăguţ...

▌ Nu-iaşa?

K Dar dacă era, într-adevăr, un gest foarte drăguţ,

1 de ce aveam senzaţia că-mi fuseseră făcute bagajele

■ şi fusesem aruncată din maşină undeva, pe marginea **E** dramului?

E Din fericire, aveam o sesiune programată la ora

E

■ opt, aşa că nu mai rămânea foarte mult timp să mă E gândesc la toate astea. Cum bursa era deschisă de la B nouă jumătate la patru, descoperisem că majoritatea programărilor le aveam la ora 8 dimineaţa sau la 4 după-amiaza, lucru pentru care, în clipa asta, eram foarte recunoscătoare. Aveam nevoie de ceva care să-mi abată gândurile în altă parte.

Prima pacientă era o femeie cu care schimbasem numai câteva vorbe, atunci când şefa de la HR îmi făcuse turul în prima mea zi aici. Se numea Hannah şi era broker la nivel începător, dar avea probabil în jur de treizeci de ani. Aşa că am procedat ca de obicei la prima întâlnire, în ideea de a ne cunoaşte cât de cât, lăsând conversaţia să zboare în orice direcţie, fără să conteze. Când a început să lâncezească însă, am îndreptat-o spre locul de muncă.

— Deci lucrezi pentru Will, aşa e?

A dat din cap.

— Şi ce fel de om este, dacă nu ai nimic împotrivă să-ţi pun întrebarea asta?

— îmi place. E un om foarte deschis şi sincer, chiar şi atunci când ştiu că mă va deranja feed-back-ul lui. Are un mod de a spune lucrurile neplăcute astfel încât să nu jignească, dar întotdeauna ştiu cum stau cu el.

— A, foarte bine!

— Da, şi acesta e motivul pentru care sunt mulţumită cu postul pe care îl am acum şi nu am niciun gând să avansez până cine ştie unde. Nu cred că aş putea lucra în mod direct cu cineva precum Merrick.

— Oh? Ce te face să spui asta? s

— Pare destul de drăguţ când vorbeşti cu el faţă în | faţă, a ridicat ea din umeri, ceea ce am

avut ocazia să fac | atunci când era Will plecat. Dar nu poţi şti niciodată ce 1 se petrece în mintea lui. Prietena mea Marissa era mana- j ger aici. Când a plecat şeful ei, pentru o vreme a trebuit j| să i se subordoneze direct lui Merrick. După câteva luni, jl a chemat-o să îi vorbească despre poziţia ei. S-a gândit ig

că va fi promovată, că îi va fi oferit postul vacant de conducere pe care-l ocupase şeful ei.

— Şi nu s-a întâmplat aşa?

— Nu! Merrick a concediat-o. îţi poţi închipui aşa ceva? S-a dus la el crezând că va fi promovată şi, în loc de asta, a dat-o afară, a clătinat ea din cap. Aşa că eu voi rămâne unde sunt, unde mai există încă un nivel între noi. în plus, salariul pe care-l primesc nu are legătură neapărat cu poziţia pe care o ocup. Are legătură numai cu priceperea de care dau dovadă şi cu strădania de a face lucrurile cât mai bine.

M-am străduit şi eu să-i zâmbesc, dar vorbele ei mă atinseseră fix în inimă.

Pe la prânz, toată agitaţia pe care o simţisem azi- noapte şi nu mă lăsase să dorm a început să-şi facă efectul, aşa că am simţit nevoia să beau o cană de cafea. în camera de recreere de pe etajul meu nu am găsit, şi mi s-a părut pretextul ideal să fac im drum până la etajul de sus. Trebuia să trec pe lângă biroul lui Merrick ca să. ajung acolo. Din nefericire, avea luminile aprinse, dar înăuntru nu era nimeni, iar secretara vorbea la telefon. Simţindu-mă nefericită, am continuat să merg în josul holului. Când am intrat, Will era în picioare lângă filtru.

M-am apropiat de el.

— Oho... Tocmai ai făcut încă un rând?

Mi-a oferit, zâmbetul obişnuit şi a arătat spre

cafeaua care picura.

— Asta-i de-aia bună! Din rezerva mea personală.

I Am zâmbit.

| — Şi ai de gând să împărţi de-aia bună cu mine
| sau o s-o iei tu pe toată?

& — O împart. Deşi ar trebui să te avertizez că a mea
I nu e ieftină deloc şi mai dă şi dependenţă pe deasupra. | Mi-a făcut cu ochiul.

— Cam la fel ca mine.

Am izbucnit în râs. Hannah avea dreptate. Will era un tip foarte ca lumea.

în cele din urmă, cafeaua a fost gata, iar Will mi-a umplut mie cana înainte de a-şi turna lui. S-a sprijinit cu şoldul de blat.

— Deci? Cât lipseşte şeful?

— Cât lipseşte? m-am încruntat nedumerită.

— Da. Mi-a trimis ieri un e-mail spunându-mi ca pleacă în California, dar nu mi-a zis şi când va reveni. M-am gândit că ştii tu.

Nu mi-am putut ascunde mirarea.

— Nu, eu nici măcar nu aveam habar că nu e aici astăzi.

Unul dintre motivele pentru care Will se bucura de aşa de mare succes era că se pricepea la oameni. M-a privit scurt şi a schimbat imediat subiectul. A ridicat din bărbie spre cana din.mâna mea.

— Cum ţi se pare?

Am sorbit. Cafeaua era bună, dar în clipa asta simţeam un pronunţat gust amar în gură. M-am forţat să zâmbesc.

— Delicioasă.

Cum pe la ora şase seara tot nu primisem vreo veste de la Merrick, mi-arn luat inima în dinţi şi i-am trimis un mesaj.

Evie: Hei, salut! Ce faci? Am auzit că eşti în California. Nu mi-aî spus nimic despre călătoria asta, aşa că voiam să aflu dacă eşti bine.

Deşi nu îmi plăceau emoticoanele, am pus şi o faţă zâmbitoare la sfârşit, încercând să fee ca mesajul să sune |

SSO

cât mai obişnuit cu putinţă. M-am aşezat la birou, jucân- du-mă cu o bucăţică de sticlă de mare, aşteptând un răspuns. După un minut, am văzut pe ecran că mesajul meu fusese şi livrat şi citit, aşa că am rămas cu telefonul în mână, aşteptând să primesc răspuns imediat.

Dar au trecut câteva minute.

Apoi, zece minute.

Apoi s-a dus o jumătate de oră.

Şi, brusc, m-am trezit că era aproape şapte jumătate şi tot nu primisem niciun răspuns. Normal, am încercat să mă îmbărbătez singură.

Probabil că era intr-o întâlnire.

Ar fi fost nepoliticos să îi mai trimit alt mesaj.

Cu siguranţă, avea să-mi răspundă curând.

Din nefericire, acel „curând” s-a dovedit a fi abia după ora zece noaptea, iar răspunsul nu *a* reuşit nici pe departe să mă facă să mă simt mai bine.

Merriclc E doar o călătorie de afaceri. Dacă ai nevoie de ceva, poţi apela la Wiîl, ar trebui să se descurce.

M-am încruntat. într-adevăr, aveam nevoie de ceva, dar nu era Will cel care putea să mă ajute.

CAPITOLUL 27

Măcar săptămâna a trecut destul de repede. îmi luasem liber astăzi pentru că trebuia să fiu la tribunal la ora 9, pentru procesul ridicol pe care mi-l intentase fostul logodnic. Avocatul îmi spusese că nu-mi va lua mai mult de o oră sau două, că judecătorul va audia posibilele moţiuni, după care va fixa calendarul procesului. Era, cu siguranţă, ultimul lucru din lume de care aveam chef după felul în care dispăruse Merrick la începutul săptămânii, dar am încercat să | profit la maximum de ziua aceasta liberă, aşa că am I programat livrarea patului în aceeaşi după-amiază. | în sfârşit, mă puteam muta în apartamentul meu I weekendul acesta.

E Am ajuns devreme la tribunal şi am stat să-mi E aştept avocatul în capul scărilor, dar când m-am uitat la K mulţimea care intra, l-am zărit pe Christian. Nemerni- B cui a avut tupeul să-mi facă cu mâna, aşa că l-am salutat B şi eu cu un gest mai puţin prietenos – ridicând spre el B degetul mijlociu.
K Avusesem parte de o săptămână plină de emoţii şi
■ vederea feţei lui a scos la suprafaţă toată

animozitatea κ din mine. Nu mai primisem nicio vorbă de la Merrick
■ după scurtul lui răspuns de luni, iar apariţia lui Chris-
■ dan a declanşat în mintea mea amintirea puternică a felului în care-mi dăruisem şi altă dată inima şi încrederea ca o neghioabă.

Şi totul a atins temperatura de fierbere odată ce am ajuns în sala de judecată.

— Onorată instanţă, a spus avocatul meu, doresc să înaintez o moţiune de anulare în această cauză, pentru incapacitatea de a solicita daune. Chiar dacă tot ce scrie în plângerea reclamantului ar fi adevărat, domnul Halpern nu a suferit nicio daună.

Avocatul lui Christian a clătinat din cap.

— Reputaţia i-a fost distrusă de către pârâtă, onorată instanţă!

M-am aplecat în faţă şi m-am strâmbat la fostul meu logodnic.

— Cred că reputaţia ţi-a fost distrusă de faptul că te-ai culcat cu prietena mea cea mai bună exact în noaptea premergătoare nunţii.

Judecătorul s-a uitat pieziş spre masa noastră.

. — Vă rog să vă sfătuiţi clienta să nu vorbească până nu este invitată. Va avea ocazia să spună ceea ce are de spus când îi vine rândul.

Da, de parcă ceva din toate astea îmi va aduce *linişte*a. Mi-am dat ochii peste cap, dar am tăcut.

A răspuns avocatul meu.

— Da, onorată instanţă. Dar să revenim la chestiune. Nu există nimic în plângerea depusă care să indice, măcar pe departe, cum a fost

prejudiciat domnul Halpern, încât să necesite daune din partea clientei mele. Care este baza de calcul? Cum s-a făcut socoteala pentru a se ajunge la daunele solicitate?

— Prejudiciul nu este de natură economică, a spus avocatul lui Christian. A fost umilit, a suferit serioase consecinţe emoţionale, şi-a pierdut capacitatea de a se bucura de viaţă...

Nu am putut să mă abţin. M-am aplecat din nou în faţă.

— *El* a fost umilit? *El* şi-a pierdut capacitatea de a se bucura de viaţă?

Judecătorul m-a ameninţat cu degetul.

— Nu voi mai tolera încă o intervenţie de acest fel, doamnă Vaughn. Vă avertizez.

Avocatul meu a ridicat o mână.

— Pot să discut o clipă cu clienta mea, onorată instanţă?

— Desigur, absolut, şi-a ridicat judecătorul mâinile. Doar oricum nu aveam altceva mai bun de făcut cu timpul nostru în dimineaţa asta.

— O clipă, onorată instanţă.

Avocatul s-a aplecat spre mine.

— Dacă nu asculţi, o să ajungi în arest pentru sfidarea instanţei de judecată. Acesta este şi judecătorul care va judeca în instanţă cazul, în situaţia în care se va ajunge până acolo. Nu cred că vrei să porneşti de acum pe picior greşit cu el.

Am tras adânc aer în piept şi am dat din cap.

— îmi pare rău.

Avocatul mi-a susţinut privirea.

— Te rog, ai grijă ce faci.

în următoarele patruzeci şi cinci de minute, am reuşit să mă abţin să spun ceva. în cele din urmă, judecătorul a fixat o dată pentru proces, dar a accentuat faptul că, în opinia lui, este în interesul ambelor părţi să se lămurească toată chestiunea aceasta în afara curţii.

După ce s-a terminat, am vorbit o vreme cu avocatul meu, în hol. Apoi a trebuit să şe ducă la o altă audiere, aşa că am ieşit singură din tribunal. în timp ce coboram scările de marmură, brusc m-

am trezit cu Christian lângă mine.

— Putem discuta o clipă? a spus.

— De ce?

— Pentru că vreau să las povestea asta în urmă, tot la fel de mult ca şi tine.

Am continuat să merg.

— Atunci renunţă la proces.

— Renunţ... dacă eşti dispusă să iei cina cu mine.

Asta m-a făcut să mă opresc instantaneu. M-am uitat la el neîncrezătoare.

— Poftim?

— Să iei cina cu mine. Şi voi renunţa la proces.

— Ce naiba spui acolo?

Christian a lăsat ochii în pământ.

— Am făcut o mare greşeală, Evie.

Am pufnit în râs.

— Pe bune?

— Te rog, ia cina cu mine.

— Pentru ce? Ce rost ar avea aşa ceva?

— Ca să putem vorbi?

— Vorbim chiar acum. Spune ce ai de spus şi renunţă la porcăria de proces. Vreau să-mi văd de viaţă.

Christian a ridicat privirea.

— Eu nu pot să-mi văd de viaţă aşa, fără tine, Evie.

Dumnezeule mare! Pe bune? Vorbeşte serios? Am clătinat din cap, ridicând ambele mâini.

— Nici măcar nu ştiu ce vrei cu toate astea... Nici nu-mi trece prin cap să iau cina cu tine.

— Haide, Evie...

Nu mai aveam cuvinte. Aşa că am început din nou să merg.

— în cazul acesta, dă-mă în judecată, Christian. Prefer asta în loc să fiu silită să-ţi văd faţa timp de o oră într-un restaurant.

Am intrat în birou sâmbătă dimineaţa ca să mă ocup de câteva lucruri, de vreme ce lipsisem ieri. Erau câţiva oameni pe-acolo, dar uşa lui Merrick era în continuare închisă. îmi scosesem blocnotesul şi începusem să-mi revizuiesc mâzgăliturile şi exact atunci am observat cleştele meu de păr de pe birou.

L-am luat în mână şi m-am holbat la el. Nu-l lăsasem eu acolo, nu-i aşa? Nici nu-mi aduceam aminte să fi adus vreodată unul ca ăsta la birou. Singura dată când foloseam aşa ceva era când mă spălam pe faţă şi mă pre- i găteam de culcare. Atunci m-a izbit realitatea – e posibil să fi lăsat unul pe care-I folosisem la Merrick, pe chiuveta din baie. M-am gândit în urmă, la seara de vineri, , săptămâna trecută...
I Intrasem în baia lipită de dormitorul lui Merrick ca I să mă spăl pe faţă şi pe dinţi. Eram aproape gata şi m-am trezit cu Merrick în spatele meu. S-a uitat în oglindă cu un zâmbet insinuant, mi-a desprins părul din cleştele cu care-l prinsesem şi şi-a băgat mâinile pe sub tricoul pe . care îl purtam. Nu-mi aduceam aminte dacă băgasem ■ cleştele Ia loc în geantă după aceea. Probabil că Merrick Imi-l lăsase pe birou în cealaltă zi, când îmi pusese şi geanta pe canapea. Numai că nu-mi puteam închipui cum de nu observasem. Şi de ce să-l pună acolo, şi nu în geantă, alături de celelalte lucruri pe care le strânsese.

Singura explicaţie logică era că se întorsese şi mi-l lăsase pe birou, fie ieri când îmi luasem eu liber, fie în dimineaţa asta. M-am gândit dacă

să-i mai trimit un mesaj sau dacă să iau telefonul să-l sun, dar ceva se petrecea, clar, şi aveam nevoie să îi văd faţa, să mă asigur că e bine. Merrick nu era genul de bărbat care să evite anumite chestii, aşa că poate suferinţa lui era mai mare decât puteam eu înţelege. Am tras aer adânc în ; piept şi m-am dus spre lift.
i'

Pe la jumătatea drumului, am început să mă întreb dacă decizia pe care o luasem era una înţeleaptă, aşa că am apăsat pe buton ca să cobor din nou la birou. Numai că liftul nu dispunea şi de un buton de anulare, şi-a fost nevoie să urc până la ultimul etaj înainte de a putea să cobor la loc. Ceea ce chiar aveam de gând să fac... până ce s-au deschis uşile şi m-am trezit faţă în faţă cu Merrick.

— Oh... bună, am spus.

Merrick a ridicat privirea şi s-a încruntat. Am simţit că mi se rupe inima chiar atunci, chiar acolo.

— Bună.

Şi-a îndesat mâinile în buzunare şi s-a uitat oriunde în altă parte în afară de la mine.

— Tocmai urcam să văd dacă te-ai întors. Am... ă... găsit cleştele de păr pe birou azi şi m-am gândit că e posibil să fie aşa.

— L-am găsit aseară, în baie, a dat din cap.

Merrick nu arăta deloc bine. Era pământiu la faţă şi avea cearcăne adânci sub ochii de obicei verzi, strălucitori – acum injectaţi şi foarte obosiţi. în plus, hainele de pe el erau mototolite, în dezordine, ceea ce nu-i stătea deloc în fire.

Am făcut un pas în faţă, întinzând mâna spre el.

— Eşti bine? i

Merrick s-a dat înapoi. M-ar fi durut mai puţin | dacă mi-ar fi tras pur şi simplu o palmă peste faţă. |

— Eşti bolnav? |

A clătinat din cap. 1

— Suferi din pricină că ai văzut-o pe fiica Ameliei? a A ridicat instantaneu ochii spre ochii mei. Nu-i|g pomenisem de faptul că bărbatul acela mă lămurise şi pe|| mine cine era.

— Mi-a spus după ce ai ieşit tu din magazin, am şoptit.

Uşile liftului s-au închis în spatele meu. Ceea ce a făcut ca holul să pară mult, mult mai mic.

— Vrei să vorbeşti cu mine? Poate te pot ajuta.

Merrick a clătinat din cap.

— Nu vreau.

Nu ştiu de ce presupusese, mai mult ca sigur, că vreau să-i ofer şedinţe de terapie.

— Dar nu voi încerca să te psihanalizez, nici să te tratez precum un pacient. Indiferent ce s-a întâmplat, pot să te ascult, pot să fiu alături de tine, doar sunt prietena ta.

— îmi pare rău, Evie. Am făcut o greşeală. Ce s-a întâmplat între noi... n-ar fi trebuit să se întâmple.

Instantaneu, tristeţea imensă pe care o simţeam s-a transformat în furie. Era una să dai papucii cuiva şi eu totul altceva să spui că a fost o greşeală.

— O greşeală? Vrei să spui că ceea ce a fost între noi a fost o simplă greşeală?

| — E vina mea.

I. Mi-am pus mâinile în şolduri, involuntar.

I — La dracu', bineînţeles că e vina ta! Şi ştii de ce? B Pentru că tu m-ai scos din minţi. Eu nu eram pregătită B să o apuc pe calea asta – *tu* ai fost cel care a umblat după iw. Ca să nu mai pomenesc de faptul că mereu am fost B ăe părere că e o prostie să ai o relaţie cu cineva de la ser-Eviriu, şi cu atât mai puţin cu şeful.

E Am ridicat ochii şi am izbucnit în râs, ca o nebună. K —Doamne Dumnezeule! Am făcut-o (fin nou! EM-am îndrăgostit de un mincinos! De un om de nimic! Wpune-mi, Merrick, în clipa asta e o femeie şi în apar- Bbmentul tău? Că mi-am lăsat telefonul jos, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji că vreun clip va deveni viral, am clătinat din cap. Despre asta e vorba? Te plictiseai, aşa că te-ai întors înapoi la activitatea ta preferată? Să le-o tragi unor top-modele? Să ştii că vecina ta s-ar califica, e şi aproape, şi mi s-a părut destul de interesată.

Merrick a lăsat capul în jos.

— Nu e nimeni înăuntru. îmi pare rău. Doar că... nu pot fi într-o relaţie acum, nu pot fi responsabil pentru altcineva.

M-am tras înapoi.

— Responsabil pentru mine? Când ţi-am cerut eu să fii responsabil pentru mine? Simt adult, sunt perfect capabilă să am grijă de mine. Acum nu faci altceva decât să-ţi cauţi nişte scuze penibile. Ştii ceva? Ai avut dreptate de la început. Toate astea reprezintă, într-adevăr, *o greşeală.* Doar că greşeala a fost numai şi numai din i partea mea. Nu ar fi trebuit niciodată să mă las prostită *i* de aiurelile tale. Asta a fost greşeala. J

Merrick m-a privit drept în ochi şi am aşteptat câteva | inacţiuni de secundă. O mică parte din mine spera că îşi va | cere scuze, că va spune că s-a înşelat. Dar mi-am dat seama 1 că mă agăţam în van de o speranţă infimă, ceea ce m-a 3 înfuriat şi mai tare. Trebuia să plec dracului de aici. |l

Aşa că m-am răsucit în loc şi am apăsat pe buton |l – de zece ori. Merrick nu părea să se fi

mişcat de unde 9 stătea, deşi nu puteam fi sigură, fiindcă nu m-am întors fM să verific. Din fericire, liftul a venit foarte repede. AmJH urcat înainte ca uşile să apuce să se deschidă complefi|B Am apăsat pe buton şi m-am uitat în sus spre Merrick|M pentru ultima dată.

— Eşti exact la fel ca toţi ceilalţi.'

CAPITOLUL 28

Merrick

CU TREI AN! ÎN URMĂ

Trecuseră trei zile şi nu se schimbase nimic.

M-am dat înapoi, urmărind cu privirea grupul de medici care treceau în fiecare zi pe aici, la vizita de dimineaţă. Dr. Rosen a ridicat o pleoapă a AmeBei şi a mişcat o lanternă minusculă înainte şi înapoi în dreptul ochilor. Mai întâi un ochi, apoi celălalt Fruntea lui încruntată mi-a dat răspunsul înainte chiar să rostească vreun cuvânt.

— Nicio schimbare, a zis. îmi pare rău.

Am încuviinţat.

M-a măsurat de sus până jos.

— Aţi mai plecat de aici?

— Nu.

— Se pare că situaţia asta va fi de durată. Poate ar trebui să vă gândiţi să faceţi cumva să vă odihniţi. Dacă nu aveţi grijă de dumneavoastră la începutul maratonului, nu veţi avea cum să parcurgeţi distanţe măi lungi.

Am încuviinţat.

— Nu vreau să o las singură, poate se trezeşte. Pri- ; etena ei vine astăzi, aşa că poate o să plec atunci puţin, ţ Dr. Rosen a ridicat iPad-ul pe care-l purta tot tim- I pul cu el şi a început să apese nişte taste.

— Aş vrea să luăm în considerare

posibilitatea de a-i administra metilfenidat. E un stimulent al sistemului nervos. în anumite cazuri, poate contribui la trezirea din comă. Nu suntem încă în acel punct, dar e ceva la care ar trebui să vă gândiţi, poate peste câteva zile, dacă nu sunt evoluţii semnificative ale situaţiei.

— OK... Şi asta nu va afecta copilul?

— Există un studiu recent care arată că e relativ sigur de utilizat în timpul sarcinii.

— Relativ?

— Există posibile efecte secundare, ca în cazul fiecăruia dintre medicamente. Se întâmplă destul de rar, dar medicamentele din clasa sa pot determina apariţia unor defecte cardiace la făt, deşi în bună măsură efectele studiate sunt cele din primul trimestru, iar Amelia a tre- – cut de această perioadă.

— Şi dacă nu i se administrează medicamentul acesta? am expirat zgomotos.

— Ei bine, există o mulţime de riscuri cât se poate de reale pentru pacienţii aflaţi în comă pentru mai mult timp. Cheaguri de sânge, infecţii, pierderea funcţiilor creierului..., a făcut o pauză şi s-a uitat la Amelia. Nu am ajuns încă acolo. Dar deciziile de felul acesta sunt dificile şi adesea familiile au nevoie de timp pentru a le lua. Cum dumneavoastră sunteţi aparţinătorul Ame- liei, decizia vă aparţine. Deci puteţi începe să vă gândiţi la asta.

— OK, am oftat.

Dr. Rosen a scos un carneţel din buzunar şi a mâzgălit ceva pe el înainte de a rupe foaia şi a mi-o întinde.

~ Acesta este numele medicamentului şi un site unde puteţi citi despre el.

— Mulţumesc. j

După ce a plecat, am revenit lângă pat şi am privit concentrat abdomenul Ameliei. Burtica era abia, abia vizibilă, mai ales pe sub pătură. îmi era suficient de dificil că trebuia să iau decizii de viaţă sau de moarte pentru ea, o persoană pe care aveam brusc senzaţia că nu o cunoscusem niciodată. Dar acum trebuia să iau decizii cu privire la un copil care era posibil să nici nu fie al meu.

Colette s-a oprit în uşă, holbându-se la Amelia o clipă, înainte de a intra în micuţa cameră de sticlă, rezerva de terapie intensivă.

— Salut, mi-a aruncat un zâmbet forţat. Ce faci? Cum eşti?

Eram o epavă din toate punctele de vedere, dar am dat din cap.

— Sunt bine. Rezist.

Şi-a pus poşeta pe un scaun, s-a apropiat de pat şi aluat mâna Ameliei. Lacrimi au început să i se prelingă pe obraji.

— îmi pare aşa de rău că nu am putut ajunge mai curând!

Colette îşi luase liber de la serviciu pentru a avea grijă de mama ei, care avusese, cu o zi înainte, o serioasă intervenţie chirurgicală la gât şi coloană. Dar vorbiserăm la telefon în fiecare zi de când se întâmplase accidentul. Era una dintre puţinele prietene ale Ameliei şi erau destul de apropiate.

— Ce face mama ta?

— E OK. Azi-noapte au scos-o de la terapie intensivă, au mutat-o într-un salon. Deci, e bine.

! — Mă bucur.

| A privit-o fix, un timp, pe Amelia.

— Nu-mi vine să cred, că s-a putut întâmpla aşa ceva, Merrick. E ca un vis urât. Ceva noutăţi?

— Nicio schimbare, am clătinat din cap. Dacă nu se îmbunătăţeşte nimic la starea ei în câteva zile, mi-au zis să mă gândesc la posibilitatea de a i se administra un tratament care să-i stimuleze sistemul nervos, să o scoată din comă.

— O, super. Dar există riscuri pentru starea ei? Adică ar putea face să-i fie şi mai rău?

Nu îi pomenisem încă lui Colette despre copil şi nici despre bărbatul peste care dădusem aici. Avusese destule pe cap cu maică-sa şi, oricum, vestea accidentului fusese suficient de rea, transmisă aşa prin telefon. Dar eram curioasă dacă ştia despre Aaron. Dacă exista o persoană pe lumea asta căreia Amelia i-ar fi spus, ea ar fi fost aceea.

Am tras adânc aer în piept.

— Riscurile pentru starea ei sunt minime. Dar există anumite riscuri pe care trebuie să le iau în considerare. .. pentru bebeluş.

Colette a ridicat brusc capul.

— Bebeluş?

— Se pare că e însărcinată în mai mult de patru luni, am încuviinţat.

Colette m-a privit, încruntându-se, nedumerită.

— Se pare? Adică tu nu ştiai? j

Am clătinat din cap. I

Colette părea perplexă, dar apoi în ochi i s-a iviţi o sclipire de înţelegere. S-a uitat în altă parte, şi atunci» mi-am dat seama că ştia despre aventura Ameliei.

— Ştii despre Aaron? .O

Colette a făcut ochii mari. JH

— Dar ea ştia că tu ştii?

- Nu.

— De când ştii?

— De când a fost adusă aici purtând pe deget inelul de logodnă al altui bărbat şi l-am găsit şi pe el în sala de aşteptare.

Şi-a dus mâna Ia inimă, şocată.

— O, Doamne! îmi pare atât de rău că a trebuit să afli totul în felul acesta, Merrick! îmi pare foarte rău!

— Şi mie.

Aş fi vrut să îi pun o sumedenie de întrebări, dar eram al dracului de obosit. Dormisem pe un scaun, lângă Amelia, şi chestia asta, plus tot zgomotul de la ATI nu mă lăsaseră să mă odihnesc mai mult de o jumătate de oră odată.

— Mai rămâi aici o vreme? am întrebat.

— Dacă nu ai nimic împotrivă. Nu am altceva de făcut, oricum. Will a reuşit să-mi găsească înlocuitor săptămâna asta, fiindcă se presupunea că voi fi tot timpul cu mama.

— Te deranjează dacă mă duc acasă câteva ore?

M-a măsurat de sus până jos.

— Tu nu te-ai dus acasă deloc de când s-a întâmplat?

Am clătinat din cap.

— Doamne! Sigur, sigur, du-te acasă. Eu pot să rămân toată ziua, chiar şi peste noapte. Dacă se schimbă ʟ ceva, te sun.

t — Mă întorc după ce dorm câteva ore.

U — Cum vrei tu, a dat din cap. Dar eu voi fi aici, aşa : că poţi sta cât ai nevoie.

f — Mulţumesc, Colette.

M-am apropiat de Amelia şi am luat-o de mână, ffiti ţinut-o aşa o vreme, apoi i-am strâns-o uşor.

— Mă întorc repede.

Colette a dat din cap.

— Arăţi ca dracu’, şefa’! Du-te să te culci.

Am luat liftul până jos în hol şi ajunsesem pe la jumătatea drumului spre ieşire, când am observat pe cineva care stătea singur, aşezat, în zona de aşteptare de jos. Aaron mi-a întâlnit privirea. A înghiţit în sec şi s-a ridicat. Câteva secunde mi-a trecut prin cap să mă duc să-l iau la omor, dar nu aveam deloc energia necesară. Plus că mai era ceva ce voiam să aflu de la el. M-am apropiat de zona cu scaune. Tipul era îmbrăcat cu aceleaşi haine pe care le avea în ziua când fusese adusă Amelia. Şi faţa îi era în continuare plină de praf şi vână- tăi. Din câte se părea, nu eram singurul care nu se miş- case de-aici în ultimele trei zile.

—• Cum se simte?

— O să-ţi răspund la întrebare, dacă îmi răspunzi tu mai întâi la una.

— Orice, a dat din cap.

— Ai folosit mijloace de protecţie?

- Ce?

Am ridicat vocea.

— Când *i-o trăgeai logodnicei mele,* ai folosit prezervativ?

— Da, întotdeauna. De ce?

M-am simţit uşurat sau, mă rog, cât se putea de uşurat în situaţia dată.

— E încă în comă. Există însă semnale de activitate neuronală, la nivelul creierului, şi *fiica mea* rezistă şi ea.

Tipul a clipit de câteva ori. Nici el nu ştiuse.
— Amelia e... gravidă?
Am zâmbit dispreţuitor.

— Ţi-am răspuns la întrebare. Aşa că ai face bine să te duci acasă. în salonul ăla nu intri s-o vezi, de asta poţi fi sigur. Sunt în stare să te omor eu înainte.

Mai târziu, în acea noapte, mă întorsesem şi eram singur cu ea. M-am aşezat pe scaunul de lângă patul Ameliei şi a venit asistenta să o examineze. După ce i-a verificat rapid semnele vitale, şi-a pus stetoscopul pe abdomenul ei şi a rămas acolo o vreme, ascultând.

— O, ce tare...

Apoi l-a scos din urechi.

— Tocmai am simţit fătul mişcându-se.

M-am ridicat în capul oaselor.

-Da?

A dat din cap.

— Vino încoace. Pune mâna dreaptă unde e acum stetoscopul.

Am ezitat, dar în cele din urmă mi-am pus mâna pe abdomenul Ameliei. Avea pielea aşa de caldă şi moale... La început nu a fost nimic, dar imediat am simţit o mică mişcare, ca şi cum s-ar fi rostogolit ceva. Am făcut ochii mari. A fost prima dată când am zâmbit în aproape patru zile.

' — Am simţit.

A dat din cap.

— E foarte activ mititelul.

— Mi se pare normal. Probabil seamănă leit cu mama ei.

Femeia a zâmbit.

— E fetiţă?

Am dat din cap. Am simţit din nou mişcarea, de data asta mai degrabă o împunsătură decât

rostogolire.

— Cred că tocmai mi-a tras un picior.

A râs.

— Bătăile inimii sună bine şi faptul că dă deja din picioare e semn bun. Sunt femei care nu simt bebeluşul încă nişte săptămâni bune după vârsta asta.

Am lăsat mâna pe abdomenul Ameliei şi m-am uitat în sus la ea. îmi fusese teamă să mă gândesc măcar că bebeluşul ar putea fi al meu până acum, înainte ca celălalt prezumtiv tată să confirme că avuseseră grijă Eu şi Amelia, pe de altă parte, nu, fiindcă oricum ea lua contraceptive de când ne cunoscuserăm. Dar ceva se întâmplase în clipa aceea – când simţisem copilul mişcând. Brusc, nu mai era copilul Ameliei, era copilul *nostru.* Eram îngrozitor de furios pe Amelia, dar nu era corect să mă răzbun pe micuţă.

Fusesem atât de adâncit în gânduri că aproape uitasem că asistenta era în continuare de faţă, asta până ce a vorbit.

— Revin să o văd în câteva ore.

— Bine.

După plecarea ei, mi-am lipit obrazul de burta Ameliei, chiar deasupra locului unde simţisem mişcarea şi am închis ochii.

O să am un copil.

Ofetiţă.

Şi pentru prima oară m-am lăsat cuprins de importanţa acestui fapt. Un sentiment nou a înmugurit în inima mea, dar mi-am simţit pieptul strivit de o greutate imensă.

Dacă Amelia nu se mai trezeşte?

Dacă fetiţa mea va fi silită să creascăfără mama?

Dacă le pierd pe amândouă?

Nodul din gât s-a făcut brusc foarte mare. *1* încercat să înghit gustul sărat, dar nu aveam cum

stăvilesc valul ce mă inunda. Timp de patru zile, nu vărsasem nici măcar o lacrimă. Furia şi tristeţea le blocaseră. Dintr-odată însă, parcă trupul meu voia să recupereze timpul pierdut. Lacrimile au început să-mi curgă şiroaie pe obraji, şi de acolo pe burta Ameliei. Umerii mi s-au cutremurat, suspinele m-au înăbuşit, neputând în cele din urmă să nu scot un geamăt de durere profundă.

Nu ştiu cât am plâns aşa, acolo, dar am avut senzaţia că s-au scurs ore întregi. La un moment dat, asistenta chiar s-a întors să vadă ce fac. Când în cele din urmă mi s-au uscat lacrimile, am întors capul şi am sărutat abdomenul Ameliei.

— lartă-mă! Am fost atât de supărat pe mama ta, meat nici nu te-am luat în seamă pe tine. lartă-mă. Nu se va mai întâmpla niciodată. De acum înainte, promit să fiu acolo, să am grijă de tine la fiecare pas, fetiţa mea frumoasă!

CAPITOLUL 29

— Asta a fost ultima.

M-am prăbuşit pe noua mea canapea duminică după-amiază. după ce zdrobisem şi ultima cutie pe care o despachetasem. Ne luase două zile, lui Greer şi mie, să găsim pentru fiecare lucru livrat din locul unde le depozitasem câte un loc în noul meu apartament, iar acesta era doar o fracţiune ca dimensiuni faţă de locuinţa mea anterioară.

— Ştii, e un bar pentru cei singuri, mai jos, pe strada asta. Am fost şi eu de câteva ori acolo, înainte de a-l cunoaşte pe Ben, a spus soră-mea.

Am dat pe gât, gâlgâind, şi ultimele guri dintr-o sticlă cu apă.

— Nu mai vreau să aud de întâlniri! Cel puţin pentru o perioadă considerabilă!

Greer s-a încruntat. îi povestisem despre ceea ce se petrecuse între mine şi Merrick săptămâna trecută.

— Ştiu, dar de obicei chiar atunci se întâmplă să cunoşti pe cineva. Eu l-am cunoscut pe Ben la mai puţin de o săptămână după ce m-am despărţit de Michael, mai ştii?

Christian şi cu mine fuseserăm împreună ani

buni, apoi ne şi logodiserăm, dar nu credeam că îmi va fi nici pe departe la fel de uşor să trec peste povestea cu Merrick cum îmi fusese să trec peste cea cu el. Asta m-a făcut să realizez că timpul petrecut împreună nu conta. Unii oameni îţi pătrundeau pur şi simplu mai adânc în suflet decât alţii.

Am clătinat din cap.

— Mi-ar fi mai uşor să merg mai departe dacă aş înţelege ce s-a întâmplat.

— Părerea mea e că a văzut-o pe fetiţa aia şi asta i-a amintit ce nu-şi doreşte – angajament şi o relaţie adevărată.

Normal, varianta asta era pe deplin posibilă, dar nu credeam în ea.

— Nu ştiu ce să zic. Dar cred că voi începe să-mi caut alt serviciu.

— Poftim? Dar îţi place la nebunie cel pe care îl ai acum.

— E-adevărat. însă de fiecare dată când îl văd pe hol sau trec eu pe lângă biroul lui simt cum mi se redeschide rana din suflet. Şi jumătate dintre sesiunile pe care le am cu angajaţii constau în discuţii despre el, am oftat. Sunt îndrăgostită de el, Greer.

— Ştiu, a zâmbit trist.

S-a auzit soneria de la uşă.

— A venit Ben? Credeam că trece pe aici să te ia, dar abia mai târziu.

— Aşa e, a ridicat din umeri soră-mea. S-a dus la birou pentru câteva ore.

Dar atunci când am deschis uşa, nu am dat cu ochii de cumnatul meu. în schimb, am văzut un

tip în uniformă, cu o mapă în mâini.

— Am venit să instalez alarma.

— Cred că aţi greşit apartamentul, am clătinat din cap. Nu am comandat nicio alarmă.

— *Oh,* scuze, a spus ridicând o foaie. Este pentru Evie Vaughn. Ştiţi din întâmplare Ia ce etaj locuieşte? Am sunat la singurul apartament pentru care nu exista etichetă.

M-am uitat la el, confuză.

— Eu sunt Evie Vaughn. Dar nu am comandat un sistem de alarmă.

Tipul arăta la fel de confuz ca mine. A mai răsfoit puţin printre hârtii.

— Aici scrie că deja cineva a achitat instalarea sistemului de alarmă şi este pentru un contract pe trei ani.

Atunci mi-am dat seama. Merrick insistase să-mi pun alarmă. Era posibil să o fi comandat deja înainte de a ne despărţi.

— îmi puteţi spune cine a comandat-o?

— Doar dacă a fost achitată cu cârdul. Majoritatea comenzilor se fac la telefon, aşa că cei de la birou îmi dau factura pe care să o las clientului când efectuez montajul.

— îmi puteţi spune numele de pe cârd?

A citit în diagonală încă nişte hârtii, până ce a scos una din mapă şi mi-a întins-o.

— Se pare că a fost achitată de cineva pe nume Merrick Crawford.

M-am uitat la hârtie. Suma era exorbitantă.

— Patru mii trei sute de dolari?

A ridicat din umeri.

— A comandat toate dispozitivele posibile şi imposibile, toţi senzorii – cei pentru ferestre, pentru uşi, chiar şi două butoane de panică,

silenţioase, care apelează poliţia în caz de urgenţă.

Am clătinat din cap.

— îmi pare rău. Nu-mi permit aşa ceva. Persoana care a plătit pentru tot... Ne-am despărţit.

— Dumneavoastră aţi rupt-o cu el?

— Nu.

— Atunci de ce să nu acceptaţi gestul ca un dar de la revedere? a zâmbit.

— Nu am cum să fac aşa ceva.

~ Nu putem oferi banii înapoi. Omul a semnat un contract în format electronic şi varianta aceasta poate fi anulată în doar trei zile. Legea din New York solicită dreptul la răzgândire de trei zile. Termenul s-a încheiat ieri. Credeţi-mă, compania pentru care lucrez nu permite nimănui să rezilieze contractul după încheierea acestui termen, aşa că puteţi foarte bine să vă folosiţi de el.

M-am uitat la el, neînţelegând.

— Adică acest contract a fost semnat acum trei zile?

S-a mai uitat o dată la hârtia din mână.

— Comanda a fost plasată acum patru zile. A fost o cerere în regim de urgenţă. Aceasta este prima zi în care putem efectua montajul, dat fiind că orice client are dreptul să anuleze contractul în termen de trei zile.

Nu avea niciun sens. Merrick şi cu mine ne des- părţiserăm de peste o săptămână.

— Ar fi posibil să fie trecută o dată eronată pe contract?

— Nu cred. Totul este tipărit exact în ziua în care se semnează contractul.

Greer a apărut lângă mine, în uşă.

— Ce se petrece?

— Dânsul e de la o firmă de alarme de apartament. Merrick a făcut un contract şi l-a achitat, pentru trei ani.

— Frumos. Măcar a făcui şi el un lucru ca lumea înainte să-ţi frângă inima.

— De fapt, tocmai aici vine partea ciudată. Din i câte se pare, a plasat comanda după ce ne-am despărţit, j

M-am gândit din nou la ziua aceea, la birou, la conversaţia pe care o avusesem cu Andrea în camera de recreere.

— Acum că mă gândesc mai bine, asistenta lui m-a întrebat dacă lucrez astăzi. Eu am crezut că era pur şi simplu un subiect de conversaţie, dar i-am spus că voi fi acasă, despachetând, tot weekendul.

— Minunat, a zâmbit soră-mea. Acum, adevărul este că îţi trebuie alarmă în apartamentul ăsta la parter. Mie nici nu mi-a trecut prin cap.

— Dar nu-l pot lăsa pe Merrick să plătească alarma. Nu l-aş fi lăsat nici dacă am fi fost în continuare împreună, am clătinat din cap spre instalator. îmi pare rău că aţi bătut drumul degeaba până aici.

A doua zi dimineaţă m-am dus la birou devreme, ca să pot vorbi cu Merrick despre alarmă, dar nu am dat de el. Tot restul zilei, oricând aveam un răgaz, el era în şedinţă. Pe urmă, a lipsit de la birou marţi şi miercuri. Când s-a întors, joi, eram hotărâtă să mă duc să-l vad la un moment dat, fiindcă firma cu alarma m-a sunat

de două ori să mă bată la cap, după ce nu i-am îngăduit omului lor să o instaleze. La ora şase, tocmai terminasem cu ultimul pacient şi mă pregăteam să trec pe la biroul lui, când a sunat telefonul. Era avocatul meu, aşa că am răspuns, deşi tot ce avea legătură cu procesul intentat de Christian îmi dădea instantaneu bătăi de cap.

-Alo?

— Bună, Evie. Barnett Lyman la telefon.

— Bună, Barnett. Ce mai faci?

— Bine. Uite ce e, am vrut doar să verific dacă te-ai i mai gândit la oferta lui Christian.

i — Vrei să spui la încercarea lui penibilă de mitu-1 ire? Că dacă iau cina cu el renunţă la proces?

— Ştiu că e penibil. Şi niciodată nu consiliez un client să se întâlnească cu cineva care l-a dat în judecată. Dar avocatul lui zice că sunt dispuşi să încheie un acord scris în acest sens, ca să nu existe posibilitatea de a se retrage.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, oftând.

— Nu putem pur şi simplu să comunicăm judecătorului ce vrea să facă, pentru a proba reaua-intenlie a lui Christian?

— Ba putem. Dar ar trebui să depunem nişte moţiuni oficiale şi asta ar necesita mai mult timp pierdut la tribunal şi sunt şanse ca judecătorul să nu respingă procesul, chiar dacă nu îi place. Ideea este că tariful meu este de cincizeci şi cinci de dolari pe oră şi nu-mi place să irosesc banii nimănui. Depunerea unei moţiuni durează o oră să o pregătesc, pe urmă timpul petrecut la tribunal... Asta se va transforma uşor în câteva mii de J dolari. Eu pot face orice doreşti, dar dacă poţi scuti toate |
astea şi scăpa de tot, de ce să nu încerci? Stai să te întreb i ceva... ţie ţi-e teamă să te întâlneşti cu el? 1

— Vrei să spui fizic?

— Cum o fi.

3

Christian era cel mai mare nemernic de pe lume, j dar fizic nu îmi era teamă de el, iar emoţional nu-mi mai j putea face niciun rău. Am clătinat din cap. ||

— Nu, nu mi-e teamă de el. Câtuşi de puţin!

— Aş putea încerca să négociez să schimbăm cina cu un prânz, dacă ţi-ar conveni mai mult. . S

Era ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit, dar Bar- nett avea dreptate. Nu aveam mii de dolari de irosit şi adevărul era că mi-ar fi plăcut foarte

tare să pot lăsa în sfârşit toate acestea în urmă. Uram chestia asta – dar era, într-adevăr, ceea ce trebuia să fac.

— OK, am oftat. Dacă poţi să-l convingi să fie de 41 acord cu un prânz, ar fi super.

— Bine, revin cu un telefon curând.

După ce am închis, am rămas aşezată, Ia birou, o vreme, uitându-mă în gol, pe fereastră. O bătaie în uşă mi-a întrerupt şirul ideilor. Atunci l-am văzut pe Merrick.

— Mi-a spus asistenta mea că ai trecut pe sus şi ai întrebat de mine.

Arăta numai o idee mai bine decât fusese în ziua în care îmi dăduse papucii- Pielea lui măslinie era în continuare palidă şi fără viaţă, iar sub ochii verzi avea în continuare cearcăne vineţii. Dar nu puteam lăsa asta să mă afecteze. Mai ales după conversaţia pe care tocmai o avusesem. Aşa că am tras adânc aer în piept şi am expirat. Chiar în clipa când eram gata să spun ceva, pe hol a apărut un agent, fix în spatele lui Merrick, aşa că i-am făcut semn.

— Poţi să intri şi să tragi uşa după tine? Aş prefera să discutăm despre asta în particular.

— Desigur.

A închis uşa, dar a rămas în capătul încăperii. Ceea ce, Ia urma urmei, era perfect din partea mea.

— Au venit unii de la o firma de alarme, zilele trecute. Au spus că ai achitat tu tot serviciul de instalare şi funcţionare pe nu ştiu cât timp.

— E adevărat.

— Dar ai făcut-o după ce mi-ai dat papucii, nu? Pentru ce?

Lui Merrick i-a picat faţa.

— Pentru că ţi-am spus că o voi face şi nu mi-ain închipuit că o vei face singură.

M-am ridicat şi mi-am lipit palmele de masă, lăsându-mă puţin în faţă.

— Pentru că mi-ai spus că o vei face? Şi pentru ce, mă rog, să te ţii de angajamentul ăsta când nu te-ai
ţinut de celălalt, prin care m-ai convins să am încredere în tine? Ştii tu, atunci când *ai promis că nu mă vei răni niciodată?*

A avut îndrăzneala să pară ca şi cum comentariul meu l-a afectat. Merrick şi-a frecat uşor ceafa.

— îmi pare foarte rău.

— Oh! îţi pare foarte rău? am repetat, dându-mi ochii peste cap, înainte de a mă aşeza din nou la loc. Mulţumesc foarte mult pentru cuvintele astea. Să ştii că mă ajută enorm!

Merrick a făcut un pas spre biroul meu, dar am ridicat o mână, făcându-l să se oprească brusc.

— Nu, te rog, am spus. Nu am nevoie de încă o scuză şi, cu siguranţă, nu am nevoie să te apuci să plăteşti un sistem de alarmă din cauza nu ştiu cărui sentiment de milă sau mai ştiu eu ce. Aşa că, în afară de cazul în care ai altceva de spus, cum ar fi, poate, să-mi explici adevărul cu privire la ce s-a petrecut între noi, nu mai avem ce discuta.

Merrick m-a privit în ochi, în cele din urmă. Părea trist, dar mie nu îmi păsa de tristeţea lui.

— Ştii ce? am spus. Mi-ai zis la un moment dat că fostul meu logodnic a fost un laş. Şi ai avut dreptate, chiar este un laş. Dar la fel eşti şi tu, am clătinat din cap. Pleacă, te rog, pleacă înainte să mă supăr şi mai rău.

CAPITOLUL 30

Merrick

— Sunt un laş nenorocit, am mormăit, holbân- du-mă în fundul paharului meu gol.

Sau, mă rog, nu neapărat gol, deoarece mai avea încă nişte cuburi de gheaţă pe care le aruncasem înăuntru atunci când îl umplusem pe trei sferturi cu whisky, acum cincisprezece minute, şi nu apucaseră să se topească încă.

M-am holbat la măsuţa de cafea, la cutia răsturnată şi la obiectele dinăuntru pe care le împrăştiasem peste tot cu două seri în urmă, după ce Evie îmi ceruse să ies din biroul ei. Aplecându-mă în faţă, am luat o poză din grămadă, una la care mă holbasem ore întregi în ultimele două zile, încercând să-mi descopăr nasul sau bărbia – cele despre care ştiusem atât de limpede că sunt ale mele în ziua în care se născuse fetiţa mea. Doar că acum nu vedeam altceva decât faţa Ameliei – nasul, bărbia, ochii albaştri distanţi. îmi venea să fac bucăţi poza aia nenorocită, să nu o mai văd niciodată. Dar preţuiam ziua în care fusese făcută chiar mai mult decât cele care veniseră după ea.

Alcoolul începuse să-şi facă efectul – ori asta, ori apartamentul meu se învârtea mai repede decât căluşeii de la Disney. Aşa că m-am

lăsat la loc pe canapea, ţinând în continuare poza în mâini, şi am închis ochii, cu un

picior pe podea, ca să nu-mi pierd echilibrul. Nu a durat mult până ce m-am cufundat în somn. Ceva mai încolo, un ciocănit puternic în uşă m-a trezit.

Sau, cel puţin, am avut impresia că bătea cineva de ceva vreme. Dar când m-am ridicat în capul oaselor şi am privit în jur, apartamentul a rămas învăluit în tăcere. Of! Dar capul meu!

Din câte se părea, zgomotul ce mi se păruse că vine dinspre uşă venea, de fapt, din mintea mea.

Cioc-cioc. Boc-boc.

La dracul Era ca şi cum aveam în interiorul craniului un toboşar minuscul care făcea repetiţie pentru un solo. Mi-am lăsat capul în mâini, masându-mi tâmplele. Dar atunci bocănitul puternic din capul meu s-a transformat într-un sunet atotcuprinzător şi o voce s-a alăturat orchestrei.

— Crawford, deschide nenorocita asta de uşă înainte să o fac bucăţi! Ştiu că eşti acolo!

Rahat!

Aveam nevoie de prostiile lui Will în clipa asta ca de o gaură în ţeastă.

— Pleacă de-aici! Sunt bine! am urlat şi eu.

— Nu prea cred. Mişcă-ţi fundul şi deschide dracului uşa!

Am închis ochii şi am clătinat din cap, ştiind că pacostea aia nu avea să plece nicăieri. Aşa că, pe scurt, cu cât mă târâm mai repede până la uşă, cu atât puteam să scap de el.

Când m-am ridicat de pe canapea, m-am clătinat copios, abia-abia reuşind să-mi câştig echilibrul.

La dracu'l Nici la băut nu mă pricep!

Am încercat să-mi mişc cât mai puţin capul,

păşind cu greu până la uşa de la intrare şi, în sfârşit, * descuind-o. I

Will a deschis uşa şi m-a măsurat de sus până jos.

— Doamne Dumnezeule, alea-s hainele pe care le aveai pe tine acum două zile. Ştiam eu că nu eşti plecat din oraş!

S-a aplecat în faţă, adulmecând.

— Şi puţi ca dracu' a băutură stătută, a clătinat din cap. De câte ori e nevoie să-ţi spun să laşi băutura pe seama mea? în viaţa ta nu ai putea să-ţi creşti rezistenţa la cantităţi mari.

Am pornit înapoi spre canapea fără niciun cuvânt. Din nefericire, să vadă că sunt în viaţă nu era de ajuns. Will a închis uşa în urma lui şi a venit după mine.

— Ce mama naibii se petrece cu tine?

M-am aşezat pe canapea, cu capul plecat. Era prea greu să mi-l ţin.

Will s-a uitat la toate rahaturile împrăştiate pe măsuţa de cafea.

— Fir-ar al dracului să fie! Ce s-a întâmplat?

S-a aplecat şi a cules de pe jos căciuliţa de bebeluşi pe care Eloise o purtase în ziua în care se născuse.

— Nu pune mâna pe aia, am reuşit să mormăi.

A oftat sonor şi s-a îndepărtat. Am sperat că poate ş realizase că aveam o problemă importantă şi hotărâse să-mi respecte intimitatea. Dar a venit înapoi două | minute mai încolo.

| — Ia astea, mi-a întins nişte pastile şi un pahar

I înalt, plin cu apă. Trei Motrin şi hidratare, pentru început. I Pe urmă a început să apese nişte litere pe telefon.

| —Am comandat Gatorade, banane, sandviciuri I pastramă şi pâine de secară de la magazinul de

deli- ■ catese de mai încolo, de pe stradă, care face şi livrări la K domiciliu.
E M-am uitat piezis spre el.

picior pe podea, ca să nu-mi pierd echilibrul. Nu a durat mult până ce m-am cufundat în somn. Ceva mai încolo, un ciocănit puternic în uşă m-a trezit.

Sau, cel puţin, am avut impresia că bătea cineva de ceva vreme. Dar când m-am ridicat în capul oaselor şi am privit înjur, apartamentul a rămas învăluit în tăcere. Of! Dar capul meu!

Din câte se părea, zgomotul ce mi se păruse că vine dinspre uşă venea, de fapt, din mintea mea.

Cioc-cioc. Boc-boc.

La dracu! Era ca şi cum aveam în interiorul craniului un toboşar minuscul care făcea repetiţie pentru un solo. Mi-am lăsat capul în mâini, masându-mi tâmplele. Dar atunci bocănitul puternic din capul meu s-a transformat într-un sunet atotcuprinzător şi o voce s-a alăturat orchestrei.

— Crawford, deschide nenorocita asta de uşă înainte să o fac bucăţi! Ştiu că eşti acolo!

Rahat!

Aveam nevoie de prostiile lui Will în clipa asta ca de o gaură în ţeastă.

— Pleacă de-aici! Sunt bine! am urlat şi eu.

— Nu prea cred. Mişcă-ţi fundul şi deschide dracului uşa!

Am închis ochii şi am clătinat din cap, ştiind că pacostea aia nu avea să plece nicăieri. Aşa că, pe scurt, cu cât mă târâm mai repede până la uşă, cu atât puteam să scap de el.

Când m-am ridicat de pe canapea, m-am clătinat copios, abia-abia reuşind să-mi câştig echilibrul.

La dracu'! Nici la băut nu mă pricep!

Am încercat să-mi mişc cât mai puţin capul, păşind cu greu până la uşa de la intrare şi, în sfârşit, descuind-o.

Will a deschis uşa şi m-a măsurat de sus până jos.

— Doamne Dumnezeule, alea-s hainele pe care le aveai pe tine acum două zile. Ştiam eu că nu eşti plecat din oraş!

S-a aplecat în faţă, adulmecând.

— Şi puţi ca dracu' a băutură stătută, a clătinat din cap. De câte ori e nevoie să-ţi spun să laşi băutura pe seama mea? în viaţa ta nu ai putea să-ţi creşti rezistenţa la cantităţi mari.

Am pornit înapoi spre canapea fără niciun cuvânt. Din nefericire, să vadă că sunt în viaţă nu era de ajuns. Will a închis uşa în urma lui şi a venit după mine.

— Ce mama naibii se petrece cu tine?

M-am aşezat pe canapea, cu capul plecat. Era prea greu să mi-l ţin.

Will s-a uitat la toate rahaturile împrăştiate pe măsuţa de cafea.

— Fir-ar al dracului să fie! Ce s-a întâmplat?

S-a aplecat şi a cules de pe jos căciulită de bebeluşi pe care Eloise o purtase în ziua în care se născuse.

— Nu pune mâna pe aia, am reuşit să mormăi.

A oftat sonor şi s-a îndepărtat. Am sperat că poate realizase că aveam o problemă importantă şi hotărâse să-mi respecte intimitatea. Dar a venit înapoi două minute mai încolo.

— Ia astea, mi-a întins nişte pastile şi un pahar înalt, plin cu apă. Trei Motrin şi hidratare, pentru început.

Pe urmă a început să apese nişte litere pe telefon.

— Am comandat Gatorade, banane, sandviciuri cu pastrama şi pâine de secară de la

magazinul de delicatese de mai încolo, de pe stradă, care face şi livrări la domiciliu.

M-am uitat pieziş spre el.

— în ruptul capului n-aş putea mânca pastrama.

— Aia nu e pentru tine, tâmpitule! E pentru mine. Sunt mort de foame. Tu o să ai Gatorade şi' banane. Ai nevoie de electroliţi şi de potasiu, a spus, după care a terminat de butonat, şi-a aruncat telefonul pe canapea, aşezându-se vizavi de mine.

— Hai, vorbeşte! Ce s-a întâmplat?

Nu aveam nici cel mai mic chef să discut. Am clătinat din cap.

— De când suntem noi prieteni? a spus.

— De prea mult timp, am mormăit.

— Atunci ar trebui să ştii deja foarte bine că nu plec nicăieri până ce nu discutăm.

— Abia, abia reuşesc să nu vomit pastilele de Motrin pe care mi le-ai dat. Cum naiba crezi că-s capabil de conversaţii?

— în regulă, a ridicat din umeri. Nu mă grăbesc.

Minunat. Deci nu are de gând să se mişte de-aici prea curând.

— Ce-ar fi să te întinzi puţin, să aştepţi să-ţi mai cedeze durerea de cap? Eu oricum am de răspuns la nişte e-mailuri.

Aş fi preferat să dispară pur şi simplu, dar mă mulţumeam şi cu tăcerea lui, dacă asta era tot ce mi se oferea acum. Aşa că i-am urmat sfatul şi m-am culcat pe canapea, proptindu-mi picioarele pe cotieră şi închizând ochii. Cred că am adormit şi m-am trezit succesiv, de câteva ori, până ce fâsâitul unei pungi chiar lângă mine m-a făcut să deschid un ochi.

— îţi e cât de cât mai bine? a întrebat Will.

Mi-am lăsat în jos picioarele şi m-am ridicat. Aveam senzaţia că trecuse un tir peste

mine şi pe urmă dăduse înapoi şi mai trecuse o dată, dar măcar pastilele reuşiseră să-mi amelioreze simţitor durerea oribilă de cap.

Mi-am frecat ceafa.

— A venit acel Gatorade?

Will mi-a întins o sticlă şi o banană.

Douăzeci de minute mai târziu, tot nu aveam chef de vorbă, dar măcar aş fi fost în stare de aşa ceva. Will îşi terminase sandviciul, îşi scosese pantofii şi-şi sprijinise picioarele pe un colţ al măsuţei de cafea, lăsându-se cu braţele întinse larg pe spătarul canapelei.

— Ce se întâmplă, prietene?

— M-am întâlnit din întâmplare cu Aarbn Jensen, am oftat.

— Aşa...

— Era şi Eloise cu el.

Mă uitasem în pământ până atunci, dar în clipa aia am ridicat ochii spre Will.

— E surdă.

— Dar altfel e bine? s-a încruntat Will uşor.

— Are un fel de orteze la picioare şi..., am ridicat din umeri.

Nu puteam să rostesc expresia „tatăl ei” nici măcar după aceşti trei ani.

— Aaron îi vorbea prin limbajul semnelor.

Will procesa informaţia.

— OK, păi ştiai bine că exista posibilitatea să aibă probleme de auz şi altele, de dezvoltare fizică. Sigur că e o situaţie dificilă, dar asta nu înseamnă că nu va putea trăi o viaţă perfectă sau că nu va putea fi fericită.

Am închis ochii şi mi-am imaginat-o în căruciorul acela de cumpărături. Faţa ei oricum îmi bântuise gândurile de atunci încoace şi nicio picătură de alcool nu reuşise să o împiedice.

— Seamănă foarte tare cu Amelia.
Will a rămas tăcut mult timp. .

— Fii atent! Trebuie să înăbuşi în faşă prostiile astea, înainte să distrugi tot ce ai cu Evie.

M-am uitat în sus spre el.

Will a închis ochii.

— Rahat! Ai făcut-o deja.

— Eu sunt de vină pentru tot ce s-a întâmplat cu Eloise, am clătinat din cap. Nici măcar nu ştiu dacă în continuare se numeşte aşa. Eu i-am făcut-o!

— Ce anume i-ai făcut tu lui Eloise?

— Absolut tot. Alegerile pe care le-am făcut au fost cele care i-au omorât mama şi au dus la naşterea ei prematură. Dacă aş fi lăsat natura să-şi urmeze cursul...

Will s-a strâmbat.

— Ce naiba spui acolo?

— Ştii că eu am luat toate deciziile medicale pentru Amelia şi bebeluş.

— Aşa, şi?

— A intrat în travaliu din cauza unui medicament pe care i-am lăsat să i-l dea.

— Da, asta pentru că *echipa de medici* care o tratau l-au recomandat. Ştiu că eşti un tip isteţ, frăţioare, dar nu ai parcurs patru ani de facultate de medicină şi nici opt de rezidenţiat, aşa ca neurologii ăia. Ca să nu mai spunem că nu există nicio dovadă că medicamentul ăla a indus travaliul înainte de termen. Fizic, trupul ei era terminat cu mult înainte, a clătinat din cap. Chestii din astea se întâmplă. Femei care nu trec printr-un accident de avion pot intra prea devreme în travaliu şi pot da naştere unor copii cu multe dizabilităţi. Sunt o mulţime de rahaturi în viaţă pe care nu le putem controla.

Îl auzeam pe Will vorbind, dar eram mult prea distras de amintirile care-mi treceau prin minte ca să-l ascult. Una în special se dovedea

prea greu de şters. Era ziua în care aflasem că fiica mea nu era fiica mea. Plecasem de la spital să-mi plâng de milă şi să mă înec în vodcă şi mă întorsesem, dar găsisem numai un pat gol.

— Nu mi-am luat rămas-bun de la ea.

Will s-a holbat la mine şi la lacrimile care-mi curgeau şiroaie pe obraji.

— Cum adică nu ţi-ai luat rămas-bun? Eu eram afară, chiar lângă încăperea unde erai tu, cu ea în braţe...

S-a oprit brusc.

— La naiba! Nu te referi la Eloise, nu? Tu vorbeşti despre Amelia. Toate astea nu au legătură numai cu bebeluşul.

Au trecut câteva minute fără ca vreunul dintre noi să vorbească. în cele din urmă, Will s-a ridicat. Şi-a dat jos picioarele de pe măsuţă şi s-a sprijinit cu coatele pe genunchi.

— Tu *o* iubeşti pe Evie?

— Da, am dat din cap, ştergându-mi lacrimile.

— Atunci trebuie să te gândeşti la o cale să mergi mai departe.

Chiar credeam că *mersesem* mai departe... asta până văzusem feţişoara dulce a lui Eloise.

— Cum mama dracului mai pot face acum ceva?

— în primul rând, încetezi să mai permiţi trecutului să-ţi distrugă viitorul. Nu sunt psihiatru, dar aş spune că primul pas e să spui tot, să te eliberezi. Au trecut trei ard deja şi e prima dată când ţi-ai îngăduit să simţi anumite emoţii. După ce a murit Amelia, te-ai întors la serviciu după câteva zile, ca şi cum nu se întâmplase nimic. Nu ai cum să-ţi ştergi oamenii din inimă ca să mergi mai departe.

Şi-a bătut pieptul, în dreptul inimii,

cu .palma.

— Trebuie să accepţi că mereu vor avea locul lor acolo şi să o laşi să se vindece cât de bine poţi. Cineva care te iubeşte îţi va lua inima cu tot cu cicatrici.

CAPITOLUL 31

Merrick

CU TREI ANI ÎN URMĂ

— Domnule Crawford?

Am ridicat ochii din balansoarul unde mă aflam. Stăteam acolo de mai bine de-o oră, privindu-mi fetiţa. Astăzi împlinea cinci zile şi era prima oară când starea ei se stabilizase suficient încât să o scoată din incubator.

Asistenta de la neonatologie, care mi-o adusese, era în pragul uşii cu o altă femeie pe care nu am recunoscut-o. Era îmbrăcată în uniforma de spital, ca tot restul lumii. Asistenta s-a apropiat de mine.

— Trebuie sa o ducem pe Eloise la Ioc. Din cauza icterului de care suferă e important să petreacă suficient timp sub lampă.

Am dat din cap şi m-am aplecat să-mi sărut fiica pe frunte. Era micuţă, atât de micuţă!

Când ani fost gata, asistenta a luat bebeluşul din braţele mele şi l-a pus înapoi în incubator. Mi-a zâmbit cald, arătând spre femeia aflată în continuare în uşă.

— Doamna Walters ar vrea să vă vorbească.

E avocatul spitalului.

M-am uitat imediat la femeie. Probabil că se apelase la artileri'a grea, fiindcă nu acceptasem până acum să semnez actul prin care refuzam orice încercare de resuscitare pentru Amelia. Am dat din cap, ridicându-mă.

— Pot să o mai ţin în braţe şi mai târziu?

S-a uitat la ceas.

— Desigur. Doar că vom face asta în mai multe intervale scurte. Acum e trei. Poate pe la şapte?

— Mulţumesc.

Avocata a ieşit din salonul copiilor şi a aşteptat să mă apropii de ea.

— Bună ziua, domnule Crawford. Numele meu este Nina Walters şi lucrez la departamentul juridic al spitalului. Putem merge undeva să discutăm câteva minute?

M-am uitat din nou spre incubator, la fiica mea ce dormea acolo, senină, în siguranţă.

— Desigur.

Am mers până în sala de aşteptare, care era goală, şi ne-am aşezat.

— Echipa medicală care se ocupă de logodnica dumneavoastră mi-a făcut un raport cu privire la tot ce s-a întâmplat cu ea în ultimele câteva luni. Mă bucur că Eloise se simte aşa bine.

Am dat din cap.

— La testul pentru auz a ieşit prost, dar mi s-a spus că e o problemă comună în astfel de cazuri şi e posibil să se rezolve la un moment dat.

Micuţa mea era tare. Avea nişte fluid blocat în ure- 1 chea internă şi. nu puteau garanta că nu vor exista pro- | bleme de dezvoltare pe măsura

ce trecea timpul, dar era .1 cu siguranţă o mare luptătoare, născută la doar douăzeci J| şi nouă de săptămâni. **9**

Nina a tras aer adânc în piept şi l-a scos afară. **S**

—■ Aţi trecut deja prin multe. îmi pare rău că sunt®| nevoită să vă vorbesc despre asta acum, dar astăzi spiMH Iul a primit un ordin judecătoresc. **IM**

— Pentru că nu am semnat hârtia aceea prin care să refuz resuscitarea? Din partea cui? Amelia nu vorbeşte cu maică-sa de ani buni.

Femeia a clătinat din cap şi mi-a întins o foaie cu însemne oficiale, albastră pe verso.

— Nu are legătură cu deciziile medicale în privinţa Ameliei. De la judecătorie s-a dispus ca spitalul să recolteze o probă de ADN de la Eloise, pentru un test de paternitate. Reclamantul este un bărbat pe nume Aaron Jensen.

A doua zi după-amiază, stăteam în rezerva Ameliei, şi monitoarele au început brusc să ţiuie. M-am ridicat şi am privit cum liniile de pe ecran, atât de ordonate în mod normal, au început să urce şi să coboare vertiginos, fără sens. Dar Ameliei nu i se miş- case niciun muşchi. O asistentă a alergat în încăpere, a aruncat o privire spre ecran şi a strigat în emiţătorul radio pe care-l avea în mână.

— Cod albastru! Aduceţi defibrîlatorul!

Cel puţin şase oameni s-au adunat în încăpere, în următoarele treizeci de secunde. Medicul i-a ascultat j bătăile inimii, în timp ce o altă asistentă a apucat-o de L braţ ca să i le numere, luându-i pulsul.

| — Domnule Crawford, vă rog să ieşiţi puţin,

i M-am tras înapoi ca să le fac loc să se desfăşoare.

K — N-o să stau în calea voastră, dar nu mă mişc de

■ Aveau prea multă treabă ca să se certe cu

mine. ■Nenorocirea care s-a petrecut după aceea mi s-a părut ■desprinsă dintre-un serial de televiziune.

HE Pe monitorul conectat la inima ei, s-a mai văzut Mmar o unică linie dreaptă.

Doctorul a încărcat cele două padele ale defibri- latorului, a strigat tuturor celor din jur să-şi ia mâinile de pe pacientă. Apoi le-a apăsat pe corpul ei, declanşând electroşocul.

Trupul Ameliei a săltat violent, dar imediat a revenit Ia starea inertă în care se aflase din prima zi când fusese adusă aici.

Toată lumea s-a uitat la monitor.

Nimic.

I-au mai făcut un electroşoc.

Tot nimic.

O asistentă a injectat ceva în perfuzia ei şi i-a măsurat, din nou pulsul, manual. A ridicat ochii spre doctor şi a clătinat din cap, încruntată.

— La o parte!

Doctorul a modificat poziţia unor butoane pe dispozitiv înainte de a încărca din nou padelele.

Corpul Ameliei a zvâcnit şi mai sus.

Monitorul a scos un sunet şi linia dreaptă a început din nou să urce şi să coboare, neregulat.

Umerii doctorului s-au relaxat vizibil.

— Ce s-a întâmplat? De ce? am întrebat.

A pus padelele înapoi pe maşinăria cu rotile pe care se afla defîbrîlatorul.

— Ar putea fi mai multe motive, a clătinat din cap. Un cheag de sânge, ceva anomalii ale echilibrului electrolitic, sau pur şi simplu din cauza epuizării, sistemul nu a mai funcţionat. Ultimele câteva luni au fost extrem de solicitante pentru corpul ei, inclusiv din cauza operaţiei de cezariană.

— Un cheag de sânge? Din cauza medicamentului care i s-a dat? Mi s-a spus că există riscul de a apărea aşa ceva, atunci când mi s-a solicitat acordul de a se încerca respectivul tratament.

Doctorul a ridicat mâinile.

— Să nu ne pripim cu concluziile. Nu ştim încă dacă a fost vorba despre un cheag de sânge. Şi chiar dacă a fost, pacienţii care petrec luni întregi în comă prezintă un risc considerabil de a se produce aşa ceva.

Mi-am frecat fruntea.

— O să fie bine?

El s-a uitat la monitor.

— în clipa asta e stabilă. Dar, aşa cum am procedat de la început, va trebui să luăm totul pas cu pas. Să începem prin a face nişte analize, să vedem cu ce ne confruntăm în clipa aceasta.

— OK, am dat din cap, eliberând tot aerul din piept.

A doua zi dimineaţă, tocmai terminasem să o ţin în braţe pe Eloise în rezerva de la neonatologie şi m-am întors la Amelia să văd cum e. Monitorul indica faptul că bătăile inimii erau normale, aşa că m-am aşezat pe marginea patului şi am închis o clipă ochii. Stătusem aici toată noaptea, prea speriat pentru ca să mă duc acasă, să nu se mai întâmple şi altceva. Atunci o femeie a bătut la uşă şi a intrat.

Mi-a zâmbit.

— Bună ziua, domnule Crawford. Numele meu este Kate Egert. Sunt de la departamentul de servicii sociale ale spitalului. Ne-am întâlnit cu

ceva timp în urmă, atunci când a fost adusă aici doamna Evans.

Am dat din cap, deşi nu pot spune că mi se părea cunoscută, şi m-am ridicat.

— Sigur. Mă bucur să vă reîntâlnesc.

A părut că ezită o clipă.

— Credeţi că putem vorbi afară o clipă?

Niciodată nu era de bine când venea cineva să vorbească cu mine, dar nu de faţa cu Amelia. Dar, la urma urmei, cât de tare i se putea înrăutăţi starea faţă de ultimele două zile?

— Sigur.

Afară, pe hol, a arătat înspre o altă încăpere.

— Vreţi să mergem să ne aşezăm? în camera pentru familii?

Am aruncat o privire înapoi spre Amelia şi am clătinat din cap.

— Putem vorbi aici, vă rog? Ultimele douăzeci şi patra de ore au fost foarte dificile.

— Oh, desigur.

A tras adânc aer în piept, înainte de a-mi întinde o foaie împăturită.

— îmi pare rău că vin şi eu să vă împovărez cu o veste proastă, după ce-aţi trecut prin atâtea. Dar am primit rezultatele testului de paternitate.

Am încremenit.

A despăturit hârtia pe care o avea în mâini şi s-a uitat în ochii mei.

— Potrivit testului de paternitate, nu dumneavoastră sunteţi tatăl Eloisei.

CAPITOLUL 32

Stăteam pe cealaltă parte a străzii, pentru a treia zi la rând.

Aveam senzaţia că deja începusem să stabilesc un fel de rutină: mă trezeam mahmur în zorii zilei. Luam două pastile de Motrin cu un galon de Gatorade şi lăsam să curgă apa pe mine minute în şir, la duş. îmi puneam o şapcă de baseball, ochelari de soare şi un hanorac negru, cu fermoarul tras până sus, coboram vreo patruzeci de etaje şi mă strecuram afară pe intrarea de serviciu ca să reduc la maximum probabilitatea de a da peste cineva de la birou. Pe urmă o luam la picior până pe strada 19, ca să stau în intrândul unei case care trăsnea a urină şi să urmăresc de la distanţă un bărbat pe care-l detestam.

Nici măcar nu eram sigur ce naiba căutam. Dar exact ca şi în cele două zile anterioare, Aaron plecase cu Eloise acum douăzeci de minute. Se părea că avea un program foarte ordonat, mereu la fel, aşa că-l aşteptam să revină destul de curând. Zece minute mai târziu, a apărut îndreptându-se spre blocul său. Numai că de data asta s-a oprit în faţa intrării, s-a întors... şi s-a uitat fix peste stradă, drept spre mine.

Rahat.

După câteva secunde, s-a apropiat de aleea din faţă, s-a uitat într-o parte şi alta şi a luat-o la fugă peste

stradă. De obicei, alergam şapte, opt kilometri pe zi, aşa că aş fi putut să-mi trag mai jos cozorocul peste ochi şi să o iau la goană. Nu ar fi reuşit să mă prindă niciodată, mai ales cu adrenalina care-mi curgea prin vene în clipa asta. Dar nu m-am putut mişca. Nici măcar atunci când a înaintat drept spre mine.

— Vrei să urci la mine? Să vorbim? a spus calm.

I-am susţinut privirea. Cu siguranţă, vedea ura din ochii mei.

— De unde ştii că nu am venit aici să te omor?

— Nu ştiu, a ridicat din umeri. Chiar şi aşa, vrei să urci, totuşi?

Nu înţelegeam ce naiba căutam aici, totuşi m-am trezit că sunt de acord. Mi-am simţit trupul rigid pe parcursul întregii urcări, în lift, iar în clipa când a deschis uşa apartamentului m-am oprit o clipă, dar apoi l-am urmat.

Aaron s-a dus drept în bucătărie. M-a întrebat, întors cu spatele spre mine, de lângă tejghea.

— Cafea sau whisky?

— Whisky.

A dat din cap şi, în timp ce scotea o sticlă şi nişte pahare din dulap, m-am dus la frigider. Câteva desene făcute de mână erau prinse cu magneţi peste tot. Unul în special mi-a atras atenţia. Era în majoritate plin de cercuri mâzgălite, dar mi-am dat seama că se presupunea că reprezintă nişte oameni. Unul era roz, micuţ, apoi cel de lângă era de trei ori mai mare, desenat cu albastru. Un alt cerc roz era desenat în partea de sus a paginii, lângă nişte

linii albastru închis.

Aaron s-a apropiat şi mi-a întins un pahar. Mi-a arătat desenul, sorbind din băutura proprie.

— Ştie că mama ei este în rai şi că raiul este deasupra noastră, aşa că o desenează lângă nori.

Am dat din cap.

în partea dreaptă era o poză cu Amelia. Stătea pe locul pilotului intr-un avion de mici dimensiuni, zâm- bindu-i persoanei care făcea poza de afară. Am dat pe gât tot whisky-ul din pahar, holbându-mă la ea, apoi i-am întins paharul lui Aaron. Nu a fost nevoie să-i zic nimic ca să-l reumple.

— Ce-ar fi să ne aşezăm la masă? a spus, întinzân- du-mi iarăşi un pahar plin.

Ne-am aşezat unul în faţa celuilalt.

— Ai venit să mă iei la bătaie sau să vorbim? a întrebat Aaron.

— Nu sunt sigur, am clătinat din cap.

— Adevărul este că merit bătaia. Aşa că poţi să începi prin a-mi tragi nişte pumni, dacă asta te face să te simţi mai bine.

Un moment ne-am holbat unul la celălalt.

— Câtă vreme aţi fost împreună?

— Cam şase luni, a răspuns Aaron punându-şi paharul jos.

— Şi de ce nu s-a despărţit de mine?

— Pentru că pe tine te iubea. La un moment dat, i-am dat un ultimatum – i-am spus că ori eu, ori tu. Mi-a răspuns că dacă ar fi să aleagă, te-ar alege pe tine. Că întotdeauna tu fuseseşi alesul.

Am rămas tăcut vreme îndelungată.

— Şi atunci de ce? De ce a făcut asta?

A clătinat din cap.

— Mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare, de nenumărate ori – pe lângă întrebarea de ce am făcut *eu* asta, ştiind cât se poate de clar că nu e disponibilă. Am fost doar un dobitoc egoist. Dar nu cred că motivul Ameliei a fost acelaşi. Adevărul e că nu cred că a avut câtuşi de puţin

legătură cu mine. Cred că voia ca tu să afli.

— De ce? m-am încruntat nedumerit.

— Ca să pui capăt relaţiei, ca să te poată răni ea înainte să apuci să o răneşti tu.

Asta nu ar fi avut prea mare sens pentru o grămadă de oameni, dar în mod evident ajunsese să o cunoască pe Amelia destul de bine. Iar teoria lui nu era neapărat una nebunească. Totuşi, răspunsul mă scotea din minţi şi nici nu eram sigur de ce pusesem întrebările asta, la naiba!

— Eloise... ebine?

Aaron s-a luminat la faţă.

— E foarte bine. La modul în care evoluează, în câţiva ani o să fie mai deşteaptă ca miné.

Pentru prima oară de-o săptămână încoace, am zâmbit.

— Şi auzul?

— E complet surdă, a dat din cap.

— Picioarele?

— Le are puţin curbate. Doctorul spune că în câteva săptămâni ar trebui să scăpăm de orteze. în afară de asta, e perfect sănătoasă. E mică pentru vârsta ei, însă şi asta e chestie comună la prematuri. A recuperat din handicap în primul an. Dar cred că va fi o ţipă mini- onă, cam ca mama ei.

Am răsuflat zgomotos. Cum nu plănuisem să vorbesc cu Aaron, nu prea mai aveam ce spune. Aşa că am dat din cap.

— Mulţumesc. |

— Ştiu că din cauza mea ai suferit foarte

mult în I momentele alea şi aşa foarte dificile, îmi pare foarte rău 1 pentru asta! Nu că ar avea vreo importanţă acum, dar să a ştii că în rarele ocazii când ies şi cunosc vreo femeie, o ja

iau la fugă în sens opus dacă aud că e implicată în vreun fel de relaţie.

Aaron m-a condus, până la uşă. A deschis-o, eu am ieşit în holul blocului şi am ridicat mâna în semn de bun-rămas, apoi am pornit spre lift.

— Merrick? a strigat după mine.

M-am întors.

— Vrei să o vezi? Să o cunoşti puţin pe Eloise?

Nu eram sigur că sunt în stare să fac asta, dar am fost recunoscător pentru ofertă.

— Mai vorbim, bine?

— Sigur, a zâmbit. în mod evident ştii unde să mă găseşti.

CAPITOLUL 33

— Nu eram sigură că vei veni astăzi, am spus, aşe- zându-mă pe scaunul obişnuit, vizavi de canapeaua pe care stătea pacientul. Astăzi e ultima ta zi, nu?

— Da, a dat din cap Colette. Dar am sentimente amestecate în privinţa asta. Am crezut că ar putea să mă ajute să vorbesc cu cineva. Nu mai am aşa mulţi prieteni aici, iar cu cei pe care-i am discut mai degrabă despre probleme de serviciu decât despre ceea ce simt.

— Atunci mă bucur că ai venit, i-am răspuns, făcându-i semn spre o tavă gigantică de pe masă, plină cu fursecuri. Te rog, ia de-aici. Am avut chef să fac fursecuri şi, dacă le duc înapoi acasă, sunt în stare să le mănânc pe toate.

Colette a zâmbit şi a luat unul. A muşcat din el, privind în jur, prin încăpere.

— Acesta a fost primul meu loc de muncă după facultate. De trei ani încoace aştept să vină ziua asta, dar acum că a venit, nu pot spune că mă simt uşurată şi încântată, aşa cum am crezut.

— Dar cum te simţi?

A clătinat din cap.

— în bună măsură, tristă. Poate aş putea zice şi că i simt un anumit regret.

— Regret pentru că pleci?

— Nu. A venit timpul. Regretul e mai degrabă legat de Merrick.

Mi-aş fi dorit să-i pot spune *„îţi împărtăşesc suferinţa, Colette.”* După care să desfacem o sticlă de vin şi să împărtăşim poveşti. Dar eram o profesionistă adevărată, iar sentimentele personale nu-şi aveau rostul aici. Prin urmare, n-am spus decât;

— Povesteşte-mi despre asta. Poţi să-mi spui mai precis ce anume regreţi?

— Sunt atâtea lucruri..., a clătinat din cap. Unele nici nu au sens măcar.

— Cum ar fi?

Colette s-a uitat în jos.

— Ei bine, nu ştiu de ce, dar în ultima vreme m-am gândit mult la vremurile când ieşeam la cină cu prietenul meu de atunci şi Merrick şi Amelia. Ştiam că ea are o aventură, dar cu toate astea mergeam cu toţii la cină şi ne comportam ca şi cum totul era normal. Nu sunt sigură de ce amintirile astea îmi revin în minte aşa de proaspete după atâta timp.

— Deseori secretele pe care le păstrăm nu contează. Ceea ce ne deranjează cel mai tare este simplul fapt că trebuie să le păstrăm.

— Poate, a dat din cap.

— Ai spus că *în ultima vreme* te-ai tot gândit Ia. secretul pe care-l păstrai în timpul acelor cine în comun. ■ Asta înseamnă că acestea sunt gânduri de dată recentă: ori au început să-ţi revină în minte mai ales acum, df curând?

— Până luna trecută sau aşa ceva, nici nu m-ai gândit la faptul că ţineam secretă aventura prieten mele. Poate că în felul acesta s-ar putea crede luci aiurea despre mine, dar e adevărul adevărat.

— S-a întâmplat ceva de curând care să te facă să te gândeşti la relaţia asta ilicită?

— Nu, nu neapărat. Dar am observat o schimbare la Merrick. Nu sunt sigură că e relevantă sau nu.

— Ce fel de schimbare?

— Păi nu a fost prea mult pe aici în ultimele câteva săptămâni, dar înainte de asta observasem că la şedinţe zâmbea mai mult. Şi râdea mai mult. Abia când l-am văzut fericit, în ultimele câteva luni, mi-am dat seama cât de nefericit trebuie să fi fost. M-a făcut să realizez cât a suferit după moartea Ameliei.

Am privit-o nedumerită.

— Adică tu aveai impresia că nu a suferit?

— Nu ştiu, a ridicat din umeri. îl învinovăţeam pe el pentru moartea ei. Dar poate că, pur şi simplu, aveam nevoie de cineva pe care să dau vina.

— Şi de ce să-l învinovăţeşti pe el pentru moartea ei?

— Pentru că era trecut drept aparţinător în acte şi el era cel care încuviinţa toate deciziile medicale. A aflat că ea avea o aventură în momentul când a fost adusă la spital şi pe urmă el a fost cel care a trebuit să decidă ce medicamente îi vor fi administrate şi ce proceduri medicale va suporta.

0, Doamne.

Colette mi-a observat expresia de pe faţă şi a dat ;■ din cap.

i — Da, a fost o porcărie.

Era dificil să ascult ceea ce tocmai îmi spusese ea . şi să nu mă concentrez pe Merrick, dar nu el era pacien- ; tul meu. Nici măcar nu

mai era prietenul meu. Aşa că m-am silit să revin la ceea ce ar fi trebuit să fap – să o ajut pe Colette să-şi descâlcească sentimentele.

/ — Stai puţin, să o luăm încet. Din câte spui, ai

început să te întrebi dacă lucrurile pentru care ai dat vina până acum pe Merrick sunt într-adevăr vina Iui. Şi, în acelaşi timp, ţi-ai amintit de chestiile pe care i le-ai ascuns când eraţi prieteni, odinioară. Deci pari afectată de un sentiment puternic de vinovăţie. De ce crezi că se întâmplă toate astea tocmai acum? Pentru că pleci?

Colette a zâmbit stânjenită.

— Păi, iau şi câţiva clienţi cu mine. Asta contravine contractului prin care mă angajez să nu fac concurenţă acestei companii. Merrick nu va fi prea fericit în privinţa asta, deşi profitul companiei nu va fi afectat nici cât o picătură într-un ocean. Dar ştiu şi că nu va lua nicio măsură în privinţa asta, fiindcă nu sunt singura care l-a considerat pe el responsabil pentru cele petrecute.

— Cum adică?

. — Singura persoană mai îndârjită împotriva lui în privinţa asta decât mine a fost Merrick însuşi.

în seara aceea, deşi era vineri, nu aveam chef să plec acasă. Nu putusem să mi-l scot din minte pe Merrick, după discuţia de mai devreme cu Colette. Ba chiar îmi întrerupsesem şirul lung de zile în care mă încăpăţânasem să rămân doar pe etajul meu, să nu urc, în încercarea de a-I zări

măcar, dar nu dădusem cu ochii de el nicăieri. Ceea ce nu fusese aşa de rău, fiindcă deja mă simţeam vulnerabilă şi ultimul lucru de care aveam nevoie era un motiv să justific felul în care se purtase şi să-mi dau speranţe cum ca povestea avea şanse să continue.

Era o seară frumoasă, aşa că am decis să iau autobuzul să mă duc pe Glass Bottle Beach din Brooklyn, în loc să merg acasă. M-am plimbat vreo oră pe plajă, adunând sticlă de mare şi cioburi încă tăioase pe-o parte sau alta, pe care oceanul nu le rostogolise încă suficient printre valuri şi nisip. Dar nici locul acesta atât de benefic

pentru mine nu părea capabil să mă facă să mă simt mai bine astăzi. M-am aşezat pe o piatră uriaşă, chiar în buza oceanului, să mă uit la asfinţitul soarelui. Cerul era plin de nuanţe de mov şi de roz, şi am închis ochii să ascult clinchetul uşor pe care-l scotea sticla de mare izbită de valuri. Părea din ce în ce mai puternic cu fiece clipă care trecea – într-atât încât am deschis ochii să privesc înjur şi să văd dacă se schimbaseră valurile. Dar clinchetul nu venea de la ocean, ci de la un set de chei.

Am clipit de câteva ori, conştientă că persoana pe care o vedeam era numai rodul închipuirii mele.

Dar nu era.

Am ridicat mâna să-mi feresc ochii de soare şi inima a început să-mi bată nebuneşte.

— Merrick? Ce faci aici?

— Am venit să găsesc nişte sticlă de mare norocoasă.

— Ştiai că sunt aici?

A negat din cap.

— în ultimele câteva zile, am venit în fiecare seară, în jurul acestei ore.

— Dar... de ce?

A zâmbit trist.

— E loc pe piatra aia pentru amândoi?

îmi era teamă să sper, dar nu-mi puteam împiedica emoţia din ce în ce mai intensă din piept. M-am tras într-o parte să-i fac loc şi lui.

— Sigur.

Merrick s-a aşezat lângă mine şi s-a uitat spre asfinţit. Cum stătea chiar în faţa mea, imam folosit de ocazie să îl studiez puţin mai atent. Părea că îmbătrânise câţiva ani în doar câteva

săptămâni. Eram foarte i supărată pe bărbatul ăsta, dar eram şi eu om, iar după expresia de pe faţa lui, era clar că avea nevoie de un prieten. Aşa că mi-am scos bucăţica mea norocoasă de sticlă de mare portocalie şi i-am întins-o.

— Poţi să o ţii tu puţin. Din câte se pare, ai nevoie.

Privirea lui mi-a măsurat chipul şi apoi a clătinat din cap.

— în ultimele două săptămâni m-am purtat oribil cu tine, şi tu îmi oferi comoara ta?!

— Nu prea şi-a făcut treaba în ultima vreme, am ridicat din umeri. Poate vei avea tu mai mult noroc.

Merrick s-a întins şi mi-a închis palma deschisă, lăsând-mi în căuşul mâinii bucăţica de sticlă. A rămas privindu-mi un moment fără sfârşit pumnul strâns, înainte de a ridica ochii să îi întâlnească pe ai mei.

— în ziua accidentului Ameliei, am aflat că avea o relaţie paralelă şi că era însărcinată de mai bine de patru luni. Ştiam că e posibil să fie copilul altuia, dar cumva m-am convins singur că nu e, a clătinat din cap. Am fost sigur că era copilul meu. Eram atât de furios pe Amelia pentru ce făcuse... Dar, în cele din urmă, am găsit o cale să vindec furia aia, căci m-am îndrăgostit de fiica mea, a înghiţit în sec. Era ca şi cum inima îmi era plină numai de animozitate şi de ură, dar pe măsură ce mă îndrăgosteam de un copil pe care nu-l cunoscusem încă, sentimentul acela elimina încet orice trăire negativă. I-am citit ore bune în fiecare seară, i-am pus toate cântecele mele preferate şi chiar i-am spus poveşti despre mama ei şi despre mine şi despre

cum ne cunoscuserăm în facultate. Asistentele mi-au dat un stetoscop pe care să-I păstrez – fiindcă întruna le ceream câte unul de-al lor, pentru ca să-i ascult bătăile inimioarei.

Nu mai conta că Merrick îmi frânsese inima, am desfăcut mâna şi mi-am trecut degetele printre degetele lui, păstrând bucăţica de sticlă între palmele noastre lipite.

— *De-a* lungul următoarelor luni, a trebuit să iau o mulţime de decizii de ordin medical, decizii foarte dificile. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât creşteau riscurile pentru viaţa Ameliei. Dar Eloise avea nevoie de mama ei, căci nu ar fi supravieţuit dacă s-ar fi născut prea devreme.

— A trebuit să iei singur toate deciziile acelea pentru ele?

— Da, a dat din cap. Părinţii ei erau complet absenţi din peisaj şi nu avea prea multe persoane apropiate. Dar la momentul acela nici măcar nu eram sigur că eu ştiam ce şi-ar fi dorit ea, dat fiind că habar nu avusesem că avea o relaţie paralelă, de mai multă vreme, cu alt bărbat După câteva luni, starea Ameliei s-a înrăutăţit. S-a dovedit că avea nişte cheaguri de sânge care începuseră să se desprindă. Era încă destul de devreme ca bebeluşul să se nască – avea abia douăzeci şi nouă de săptămâni. Dar am fost de acord să încerce un medicament nou, fiindcă exista un grad uriaş de risc pentru amândouă. Asta a făcut-o pe Amelia să intre în travaliu. Eloise s-a născut şi a fost dusă la terapie intensivă, la neonatologie, dar starea Ameliei a devenit din ce în ce mai precară. Niciunul dintre medicamente nu a mai funcţionat.

Merrick s-a oprit o clipă să-şi tragă sufletul

şi atunci când a vorbit din nou, vocea i-a sunat răguşit.

— între timp, spitalul primise ordin judecătoresc pentru un test de paternitate – în urma petiţiei tipului cu care se culcase ea. La câteva zile după ce o scoseseră pe Eloise, Amelia a suferit un stop cardiac, dar medicii au reuşit să o resusciteze. A doua zi dimineaţă, asistenta socială a venit la mine şi mi-a spus. ..

Pe obrajii lui Merrick se prelingeau deja lacrimi şi nu m-am putut abţine nici eu să plâng.

A clătinat din cap.

— Au trecut trei ani de atunci şi tot nu sunt în stare să rostesc vorbele astea: Eloise nu este fiica…

Durerea de pe faţa lui mi-a înfipt un cuţit în inimă. Am întins mâna să-i şterg lacrimile.

— Nu-i nimic, nu e nevoie să o spui.

A stat un minut să se recompună, apoi a continuat:

— Când mi-au zis despre Eloise, am plecat de la spital, m-am dus la cel mai apropiat bar şi m-am Scut pulbere. M-am întors într-un târziu şi am găsit patul Ameliei gol.

Am Scut ochii mari.

— O, Doamne! Ea muri…

— Singură, a dat din cap Merrick. Amelia a murit singură. Le-am pierdut pe amândouă în ziua aceea.

Abia dacă puteam percepe grozăvia clipelor prin care trecuse omul ăsta. După luni întregi de luptă şi agonie, toaS lumea lui se prăbuşise.

A respirat adânc.

— Zilele trecute m-am dus să-l văd pe Aaron – celălalt bărbat.

- Da?

— Da, a încuviinţat. Adevărul este că pare a fi un tip de treabă. S-a oferit să mă lase să o cunosc pe Eloise.

— Extraordinari Şi ai spus da?

— Am spus că am nevoie de nişte timp să mă gândesc la asta. Dar cred că o voi face. O bună parte din mine simte ca şi cum mi-am pierdut fiica. Ştiu că nu am cum s-o recuperez. Dar poate că dacă Eloise va deveni cumva parte din viaţa mea, voi putea repara ceva, poate că e important.

Nici măcar nu ştiu ce să spun, Merrick.

A clătinat din cap.

— Nu e nevoie să spui nimic. Eu îţi datorez o mulţime de explicaţii. Nu există scuză pentru ce ţi-am făcut, pentru felul în care am fugit atunci când tu tocmai îţi deschiseseşi sufletul faţă de mine. înainte ca tu să intri în biroul meu, atunci, prima oară, credeam că lăsasem trecutul în urmă, că pot trăi din nou. Dar nu eram vindecat. Pur şi simplu, doar îmi zăvorâsem partea aceea a inimii. Când m-am îndrăgostit de tine, mi s-a deschis din nou. Dar în ziua când ne-am întâlnit cu Eloise, tot trecutul a reînviat dintr-odată, aşa că reacţia mea instinctivă a fost să zăvorăsc totul la loc, din nou, pentru că doar aşa reuşisem să supravieţuiesc data trecută.

Am clipit de câteva ori, blocată de vorbele Iui.

— Ai spus că te-ai îndrăgostit de mine?

Merrick mi-a luat obrajii în palme şi m-a privit în ochi.

— Mi-am pierdut capul încă din ziua în care mi-ai spus că sunt un dobitoc şi ai ieşit din biroul meu. Am încercat ca un prost să mă opun, de laş ce eram, dar fără niciun rost.

Mi-a tras faţa mai aproape, astfel încât acum aproape ni se atingeau nasurile.

— Sunt atât de îndrăgostit de tine, încât mă sperie de moarte. Ceea ce simt este mult, mult mai mult decât dorinţă. *Am nevoie de tine,* Evie;

Lacrimi îmi şiroiau din nou pe obraji. De data aceasta, lacrimi de fericire.

— Şi eu te iubesc.

— îmi pare foarte rău că te-am făcut să suferi, Evie! Dar dacă îmi acorzi şansa asta, îţi promit să petrec următoarele... nu ştiu,

următorii... zece ani încercând să mă revanşez faţă de tine.

Am râs, printre lacrimi.

— Numai zece?

A zâmbit.

— Pentru început, să spunem...

A doua zi dimineaţă nu m-am trezit până la unsprezece şi un sfert. Merrick şi cu mine ne petre- cuserăm jumătate de noapte reconectându-ne unul la celălalt, şi aş fi preferat să rămânem şi astăzi toată ziua în pat. Dar peste câteva ore aveam o întâlnire de care îmi era groază – una despre care nu-i povestisem nimic bărbatului care mă ţinea acum în braţe. Merrick dormea încă, aşa că am încercat să mă extrag uşor din braţele lui, fără să-l trezesc. Dar în clipa când am pus primul picior pe podea, un braţ lung m-a cuprins cu putere pe după talie şi m-a tras la loc în mijlocul saltelei.

Am.icnit, surprinsă.

— încercam să nu te scol.

Merrick m-a luat de încheietura mâinii şi mi-a dus-o între picioarele lui.

— Sunt cât se poate de sculat, iubito.

Cam. aşa era. L-am strâns uşor.

— Ştii ceva, chestia asta a ta am impresia că e stricată. A fost cât se poate de trează de patru ori azi-noapte.

— Stai să-ţi arăt cât de stricată este...

S-a aplecat să mă sărute, dar l-am oprit.

— OK, dar trebuie să ne grăbim. Am o întâlnire la prânz şi mai trebuie şi să fac duş.

S-a bosumflat.

— Anulează-o.

— Nici nu-ţi poţi închipui cât de tare mi-aş dori să pot face asta. Dar trebuie să termin o dată pentru totdeauna.

M-am oprit puţin, după care am privit în ochii Iui Merrick.

— Iau prânzul cu Christian.

A încremenit.

— Poftim?

— Nu în sensul acela... Christian a fost de acord să renunţe la proces dacă iau cina cu el şi-i dau şansa să se explice până la capăt. Avocatul meu a negociat şi, până la urmă, a obţinut să ne întâlnim la prânz. E ultimul lucru pe care mi l-aş dori acum, dar nici nu vreau să mă îngrop în nu ştiu ce cheltuieli uriaşe numai ca să mă apăr într-un proces ridicol.

— Dă-l dracului! Plătesc eu toate taxele legale.

— Foarte drăguţ din partea ta. Dar nu te pot lăsa să faci asta.

— Atunci merg şi eu la prânzul ăsta.

Am clătinat din cap.

— Nu vreau să-i dau vreun motiv să rupă înţelegerea. Nici nu vreau să-l înrăiesc.

— Nu-mi place, s-a încruntat Merrick.

— înţeleg de ce. Şi sunt sigură că aş simţi şi eu exact acelaşi lucru dacă aş fi în locul tău, l-am mângâiat pe obraz. Dar promit că o să mă revanşez faţă de tine când mă întorc.

— La ce oră trebuie să mergi?

— Mă întâlnesc cu el la un restaurant din Mid- town, la 12. Aşa că trebuie să plec de aici înainte de 11.30.

Merrick s-a întins spre noptiera de lângă el şi şi-a luat telefonul.

— îi dau mesaj şoferului meu. O să te ducă el şi o să te aştepte să termini.

— Nu e necesar.

Nu m-a băgat în seamă, a continuat să butoneze. Când a terminat, l-a pus la loc pe noptieră.

— I-am spus să vină la 11.45. E sâmbătă, aşa că traficul va fi lejer. Plus că am nevoie de o oră întreagă să te ajut să te pregăteşti.

Am arcuit o sprânceană.

— O să mă ajuţi să mă pregătesc? Adică să-mi usuci părul, să mă machiezi sau ce?

— Nu. O să mă asigur că miroşi a sex şi că ai în tine sperma mea, în timp ce stai la masă cu dobitocul ăla.

— Nu ţi se pare că eşti cam posesiv? am râs.

— Habar nu ai cât de posesiv sunt!

Merrick şi-a lipit flămând buzele de ale mele şi nu a trecut prea mult până m-am pierdut de tot în ceea ce simţeam. S-a tras uşor în spate, dar păstrându-mi buza de jos între dinţii lui, a rostit:

— Vreau să termin în tine. Fără prezervativ. Pot, Evie?

Am înghiţit în sec, dând din cap.

— Oricum iau anticoncepţionale.

Merrick mi-a mângâiat obrajii cu încheieturile degetelor.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Şi-a îngropat capul în părul meu şi mi-a sărutat linia pulsului, uitând apoi cu limba spre ureche.

— O să trebuiască să-mi cer iertare chiar înainte de a începe, a spus. Indiferent că sunt îndreptăţit sau nu, în clipa asta simt nevoia să-mi

marchez teritoriul, cum îţi spuneam, ştiind că o să te întâlneşti cu alt bărbat după ce terminăm. Aşa că am nevoie să ţi-o trag ca la carte!

Mi-a plăcut cum suna asta. Desfăcându-mi larg picioarele sub el, am zâmbit.

— Atunci ce mai aştepţi, şefii'?

N-a fost nevoie să-i mai spun o dată. Şi-a lins mâna şi şi-a vârât-o între noi să se asigure că eram lubri- fiată. Dar eu fusesem gata de când auzisem cuvintele *Vreau să termin în tine.* Pupilele i s-au dilatat când şi-a dat seama cât eram de udă. Şi-a potrivit glandul umflat exact unde trebuia şi s-a împins în faţă, brusc, cu putere. Ochii i s-au închis şi s-a oprit în loc, cu o expresie de parcă găsise nirvana. Când i-a deschis, a început să se mişte – aşa cum nu o mai făcuse niciodată. Merrick se retrăgea acum aproape complet şi intra la loc, cu la fel de multă putere, iar şi iar, tot mai tare.

— La dracu', Evie, o să-ţi umplu păsărică aia atât de rău, încât o să-ţi curgă nu ştiu cât după ce te ridici de-aici.

S-a tras înapoi şi a mugit, intrând la loc.

— Eşti a mea.

Unghiile mi s-au înfipt în spatele lui, simţind cât de aproape eram de climax.

— O să...

Nici măcar nu am apucat să-mi termin propoziţia şi corpul meu a început să pulseze, involuntar.

— O, Doamne'!!

Merrick şi-a înteţit mişcările. Dur, rapid, adâncin- du-se şi mai tare cu fiecare dintre ele, până ce, în cele din urmă, a scos un strigăt prelung:

— Aaaaaa!

După care şoldurile i s-au mişcat o ultimă dată, înainte de a se elibera adânc înăuntrul meu.

Ne-am sărutat îndelung după aceea. Merrick a zâmbit, dându-mi o şuviţă de pe faţă.

— Cum nu vrei să mă laşi să vin şi eu cu tine la masă, măcar acum ai în tine o bucăţică din mine.

— Nu e nevoie să facem sex ca să se întâmple asta, mi-am pus mâna pe inimă. Deja eşti aici. Aşa că eşti cu mine tot timpul, oriunde mă duc.

EPILOG

Merrick

UN AN MAI TÂRZIU

— Nu credeam că eşti genul care se sperie aşa rău de nişte mici turbulenţe.

— Hmm? am privit peste umăr, înainte de a intra de pe şoseaua dinspre aeroport pe autostradă. Despre ce vorbeşti?

— Păi în timpul zborului, a răspuns Evie. Ai fost aşa de tensionat! De fiecare dată când mă uitam la tine, erai cu mâinile strânse pe mânerele scaunului.

— Ohhh....

Gândul că nişte mici hurducăieli în avion m-ar deranja după toţi anii ăştia în care călătorisem de colo, colo era chiar comic. La un moment dat, chiar dormisem în timpul unei aterizări de urgenţă. Dar am dat din cap, totuşi.

— Da, şi eu care credeam că am reuşit să mă ascund...

Evie a râs.

— Păi am observat chiar că aveai broboane de sudoare pe frunte.

Tocmai aterizasem în Atlanta pentru a participa la picnicul de reunire a familiei, îndelung plănuit de Kitty, care urma să aibă loc peste două

zile, deşi Evie credea că petrecerea va fi mâine. Credea şi că vom merge drept la bunică-mea acasă.

Mi-am dres glasul.

— E abia şapte. Bunică-mea e la jocul ei obişnuit de cărţi, până la nouă. I-am spus că se poate duce, fiindcă oricum de obicei avioanele întârzie. Vrei să mergem până la căsuţele tale să vedem ce mai e pe acolo, dacă tot avem nişte timp?

Nu mă gândisem şi la planul B, aşa că speram din tot sufletul că va spune da.

— O, da, ar fi super! Stai să mă uit pe aplicaţie să văd dacă sunt închiriate.

Rahat.

Normal că erau închiriate. Le închiriasem eu acum o lună, sub un nume fals, crezându-mă foarte isteţ, dar nu-mi trecuse prin minte că va verifica înainte de a merge acolo şi va descoperi că sunt ocupate.

Evie a tastat ceva pe telefon.

— Ambele sunt închiriate.

— Vrei să mergem totuşi pe acolo, numai aşa să vedem proprietatea? Şi locul acela de campare îmbunătăţit?

— Nu, nu cred. Poate, dacă mai avem timp, mergem când ne întoarcem acasă. Se pare că sunt libere duminică, aşa că poate va fi mai bine.

îmi venea să-i zic vreo două. *Gândeşte-te. Gân.- deşte-te.* Eram emoţionat ca dracu’, aşa că nu-mi venea nicioidee.

— Eşti sigură?

S-a uitat la mine, îngustând ochii.

— Nu vrei să mergem acum la Kitty, câtă vreme mai sunt acolo prietenele ei cu care joacă

cărţi fiindcă ultima oară au făcut comentarii despre fundul tău dră- guţ, nu? Asta e? j

— Da. Da... m-ai prins. Adevărul e că doamnele alea arată ca nişte mieluşei blânzi, dar sunt feroce ca nişte lupoaice.

Evie s-a strâmbat la mine.

— Bine. Să ştii că pentru un bărbat atât de slobod la gură, uneori te porii ca o mironosiţă.

Tot restul drumului spre căsuţe am condus aproape fără să scot un cuvânt. în fiecare an, făceam tranzacţii riscante de acţiuni în valoare de miliarde de dolari şi nu mă simţisem în viaţa mea în halul ăsta. Evie mă tot bătea la cap să vorbesc ceva mai blând cu noii agenţi, fiindcă, din câte se părea, îi stresam prea tare. Dacă treceau prin ce treceam eu acum, însemna că sunt intr-adevăr un mare bou şi ei toţi aveau motive să-şi dea demisia.

— Oh, am uitat să-ţi spun, a zis Evie. Am luat bilete la spectacolul Sesame Street Live pentru Abbey şi Eloise, pentru zilele lor de naştere. Mai sunt câteva luni bune,până atunci, dar deja Abbey e obsedată de orice are legătură cu Sesame. M-am gândit că s-ar putea să-i placă şi lui Eloise. Am luat trei bilete pentru două spectacole diferite. Nu eram sigură dacă vrei să o luăm noi pe Eloise sau dacă vrei să le dai cadou pe toate şi Aaron să meargă cu ea şi o prietenă de-a ei.

La câteva săptămâni după ziua în care vorbisem i cu Aaron, hotărâsem să-i accept oferta şi să o cunosc pe i fiică-sa. La început, a fost ciudat. Nu voiam decât să mă 1 uit la ea, să caut ceva din trăsăturile bebeluşului despre 1 care crezusem la un moment dat că e al meu. Dar nu a î durat mult şi mi-a trecut. De atunci o vizitasem adeseori. | Ba chiar între mine şi Aaron se crease un fel de prietenie. I Nu crezusem niciodată că mă

voi considera norocos să-l I am pe tipul ăla în viaţa mea, dar chiar eram. Pentru că nu | puteam pur şi simplu să şterg dragostea pe care o aveam I pentru un copil pe care-l iubisem de dinainte de a se naşte. Le-o prezentasem şi pe Evie, iar ultimele câteva dăţi când ne întâlniserăm, o adusese şi pe nepoata ei, Abbey. Eloise o plăcuse din prima şi b trata ca pe o păpuşă.

— Tu vrei să mergi? am întrebat-o.

— Cam da. Mama nu a avut niciodată destui bani să ne ducă la spectacole când eram mici. Presupun că aş fi curioasă să văd cum e.

— OK, am răspuns. Atunci mergem noi cu ea.

— Pe bune? a făcut ochii mari Evie. Niciodată nu m-am gândit că vei fi de acord să mergem la Sesame Street Live.

— O să-mi petrec câteva ore cu micuţa mea prietenă, am ridicat din umeri, şi pe urmă o să merg acasă şi o să am parte de o partidă de sex oral pe cinste pentru că ţi-am făcut pe plac, nu-i aşa?

— Probabil, a chicotit ea.

— Păi mi se pare o afacere pe cinste. Nu mă interesează unde suntem câtă vreme amândouă sunteţi mulţumite.

Evie şi-a îndulcit privirea.

— Ştii că spui cele mai drăguţe lucruri, fără măcar să-ţi dai seama?

— Te referi la partea cu sexul oral, nu?

Mi-a tras una.

Zece minute mai târziu, tot calmul pe care-l câştigasem vorbind cu Evie a zburat pe fereastră din nou în momentul când am ieşit de pe şoseaua principală şi | am intrat pe cea care ducea spre căsuţele din copaci. Am | parcat când am ajuns,

chiar în momentul când soarele 1 începea să apună.

Evie a privit în jur.

— Priveşte cerul. Nici c-am fi putut să ne sincroni- : J| zăm mai bine de-atât. Nici dacă o plănuiam! -.-JMI

Am fost pe punctul de a izbucni în râs. *Ba chiar aşa a fost plănuit.*

— Nu pare că au sosit oaspeţii, a spus.

— Atunci hai să urcăm să aruncăm o privire.

— Şi dacă vin?

— Le spunem că suntem de la curăţenie.

M-a măsurat de sus până jos şi a zâmbit.

— Chiar şi fără costumul ăla de trei mii de dolari pe tine, nu ar crede nimeni că eşti de la curăţenie.

— De ce nu?

— Pentru că ai faţă de şef. Nu vreau să mă prindă cineva că-mi bag nasul pe-aici după ora de check-în.

Am coborât din maşină şi am deschis portiera pentru Evie, întinzându-i mâna să o ajut.

— Haide, o să ne distrăm. îţi place să fii pe punctul de a fi prinsă, doar, nu-i aşa? Mai ştii ce orgasm puternic ai avut când te-am lins pe biroul tău fără să încuiem uşa? am zis şi mi-am frecat ceafa. Să ştii că am rămas fără un smoc zdravăn de păr de cât ai tras de tare.

M-a luat de mână.

— OK, merg, dar să ştii că te avertizez. O să rămâi fără păr de tot dacă urcăm acolo şi încerci iar să-mi faci ce mi-ai făcut atunci.

Ajunşi la scară, am zâmbit când ea s-a uitat în jur să fie sigură că nu era nimeni prin preajmă.

— După tine, am spus.

Evie era îmbrăcată cu o rochie subţire, de vară, aşa că priveliştea de dedesubt aproape m-a făcut să uit complet de ceea ce intenţionam să fac.

— Nu te mai holba la fundul meu, a strigat fără să se uite înapoi.

— Tu bucură-te de priveliştea din jur şi lasă-mă să mă bucur şi eu de ce privelişte vreau, am râs.

înăuntru, a făcut câţiva paşi şi s-a oprit brusc exact când am ajuns şi eu în spatele ei.

— O, Doamne! Uită-te, e şampanie la rece! Probabil că oamenii ăia s-au cazat deja şi acum or fi ieşit să se plimbe. Or să se întoarcă dintr-un moment în altul, vezi că e aproape întuneric. Ar trebui să plecăm.

Evie s-a întors spre uşă, dar am apucat-o de încheietura mâinii.

— Stai puţin. Vreau să vorbesc cu tine.

— Putem vorbi în maşină.

Atunci am făcut singurul lucru despre care mi-am închipuit c-ar putea s-o relaxeze. I-am prins obrajii în palme şi i-am tras gura spre gura mea. A dat să se desprindă, dar după zece secunde, umerii i s-au detensionat şi a cedat. Se presupunea că sărutul o va calma pe ea, dar asupra mea deja începuse să aibă efectul invers, aşa că m-am forţat să mă opresc. Deşi i-am ţinut în continuare obrajii în mâini şi faţa lângă a mea.

— Lasă-mă un minut, bine? am şoptit.

A clipit de câteva ori nedumerită, dar a dat din cap. îmi plăcea la nebunie faptul că, inclusiv după atâta timp, puteam în continuare face ca lucrurile să se întâmple aşa. I-am dus mâinile la buze şi i le-am sărutat înainte de a trage adânc aer în piept şi a face un pas înapoi. Apoi m-am lăsat într-un genunchi.

— Evie, am vrut să fac asta aici pentru că ştiu ce înseamnă căsuţele astea pentru tine. Aici veneai pentru ca să te simţi în siguranţă într-o perioadă a vieţii tale când voiai să evadezi din lumea din jur.

Poate că eu nu m-am suit în nicio căsuţă din copac, dar cu siguranţă am avut parte de ani buni în care am vrut să evadez, să scap într-un fel din viaţa mea – asta până ce ai intrat tu pe uşa mea.

Evie şi-a dus mâinile la gură şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Din ziua în care te-am întâlnit, viaţa mea s-a schimbat. M-ai făcut să-mi doresc din nou să trăiesc, să fiu o persoană mai bună, şi m-ai făcut să-mi doresc mult mai mult de la viaţă, în afară de bani şi putere.

Am băgat mâna în buzunar şi am scos cutiuţa pe care o aveam la mine de când plecaserăm din New York, de dimineaţă.

— Mi-am făcut griji că o să crezi că mă pipăiam pe interiorul pantalonilor de cât de multe ori mi-am băgat mâna în buzunar pentru ca să mă asigur că nu pierd asta.

Evie a izbucnit în râs.

Am deschis cutiuţa. înăuntru era un inel cu un diamant de patru carate, cu tăietură specială, cu două pietre mai mici în montura de aur, de-o parte şi de alta. Pietrele mai mici erau de la inelele bunicii ei şi al lui Kitty. Fusese nevoie de câţiva oameni pentru ca totul să fie posibil. Lângă inel, în cutiuţa de catifea neagră, era bucata portocalie de sticlă de mare pe care ea o ţinea în poşetă. Am scos bucata de sticlă şi i-am întins-o.

— Sper că nu te superi că ţi-am furat asta de dimineaţă. Mi s-a părut că azi am nevoie de orice talisman norocos!

A luat ciobul şi şi l-a dus la inimă.

— Cred că fericirea din inima mea e acum de milioane de ori mai mare decât atunci când

am găsit-o, acum douăzeci de ani.

— Evie, am zâmbit, vreau să mă trezesc cu tine în fiecare dimineaţă şi să adorm lângă tine în fiecare noapte. Vreau să fii soţia mea şi vreau să am o familie cu tine. Dar mai mult decât orice, motivul pentru care am vrut să fac asta aici este că vreau să iau locul căsuţelor din copac pentru tine, iubito. Vreau să fiu persoana care va fi mereu acolo pentru tine, locul unde să alergi când ai nevoie să te simţi în siguranţă.

Am făcut o pauza şi am tras adânc aer în piept.

— Vrei să fii soţia mea, Evie?

Pe faţă i se rostogoleau lacrimi. Mi-a încolăcit gâtul cu braţele şi m-a sărutat.

— Da! Da!

Inima îmi bătea nebuneşte în clipa când am sărutat-o. Şi când ne-am desprins în sfârşit, amândoi respiram întretăiat. I-am pus inelul pe deget şi s-a uitat la el îndelung.

— Pietrele de pe-o parte şi de pe cealaltă sunt din inelele de logodnă ale bunicilor noastre, cele pe care le-au primit fiecare de la iubirea vieţii ei. Greer m-a ajutat să fac rost de inelul bunicii tale, iar Kitty de-abia aştepta să ţi-l dea.

— O, Merrick! înseamnă atât de mult pentru mine, a întins mâna. E uluitor! E minunat!

— Atunci înseamnă că l-am luat fix pe cel care trebuia. Pentru că se potriveşte perfect cu femeia care-l poartă.

Sfârșit

(Dar uneori viaţa e ca un cerc şi cumva ajunge de unde
s-a plecat...)

ÎNAPOI LAÎNCEPUTURI

CU NOUĂSPREZECE ANI ÎN URMĂ

— Salut.

Soră-mea a intrat în garaj unde exersam lovituri cu tacul la vechea masă de biliard a bunicului meu. A luat în mână bila cu numărul cinci, pe care tocmai mă aplecasem s-o lovesc.

— Buni are nevoie de tine să te duci până la piaţă să cumperi nişte zahăr.

— Poţi să laşi bila aia jos? Nu vezi că eram în mijlocul unui joc?

A aruncat bila grea, portocalie, în sus, apoi a prins-o.

— Nu ţi se pare că deja petreci suficient timp în camera ta jucându-te cu bilele?

I-am prins eu bila când a mai aruncat-o o dată.

— Eşti amuzantă! Dar să ştii că nu e suficientă frumuseţea.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Ce original eşti, puştiule.

Puştiule. Soră-mea Lydia avea cincisprezece ani, cu numai doi ani mai mult ca mine, dar se purta ca şi cum diferenţa dintre noi ar fi fost de cel puţin un deceniu. Am aruncat o privire pe

geamul garajului. Tocmai începuse să burniţeze.

— De ce nu te duci tu la magazin?

— Abia m-am spălat pe cap şi m-am uscat.

— Şi ce? la-ţi un hanorac.

- Dacă nu taci odată şi nu te duci, o să-l sun pe Dave...

Am pus bila de cinci la loc pe masă.

— Bine. Spune-i să-mi ia şi mie un Big Mac. Ştii că ameninţarea aia nu mai funcţionează de când aveam şase ani,, da?

— Big Mac se găseşte la McDonald’s, tăntălăule. Nu la Wendy’s.

Am ridicat din umeri şi m-am aplecat să lovesc bila, care apoi a intrat prin gaură, sfârşind în buzunarul din colţul mesei.

— Dacă voia să mă duc eu, buni ar fi venit aici să mă roage chiar ea. Ştiu că te-a rugat pe tine şi acum încerci doar să scapi de treabă, de-asta ai venit.

— Nu contează, a ridicat din umeri Lydia. 0 să fii nevoit să mă asculţi pentru că sunt mai mare decât tine.

— Nu-mi place deloc să-ţi spun asta, dar ăsta nu e un motiv. Nu ai dreptul să îmi comanzi doar fiindcă eşti puţin mai mare. Dar dacă tot te duci, ia-mi şi mie nişte unt de arahide. Am rămas fără.

S-a strâmbat la mine.

- Cum naiba poţi să mănânci chestia aia de trei ori pe zi?

— Nu-ţi da cu părerea înainte să-l încerci.

M-am apropiat de soră-mea îndeajuns de mult încât să o privesc de sus. Deja aveam cu vreo cincisprezece centimetri mai mult ca ea.

— Poate dacă mănânci nişte unt de arahide ajungi şi tu sa ai o înălţime normală.

— Am 1,55. Asta *chiar este* o înălţime normală pentru fete.

— Dacă spui tu..., am zâmbit ironic.

Şi-a încrucişat braţele la piept.

— Daca mă duc eu, nu o să iau unt de arahide pentru tine. O să iau numai zahăr pentru buni.

Mi-am dat ochii peste cap. *Desigur.*

— Bine, bine, am bombănit. O să mă duc, dar după ce termin jocul. Şi numai pentru că am chef de un sandvici acum.

Puţin mai târziu, am plecat pe bicicletă la piaţa aflată cam la trei străzi distanţă şi am cumpărat zahăr şi unt de arahide. Dar în timp ce eram la magazin, burniţa s-a transformat într-o ploaie serioasă, potop chiar. Mi-am ridicat bicicleta de sub prelata de deasupra intrării.

— *Minunat.*

Până când am ajuns în sfârşit înapoi la buni- că-mea, eram ud fleaşcă din cap până-n picioare. Am apăsat butonul să deschid uşa garajului, dar chiar atunci am văzut fluturând un păr blond prin curtea casei de alături, cea a prietenei lui buni. Am privit prin ploaia care curgea întruna cum o fată a traversat gazonul ud şi a început să se suie pe scară spre căsuţa din copac, din spate. La a patra treaptă, *a* alunecat şi şi-a pierdut echilibrul, aterizând pe pământ, drept în fund. Dar s-a ridicat imediat, a aruncat o privire peste umăr înspre casă şi a început să se caţăre iar. A doua oară aproape ca ajunsese în vârf când i-a alunecat din nou piciorul. Şi cumva a reuşit şi să-şi desprindă scara de sub picioare, încercând disperată să se ţină. Am crezut că.o să cadă cu scară cu tot, dar s-a prins de pragul căsuţei din copac şi acum se legăna în aer.

— Drace!

Am luat-o la fugă spre curtea lui Milly. Ploaia m-a izbit cu putere în faţă când m-am repezit să sar peste micuţul gard de scânduri şi am ridicat scara din iarbă, ridicând-o la loc, fix lângă fată. Şi-a pus picioarele pe ea şi a reuşit să se caţăre din nou. Imediat ce şi-a recăpătat echilibrul, a urcat pe ultimele câteva şipci şi a intrat în căsuţă, trântind uşa în urma ei.

Am aşteptat un minut, dar nu a mai ieşit Şi cum ploaia nu dădea deloc semne să se domolească, am fugit înapoi la bunieă-mea. Când am ajuns în garaj, am auzit un bărbat ţipând din casa lui Milly. M-am gândit că probabil fata aia făcuse o prostie şi fusese certată, aşa că mi-am pus la loc bicicleta şi mi-am văzut de treburile mele.

înăuntru, buni a aruncat o privire spre mine şi a clătinat din cap.

— Băiete, zici că eşti un şobolan murat. Ce naiba faci? De ce-ai ieşit să te joci în ploaia aia?

Mi-am desfăcut fermoarul de la hanorac şi am scos punga pe care o băgasem înăuntru să nu se ude.

. — Am fost să iau zahărul de care ai nevoie.

— Vrei să spui zahărul de care are nevoie soră-ta. Mi-a spus că vrea să-i fac nişte caramele.

Fir-ar al naibii, ştiam eu! Am clătinat din cap.

— Ea mi-a spus că tu vrei.

— Mi se pare firesc, a chicotit buni. Aşchia nu sare departe de trunchi. Probabil că şi eu aş fi făcut acelaşi lucru cu fratele meu mai mic, pe vremea când eram de vârsta voastră.

A început să sune telefonul, aşa că s-a dus spre locul unde era suspendat pe perete, făcând

semn spre hainele de pe mine.

— Du-te să te schimbi şi-ţi pregătesc apoi o<| gustare.

PROiECTULŞEFUL *f*

Eram mtr-adevăr ud până la piele, a trebuit să-mi schimb până şi chiloţii de pe mine.

Când am revenit din cameră, buni tocmai închidea telefonul. Şi-a luat haina de ploaie din dulapul de pe hol şi a înşfăcat cheile de la maşină din locul unde atârnau, lângă uşa de la intrare.

— Trebuie să ies puţin. Tu şi soră-ta să fiţi cuminţi.

— Dar plouă cu găleata. Unde te duci?

— Să ajut o prietenă, a clătinat din cap buni. îţi explic când mă întorc.

-OK.

După ce a plecat, mi-am făcut singur un sandvici cu unt de arahide şi jeleu. Când am pus cuţitul murdar de unt în chiuvetă, m-am uitat pe fereastră şi am observat maşina bunicii pe aleea din faţă a vecinilor. O femeie urca în dreapta. Prietena bunicii, Milly, tocmai venea de după casă ţinând-o după umeri pe fetiţa care aproape căzuse din căsuţa din copac ceva mai devreme. M-am uitat cum au urcat toate în maşină şi pe urmă buni a demarat în viteză, în josul străzii.

Au trecut ore bune până s-a întors, iar eu eram pe jumătate adormit, pe canapea, urmărind un turneu de poker la TV. A venit spre mine, a luat telecomanda şi l-a închis.

M-am ridicat în capul oaselor. ■

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, a oftat ea. Cel puţin, nu de-acum înainte!

— Dar ce e? A păţit ceva Milly? Am văzut că

se urca în maşină cu mai multe alte persoane.

— Nu, Milly e bine.

— Oh. Când m-am întors mai devreme de la magazin, am văzut ieşind în fugă din casa hii Millie o fată. Era să cadă să-şi spargă capul când a alunecat şi scara a căzut de sub ea. Voia să se urce în căsuţa din copac.

— Probabil era nepoata mai mică a lui Milly, Everly.

— Am auzit şi un bărbat strigând.

— Da, era tatăl ei, s-a încruntat buni. E un bărbat groaznic, iubitule. Dar nu va mai veni pe-aici. Cel puţin pentru o vreme.

— Dar fata e bine?

Buni a dat din cap şi m-a bătut uşurel pe mână.

— Va fi bine.

Am dat din cap.

— Haide, vino, te-ai uitat destul la ecranul ăla. Vreau să-ţi arăt ceva la care lucrez.

Am urmat-o pe buni în bucătărie unde a desfăşurat o bucată de hârtie de pergament. în interior erau probabil vreo sută de dreptunghiuri, toate conectate cu diverse linii.

— Ce-i asta?

— E arborele genealogic al familiei noastre. M-am gândit că ar fi drăguţ să merg înapoi în trecut la strămoşii noştri.

— Pentru ce? am ridicat din umeri.

— Ca să ştiu din ce oameni ne tragem, de unde venim, prostuţule. Cum adică *pentru ce?*

Mi-a arătat spre partea de sus a tabelului.

— Uite, cel de aici ar fi stră-stră-stră-străbunicul tău, Merchanţ Harrington. Era croitor, a zis şi a coborât cu degetul în căsuţele mai de jos ale tabelului. I-a făcut rochia de mireasă fiicei sale şi rochia aia a fost purtată de încă două generaţii de mirese. Am pe computer o poză cu ea. Poate o să te faci şi tu croitor.

Am pufnit în râs.

— Sigur, nu.

— De ce nu?

— Pentru că eu o să fiu bogat.

— A, da? Şi cum anume o să te îmbogăţeşti?

— Uşor. O să joc la bursă.

Buni a zâmbit şi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra tabelului ei. Următoarea oră a petrecut-o povestin- du-mi despre fiecare persoană din tabel. Când a ajuns jos, sub numele părinţilor mei erau alte dreptunghiuri, pe lângă unele cu numele meu şi al Lydiei, plus nişte dreptunghiuri goale, fix lângă ele.

Am arătat spre cel aflat lângă mine.

— Dar dacă eu nu mă însor? O să se ofilească ramura asta?

— Ba o să te însori, m-a ameninţat cu degetul. Pot să văd chestia asta în viitorul tău.

— Mă rog, să zicem, am ridicat din umeri.

Mi-a ciufulit părul.

— Ce-ar fi să te duci la culcare?

— Bine. Noapte bună, buni.

A doua zi dimineaţă, m-a trezit vântul. Ploaia se oprise, dar fereastra de la dormitorul pentru oaspeţi fusese lăsată întredeschisă şi prin ea se strecura un şuierat puternic. M-am sculat să o închid, însă nu am mai putut să adorm. Aşa că m-am dus la bucătărie să iau nişte suc. După ce am dat pe gât un pahar plin, m-am uitat pe fereastră, peste chiuvetă, la căsuţa din copac din curtea lui Milly. Scara pe care o pusesem la loc aseară căzuse din nou. Aşa că am mers la garaj, am scos un ciocan şi nişte cuie lungi şi am traversat cele două curţi ca să mă ocup o dată pentru totdeauna de treaba asta.

Când m-am întors acasă, buni se trezise şi stătea la masă, cu arborele genealogic în faţă.

Mi-a zâmbit.

— Ce te-a apucat să te duci să repari scara aia?

— Habar n-am, am ridicat din umeri. Iar era pe jos. N-am vrut ca fetiţa aia să se rănească data viitoare când va încerca să se urce pe ea şi eu nu voi fi în preajmă.

— Foarte frumos din partea ta.

M-am uitat în jos, la pergament.

— Mai adaugi nişte nume la arborele acela?

— Doar unul.

— Ce strămoş ai fi putut să găseşti de seara trecută încoace?

Buni a rulat hârtia.

— Am adăugat *un descendent,* nu un strămoş.

— Ce-i ăla?

— E o persoană din familie care vine după mine, nu înaintea mea.

M-am încruntat, nedumerit.

— Cum ar fi cineva ca mama sau ca mine sau Lydia?

— Exact.

— Dar deja ne-ai pus pe noi.

Buni a privit spre fereastra de deasupra chiuvetei şi a zâmbit.

— Vizualizez ceva.

— Vizualizezi?

— Adică proiectez în univers o imagine în care cred, ca să se poată întâmpla într-o bună zi.

Am pufnit ironic.

— Ce-ar fi să vizualizezi şi pentru mine un sandvici cu unt de arăhide şi jeleu?

Buni s-a ridicat, vârându-şi sub braţ sulul de hârtie, şi a venit la mine să mă sărute pe obraz.

— Cred că pot face şi mai mult de-atât. Stai

să vezi doar!